

A NÉVTELEN SZELLEM BÖLCSÉSZETE

EVANGÉLIUMI SPIRITIZMUS

**A „NÉVTELEN SZELLEM” KINYILATKOZTATÁSAI
ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN**

**II. KÖTET
AZ ÓSZÖVETSÉG MAGYARÁZATA**

KIADJA:

**A SZELLEMI BÚVÁROK PESTI EGYLETE
BUDAPEST, 1936.**

TARTALOMJEGYZÉK

A HIT

A „Névtelen Szellem” intelme.....	8
I.	
Ábrahám, a hit ősatya	12
A hit gyermeke és a test gyermeke	16
Tényleges és formai igazság	21
II.	
Ábrahám nagy próbatétele	30
A hit, mint az üdvösség útja.....	34
III.	
Forma és lényeg	41
Ézsau és Jákob	43
Két lelki típus.....	45
Jákob csalásának nemes indítókoka.....	49
Jákob és Ráchel.....	54
A fehérlelkű József.....	58
IV.	
Jákob tizenkét fia tizenkét szellemtípus	62
Isten rejtett céljai.....	66
A karma téves igazsága.....	72
A hazugság, mint az „emberi méltóság” takarója	74
V.	
Isten szövetsége az emberrel	82
A megígért Messiás.....	84
Mária, a hit virága.....	86
A mennybe vezető út.....	89
Csak a hitben élők ismerik fel az igazságot	94
VI.	
A hit jelentősége.....	97
Szakítások az emberi gyarlóságokkal!	100
A hit szükségessége	107
VII.	
A hit, mint a Szentlélek ajándéka.....	116

A TÍZPARANC SOLAT

Bevezetés.....	128
Egyiptom és vallása.....	134
Isten célja az egyiptomi szolgálattal.....	136
Mózes küldetése	139
Mózes fellépése.....	141
A szellemvilág bizonyosságai ma ugyanazok, mint Mózes számára az égő csipkebokor	144
Istennel szemben nincsenek jogok, sem érdemek	147
A Tízparancsolat közlésének előzményei	149
I. Parancsolat: „Én vagyok a te Urad, Istened”	157
II. Parancsolat: „Ne csinál magadnak faragott képet!” ..	158
III. Parancsolat: „A te Uradnak, Istenednek nevét hiába fel ne vedd!”.....	163
A három fő parancsolat.....	167
IV. Parancsolat: „A szombatnapot megszenteld!”	169
V. Parancsolat: „Tiszteld atyádat és anyádat!”	188
VI. Parancsolat: „Ne lopj!”	202
VII. Parancsolat: „Ne paráználkodjál!”	220
Testi paráznaság.....	224
Lelki paráznaság.....	233
A spiritisták és a duálkérdés.....	235
VIII. Parancsolat: „Ne ölj!”	238
IX. Parancsolat: „Ne mondj hamis tanúbizonytságot!”....	255
X. Parancsolat: „Ne kívánd a másét!”	267
Befejezés.....	274

Előszó.

Kedves Vezetőnk kijelentése szerint: „aki jó spiritista akar lenni, annak előbb jó kereszténynek kell lennie ; aki jó keresztény akar lenni, annak előbb jó zsidónak kell lennie”.

A felületes lélek előtt ez a kijelentés talán paradoxonnak látszik: hogyan lehessen egy spiritista keresztény is meg zsidó is, holott a spiritistának éppen mindenféle dogmától mentesnek kell lennie?

Azt jelenti ez a kijelentés, hogy az igazi spiritistának egészen ismernie kell az újszövetségnek nemcsak a szövegét, hanem bele kell hatolnia annak a szellemébe, azaz : *Krisztusban megtért embernek kell lennie*. Hogy pedig az újszövetség szellemébe teljesen behatolhasson, alaposan kell ismernie az ószövetséget is, mégpedig nemcsak magát az *írást*, hanem annak a benső lényegét: az *Igazság Szellemét*, a *Törvény Szellemét*, azaz Istennek azt a megnyilatkozási módját, amellyel Ő az ősidőkben a kiválasztott népet vezette.

Tehát a jó spiritistának az *igazi istenhitben* teljesen kifejlődött szellemnek kell lennie, aki lelkében végig tudja kísérni a bálványimádás sötét korszakából kiemelkedett *szellemi istenhit* teljes kibontakozását a *Törvény Szellemének* uralmától a *Kegyelem Szellemén* keresztül egészen a *Szentlélek* kijelentésének mai korszakáig és ezt a szent folyamatot átértve, a legmélyebb áhítattal a szívében kell hordoznia.

Ennek előrebocsátása után természetes, hogy a spiritizmusnak a szentírás szilárd és megingathatatlan fundamentumára kell támaszkodnia, éppen mivel a spiritizmus maga is Isten akaratából eredő kijelentés, amelynek tehát az előző isteni kijelentésekkel nemcsak a legtökéletesebb összhangban kell lennie, hanem azokat a maga bizonyásaival és szélesebb körű értelmezésével az emberek lelkéiben méginkább meg kell szilárdítania.

Ezért nevezzük azt a spiritizmust, amelyet a mi kiadványaink képviselnek: *evangéliumi spiritizmusnak*.

Ebből szükségképp következik az is, hogy a spiritizmus semmiképpen sem állhat szemben az egyházaknak az emberiség üdvösségét szolgáló tevékenységével, ellenkezőleg: azt segítenie és támogatnia, és a hitüket vesztett embereket újra a tiszta hit világosságához kell visszavezetnie.

Kedves Vezetőnknek a tőle nyert magasztos szellemi igazságokon kívül azért is mélységes hálával tartozunk, hogy *a szentírást úgy, amint az van*, a maga teljes integritásában helyezi vissza jogaiba, szemben azokkal az ál-és tévtanításokkal, amelyek lépten-nyomon napvilágot látnak, s amelyeknek terjesztői elég vakmerők ahhoz, hogy az isteni kijelentéseket kritizálják, sőt azoknak egyes részeit nem egyszer a saját tudatlanságukból és tájékozatlanságukból eredő elméletekkel igyekeznek helyettesíteni.

Hangsúlyoznunk kell ezt és határozottan rámutatnunk arra, hogy mindazok, akik a szentírás igazságaitól eltérően tanítanak, tévelygők, mert az ő szellemi látásukon sokkal felülálló szent dolgokat a maguk bűnös, fogyatékos és szegényes emberi ismereteik alapján vélik megbírálnak, és nem jut eszükbe az Úr szava : „*Amennyivel magasabb a menny a földnél, annyival magasabbak az én gondolataim a ti gondolataitoknál!*”

A szentírásban Isten gondolatai, tervei és szándékai vannak lefektetve, amelyekbe a gyarló ember még visszamenőleg, a megtörtént dolgok után sem képes belelátni, nemhogy előre, a még meg nem történt dolgokba láthatna. Csak az emberi elbizakodottságról, önértékelésről és amellet a szellemiekben való nagymértékű tájékozatlanságról tesz bizonyosságot az, aki olyan könnyen kimondja a szentírás egyes helyeire, hogy azok lehetetlen dolgok, vagy emberi, tendenciózus betoldások. Ugyanolyan eljárás ez, mint azoké, akik a spiritizmust ítélik el anélkül, hogy annak igazságai felől tájékozva lennének. Ebben a könyvben kedves Vezetőnk az ótestamentum szellemébe segíti behatolni a hívő lelket, s olyan mélységekbe vezet bele az ol-

vasót, amelyeneket eddig egyáltalában nem sejtett az ószövetség egyszerű szavai mögött.

És amíg kedves Vezetőnk mindezeket az egyszerű szavak mögé rejtett és az emberi lélekre nézve döntő fontosságú igazságokat kibontogatja, lépten-nyomon rámutat a *ma emberének* életére, bevilágít a ma emberének a lelkébe és kimutatja, hogy abban a lélekben a tízparancsolatban tiltott összes bűnök ma is elevenen élnek, legfeljebb a megnyilatkozási formájuk más a változott életviszonyoknak megfelelően. Ennélfogva a törvények is ugyanazok, azaz az ószövetségi *Törvény* ma is éppúgy érvényes az ember lelkére nézve, mint valaha; a *Törvény Szelleme* ma is könnyörtelenül érvényesül a bűnös lélekkel szemben, és *ma sincs bűnbocsánat megtérés nélkül*.

Amikor ezeket a fejtegetéseket olvassuk, szükségképp mélyebben belátunk a saját lelkünkbe és felfedezzük a homályokat a legrejtettebb zugokban is. És mindezt látva mélyen szégyenkezünk, hogy bizony a kultúra külső máza által lefödött életünk látszatos jósága és haladottsága alatt is ott rejtőzködik mindaz a bűn, amit Isten Mózesen keresztül a tízparancsolat által korbácsol bennünk. S mélyen magunkba roskadva, mégcsak szemünket se merjük az Úrhoz fölemelni, hanem hangtalanul könyörgünk: „*Uram, légy irgalmas nékem, bűnösnek!*” Mert látjuk és érezzük, hogy: „*a Törvény által nem igazulhatunk meg*”, hanem csak a Krisztusban megnyilatkozott Kegyelem emelhet fel bennünket elesettségünkől.

A *Törvény Szelleme* megismertet bennünket bűneinkkel, beismerésre, megalázkodásra és engedelmességre nevel; a *Kegyelem Szelleme* vigaszt nyújt s megcsillogtatja előttünk a reménységet arra nézve, hogy a *Szentlélek* megvilágosító ereje mindannak dacára felemelhet és megtisztíthat bennünket s elfedezve a sötét múltat, hazavezethet minket az elhagyott atyai hajlékba. Kívánjuk kedves olvasóinknak, hogy ennek az Isten ajándéka-ként nyert könyvnek igazságai végezzék el a lelkükön ezt a folyamatot, hogy megszabadulhassanak e mulandó világ káp-

rázatának kötöttségétől és eljuthassanak a bűneiktől megtisztult
szellemek szabadságára!

Budapest, 1936 február hó 20.

A kiadók.

A „Névtelen Szellem” intelme.

Én a mi Urunknak, a Jézus Krisztusnak nevében jövök hozzátok, az én Uram nevében a békesség lelkét hozom közétek és akarom, hogy az köztetek megmaradjon.

Akarom, hogy a ti lelketek megragadja ezt a békességet, mert ha ez a békesség nem válik a lelketek sajátjává, nem gyökerezik mélyen bele a ti lelketekbe, akkor nem lesz erő és hatalom, ami titeket egymással egybekapcsoljon. Mert a színleges békesség, a kívülről gyakorolt, tettetett szeretet olyan, mint a külső máz a cserépedényen: a változások közepette szétpattog, lehull, és ti magatok is széjjelhullotok.

Ezért hozom ezt a békességet közétek az én Uram nevében. Tartsátok ezt erős kézzel a szívetekben, hogy ott megmaradjon, hogy ez a békesség tegyen titeket erőssé, kitartóvá, türelmessé azokkal a támadásokkal szemben, amely támadásoknak ki vagytok téve az ellentét részéről nemcsak most, ebben az időben, hanem mindaddig, ameddig csak tart a harc, ameddig az el nem dől a ti javatokra.

Hiszen az ellentét egyszer már leterített titeket, ti annak szolgálivá lettetek, mert elfogadtátok azokat az elveket, amelyeket ő hintett a szívetekbe. Elfogadtátok ugyan az Isten elvét is, de mivel ez a két elv, ez a kétféle igazság együtt meg nem fér, tehát harc és küzdelem kezdődött az emberi lélekben s ez tart mindaddig, ameddig az egyik vagy a másik elv végkép diadalt nem arat és az övéi közé nem sorolhatja azokat, akik szétszórva keresik a lelkük megbizonyosítását, megrögzítését a valóság világában.

Békesség lelke szálljon reátok!

Akik a lelkükbe befogadják a békesség lelkét, akik a békességnek fiai és leányai, akik Istentől valók, mert a lelkük kinyílt a hit adománya előtt, amelyet Isten küldött a lelkük számára, akik tehát befogadták a hitet, és valósággá tették az életükben: azokon rajta marad, azoknak a lelkében otthont talál a békesség. Azonban akik nem fogadták be az Isten adományát, a hi-

tet, akik ennélfogva a lelkük bensejében nem ismerik az Istent, — mert hit nélkül nem is ismerhetik — azokon nem marad rajta a békesség lelke, mert azok a békességet is visszautasítják. *Azok ellen bizonyásként ott áll majd ez az óra* — és mindazok az órák, amelyekben az Isten Lelke, az Igazság Szellemé szól a földi ember lelkéhez, — *azon a napon, amikor él kell számolniuk Isten előtt mindazokról az adományokról, amely adományokkal őket Isten figyelmeztette és Magához szólította a mulandó testi életben.*

Legyetek bizalommal, legyetek türelemmel mindvégig; és amikor mindazt el fogom mondani nektek, amivel megbízott engem az én Uram, a ti Uratok, amikor mindenekről felvilágosítást nyertetek, amikre csak szükségetek van. És a ti lelketek akkor úgy találja, hogy mindez hiábavalóság, mindez nem érték a ti részetekre: akkor utasítatok vissza, és én akkor elbúcsúzom tőletek, leverem az én ruhámról, saruimról azt a port, ami rám szállt, hogy az bizonyosság legyen ellenetek azon a napon, amikor Isten kérdőre von titeket mindazok felől, amelyeket nektek küldött, amelyekről el kellene a lelketeknek számolnia. Hozzátok intézett egyik beszédemben ezeket mondtam nektek¹: *„Nem olyanok az én gondolataim, mint a ti gondolataitok, nem olyan az én akaratom, tervem, szándékom, mint a ti akaratotok, szándékotok és terveitek — azt mondja az Úr”.* Nem tudhatjátok, ti földi emberek, mit tervezett veletek a ti Atyátok, Istenetek, mit akar nektek adni, milyen munkára akar titeket elhívni, mivel akar megbízni, s miről kell elszámolnotok, amikor majd megérkeztek a számadás napjához. Tehát figyeljete jól azokra a dolgokra, amelyekről a ti lelketeknek akarok szólani.

Ábrahám hitével kezdem. *„Mivel hitt Ábrahám Istennek, az tulajdoníttatik neki igazságul”.* Ábrahám hite volt a gyökere

¹ * Lásd az É. V. 1934. évf. januári számát és „A Névtelen szellem Közleményei” III. kötetében a „Beköszöntő”-t.

annak a hitnek, amely az idők végezetéig vezeti el azokat a lelkeket, akik eleve kiválasztattak Istennél az üdvösségre.

Mert az Isten eleve kiválasztotta azokat, akiket üdvözíteni akar; és ha azok a lelkek mégúgy ellenállnak is az Isten akaratának, Isten mindent elkövet, Isten mindent eléjük ad, hogy a lelkük megteljen azzal a világossággal, azzal a lelki értékkel, amellyel minden léleknek meg kell gazdagodnia, mielőtt visszatér oda, ahová a lelkek visszatérni vágyakoznak: Istenhez.

Isten minden lelket hív, minden lelket vár; és mégis vannak az Isten előtt kiválasztott lelkek, kiválasztott szellemek, akikkel neki céljai vannak, akiket Ő mindenáron Magához akar vonzani. Ilyenek vagytok ti is, testvéreim. Azért azt mondom nektek: ne álljatok ellene Isten akaratának, ne zárkózzatok be, hogy Isten hívó hangját meghallhassátok. *Ne zárkózzatok be a test börtönébe, ne építsétek körül magatokat a test kívánságainak, a test okoskodásainak nehéz falával, amelyen nem hallatszik keresztül Isten hangja.*

Legyetek éberek és vigyázzatok, sőt napról-napra munkálkodjatok azon, hogy bontsátok le azokat a falakat, amelyeket a bűn és tévelygés következtében mindig vastagabbra és vastagabbra építettetek mindez ideig, hogy ezekben az utolsó időkben Istennek különös törvényt kellett alkalmaznia, hogy értetek lenyúlhasson a kegyelem kezével és felemelhessen titeket az igazság világába.

Fogadjátok meg tehát az én szavamat, aki nektek szeretettel teljes testvéretek vagyok és szeretnék titeket összegyűjteni egy akolba és szeretném, ha egy sem veszne el közületek, akiket az Úr kiválasztott az üdvösségre.

Azért azt mondom nektek : kísérvétek figyelemmel és türelemmel az én beszédeimet, és a lelketek válassza ki magának abból, ami számára tápláló és erősítő. Mert *nem kis dolog forog kockán; nagy dolog elveszni, vagy megtaláltatni, kint hagyatni, vagy befogadtatni az Isten országába!!*

Mindnyájan hivatalosak vagytok az ígéret földjére lélek szerint, amelyet test szerint ígért Isten Ábrahámnak. Ti nem maradtok itt, bármilyen állapotban éljtek is, akik megértettétek Isten szavát, Isten akaratát. Mert ha Isten akar is itt tartani titeket a földön, hogy szenvedjétek, üldözéseket éljétek keresztül, de Isten ígérete szerint megemlékezik rólatok, amikor elkövetkezik az idő, hogy az övéit kiemeli innen, a nyomorúság torkából.

Készüljétek, testvéreim, mert az idő közel van. Készüljétek az ígéret földjére, s ne süllyedjétek el a tévelygések és bűnök mélységeiben. Figyeljétek éberén, amikor Isten szólítja a lelketeket, hogy készen legyetek a nagy útra az örökkévalóságba, s akkor nem visz titeket a halálba, — mert hiszen a halállal nem nyílik meg előttetek az ígéret földje, — hanem elhív titeket innen, az ütközések és a szenvedések világából.

Tartsátok készen a lelketeket és igyekezzetek a szenvedést, az örömet, a megpróbáltatást, mindent a ti lelketek fejlődésére kihasználni, hogy mindenben keresztül az Isten szava, az Isten igazsága érvényesüljön az életetekben, hogy a ti lelketek felkészülve várja a hívó szót, mikor titeket a boldogság világában akar letelepíteni!

A HIT

I.

Ábrahám, a hit ősatya

A hitről akarok előttetek beszélni; még pedig nem a földi embernek a külső forma szerint való hitéről, hanem arról, amely a lélek bensőjének mintegy előrenyújtott sugara, amelyen keresztül kémsleli az előtte álló utat, mivel tájékozódni kíván a bizonytalanságban, amely mulandó létében előtte áll.

Ennek példázataul Ábrahám hitéről fogok előttetek beszélni; Ábrahámról, a hitnek ősi megtestesítőjéről, akiben minden hívő ember lelke megszentelődést és békét talál.

Szembe akarom állítani a külső ember hitét, amelyet mint valami ruházatot magára vesz a földi életben, de amely ruházat a megpróbáltatások zűrzavarában elkopik, lemállik róla úgy, hogy mikorra meg kell térnie az örökkévalóságba, kénytelen rongyosan és sokszor egészen mezítelenül, azaz hit nélkül megjelenni. Amikor a hit végkép elfoszlik, akkor a lélek mintegy vakon kénytelen a további utat megtenni. Mindez azért, mert nem volt valódi hite, csak külső forma szerint való.

Mindezt azért mondom nektek, hogy ha itt a mulandó életben, a ti bensőtökben nem érzitek ezt a nagy érzést, ezt a tájékozódó és tapogatózó erőt, akkor igyekezzetek addig megszerezni, ameddig az úton vagytok, mert ha itt a földi életben legalább valamennyit nem tudtatok belőle a magatok részére megmen-teni, akkor — mint ahogy az előbb mondtam — kénytelenek lesztek vakon, minden támaszték és világosság nélkül élni.

*

Mindnyájan tudjátok, ki volt Ábrahám; mindnyájan tudjátok, hogy ő egy hatalmas nemzetnek ősatya volt, s tőle származtak mindazok, akiknek lelkében letéteményeződőtt az igazság, *amelyből később az emberek üdvössége fakadt*. Mindenki tudja, hogy Ábrahám nem volt közönséges földi ember, hanem küldetést betöltő hatalmas, erős szellem, akinek hitére, mint funda-

mentumra szükség volt, mert ezt a hitet táplálta, fejlesztette tovább nemzedékről-nemzedékre a gondoskodó isteni akarat. Ezt a hitet tette később világosabbá, tisztábbá, ragyogóbbá Mózes a törvény ismerete által; ebbe a törvénybe kapcsolta bele a szeretet Istene a kegyelem törvényét. Erre a hitre építette az üdvösséget, amelyet a mi Urunkban, a Jézus Krisztusban kijelentett, amely kegyelemnek ti is mindnyájan részeseivé lettetek a hit által.

A hit mindig igazságot sejt, igazságot feltételez a nem látott bizonytalanságban. Amit már tud az ember, azt többé nem hiszi, ott a hitre már nincs szüksége, mert tudja, mert megbizonyosodott róla. De amit még nem tud, amely utat még nem járt be, amiben még tapasztalatot nem szerzett, ott szüksége van a hitre, szüksége van arra az előlegezett bizalomra és reménykedésre, hogy az utat meg fogja tudni járni, azt a tudományt magáénak vallhatja egykor, mert megszerezheti.

Szüksége van a hitre, amikor valami segítséget kíván az ember megszerezni; ilyenkor szükséges, hogy keresse és kutassa azt a lényegét, amire építkezhet, amire a lelkét ráhelyezi; szükséges, hogy a hit által keresse az igazságot. Mert ha valaki előre tudja, érzi, vagy sejtí azt, hogy amit óhajtana, vagy amit szeretne véghezvinni, az nem lehetséges, mert azt el nem érheti, akkor már nem is fogódzkodik bele abba a reménybe, vagy számításán kívül helyezi azt és más irányban kezdi meg a kutatást, a keresést és valami bizonyosabb, valami szilárdabb alapra akar építeni, ahhoz akar támaszkodni. **Mert mindig szüksége van az ember lelkének a bizonytalanságban a bizonyosságra. És mi volna más ez a bizonyosság, mint az igazság?**

Az ember, aki Istentől, Isten igazságától messze-messze elesett a bukás által és tudja, hogy itt a változandóság világában semmire sem helyezheti, semmire sem építheti a bizalmát, keresi azt, amihez mégis csak hozzá támaszkodhat, amiben a gondolatai megfogódzkodhatnak, amiből kiindulhat, hogy oda ismét

visszaérkezhessek, hogy a lélek otthont találjon egy érzésben, egy gondolatban.

Úgy is mondhatnám, hogy a *hit a léleknek tájékozódó érzése*. Némely embernek erős a hite, mert sok tapasztalat után végre megszerzett valamelyes bizonyosságot magának, és amit megszerzett, amit igazságnak és bizonyosságnak hisz, azt nem szívesen adja fel, azt nem szívesen cseréli fel az élet bizonytalanságaival.

Innen van az is, hogy az emberek mindig a régi igazsághoz ragaszkodtak, és ha az nem is volt teljesen kifogástalan, mégis több bizalommal voltak hozzá, mint az újhoz, mert a régi igazságban megnyugodott és megpihent a lelkük. Ezért az emberi lélek mindig a megismerthez, a régihez ragaszkodik, és azt mondja, hogy jobb a régi, mint az új. Az új pedig csak azért nem jó, mert kényelmetlen, mert fáradnia, kutatnia kell az embernek, míg abból az ismeretlenből kiszedheti azokat az apró bizonyosságokat, azokat a nehezen felismerhető igazságokat, amelyeket az életében felhasználhat.

Testvéreim, ti mindnyájan ilyen igazságot kereső és kutató lelkek vagytok, akik nem elégedtetek meg a föld nyújtotta igazsággal, mert a ti lelketek ösztönszerűleg érezte, hogy ez az igazság nem bizonyosság a ti részetekre. Ezért a változhatatlan igazságot kerestétek, azt a bizonyosságot, amelyhez a lelketeket hozzátámaszthatjátok, mert kell, hogy feltételezzétek, hogy az a bizonyosság mozdíthatatlan.

Ezt a bizonyosságot a lélek érzi; tudja, hogy az Istenben van; de mivel Isten a földi ember szeme elől a láthatatlanságba rejtőzködött el, nem marad más hátra, mint hogy a földi ember a lelkének gondolataival és érzéseivel keresse Őt fel.

Keresni, kutatni kell azokat a szálakat, amelyeknek vezetésével eljut az ember Isten ismeretéhez. Istent úgyis nagyon kevesen ismerik, mert akik külső forma szerint keresik, nem találják meg, bárha a legnagyobb szorgalommal és fáradtsággal keresék, mert azok elől elrejtőzködik az Isten. Csak akik lélekben

és igazságban keresik, azok találhatják meg Őt. A lélekben és igazságban való keresés pedig feltételezi, hogy az ember mondjon le az ő nagyot akarásáról, az önmaga istenítéséről, hatalmaskodásáról, bölcsességéről, és alázatos szívvel várja, hogy Isten szent Lelkével átvilágítsa az ő lelkét, értelmi és érzésvilágát. Hogy ezen a világosságon keresztül megtalálhassa azokat az apró, kicsiny, elszórt igazságokat, amelyeket felfuvalkodottságában, kevélységében nem látott, mert befogta azokat a por és hamu, túlharsogta a zűrzavaros élet rikoitozása, és a hazugság, a tettetés olyan mélyen eltemette, hogy csak nagy szorgalommal és nagy önmegtagadással találhatja meg azt a földi ember.

*

Ezért szükséges, hogy az Isten időnként elküldjön azok közül a gyermekei közül, akik Őt és az ő igazságát és akaratát ismerik, hogy a földi embereknek időről-időre tájékozódást és bizonyosságot nyújtsanak afelől az igazság felől, amely igazság Istené. És ezek a küldöttek földi emberekké lesznek, felveszik a test nehéz terhét, lehozzák a maguk világából a lelkük ismeretét és világosságát. Ezeknek is meg kell küzdeniük az élet nehéz terhével, ezeknek is meg kell küzdeniük azzal a homálylyal, amely az emberi testben, az emberi életben lelki szemeik elé telepedik, meg kell küzdeniük azokkal a tévelygésekkel, amelyek a földi testtel együtt járnak.

Így volt ez a zsidóság ösatyjával, a hitnek előretolt világosságával, Ábrahámmal is. Az ő lelkében mélyen ott égett a világosság fáklyája, az Isten iránt való engedelmességnek az a gyönyörű sugara, amely előrevilágított. Ő felismerte az igazságot az első hallásra, az ő lelke nyitva volt az Isten szavának befogadására; Ábrahám hitt az ő lelkén keresztül szóló isteni hangnak és az, hogy ő hitt, „*tulajdonítotték neki igazságul*”. **Miért változott az ő hite igazsággá? Mert a lelke felismerte az Isten hangját és meg tudta különböztetni a világ hangjától, a megtévesztésnek hangjától.**

Ábrahámnak nem volt gyermeke. Mégis Isten ígérete szerint *„Ábrahámban megáldatnak a föld minden nemzetségei, és megsokassítatnak Ábrahám fiai úgyannyira, mint az ég csillagai és a tenger fővénye”*. Ábrahám hitt Istennek és ez az ő hite volt a bölcsője annak az elkövetkezendő nemzedéknek, amelyből majd a lelkek táplálkoznak. *Az ő hite volt az a bővizű forrás, amelyen keresztül először csak a saját lelkét, azután az ő ivadékainak lelkét, azokon keresztül pedig a föld minden nemzetségének lelkét volt hívva bevilágítani az igaz Istenben való hit.*

Mert hiszen abban az időben is voltak istenek, abban az időben is voltak bálványok és az embercsoportok leborulva imádták az élettelen bálványt, mert isteni erőket tulajdonítottak neki. Azonban Ábrahám az igaz Istent hitte, a mennynek és földnek teremtő Istenét, aki mindenek felett való Isten, akinek ereje befogja a világmindenséget, és mindenek felett uralkodik. Az ő lelke tudta, érezte, hogy ez az Isten *van* és ez az Isten *Az*, aki hozzá szól.

A hit gyermeke és a test gyermeke.

Az idő telt-múlt. Ábrahám lelkében a hit és bizalom annyira megerősödött már, hogy annak ellenére, hogy az ő élete már erősen öregedésnek, erőtlenységnek kezd indulni, még mindig várja, mikor teljesíti be Isten az ígéretét, hogy a belőle származó nemzedék olyan sok lesz, mint az ég csillaga és a tenger fővénye. Várja és hiszi, hogy eljön a nap, amikor Isten beteljesíti a neki tett ígéretet. Ebben a nagy várakozásban az évek múlásával a gyengeség, az öregség mindjobban előreveti árnyékát, és úgy az ő felesége Sára, mint ő maga is kémlelve tekintget az égre és várja áldozásának idejében, hogy az Úr ismét szóljon hozzá. **Az Úr látja az ember lelkét és elrejtőzködik előle, próbára teszi a legerősebb hitet is, nem azért, hogy kísértse őt, hanem azért, hogy még jobban megerősítse azt.** És leszáll a kételkedés köde, befödi a hit világosságát és a kor igaz-

ságára, a kor szokására támaszkodva elgondolja Sára, Ábrahám felesége: hátha az Úr akkor áldja meg őt, ha meghitt szolgálóleányát beküldi férjéhez, hogy magot támasszon az ő családjának.

Volt ugyanis Ábrahám feleségének, Sárának egy egyiptomi szolgálóleánya, pénzen vett pogány cselédje. Hogy mi volt a különbség a pénzen vett szolgáló és a saját házában felnevelkedett szolga közt, bizonyára nem tudjátok. A saját házban felnevelkedett szolga annak a háznak, annak a családnak a hitében, igazságában felnevelt lélek volt — azaz, hogy a ti ismeretek szavaival fejezzem ki magam — a ház fejének fluidjához tartozott, tehát *egy igazság foglalta össze az egész háznépet*, egy hit, egy kötelességérzet tartotta össze a szolgát az urával.

A pénzen vett szolga nem jelentett annyit; a pénzen vett szolgát mindig a „béresekhez”, a kívül valókhoz számították, s miután az nem az ő urának házában és hitében nevelkedett, nem volt sohasem olyan kedves.

Az egyiptomi Hágár azonban szolgálatkészségével, engedelmességével, kötelességtudásával annyira megnyerte asszonyának, úrnőjének bizalmát és szeretetét, hogy majdnem barátnői viszonyban éltek egymással.

A szolgának kötelessége volt azt cselekedni, amit az ő ura óhajtott, és a szolga boldog volt, ha urától a legkevesebb jót tapasztalta is, hiszen ha rosszat tapasztalt, akkor sem válogathatott a sorsában.

Tehát az egyiptomi Hágár Sárától, Ábrahám feleségétől jót tapasztalt, s ezért boldog volt és lelkében hálás volt. Örült, hogy a sorsa kedvezőbbre fordult. Együtt éltek s bár ő megmaradt függő helyzetében az asszonya mellett, az asszonya szeretete őt. Gondolnivaló, mennyire szerette, hiszen a legnagyobb kincsét bízta rá, amikor be akarta vonni a család fluidjába, s odaadta a férjének feleségül, hogy általa az Úr reá kegyelmesen tekintsen.

Sára mindenben kioktatja Hágárt, hogyan és mint viselkedjék. Lelkére köti azt a hitet, amelyben ők élnek, Hágár pedig alázatosan engedelmeskedik. Tudja, mi vár reá és tudja, mi a cél. Az, hogy általa Isten megkönyörüljön Sárán, és magot támaszszon Ábrahámnak.

Mindez azonban nyilvánvalóan az Istenbe vetett erős hit elhomályosodásával, megrendülésével, a lelki hit leveretésével és a testi hit győzedelmeskedésével történt meg. *Sára kezébe az adja ezt a lehetőséget, hogy ő az Istent a maga emberi okoskodásával ítélte meg.*

És csakugyan megtörténik, hogy a külső ember hite, feltételezése, okoskodása megpecsételtetik, és Hágárnak fia születik. Az *ember* boldog, Ábrahám boldog, Sára boldog, mert hiszen úgy látják, hogy Isten helybenhagyta az ő igazságukat, és csakugyan így akarja megáldani, így akarta beteljesíteni Ábrahámnak tett ígérését. Ebben az ő hitükben egy ideig meg is nyugszanak.

Azonban nem sokáig tartott ez a boldogság, bármilyen ragyogónak látszott is, bármennyire az igazság formáját viselte is magán. Hágárban az ellentét szelleme kiütözik és a régi engedelmes szolgálóleányból gögös, elbizakodott és úrnőjével szembehelyezkedő asszony lesz, aki minden pillanatban érezte ti Sárával, az Isten törvénye szerint rendelt feleséggel az ő felsőbbségét, mivelhogy ő támasztott magot Ábrahámnak. Sárának minden pillanatban könnyeket hoz a szemébe, valahányszor látja a maga megaláztatását, és érzi az ő félretolását az útból. Az egyiptomi pogány Hágár az úrnő; immár ő uralkodik. Ezt az uralkodást, Sárának pedig a könnyeket *a test igazsága* juttatta. És ha odáig Sára magtalanságában, terméketlenségében szégyenteljesnek érezte életét, mivel az Úr nem áldotta meg az ő házasságát, most Sára lelke úgy érzi, hogy az Úr egészen elfordította tőle a tekintetét és nemcsak megalázta, hanem meg is büntette. Keresi, kutatja az okát, hogyan lehet az, hogy róla az Úr elfeledkezett, miért bünteti őt az igazság Istene?

És inkább kívánja a halált, a megsemmisülést, mint az életet, mert látnia kell nemcsak a gőgössé vált szolgálóleány uralkodását, hanem a férjének tőle való elpártolását is, akivel együtt várták az Isten ígéretének megvalósulását. Most már köztük áll az elbizakodott szolgálóleány, mint hatalmas úrnő, és az ő gyermeke, *a test gyermeke*.

*

Azonban Isten elhozza Sárára a megpróbáltatás idejének végét. Az Úr ismét elhozza az ígéretet, ismét figyelmezteti Ábrahámot az ő ígéretére. Ábrahám szíve szeretetének teljességében leborul és kéri: „Istenem, bárha a te szemeid előtt kegyelmet találna az én gyermekem, hogy élne!”

Ábrahám lelke úgy sejti, hogy az élő Isten valamit rendelkezett felőlük; vajon nem veszi-e el az élők közül azt a gyermeket, akiben lelkének minden öröme, gyönyörúsége tellett, akiben a hite megerősödött, akiben beteljesedve látta az Isten ígéretét, hogy helyette más gyermeket adjon? Istennek ez az újabb ígérete megzavarja az értelmét, mert nem tudja elképzelni, hogy vén korára gyermeke lehessen. Hiszen lehetetlenség, hogy neki, a megvénhedett férfiúnak és feleségének, aki már női mi-voltában teljesen számba vehetetlen, gyermeke legyen!

Ismét csak a *test igazságához* tér vissza, ismét csak Hágár gyermekében találja meg az igazságot: így van ez jól, így van helyesen, igyekszik magát emberi módon megnyugtítani.

Azonban ismét csak követek jönnek az Úrtól, akik egészen határozottan állítják, hogy egy esztendő múlva Sárának fia születik. Ez végkép megzavarja őket, és már teljességgel lehetetlennek tartják, hogy az beteljesedjék. Sára nevet rajta, mint lehetetlenségen, mint ahogy a mostani emberek is nevetnek sok olyan dolgon, amit fel nem foghatnak, amit ki nem kutathatnak. És a csoda mégis megtörténik: Sára csakugyan teherbe esik és a megjelölt időre életerős gyermeke születik. Sára sír és nevet örömeiben, hálát ad, dicsőíti Istent. Aztán kesereg, sír, zokog,

hogy mire való volt hát akkor a Hágárral való próbálkozás, és kísérletezés?!

Hágár irigy és sanda szemmel nézi Sára állapotát, és kárörvendve várja Sára lebetegedését, mert arra számít, hogy az öreg Sára meghal, nem éli túl a szülés fájdalmait. Hiszen ha a hívó emberek megtévedtek és megbotlottak, mennyivel inkább tévedésbe eshetett a hitetlen egyiptomi!

Amikor azonban látja, hogy Sárának erőteljes gyermeke születik, és ez az erőteljes gyermek napról-napra növekszik, irigy szemekkel tekint rá és minden erejét és befolyását felhasználja, hogy a maga pozícióját mindennek dacára megerősítse. Minden lehetőséget felhasznál, hogy Ábrahám előtt az ő fiát kedvessé, értékessé tegye, hogy Ábrahám érzése valamiképpen el ne forduljon tőle és az ő fiától.

Ezzel megkezdődik az asszonyok közti versengés. Mindegyik a maga lelkének erejével, a maga tehetségével küzd az elsőségért. *Ebben a két asszonyban kétféle hit, kétféle igazság küzd: az egyik a test igazsága, a másik a szellem, az Isten igazsága.* Hágár gyermeke nagyobb és erősebb volt, mert jóval előbb született Sára gyermekénél, a hit gyermekénél; *a tévelygés mindig erősebben védi az ő jogait és hatalmát, mint a szerény, csendes, Istenből táplálkozó hit.*

Hágár gyermeke minden alkalmat felhasznál arra, hogy fájdalmat okozzon a Sára gyermekének. Úgyszintén Hágár sem retten vissza semmiféle kínálkozó alkalomtól, amellyel Sárának könnyeket okozhat, amellyel bebizonyíthatja neki, hogy ő az első, ő az érdemesebb, mert hiszen ő most már nem szolgálóleány többé, aki megaláztatásban tölti az életét, hanem hatalmas úrnő, mert az Isten benne töltötte be Ábrahámnak tett ígését, a hatalmas Isten őt választotta ki, mert őt érdemesebbnek találta, mint Sárát, Ábrahámnak idős feleségét.

Tényleges és formai igazság.

Nem látjátok-e, milyen fennhangon hirdeti a *test* a maga igazságát, és milyen erőszakkal követeli annak érvényesülését az életben! Nem látjátok-e, hogy a *testben* élők ellopják az igazi isteni hitben élők igazságát, azt külsőségekkel *formaságokká alakítják*, és ezek a lelkek sokkal érdemesebbeknek tartják magukat Isten ígéreteré, Isten áldására, mint azok, akik csakugyan Istenbe helyezik bizalmukat és tudnak szerényen, csendesen várni és bízni Isten ígérétenek és kegyelmének beteljesülésében?!

A nagyhangú emberek, akik igazságukkal, sőt még erőszakos hitükkel is, amelyet hirdetnek, amellyel minden más emberen és lelken képesek keresztülgázolni, hogy a maguk igazságát érvényesíthessék, — óh, *ezek a Hágár utódai* erősek, önteltek, félelmetesek, erőszakosak, felettébb igazságosak, ítélkezők és magukat túlértékelők. Ezek befurakodnak azoknak bizalmába és szeretetébe, akik csendesek, akik lelki életet élnek, akik Istenhez ragaszkodva várják életüknek, hitüknek, reményüknek minden tekintetben való megnagyobbodását, megtisztulását, megerősödését. S rajtuk keresztültaposnak, bizalmukkal visszaélnak, szeretetükből pedig fegyvert kovácsolnak ellenük. Benyomulnak legszentebb titkaikba, kikémelelik gondolataikat és érzéseiket, hogy mindazokat az értékeket és eredményeket, amelyeket ezek az igazabb lelkek maguknak hosszú küzdéssel, fáradozással, gyötrelmekkel és szenvedésekkel megszereztek, elvegyék, és a maguk életét ékesítsék velük.

Azonban amikor elkövetkezik az idő, amelyet Isten minden igazra elhoz, hogy felemelje őket gyötrődésükből, szenvedésükből, ugyanakkor elkövetkezik az idő azokra is, akik önmagukat emelték fel, hogy megaláztatást szenvedjenek.

*

Amikor már túlgyötörte Sárát és gyermekét Hágár meg az ő gyermeke, akkor Sára kifakad és könnyek közt panaszkodik férjének, Ábrahámnak és kéri, követeli: „küldd el a szolgálóle-

ányt és a gyermekét, mért nem lesz örökös az én gyermekemmel”. Sárának ebben a kifakadásában minden keserősége és gyötrelme mint egy lefojtott forrásból tör elő. És nem tudta Sára, hogy ő egyszer és mindenkorra szóló igazságot jelentett ki, hogy a pogány ivadék nem örökölheti a törvényes leszármazott örökségét.

Ábrahám szenved, gyötrődik a két asszony és a két gyermek közt. Érzi a lelke, hogy valami nem történt rendjén, valamiképp nem úgy sikerült az életük, ahogyan az Isten tervében volt. Szégyelli önmagát és tévedését, mindamellet a szeretete is megszólal, sajnálja Hágárt és gyermekét, s nem tudja megtalálni a helyes utat. Vívódik, gyötrődik e két érzés közt, mert hiszen az Isten hatalmas erejével csodát tett, a lélek csodáját. Hiszen *nem a test és vér, hanem Isten csodatevő ereje adta az ő második gyermekét, Sára gyermekét*, azért ő azt a *hit gyermekének* tartja. Vívódásában és gyötrődésében az igaz Istenhez fordul tanácsért és hallja a hangot: *Úzd el a szolgálót, mert nem lesz örökös a hit gyermekével!* Azonban meg is nyugtatja őt az égi hang, hogy mindazonáltal őt is nagy néppé, őt is hatalmassá teszi, mert szükség van rá. De az ő hatalma, az ő ereje nem arra van hivatva, hogy az Isten akaratát végezze e földön, hanem mindeneknek ellene áll és mindenek ellene állnak öneki.

*

Lássátok meg, hogy már itt megvan a rejtett csírája annak, hogy a külső hit, a külső forma, amely az igazságnak nem a lényegét, hanem a külső alakját tartalmazza, küzdésekre, szenvedésekre, ütközésekre van még rendeltetve a földön, hogy abból az utánzatból is valaha, egyszer, az ütközések folytán valódi érték váljék.

„Úzd el a szolgálót, mert nem lesz örökös a hit gyermekével.” Hallgassatok csak, testvéreim! Isten szava Sárán keresztül öntudatlanul is ítéletet mond az igazság külső formájára. Védelmeszheti az emberi lélek, küzdhet érte, de öröksége nem lesz a hitnek ígérete szerint, mert *akik az igazság*

lényegét nem bírják a lelkükkel, az Istentől kapott világosságukkal felismerni, azok az igazságnak külső formájában hiába bíznak. Annak ragyogó külső megjelenésében hiába cifrálnak és dicsekednek, és hiába akarják magukat mindenképp érdemessé tenni és érdemeket szerezni azzal, hogy a külső formát megtartják, a külső forma szerint élnek és a külső formát mindenben keresztül védelmezik!

Nem, testvéreim, a külső forma nem használ semmit! *Az igazság Isten tulajdonságainak egy része.* Az igazság szeretet nélkül önmaga nem állhat fenn, a szeretet pedig igazság nélkül nem cselekedhet semmit. E kettőnek egymást ki kell egészítenie. Hiába az álbölcsekedés, az álokoskodás; hiába az áligazság, *ami nélkülözi az isteni lényegét, az nem állhat fenn.*

És ti ne sírjatok, ne gyötrődjétek, ne szenvedjétek, ha látjátok az igazság külső formájának veszendőségét, ha látjátok, hogy megrendül annak a külső alakja, amit ti igazságnak hittetek, mert az igazság szellemi erő, szellemi világosság, Istentől való lényeg, amit semmiféle változás, semmiféle hatalom nem tud tönkretenni. Az igazság meg nem semmisülhet; az igazság minden formán, kereten és alakulaton keresztül él, munkálkodik, teremt, alkot, dolgozik és továbbhaladásában új formákat, új alakulatokat hoz létre, hogy azokban megint kiélje magát, azokban megint átváltozva szebb és dicsőségesebb ragyogásban mutassa meg magát az ember lelkének.

Azért nem mondhatja senki, ha valamely igazságra szert tett, hogy „én ebben hiszek, ez nincs másképp és én nem engedem, hogy az igazság más legyen, mint amit én magamnak elfogadtam!” Oh, balgatag ember, hogyan beszélhetsz így?! **Hiszen az igazság nem hagyja magát rideg formába bezárni, mert az igazság Istentől való! Az Isten számtalan és számtalan formát teremt, hogy az igazság, ez a Belőle jövő közvetlen akarat az ember előtt megjelenhessen;** de neked, gyarló ember, nem szabad megállnod egy ponton, az igazságnak egy

megismert pontjánál, hanem kösd össze magadat Isten Lelkével, hogy nyomon kísérhesd az igazság megnyilatkozását.

Hiszen senki nem állhat meg a fejlődésben, hanem mindennek és minden léleknek fejlődnie kell, előbbre kell jutnia; a végigazságot senki sem szegezheti le magának, mert az igazság Istenből árad, Istenben van és csak Istennél található az az igazság. Aki Istenben él, Istenből táplálkozik és nem nézi renyhe lélekkel élete idejének elmúlását, hanem szorgalmasan keresi és kutatja az Isten igazságát, attól az Isten nem is vonja meg azt. Hanem mind nagyobb és nagyobb fényességgel vonja be azt az igazságot, amelyet neki adni akar, mind nagyobb és nagyobb világossággal árasztja el a lelkét, mind jobban és jobban megnyitja annak lelki szemeit, hogy amit még nem tudott, megtanulhassa, amit eddig még nélkülözött, azt elérhesse, hogy amit eddig még nem ismert, azt megismerhesse.

Így lépésről-lépésre kell előbbre jutni a haladásban. Azért a *mai ember* igazsága nem lehet azonos a *tegnapi ember* igazságával.

*

Így a mai életfelfogásokat az erkölcstről és a tisztaságról bizonyára talál fennakadnivalót, sőt elítélnivalót Ábrahám cselekedetében; de az az ókor igazsága volt. **Ábrahám tévedése az ókor tévedése volt, amely abban az időben hatalmas és nagy igazság volt.** Az ókor tévedése azonban újra meg újra ismétlődhet a mai ember életében, mert hiszen minden, ami az ószövegségben materializálódott, előképe volt annak, ami később lesz, tehát annak is, ami most van, sőt, ami ezután következik. Vagy talán annyira tökéletesnek és kívánatosnak tartja a mai ember az ő mai állapotát, hogy ezen a ponton az örökkévalóságig meg akar maradni? Nem kíván egy jobb, boldogabb, dicsőségesebb jövőt megismerni?!

Oh, én tudom, hogy mindnyájatok lelke telve van vággyal és kívánsággal, mindnyájatok lelke vágyódva tekint egy jobb, egy

igazabb élet elé, amelyben a ti reménységetek valóra válik, a szívetek megtelik boldogsággal, megelégedéssel, békességgel! **Tehát ne akarjatok a *ma* igazságánál megállni, hanem keressetek, kutassatok, imádkozzatok, s kérjétek a mennyei Atyát, hogy szent Lelkének világosságával világítsa át a lelketeket, hogy mindenkor és mindenben megtalálhassátok a Tőle származó igazságot**, hogy fenn ne akadjatok az „ember” értelmével kialakított igazságon, hogy az titeket fel ne tartóztasson haladásotokban. Mert *kinek milyen a lelki igazság-érzete, olyan az ő hite.*

A hit mindig az igazságot feltételezi. Ha tehát valaki a hazugság szellemében él, ha valaki hazugságot akar igazsággá tenni, mit cselekszik ezzel? Félrevezeti az embertársainak lelkét olyan igazságnak feltüntetett hazugsággal, amelynek semmiféle alapja nincs. Szükséges tehát, hogy ez az alap nélküli igazság épülete összeroppanjon, és maga alá temesse az őt megteremtő szellemet, aki a maga lelkéből hozta elő a hazugságot és építette meg azt, és az igazságnak csillogó külső formájával igyekezett bevonni, hogy tetszetőssé tegye embertestvérei előtt.

A hazugság semmiképp meg nem állhat; tehát vigyázzatok, hogy valamiképp a sátán, a megvesztegetés szelleme el ne hitessen titeket rövid időre alkotott emberi igazságokkal! Imádkozzatok, hogy a ti lelketek Istentől kapott világosságával — ha értelemmel nem is, de legalább az érzésetekkel, a ti tapogatózó, tájékozódó érzésetekkel — észrevehessétek, hogy mit kell megtartanotok, és mit kell elszórnotok földi életetek útján. Keressétek az igazságot, Isten országának igazságát, mert akik ezt az igazságot bírják a lelkükben s e szerint az igazság szerint élnek, cselekszenek és munkálkodnak, ezt az igazságot rögzítik meg a mulandó életben: azok ugyanazt, vagyis az Isten igazságát rögzítik meg ezalatt a láthatatlan világban is.

Amikor az igazságra építkeztek, nem homokra építkeztek és nem valami mulandó alapot raktok le magatoknak, amelyre a ti cselekedeteitek szerint az értékeket felhalmozzátok. Ez az alap

mozdíthatatlan valóság és ezen a valóságon épül fel Isten országa, először a ti szívetekben, azután a ti szíveteken keresztül a mulandó világban. És *amennyit e mulandó világban építetek az igazságon, annyiban kiszorítottatok a tévelygés szellemének ténykedését a mulandó életből, annyival kevesebb lesz a szenvedés, csalódás, jajszó; annyival kevesebb könny és vér folyik itt ebben a világban; annyival könnyebben járjátok meg ti és az utánatok következők a földi élet iskoláját, és annyival könnyebben szerezhettek meg ti magatok és az utánatok valók is az örökkévaló élet értékeit.*

Akkor a föld nem lesz a siralomnak, a jajgatásnak és a szomorúságnak, a szenvedésnek világa, hanem Isten országának egyik előcsarnoka, amelyen keresztül a tévelygő, bűnre hajló lelkek — bár megtalálják tévelygésüknek és bűneiknek következményeit, de mivel több az igazság — hamarabb okulnak, gyorsabban tanulnak és nem szükséges nekik a fájdalmas és terhes tapasztalatokon keresztüljutniuk, nem szükséges annyit csalódnium, mint a tévelygések világában. Akkor a föld nem lesz a lelkeknek sivatagja, hanem kellemes üdülőhelye, pihenője, és azok a földi alakulatok, amelyek most még csak kietlen nyomorúságokkal és szenvedésekkel teljes állapotokat teremnek, majd a tanulásnak, az értékek megszerzésének helyei-vé válnak.

Rajtatok, földi embereken keresztül kell ennek a világnak megváltoznia. Nem várhatjátok, hogy a szellemek a benneteket körülvevő természetet jobbra, kellemesebbé, könnyebben elviselhetővé tegyék. Nektek, akik itt vagytok a földön, kell megvetnetek az alapját annak a jobb kornak, amely elkövetkezik, mert hiszen Isten elhozza azt. De akik nem munkálkodtak az örök életre való jóban, azoknak abban semmi részük sem lehet. Mert akik a jónak ellenségeivé szegődtek, akik rosszat cselekszenek, akik az igazságnak ellene mondanak és az igazság előrejutása elé korlátokat állítanak, azok maguk mennek először neki a korlátoknak, azaz az ő lelki haladásukat gátolja meg

elsősorban az a korlát, amelyet ők maguk építettek ellenállással, amikor az Isten igazságát nem engedték széthinteni a világban.

Legyen hát a ti cselekedetetek Isten szerint való jó és igaz, mert ha az Isten szerint való jó és igaz érvényesül az életetekben, akkor megtettétek mindazt, amit meg kellett tennetek. Nem szükséges, hogy önmagátokat felülmúló munkát vállaljatok magatokra, hiszen összeroppannátok alatta. Mindenki végezze csak el a maga kötelességét, mindenki tegyen igazságot legelső sorban a maga életében, azaz legyen igaz önmagával szemben, hogy igaz lehessen másokkal szemben is; legyen szeretetteljes másokkal szemben, de szeresse önmagát is.

Ne értsetek félre, nem az önző szeretetet értem én. Ha ti szeretitek magatokat, akkor szeretitek az életet, az életen keresztül pedig szeretitek Istent, aki ajándékozta azt nektek. Ha szeretitek az élet örömeit, úgy szeressétek azokat, mint Istentől nyújtott ajándékokat. Tehát ezeknek az életörömöknek nem szabad Isten törvényével és akaratával ellentéteseknek lenniük. Csak ha így szeretitek önmagatokat, akkor feleltetek meg annak a szeretetnek, amelynek bennetek egészséges érzéssé kell fejlődnie. Ha önmagátokat szeretni, és a magatok életét, egészségét és örömeit becsülni és értékelni tudjátok, csak akkor vagytok képesek másokat is helyesen szeretni, mások örömét, mások lelkének igaz és jó érzéseit igazán megbecsülni, mert csak akkor tudjátok őket megkímélni azoktól a fájdalomtól, amelyeket a ti hibás természetetek okozna nekik.

Aki szereti önmagát, az meggátolja a nyelvét, hogy gonoszat ne beszéljen, nem enged ki a száján olyan szavakat, amelyek másoknak fájdalmat, szomorúságot okoznának. **Amikor másnak fájdalmat okoztok, ugyanakkor magatoknak okozátok azt, mert az a rossz, amit útnak indítotok, nem vész el a nagy mindenségben, hanem mint a saját lelketek terméke visszatér hozzátok, hogy a ti lelketekért megnyugodjék.** De ha jót és szeretetteljesen beszéltek és őszinte szívvel munkáljátok egy-

más örömét és boldogságát az életben, az is visszatér hozzátok, hogy a lelketeket gazdagítsa. De nem azért kell a jót cselekednetek, hogy érte bármiféle jutalomban részesüljete, mert hiszen akkor türelmetlenek lesztek, és nem tudjátok kivárni, ameddig az a jó megérleli a maga gyümölcsét a ti részetekre, hanem már időelőtti hálát kívántok és idő előtt óhajtanátok a gyümölcsöt leszedni, amikor még csak a magot vetettétek el. Minden jót magáért a megismert jóért kell cselekednetek, mert a lelketeknek éreznie kell, hogy az a jó Istentől való. Ha pedig Istentől való, akkor az mindenesetre érték, amelyet elhinteni, amelynek gyarapodásán dolgozni kötelességeteknek fogjátok érezni.

Ne legyetek tettetők egymás iránt, hanem legyetek igazak és őszinték, mint akiknek nincs szükségük arra, hogy egymást a tettetett szeretettel, édeskés szavakkal és cselekedetekkel kezeljék. Legyen a ti érzésetek igaz, ne legyen abban semmi rossz, megtévesztő szándék, hanem ahogyan ti kívánnátok magatoknak, úgy cselekedjete másokkal. Ha így élte, ha a szívetekben ilyen érzések élnek és munkálkodnak, akkor eddig nem ismert világosság gyűl fel a lelki szemeitek előtt, eddig nem érzett öröm fogja el a szíveteket, mert *a ti lelketekben elrejtett isteni Lélek érzi, hogy harmóniában van mindennel és mindenkivel.* **És akkor beteljesedik az ígéret a ti számotokra, amelyben reménykedte, akkor valóra válik a hitetek, mert láttok olyan dolgokat, amelyenéről sejtelmetek sem volt; megbizonyosodtok olyan értékekről, amelyeket fel sem tételeztetek volna, mert a ti reményeitekben nem is mertetek olyan messzire menni.**

Akkor érzite, hogy az Isten Lelke lehajolt hozzátok és gazdagon megjutalmaz benneteket azért a kicsiny törekvésért és jóakaratért, amellyel igaz munkát akartatok végezni. De ha ti, testvéreim, a szép, jó és igaz ígéret megtanuljátok a ti külső emberi testetek szerint és a ti testi emberetek szerint fennen hangoztatjátok is azokat s a ti lelketekben különbeknek, töb-

beknek értékelitek magatokat, mint azokat, akiket nem is ismertek, akiknek a lelkébe bele sem láthattok: akkor már eleve elvettétek a ti megtévesztő jutalmatokat. És ahelyett, hogy meggazdagodtatok volna, megszegényedtek, amikor nem Isten szerint munkálkodtok, hanem kívülről mutatjátok ugyan a szeretetet, de belülről nem érzitek, sőt a lelketek önző és gyűlölködő erejével megnövelitek az egymástól megkülönböztető és önmagatokat feljebb értékelő érzéseket, és úgy szemlélitek a világi embereket, sőt még egymást is. Ekkor ti a megtévesztés szellemének hálójába kerültetek, és nem vagytok képesek semmi jót megvalósítani, akárhogy szeretnétek és akarnátok is, mert ezekkel az érzéseitekkel az Isten Lelkét elűzitek magatoktól.

Ha pedig elűzitek az Isten Lelkét magatoktól, akkor felettetek is elhangzik Sárának elkeseredett szava: „Úzd ki a szolgálót, mert nem lesz örökös az én gyermekemmel, a hit gyermekével”. Ti sem lesztek akkor örökösei annak az ígéretnek, amelyet Isten szerint a lelketekben hordoztok, ti sem lesztek örökösei azoknak a javaknak, amely javakat Isten a ti részetekre fenntartott, s amelyekért csak a kezeteket kellene kinyújtaniatok, csak a lelketekben lévő gőgöt és a hiábavalóságokhoz való ragaszkodást kellene elnémítanotok és megsemmisítenetek. Ha a ti emberi igazságotokat, a ti emberi külső hiteteket nem dolgozzátok át belső hitté, Isten iránt való engedelmességgé, akkor Isten Lelke nem tudja átvilágítani a lelketeket és sohasem fogjátok megtudni, mi hát az az igazság, amelyet ha megragadtok és a magatokévá tesztek, az titeket előbbre visz az élet és a boldogulás útján. Nem fogjátok megtudni, mi az az érték, ami titeket megrögzít az örökkévalóságon át, mert ez az igazság nem világosodik meg előttetek.

Hajoljatok meg hát, testvéreim, az Isten szent Lelkének megvilágosító ereje előtt; kérjétek azt és imádkozzatok érte, hogy belétek helyezhesse és megerősíthesse bennetek az Ábrahám hitét, hogy ezzel keresztülvezetve titeket az életen, az örökké-

valóságban találkozhatatok abban az áldásban, abban az ígértben, abban a hitben Krisztussal.

Mert csak ha így hisztek, akkor világosodik meg előttetek Krisztus, akkor ismeritek fel Őt lélekben és igazságban, akkor bírjátok Őt a ti lelketekben és akkor éritek el a megváltást, a megtisztulást, a megigazulást; csak akkor lesztek arra alkalmassakká, hogy Ő végigvigyen titeket azokon a titkokon, amelyeken keresztül elérhetitek majd a megszentelődést és a megdicsőülést Őbenne.

II.

Ábrahám nagy próbatétele.

A jelenből ismét vissza akarlak titeket képzeletben vinni a régi időkbe, újra csak Ábrahám korába.

Ti nem is tudjátok elgondolni, mit akarok én ezekkel a régen letúnt időkkel, Ábrahámmal, meg az ő korával. Azért térek ezekre vissza, mert a hitről beszélek, arról a világosságról, amely kezdetben Istenből sugárzott alá az ő teremtett gyermekeinek lelkébe, azután pedig az ő teremtett gyermekeinek lelkéből sugárzott vissza Feléje, a Teremtőhöz, ameddig t. i. engedelmesek voltak. Amikor azonban engedetlenekké váltak, a lelkük megtelt sok idegen érzéssel, gondolattal és vággyal, amelyek az Isten felé való sugárzást letompították. Ez a sugár céltalanul imbolygott szerte a világmindenségben és kereste folyton azt a pontot, ahol megrögzíthesse és amihez hozzákötthesse magát, hogy kiegyenlítődsét, megnyugvását megtalálja. Tehát ez a sugárzás eltévesztette a célt, beletévedt a sötétségbe és ebben a sötétségben hol itt, hol ott tűnik fel, hogy megvilágítsa a tévelygő lélek útját előre.

Ilyen mélyen bukott világon, mint a föld, látjátok ti magatok is, most az idők végezetéhez közel, hogy milyen nehéz ennek a céljátévesztett sugárnak a helyes irányt megtalálnia. Milyen nehéz az ember hitének megtalálnia azt a pontot, amelyhez magát hozzákötthesse, mily nehéz az emberi léleknek hinnie, amikor nem tudja, hogy mi az amiben hihessen, mi az

az igazság, amelyben nem téved, ami nem délibáb, ami nem látszat, hanem valóság.

Ábrahám lelkéből indult ki ez a nagy és hatalmas, az igaz Istent kereső sugár abban a korszakban, amely korszaknak most a végét élitek. Ábrahám lelkében visszhangzott az igaz Isten szava, amely szónak, amely ígéretnek mindig megvolt az a bizonyossága, hogy csakugyan az igaz Istentől, az igazságtól ered. Mert lám, Ábrahám lelkében visszhangzott a szó, amit Isten szólt hozzá és minden úgy lett, ahogy Ő ígérte.

Ábrahámot, ezt a hitben erős, rendíthetetlen szellemet azért küldte az Isten a földre, hogy ezt a hitet megrögzítse, hogy ezt a hitet minden időközön keresztül hatalmassá tegye a földön. Mivel azonban ember volt ő is, az ő lelkében is elhomályosodott ez a hatalmas fénysugár; az emberi lét homályossága, a föld pora, füstje befogta ezt a hitet is és ő elindult az ő emberi gondolkozása szerint, emberi feltevése, emberi igazsága után, úgy hogy bár az Isten akaratához hasonlót cselekedett, az mégsem az Isten akarata volt.

Isten mégis megmutatta, hogy az ember gondolatán, érzésén, akaratán kívül is mindenkor érvényesülhet az ő akarata, és nem szükséges, hogy ahhoz az ember a maga eszével és szívével hozzájáruljon. Isten önmagában teremt ott, ahol az emberi értelem, az emberi erő és a természetnek minden ereje felmondja a szolgálatot.

Ábrahámnak Sárától fia született *az ígéret szerint*, akinek utódai várományosai és továbbterjesztői lettek annak a hitnek, annak az igazságnak, amely igazságra Isten építi további ígéreteit, az emberek üdvösségét. Valakik Ábrahám hite szerint hisznek az igaz Isten beszédének, az igaz Isten ígéretének, azok meg is találják az utat a földről a mennybe.

Ábrahám megbizonyosodott Isten hatalmas erejéről; hitt és *„e hite tulajdonítaték neki igazságul.”* Nem az ő cselekedete, nem az ő eljárása, hanem az ő *hite* tulajdonítatott neki igazságul. De mivelhogy Ábrahám, mint ember, egy pillanatig el hagyta

homályosodni azt a hitet, Isten újra ki akarja fényesíteni, meg akarja tisztítani mindentől, ami a földi ember lelkéből mint homályosság arra a hitre rávetődött. Azért Ábrahám feltétlen engedelmességre építi további beszédét, és áldozatot kíván Ábrahámtól.

Ti bizonyára mindnyájan ismeritek ezt az áldozatot, csakhogy már nagyon régen tanultátok és túlmentetek rajta, el hagyátok az abban rejlő igazságnak értékét siklani vizsgálódó lelki szemeitek előtt. Pedig *ma is hatalmas érték van abban, olyan érték, amelyet embercsoportok és egyes emberek is a maguk részére nagy erőforrásként használhatnak fel.*

Ábrahám az ő szeretett, egyetlen fiát hajlandó feláldozni ott, ahol tőle az Isten kívánja. Gondolatok-e már arra, kedves testvéreim, hogy mit kívánt az Isten Ábrahámtól? Nagyot, mindent felülmúlót, ami csak embertől várható. Isten megparancsolja, hogy a szeretett gyermeket, akiben Isten ígérete szerint megáldatik a földnek minden nemzetsége, azt a gyermeket, akiben az ő egész életén keresztül várt ígéret a lelkében újra meg újra megbizonyosodott, áldozza fel. És most, amikor ez az ígéret már-már bizonyossággá válik, Isten, mivelhogy nem áll szóba az emberrel, hogy az ember vetélkedhessek vele, kiadja a parancsot: „Áldozd meg a te fiadat, akit szeretsz, Izsákot”.

A gyermek, aki figyelemmel kíséri atyjának cselekedetét, szívettépő kérdésekkel ostromolja atyját, érdeklődik, hol, merre van az áldozat, amelyet majd meg fognak áldozni? Gondoljátok csak el, micsoda viaskodás megy végbe Ábrahám lelkében, az emberi én és az Istenhez ragaszkodó lélek közt!

És mégsem kérdezi, hogy miért kell ennek így lennie? Fogja gyermekét és mindent, ami az áldozathoz való, útnak indul vele, s nem szól senkinek az úton. Ezer meg ezer kérdés tépi a lelkét, ezer meg ezer gondolat tépi az agyát, amikor megindul felfelé a hegyre. Azonban amint halad, lelkében az Isten iránt való engedelmség mind hatalmasabbá és hatalmasabbá lesz. És még ha az elinduló Ábrahám lelkében viaskodott is a belső

én a külső énnel, az engedelmesség a lelkébe tóduló ezer kísértéssel, amely ott állt előtte abban a kérdésben, hogy miért kívánhatja az Úr tőle ezt az áldozatot: ahogy halad, mindinkább megerősödik benne a hit, hogy az Isten hiába nem kéri tőle ezt az áldozatot. És ha Isten mégis kívánja tőle, és ha megáldozza is a gyermekét, Istennek van annyi hatalma, hogy a halottból is élőt teremthet, és Isten az ő ígéretében nem csalta meg és nem is csalja meg őt soha, mert hiszen határozott szóval mondta neki az Úr, hogy a „te fiadban, Izsákban megáldatnak a föld minden nemzetségei”. Tehát ha Isten az ő fiában akarja megáldani a földet, szükséges, hogy valamiképp mégis az élet diadalmaskodjék a halálon.

Ábrahám ezt emberi értelmével sehogysem tudta felfogni, de a lelke erős volt a hitben és az Isten iránt való engedelmisségben. És amikor felérkeztek a megjelölt helyre, ahol az áldozatot be kellett volna mutatni, lelkéből már eltűnt minden kételkedés, minden viaskodás és egyedül csak az Isten iránti engedelmisség és az Isten akaratában való megnyugvás állt rendíthetetlen bizonyossággal, hogy nincs erő, amely őt szándékától visszatarthatná, attól tudniillik, hogy véghezvigye, amit Isten megparancsolt.

Miért kellett ennek az útnak megtörténnie, miért kellett mindennek végbemennie Ábrahám lelkében? Hiszen mikor a gyermekét éppen meg akarja kötözni, hogy az áldozati oltáron elhelyezze, Isten szava hallik, amely Ábrahám figyelmét a bokorban fennakadt kosra tereli, hogy áldozza meg azt a gyermeke helyett. *Ábrahám lelkének akkor már mindegy volt, akár a gyermekét, akár a koszt áldozza fel.*

Ennek a hatalmas győzelemnek be kellett következnie Ábrahám lelkében. Kellott, hogy az Isten szava, az Istenbe vetett hitének, az Isten ígéretében való bizakodásának tiszta, világos fénye teljességgel eloszlassa és megsemmisítse az emberi énnel időlegesen felszínre jutott kételkedést. Ábrahám lelke eb-

ben a nagy, hatalmas próbatételben megtisztult a kételkedéstől, megtisztult az emberi akarástól.

A hit, mint az üdvösség útja.

Ez a hit ragyogja be a ti korotokat is egészen az idők végezetéig. Mert Ábrahám nem valami tévelygés istenének, nem valamiféle bálványnak áldozott és hitt, hanem az igaz Istennek! Az ő lelkében az igaz Isten szava csendült fel és az igaz Isten szava hangzik ma is, időtlen időkön keresztül mindvégig az örökkévalóságon.

Pedig az emberek ma, a ti időtökben is hamis isteneket és bálványokat imádnak, bárha tudnak róla, hogy van egy igaz Isten, van egy Erő, egy Hatalom, Aki ezt a világot megteremtette és az egész világmindenséget kezében tartja. Tudják, hogy van egy erkölcsi igazság, amely megmásíthatatlan és mégis léptenyomon ezt az erkölcsi igazságot ölik, gyilkolják, szégyenítik, csúfolják. Tudják, hogy van szeretet, amely arra van hivatva, hogy boldogítsa az összes embereket. Tudják, hogy a szeretet az, ami teremt, a gyűlölet pedig rombol és megsemmisít. És még azok is, akik tudják és érzik a szeretet hiányát az életükben és látják a gyűlölet rombolását a saját szívükben, és kint a világban, mégis megtűrik a szeletet mellett a gyűlöletet. Különbséget tesznek, hogy kit szeressenek, és kit gyűlöljenek sokszor még azok az emberek is, akik magukat igazaknak, jóknak és becsületeseknek hiszik és tartják; sőt tudnak gyűlölni ok nélkül.

Tudják az emberek, hogy van igazság, és mégis hamisságot cselekednek, hamisságot beszélnek, hogy a lelkükben lévő rosszat diadalra vihessék, hogy az ő önzésük, gőgjük és testiségük a más ember lelki igazságát elnyomhassa és érvényre jutni ne engedje. Mert ha érvényre engedné jutni a más ember igazságát, akkor a maga lelkében lévő hazugság, hiúság, gőg, dicsőségvágy és konokság nem juthatna érvényre; akkor meg kellene alázkodnia, el kellene tűrnie a más embert ott fent, azon

a polcon, ahol ő szeretne lenni, ahonnan ő is szeretne más emberek felett uralkodni. És, hacsak egy igen kicsiny, csak egy hajszálnyi is az, amivel ő felette áll a másik embernek, máris hajlandó a gonoszságnak teret engedni, amikor a saját énjének az érvényesüléséről van szó.

Az ember mindig hajlandó a maga hibája felett szemet hunyni, ellenben más emberek hibáját, gyengeségét, gyarlóságát éles szemekkel vizsgálja és ítéletekkel ületi; és nem érez a lelkében sem irgalmasságot, sem szeretetet azok iránt, akik hasonló el-esett állapotban vannak, mint ő. Az ember a benne lévő tévelygésnek szívesen utat enged, amikor arról van szó, hogy neki csak egy kevés is jusson azokból az előnyökből, amelyeket neki a gonosz, a megtévesztés szelleme ígér. Azonban az igaz Isten nem engedi magát megváltoztatni az emberek gondolkozása szerint; az igaz Isten törvényt tart fenn és ez a törvény uralkodik az emberek és a szellemek világa felett. Ebbe a törvénybe bezárva kell az emberi léleknek megtanulnia, hogy az Isten igazsága mennyi jót, mennyi örömet, mennyi boldogságot kínál, ha az ő útjain jár, ha az ő akaratát cselekszi. De ebben hinni kell!

Az emberek azt mondják, hogy hisznek; de ez a hit a lelkükben csak olyan, mint a ruhára felvarrt gomb: amikor szükség van rá, begombolkoznak vele, amikor nincs rá szükség, eszükbe sem jut. Így, ha a külső, emberi énjük szerint elég jól érzik magukat, elég jól van elrendezve a sorsuk, abban a pillanatban nincs szükségük a hitre és elfelejtkeznek róla, mint a kabátra varrt gombról elfelejtkezik az ember, amikor arra szükség nincsen.

De a hitnek nem szabad olyan külső érzésnek, vagy gondolatnak lennie, mint ahogyan azt az átlagember felfogja! A hitnek az ember életében olyan hatalomnak kell lennie, amilyen az Ábrahám életében volt, mert *ezt a hitet nemcsak Ábrahámnak adta az Isten, hanem Ábrahámban minden emberi léleknek, akiket az ő kegyelme a hit által üdvözíteni akart.*

Csak a hit által lehet megszerezni az üdvösséget. De nem az olyan hit által, amelyet az ember, amikor akar elővesz, amikor pedig nincs rá szükség, félretesz. A hitnek kell az ember egész élete számára irányt szabnia, az egész életnek a hit jegyében kell folynia.

Ábrahám életében ez a hit volt az irányító, de sokkal inkább Ábrahám utódaiban kellett volna ennek a hitnek bizonyossággá, igazsággá kiformnia. Ábrahám hite igazsággá lett az ő részére; de minden emberi lélek részére igazsággá válik a hit, ha ezt a hitet szorgalmasan ápolja és egész életét a hitnek szenteli. Szükséges tehát, hogy az ember érdeklődjék iránta, keresse, kutassa, hogy mi a hit, mit kell hinnie és mit kell elhagynia.

Nektek is szükségetek van, hogy keressétek, miben higgyetek, mit higgyetek, hogy az a ti egész életeteket kitölthesse. Mert ha nem tölti ki az életeteket, hiába vagytok spiritisták, hiába nyitogattjátok a szellemvilág ajtaját, hiába vártok onnan irányítást, hiába vártok világosságot és megbizonyosodást, hogyha ti ezt a szellemvilágon keresztül kapott világosságot nem a hitnek megerősítésére és megvilágítására használjátok, azaz nem arra, hogy messzebbre láthassatok azon az úton, amely előttetek homályba van burkolva.

Igen, homályba van burkolva! Hiába találnak fel napjaitokban eddig nem ismert tudományos műszereket, amelyekkel messze el lehet látni, messze lehet hallani. Hiába keresitek és kutattjátok a föld mélyét: mindez nem ad nektek arra nézve semmiféle bizonyosságot, hogy mi rejlik ott, ahová a ti értelmetek még el nem ér! Hiába akarjátok a végtelen távolságokat megmérni, a csillagok járását kiszámítani: nem felelnek azok a ti lelketek kérdéseire! Hiába akarjátok az Istent a ti földi szemeitekkel megkeresni, nem tudjátok Őt megtalálni, mert az Isten Szellem, akit csak a ti szellemeitekkel tudtok megkeresni, csak azzal tudjátok felfogni. *Hiába keresitek a túlvilágon a szellemekekkel való összeköttetés által az igazságot, ha a ti lelketekben nem visszhangzik az igaz Isten ígérete, ha nem határozzátok el magato-*

kat arra, hogy feltétlenül engedelmeskedni fogtok annak az igazságnak, amely Istentől hangzik, amely Istentől száll alá. Ez az igazság pedig elhangzott, ez az igazság testet öltött, ez az igazság már itt fekszik előttetek betűkben, szavakban, mondatok alakjában megírva. Ez az Isten ígéje.

Keressétek és kutassátok az igazságot, hogy higgyetek benne, hogy a ti lelketek megvilágosodjék és messze előrevesse fényét a bizonytalanságba, a jövőbe. Mert ha hisztek Isten ígéjének és ha engedelmesek vagytok Istennel szemben, ez a fény, a ti hitek fénye odavezet Hozzá benneteket és nincs semmiféle hatalom, semmiféle erő, amely titeket ebből az irányból kitéríthetne, amely titeket ismét a boldogtalanság világaiba és állapotai-
ba letaszíthatna! Mint ahogyan a csillagokat az a láthatatlan erő, az a hatalom pontosan a pályájukon vezeti és nem téríti el őket semmi: úgy titeket is sokkal erősebb és hatalmasabb vonzás vezet Istenhez, ha a lelketekben visszhangzik Isten szava és a ti emberi testetek értelmén keresztül elhatároltátok magatokat az Isten akarata iránt való engedelmességre.

Nézzétek meg, milyen hatalmas kézzel vezeti az Isten azokat, akiket ő kiválasztott! Mert hiszen a fényt mindenütt nyomon kíséri az árnyék. Nézzétek csak Izsák életét, nézzétek meg az ő két fiát, Ézsaut és Jákobot. Mindenütt ott látjátok mesterkedni és fondorkodni az ellentétet, a megtévesztés szellemét, amely minden gondolattal, minden érzéssel arra tör, hogy az Isten akaratát megghiúsítsa.

Sokszor láttok azokban az eseményekben, amelyek előttetek a történelem lapjain lejátszódnak, olyan dolgokat, hogy önkéntelenül felkiáltotok magatokban: hiszen nem megy minden úgy, ahogyan annak törvényesen mennie kellene!

Isten azonban a gonosznak minden fondorkodását megghiúsítja; a saját fegyverével győzi le a fondorkodót, és ismét felszínre hozza az igazságot azokban az alig észrevehető történetekben, amelyek nemcsak abban a régi korban, hanem a jelen korban is napról-napra, percről-percre lejátszódnak.

Nézzétek meg: Jákob is, küzdve a megtévesztés szellemével, két feleséget kénytelen venni magának és mennyi rosszat meg kell emésztenie, hogy egy kis jó, egy kis igaz érvényre juthasson! De az Úr mindenben keresztül vele van; vele és mindazokkal, akik az ő nevét segítségül hívják. Akik az ő igazságát a maguk igazságának tekintik, és minden igyekezetükkel azon vannak, hogy az Isten igazságát érvényre juttathassák az életükben.

Ábrahám, Izsák és Jákob Istene megjelenik, vezérli gyermekeit, az ő kiválasztott népét az ígélet földjére. Az igaz Isten az, aki József lelkét látнокi képességgel ajándékozta meg, amely képességgel az egész nemzetséget megszabadítja az éhhaláltól, s az egész nemzetségnek létlehetőséget biztosít Egyiptomban, úgy hogy Józsefen keresztül hatalmassá válik a kicsiny, jelentéktelen nemzetség. A hatalmas, művelt nemzetek nem sejtik, hogy ez a jelentéktelen kis nép van Istentől kiválasztva, hogy rajta keresztül törjön elő a hit fénye, és megmunkálja az egész emberiség üdvösségét.

Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak Istene az, aki megjelenik Mózesnek a csipkebokorban; ez az Isten az, aki kivezeti népét Egyiptomból, a szolgaság házából. És egyúttal ez az esemény előképe annak a nagy szellemi mozgalomnak, nagy szellemi cselekvésnek, amelynek be kell következnie az Isten által kitűzött időkből, hogy minden népből, minden nemzetségből azok, akik hisznek az Isten beszédének, megszabaduljanak a bűntől, a tévelygéstől. És elhagyjanak maguk mögött mindent, ami nem az Istentől való, legyen az bár a legszebb, a legjobb, a legtudományosabb érték a világ szerint; hogy megtalálják Istenben azt a kibontakozást, amelyet megtalált a kiválasztott nép, mint az üdvösségnek előképe.

Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak Istene szól Mózeshez, Ő adja a Tízparancsolatot, Ő mutatja meg a Törvény Szellemét. Ezen épül fel az igazság, *ezen épül fel az ember lelkének a törvénye*, amely vezeti őt, hogy a testi életben is igaz, tiszta és

Istennek tetsző életet tudjon élni. Ez az Isten mondja az első parancsolatban, hogy „*Én vagyok a te Urad, Istened, ne legyened tenéked idegen isteneid Énelöttem!*”

„*Én vagyok a te Urad, Istened*”, — ma éppen úgy hangzik, mint abban időben hangzott. Hiába az előrehaladás, hiába az emberi ész vívmányai, hiába a műveltség, amelyre a mai kor embere büszkén hivatkozik, és Isten igazságát megmosolyogja! Mindezekben a hatalmas tudományos vívmányokkal elérhető magaslatokon keresztül hanzik a szó: „*Én vagyok a te Urad, Istened!*”

Igen, Ábrahám, Izsák és Jákob Istene az Igazság Istene! Ő az, aki megteremtette a mennyet és a földet és a bennevalókat! Az ő kezének munkája minden és az ő akaratával történik minden, ami történik; minden, amit az ember a magáénak mond, legyen az bár az emberi észnek legnagyobb dicsekedésre alkalmat adó szerzeménye, mind Isten ajándéka, nem pedig az ember saját alkotása.

„*Én vagyok a te Urad, Istened!*” Mindenben keresztül ez hangzik! És az ember lelkében még sincs helye ennek a szónak, az ember nem hajtja meg a fejét ez előtt a szó előtt és nem ad dicséretet, dicsőséget az ő Urának, Istenének, s nem ad hálát mindazért, amit áldásként elvett földi életében. Miért nem ad hálát? *Mert nincs hite!*

Ábrahám hite nem világítja meg az ember lelkét, akik pedig Ábrahám hitétől nincsenek átvilágítva lélekben, azok a számadás nagy napján elvesznek, mert nem találják meg az utat a földről a mennybe. A hit világossága homályosság az ő részükre, az ő életük itt a mulandóságban találja meg a maga munkáját, azért nem ténykedhet abban a világosságban, amelyet a hitnek sugara ad.

Testvéreim, az élet rövid pillanat csupán az örökkévalóságban számított élethez viszonyítva, és valahányszor egy-egy test leválik a lélekről, mint valami használhatatlanná lett hüvely, a lélek mindannyiszor sajnálkozva tekint vissza. Mert amikor

szerény világosságú hiténél visszatekint elmúlt földi életére, és előretekint — bárha nem messzire világítja is meg az utat az ő hite az örökkévalóságban, de mégis sokat lát annál a kis fénynél, — akkor nincs egy lélek sem, aki ne úgy végezné magában számadását: ha újra kezdeném az életet, másképp élném le. Több erőt fordítanék ennek a világos sugárnak kiképzésére, többet munkálkodnám, többet ténykedném abban a világban, amelyet ez a világos sugár világít meg és kevesebbet abban, amely homályos és sötét, mert csak a mulandóságot mutatja. Hiszen a mulandó élet minden értéke, minden öröme és boldogsága szegényes, tökéletlen, kicsiny, inkább fárasztó a lélekre nézve, mintsem megnyugtató, vagy békességet nyújtó. Nem érdemes tehát reá erőket pazarolni, nem érdemes a léleknek benne munkálkodnia. Sokkal érdekesebb az Isten akaratát cselekednie. De, hogy azt cselekedhesse, szükséges, hogy ismerje az Isten akaratát. Isten akaratát pedig csak az Igében ismerheti meg.

Menjetek fel Ábrahámmal az áldozat hegyére, próbáljátok a nektek kedves dolgokat oda magatokkal felvinni, *próbáljátok meg, vajon Isten akaratáért, Isten iránt való engedelmességből mit tudnátok feláldozni ?* Vajon mi az, amit el tudnátok hagyni?

Bizonyára megállapítanátok magatokban, hogy nagyon szegény a ti hitetek, mert akármit kíván az Isten tőletek, mindenhez fájón ragaszkodik a lelketek, és a hitetek nem tud megtisztulni, nem tud megvilágosodni a földi homálytól, a test homályától, amely rávetődik a lélekre. Mert mindent, ami a földön kedves, a testen keresztül szerettek, a test pedig a mulandóságé, a testet visszakéri tőletek a halál törvénye. Tehát jó, ha idejében számot vetek magatokkal, jó, ha idejében elszaggatjátok a szálatokat, amelyek benneteket a testhez és a test örömeihez kapcsolnak. Jó, ha lassan-lassan — ameddig az áldozati hegyre mentek — minden lépésnél valamit elhagytok abból, ami titeket a testi világhoz fűz, hogy tisztán adhassátok át a lelketeket Is-

tennek. Hogy a ti egész lelketeket átvilágíthassa az igaz Istenben való hit és az Isten iránt való engedelmesség!

III.

Forma és lényeg.

Most a forma és a lényeg különbözőségét akarom előttem szemléltetné tenni. Mert a földi ember ezt a kettőt nem tudja megkülönböztetni egymástól és nagyon sokszor a formát tekint lényegnek, s azért túlbecsüli, míg ellenben a lényeg, amelyet sokszor alig-alig tud felfogni, nem ragadja meg s ennek következtében az életben előforduló eseményeknek, történeseknek tulajdonképpen értelmét, mint tapasztalást, nem tudja a maga részére megrögzíteni. Így sok történés lefolyik anélkül, hogy azokból az ember, mint lélek, valaha is tudna eredményt felmutatni, amelyeket pedig, ha figyelmesen éli végig a földi életet, a maga részére könnyen értéké tehetett volna.

Ezt azért mondom nektek, mert ez alól egyetlen ember sem kivétel. Minden ember, aki a testben él, az igazságot mindig bizonyos formákhoz köti. **Igen, mert az igazság a maga megjelenésére minden időben valamely formát alkotott. Az emberek pedig csak a formát látták, magát az igazságot nem értették meg. A formát körülrajongták, szentté emelték, a lényegről azonban megfeledkeztek.**

Voltak és vannak igazságok, amelyeknek a hüvelyét, a formáját az emberek még ma is nagyra becsülik, a lényegét azonban nem tudják felismerni. Pedig a lényeg alkotja a formát, és az a lényeg minden egyes megnyilvánulásához más és más formát használ.

Vigyázzatok, hogy ti is bele ne essetek ezekbe a tévedésekbe, mert az az emberi tévedés, amely megvolt kezdetben, megmarad mindvégig.

*

Ilyen tévedés volt az elsőszülöttség jogának, igazságának túlértékelése. Bár van benne igazság is, mindamellert nem lehet az igazságot a forma kedvéért félreállítani és nem szabad a for-

mát, mint az igazságnak hüvelyét túlértékelní, mint ahogyan az elsőszülöttség igazságával bántak abban a korban, amely korról én nektek most beszélek.

Mindnyájan ismeritek Ábrahám és Izsák életének a folytatását. Ábrahámnak — mint ahogy már mondtam — megígérte az Úr, hogy megsokasítja a magvát, mint a tenger fővényét, és mint az égen a csillagokat. De bárha test szerint Ábrahámnak sok maradéka, sok ivadéka terjeszkedett szét a fizikai világban, mégis Isten arra az egyre összpontosította a figyelmét, akit Sára szült neki, az ígélet fiára: Izsákra.

Izsák a hit gyermeke. Rajta keresztül szándékozik az Úr a földön végigvezetni azt a fehér fonalat, amely az üdvösség irányát jelöli annak a szellemcsoportnak részére, amely csoportot ő választott ki arra, hogy előkészítse azt, ami eleve el volt határozva Nála. Hogy a menny a földdel összeérjen, összekapcsolódjék, hogy Ő ezen a kapcsolódáson keresztül az ő kegyelmét a földi emberek lelkére szétárassza, hogy azok megtisztuljanak, megigazuljanak és megszentelődjenek. Hogy ismét visszaemelhesse Magához és gyermekeivé fogadhassa azokat, akik az ő szeretetéből és a Vele való kapcsolatból élnek.

Ez a fonal az Istenben való hit. Ez a hit megtermi az Isten törvénye iránt való engedelmisséget, ez az engedelmisség pedig kihozza a lélekből azt az ismeretet, azt a tudást, amellyel mintegy az ő törvényébe kapaszkodik a lélek. És akkor ez a törvény megkezdi újjáteremtő, átformáló munkáját az egyes lelkeken és az embercsoportokon egyaránt.

Ez a munka azután meglátszik az emberek egymáshoz való szeretetében, egymáshoz való jóindulatában; meglátszik az egész világ arculatán, az egész természetén. Ez a munka új világot épít, és ebben az új világban elkövetkezik annak az ígéletnek a megvalósulása, hogy: „*Az én népemmé lesztek és Én nektek Istenetek leszek*”.

Mert hiszen az emberiség messze-messze elesett Istentől, a sötétség világában bolyongott; tudatlanságában bálványokhoz fordult, amely bálványok sem nem hallottak, sem nem értettek, nemhogy erejük lett volna. Az igaz Istenről tudomásuk nem volt az embereknek, az igaz Isten törvényét nem ismerték, így tehát a jónak nem is lehetett hatása az életükben. Mint tudjátok, Izsák az ő atyjának, Ábrahámnak utolsó kívánsága szerint nem vehetett feleséget akárhonnan, a pogányok közül, hanem az ő testvéreinek rokonsága közül. Mert Ábrahám lelkében érezte és tudta, hogy az a vércsoport, ahonnan őt Isten elhívta a hitre, azt a lelki természetet hordozza magában, amely lelki természet hivatalos az üdvösségre.

Úgy van, testvéreim, eleve elrendelés szerint ez a lelki természettel bíró csoport elhivatott az üdvösségre, mert ez olyan talaj volt, amelybe bele lehetett vetni Isten igazságának magvát, hogy kikelve megteremje azt az elfogadó erőt, amelyre szüksége van az igaznak, a jónak, hogy terjeszkedhessek.

Ézsau és Jákob.

Tehát a megbeszélte módon Rebeka felesége lett Izsáknak. De ez a házasság szintén magtalan lett, mert *ez a csoport el volt zárva azoktól a túlzásúfolt szféráktól, ahonnan a szellemek bűneik és tévedéseik szorongattatásai által mintegy erős nyomással igyekszenek a fizikai világ felé törni.*

Ismét eltelik egy idő és Izsák, kinek az Úr megjelent, s akinek az Úr szintén utasításokat adott, imádkozott az Úrhoz, hogy ígéretét váltaná be. És *a hit által* felesége fogant és gyermekeket adott neki.

Izsák felesége, aki szintén hívő volt, nem tudta mire vélni az ő állapotában mutatkozó különös jelenséget » mintha kétféle beszédet hallana, mintha kétféle elem forrongana benne egymással, mintha két gondolat, két érzés nem tudna összevegyülni benne, hogy egyet képezve, kifejeződhessék. Tanácsot kér az Úrtól, és íme, az Úr tanácsa és felvilágosítása: Két nemzetség,

azaz két különböző természetű lélek van mellette. Két nemzetiség fogant az ő méhében; két gyermeke lesz, és a nagyobbik szolgál a kisebbiknek. Ez a két nemzetség viaskodik, ez a két erő nem tud egymással harmóniába jutni, és mégis mindkettőt életre hívja az Úr akarata, mert céljai vannak velük.

És amikor elkövetkezik Rebeka szülésének ideje, két gyermek születik: az egyik erős testű, mindenestől fogva, szőrös: Ézsau. Ámde nem függetlenítheti magát testvérétől, mert utána a sarkát fogva megszületik a nála talán pár perccel fiatalabb öccse: Jákob. Rebeka emlékezett az Úr feleletére, *elhitte azt* és íme: beteljesedve látta az Úr kijelentését. Bárha nagy és erős volt az első gyermek, a második pedig gyengébbnek, véznábbnak és betegesnek látszott, mégsem tudja az erős függetleníteni magát a gyengébbtől, mert ez a sarkába kapaszkodik, megfogja őt úgy, hogy tulajdonképpen a szülés egyidőben történik.

Így hiába kapaszkodik az emberi igazság, az emberi okoskodás a formához, az elsőszülöttség jogához, mert hiszen egy időben születtek. De az ember okoskodása és szokásai szerint, s általában az ember gondolatainak rögzítése szerint mégis szükséges, hogy megkülönböztessék egyiket a másiktól, tehát Ézsaut tekintették elsőszülöttnak.

Az elsőszülöttséggel nagy előnyök járnak, az elsőszülött a kiválasztott, azé minden jog, minden hatalom, minden elsőség, a többi gyermek mind ennek az egynek szolgája, mind ennek a hatalma alá tartozik és köteles neki engedelmeskedni. Elképzelhetitek, testvéreim, mi forog itt kockán!

*

Felnövekedvén a gyermekek, Ézsau erős, izmos, ügyes, bátor, sőt majdnem vakmerő; kedveli az erővel, ügyességgel könnyen megszerezhető győzelmet, a diadalt; dicsekedő, könnyelmű ifjúvá növekszik, aki kicsinylőleg tekint szelíd természetű öcsére.

Jákob a szüleitől megismert Istent, atyáinak Istenét, lelkében félt és tisztelt, mert *hisz* Benne; *hiszi*, hogy az az Isten Ábra-

hámnak és Izsáknak, az ő atyáinak megjelent, nekik ígéretet tett, velük csodákat cselekedett. *Hiszi*, hogy beváltja az ő ígéretét, *hiszi*, hogy Istennek nagy, hatalmas céljai vannak az ő családjával, az ő törzsével; *hiszi*, hogy mindazokon felül, amiket ő meg tud érteni, és el tud fogadni, sok dolog van, ami még ki nyilatkoztatásra vár. Lelkével elmerül az ígéretben s belemerül ennek a nagy, hatalmas istenségnek a tiszteletébe. Szívesen áldoz, és szívesen mereng azokon a dolgokon, amelyeket atyjától és az édesanyjától hallott. Szereti a zenét, a lelke érez; meleg szeretettel vonzódik anyjához, akivel megértésben él, mert hiszen ő a gyengébb, ő az elnyomott.

Izsák szereti nagyobbik fiát. Az apa büszkeségével tekint rá, örül a könnyű győzelemnek, örül a diadalnak, amelyet a fia neki elbeszél, s nagy örömmel és bizakodással tekint előre a jövőbe, mert hiszen az ő lelkében is él az ígéret beteljesedésében való hit. Izsák minden gondolatával, minden érzésével, minden bizakodásával elsőszülött fiához, Ézsauhoz vonzódik. Hiszen hogyan is lehetne másképp: csak az erős, a bátor, a győzedelmes viheti diadalra Isten akaratát, Isten gondolatát! Meg van írva, hogy Ézsau szereti a vadászatot, szereti a könnyen szerzett diadalt; a pásztorkodást az öccsére hagyja; nem szereti a sátorban lakást, sokkal inkább izgatja őt a vadakkal való viaskodás, hogy erejét és bátorságát kipróbálva és megacélozva, győzelmeit szaporítsa.

Két lelki típus.

Ezek a lelkek, az ilyen típusú szellemek most is, ebben a korban is igen sokan élnek köztetek. *Ezek nem tudnak a maguk lelkébe elmerülni; ezeket csak a világ érdekli a maga tarka, sorozatos eseményeivel és eshetőségeivel.* Ezek kedvelik a viadalt, hajszoľják a szerencsét, mert minden egyes alkalommal az önérzetüket akarják feljebb és feljebb duzzasztani, hogy „ők” mit cselekednek, hogy „ők” mire képesek; hogy a szerencse, az erő, a hatalom mennyire az „ő” kezükben van! Ezek az emberek, akik bátrak, vakmerők, az életük legnagyobb értékét is

rátészik egy kártyára, és ha nyernek, a lelkük dúskálkodik az értékekben, de megbecsülni nem tudják azokat. Ha pedig veszítenek, kétségbeesnek, az életet nem tartják többé értékesnek, mert hiszen ha a diadal, a szerencse, a győzelem mámorában nem fürödhet a lelkük, akkor az élet nem ér nekik semmit. Akkor az élet értéktelen, mert hiszen *folyton megújuló hatásokra berendezett lelkük az egyhangúságot nem tudja elviselni.*

Ezek azok a lelkek, akik az önmaguk társaságában, az egyedüllétben nem tudják magukat feltalálni; nekik szükségük van a külvilágból jövő ingerekre és hatásokra, amelyek a lelkükben mindazokat a szunnyadó erőket újra meg újra felébreszthetik, amelyekkel ők úgy az eseményeknek, mint a körülöttük lévő dolgoknak irányítását, átalakítását akarják, mert *nekik soha semmi sem jó úgy, ahogy van.* Ezek azok, akik mindenben hibát keresnek és találnak is; hiszen az ember lelke tökéletlen, kiforratlan és cselekedeteiben szintén tökéletlenségről és kiforratlanságról tesz tanúságot.

Az ember nem tagadhatja meg a maga fokozatát és mindenki úgy, és azt cselekszi a világban, ahogyan és amit a maga értelme és érzelme szerint tud cselekedni. Mindenki csak azt hintheti el maga körül, amivel rendelkezik, így azok az emberek, akik az őket érő hatásokat ismeretükkel, gyorsan fogó eszükkel nem tudják jóknak találni, mindig azon gondolkoznak, hogyan lehetne mindezt helyesebben, jobban, célszerűbben megoldani? Nem vétkeznek ezzel ezek az emberek, de a lelkük természete így indítja őket. Ezek az *Ézsau természetű* lelkek. Közülük sok nagy szerencsének, nagy eredményeknek a hordozója. Magas rangúak, uralkodók, királyok, hercegek, fejedelmek lesznek belőlük, mert eszükkel, találékonyságukkal és nyughatatlan természetükkel felküzdik magukat a magas polcokra.

És mégsem ők uralják, mégsem ők vezetik a világot. És miért nem ők vezetik? Megfelelek arra a következőkben. Az Úr két csoportba osztotta azokat a lelkeket, akiket eleve elhívott az üdvösségre. Ez az egyik csoport.

A másik csoport pedig a csendben élő, Istent félő és Istenben hívő, csendben munkálkodó, passzív lelki természetű emberek csoportja. Ezek az emberek érzik elnyomatásukat, érzik, hogy ők tökéletlenek, gyengék, erőtlenek s azért azt is érzik, hogy ők nem tudnak a világnak tökéletes jót adni. Így ezek szerényebbek, visszavonultabbak. És bárha türelmes természetüknél fogva részletesebben és jobban kidolgozzák életük programját, mert amit a kezükbe vesznek, azt helyesen, körültekintéssel tudják elvégezni és mindenre tekintettel vannak, hogy amit végeznek, az minden tekintetben megállhassa a helyét: mégis elégedetlenek az eredménnyel. Ezért szerényen visszavonulva úgy érzik, hogy nem állhatnak ki munkájukkal a világ elé, mert hiszen a világ bizonyára talál benne hibát, talál benne kivétlivalót, talál benne tökéletlent. Így hát csendben munkálkodva végzik feladatukat, amelyet a végzet eléjük szabott. Ezek azok a lelkek, akik bár tudják és érzik, hogy az Úr hívta őket, hogy munkálkodásra vannak hivatva és talán a lelkükben érzik is, hogy az erejükhöz és tudásukhoz mérten a legjobbat adják, mégsem tudnak érvényesülni, mert nem képesek a könyökükkel félrelökődödni azokat, akik szintén dolgoznak, szintén éreznek, akik szintén akarnak valakik lenni.

Az előbbi az aktív ténykedők csoportja, akikben ha kevesebb van is a jóból, az igazból, de erőszakoskodásukkal és nagyot akarásukkal a kevésnek is több érvényt tudnak szerezni, mint az utóbbi csoport, amely a nagyobb értékek birtokában sem tudja azt az érvényesülést megszerezni magának, amely munkája után megilletné.

Az előbbi, a ténykedő csoport törtet, törekszik felfelé gyors eredmények és a kínálkozó alkalmak gyors kihasználása révén. Ennek tagjai felemelkednek, csillognak, de őket is elmossa az utánuk következő áramlat. Mert hiszen minden nagyot akaró embernél és embercsoportnál mindig voltak és vannak, akik még nagyobbakat akarnak, mint ami már van és ami volt. Ezek is letűnnek tehát, amikor látják, hogy vannak náluk nagyobb ér-

demeket szerző emberlelkek, akik őket szükségképpen hátra szorítják, és helyet kell adniuk az újaknak, a még nagyobb akaróknak.

Az Úr pedig azokkal van, akik csendben munkálkodnak, akik Istenre bízzák munkájuk eredményét. És amikor eltörlí a nagyot akarók munkájának dicsőségét, amikor elhalványul azoknak a ragyogása, akkor felszínre hozza a csendben dolgozó emberlelkek eredményét. És mivel ez maradandóbb, tökélete-sebb, jobb, ennél fogva tovább fennmarad, tovább végzi a munkáját az emberek lelkein és a csoportokon.

Mindazok a törvények, mindazok az igazságok, mindazok a rendelkezések, amelyeket az Istenben hívó és bízó emberlelkek adtak és adnak a világnak, tovább fennmaradnak, nagyobbat és maradandóbbat alkotnak az egészben, az összességben, mint a hirtelen fellendülő győzelem mámorát szomjazó emberi lelkek alkotásai.

Ez a két csoport született meg Izsákon keresztül: Ézsau és Jákob csoportja. Jákob az érzés, a csendben való munkálkodás, Ézsau pedig az emberi ügyesség, bátorság, erő, hatalom, győzelem és diadal hordozóinak vezető szelleme.

Most visszatérek a történethez. A két ifjú nem érti meg egymást, nincs egyetlen közös gondolatuk, nincs egyetlen közös érzésük. Ézsau, a győzelemhez, a diadalhoz szokott emberlelkek, lenézi öccsének minden akarását, minden gondolatát. Jákob Ézsau részéről csak gúnnyal és lenézéssel találkozik. Így benne az a passzív erő, amely lelkének természete, sokkal jobban megerősödik és ellenállóbbá lesz. Jákob kéri atyáinak Istenét, hogy lelkének érzéseit vegye kezébe és alakítsa úgy az ő életét, hogy minél hasznavehetőbbé váljék. Hiszen annyi szép érzés, annyi nemes törekvés van a lelkében és neki mégis hátra kell állnia, míg a bátyjé a vezető szerep, aki csak a gyorsan megszerzhető diadal és győzelem lelkesedésében érzi jól magát.

Mivel pedig az emberi lelkek természete mindig a két szélsőség közt mozog, Ézsauval is így történt. Ézsau talán már napo-

kig lesett a vadra, hogy erejét vele összemérve, győzelmet arathasson, és újabb dicsőséggel mehessen atyja elé. És amikor ez nem sikerült, amikor szándéka füstbe ment, akkor éhesen és fáradtan, kimerülve és rosszkedvűen tér haza. **Emberi érzései erőt vesznek minden más gondolatán, bosszús és nem kívánja még az életet sem, mert megvonta tőle azt a dicsőséget, amire á lelke folyton szomjazik.** Ilyen állapotban, éhesen és fáradtan szól öccsének, amikor meglátja, hogy az valami étellel foglalatoskodik, hogy adjon neki ennie abból az ételből. Jákob, az otthonülő, érkezettnek látja az időt céljának elérésére és látván a bátyja életuntságát, megkockáztatja a szót: „Add el nekem a te elsőszülöttségednek jogát, és mindennel kiszolgáljak.” Ézsau abban a pillanatban talán meg is örült, hogy ilyen könnyű szerrel jut testi vágyainak kielégítéséhez, és könnyen ráállt az alkura. Hiszen az élet úgyszemint hoz neki semmi örömet! A legfontosabb az volt a részére, hogy a fáradságát kipihenje, éhségét csillapítsa, s azért esküvéssel ígéri oda: „Vedd az elsőszülöttségi jogomat, úgyszemint nekem erre szükségem, hiszen mindennap a halállal nézek szembe; vajon mit használhat nekem az én elsőszülöttségem?”

Ettől a perctől fogva, hogy Ézsau megesküdött öccsének, hogy lemond elsőszülöttségéről, Jákob tekintette magát elsőszülöttnak. Jákob lelke örült, úgyszemint az őt szerető anyja lelke is, Ézsaut azonban egykedvűen hagyta a dolog, nem búsult felette, hiszen ő maga adta oda nagylelkűen, könnyelműen, hadd örüljön az öccse annak az értéktelen valaminek, amit ő úgyszemint tekint semminek.

Jákob csalásának nemes indítóoka.

Azután elkövetkezett az idő, amikor Izsák mindinkább öregszik és az őt körülvevő tárgyaknak már csak a körvonalait képes meglátni. Az öregség nehézkessé teszi a gondolkozását, sőt az érzéseit is. Mindinkább a test béklyóiba van kötözve és érzi a halál közelségét. Úgy gondolja magában, hogy még mielőtt a halál árnyéka ráborulna, a lelkében visszamaradt szeretettel,

Istenéhez ragaszkodó hitével megáldja gyermekeit. Magához hivatja tehát idősebb fiát, Ézsaut, és mivelhogy az ő minden öröme az Ezsau által szerzett dicsőségben élte ki magát, felszólítja őt: *„Hozz nékem vadat, hadd egyem, hogy megáldjon téged az én lelkem”*. A kisebbikről szó sem esett. Ezt a folyton figyelő anyai fül, az éberén vigyázó szeretet meghallja, és egy gondolat fészkel be magát lelkébe, amely cselekvéssé lesz. Ösztökéli kisebbik fiát, mondván: *„Atyád áldását akarja adni a te bátyádra; siess, hasz náld ki az alkalmat, hozz nekem vad helyett egy kecskefiat, majd én elkészítem, vidd be atyádhoz, hogy megáldjon tégedet”*.

Ameddig a nagyobbik fiú odajárt, hogy atyja kívánsága szerint vadat hozzon, addig a kisebbik fiú elkészíti az ételt, beviszi atyjához, és hogy atyjának gyanúját elhárítsa, félrevezeti atyját. Hiszen mindnyájan ismeritek ezt a történetet. A meghomályosodott szemű Izsáknak gyanús volt fiának a hangja — hiszen ismerte mindkét fiának a hangját, testét, külső formáját — és túl gyorsnak is tűnt fel a vad megszerzése és elkészítése. Gyanújának kifejezést is ad, sőt még meg is szorgolhatja a fiú ruháját, de az anyja erre is számított és a nagyobbik fiú ruhájába öltöztette a kisebbet.

Mikor aztán Izsák meggyőződik arról, hogy a nagyobbik fiának ruhája van rajta és a külseje megfelel annak, amire ő emlékezett, ráadja áldását, azt az áldást, amit az elsőszülöttnak tartott fenn. Tehát Jákob az atyai áldást hamisan szerezte meg. Azonban mégsem volt ez egészen hamis, mert az elsőszülöttségi joga immár esküvel volt bizonyítva, hiszen Ézsau értéktelennek találta azt, és odaajándékozta öccsének. Jákobnak azonban nagy értéket jelentett ez, de még nagyobbat az atyai áldás, amelyben ő *hitt*. **Ő hitte azt, hogy atyján keresztül atyáinak Istene vele lesz, hitte azt, hogy az atyai áldáson keresztül az Ég áldása száll rája és életét az az áldás fogja vezetni, irányítani. Tehát hitt benne és ismét csak a hit ereje az, ami őt erre a cselekedetre indította.**

Vajon lopás-e az, ha valaki azt, amit a másik már eldobott magától, mert nem tartotta értéknek, felveszi, mert értéknek tartja és mint egy kincset elrejtja a lelkébe ?

Bárha Jákob *a külső forma* szerint csalást követett el, *lényegében Isten előtt mégis kedves volt Jákobnak ez a magaviselete, mert hiszen hitből cselekedett, Hozzá való ragaszkodásból.* Mivel Istennel és az ő ígéreteivel volt eltelve a lelke, hogy ez az ígélet beteljesedhessék, hogy ennek érvényt szerezhessen, azért akarta megszerezni az atyai áldást; nem azokért a földi előnyökért, amelyek velejártak, hanem az ő lelkében kiépült hitért, hogy ennek érvényt szerezhessen.

Amikor Ézsau hazajött a mezőről és megkészítette a vadat, akkorra már az atya jóllakott, betelt, az áldását is odaadta a kisebbik fiának. Erre az elsőszülött sírva borul le atya elé, mikor az azt mondja: „Elvitte a te áldásodat a te öcséd”, mert az ő lelkében is kezd derengeni valami, ami eddig ismeretlen volt előtte, hogy most valami nagy értéket veszített el. Kétségbeesve szorongatja szeretetével az atyját: „Édesatyám, hát neked nincs már több áldásod a te fiad számára, a te elsőszülötted számára? Nincs már több áldásod, hogy engemet is megáldhatnál?” Ezt a kétségbeesést látva, Izsák megkönyörül elsőszülött fián, megáldja őt is az ő szeretetéből, lelkének érzéséből, lelkének Istenhez kötött hitéből. *Ezzel a két áldással meggazdagodott a világ.* Megáldotta mindkettőt, s ezzel mind-egyiknek megmutatta az utat előre.

Jákob boldog volt. Ézsauban azonban felforrt a harag, a tehetetlen düh, de felfüggesztette a bosszúállását addig az ideig, amikor majd az atyjuk meghal. Nem akart az atyjának szomorúságot, bánatot okozni, de megígérte, hogy amikor az atya meghal, megöli az öccsét.

Vajon nem látjátok-e a mostani emberek lelkében is azt a tulajdonságot, hogy ameddig valaki valami felett rendelkezik, addig nem becsüli meg, addig nem tulajdonít neki értéket; könnyelműen, fennhéjázva siklik el azok felett az értékek felett, ame-

lyeket Isten életútjára neki adott. Az emberek könnyelműen és felületesen végeznek olyan munkákat, amelyek az ember egész lelkét igénybe vennék, mert amit Isten nekik földi életükre adott, mindazt nem tudják értékelni, nem tudják megbecsülni, mivel úgy képzelik, hogy mindaz csak arra való, hogy az egyéniségük keretétől szolgáljon. Így aztán nem végzik el feladataikat szívesen és pontosan, hanem minden munkát csak azért végeznek, hogy belőle az ő személyükre fény és dicsőség áradjon. Az életet csak addig tekintik értéknek, *ameddig az élet őket szolgálja*; amikor nekik kellene az életet szolgálniuk, amikor nekik kellene adniuk a lelkük értékéből, akkor elkeserednek és bosszút állnak. Ha pedig nincs, akin bosszút állhassanak, vagy nem adatik alkalom, hogy bosszújukat érvényre juttathassák, akkor önmagukat emésztik, visszavonulnak a világtól, ridegekké, mogorvákká, szeretetlenekké válnak és a lelkük rossz érzéseit igyekeznek mindenkire kiönteni, mint valami fekete folyadékot. És szeretnék az egész világot ebbe a fekete folyadékba belefojtani, hogy senki és semmi ne örüljön többé, ha ők szomorkodni kénytelenek.

Ismét csak Jákob édesanyja áll tanácsadóul fia mellé és inti őt: „Fuss, menekülj a bátyád elől, nehogy, amikor atyád meghal, megöljön tégedet, és egy napon mindkettőtöket elveszítselek”. Jákobnak menekülnie kellett. Hányszor kell az igaznak menekülnie, hányszor kell a jónak, a nemesnek meghúzódnia az árnyékban, hogy fel ne tűnjék, hogy meg ne lássa az, aki mindenben hibát keres, és valakin ki akarja a rossz kedvét, a bosszúságát tölteni! Hányszor kell futnia annak, akinek ténykednie kellene a világban, mert hiszen a lelkétől a világ szépet és jót nyerhetne!

Kövessük azonban menekülésében Jákobot. A pusztába érve, atyáinak Istenéhez fohászkodik, Őt kéri, vezérelje őt azon az úton, amelyet Ő jónak lát. Amikor Jákob meghal s Istenbe vett hitével Őreá bízva a felette való vigyázást, álmot lát és látja az ég angyalait leszállni a földre és ismét felmenni a mennybe

és hallja az erős Isten hangját, aki őt biztatja menekülésében, hogy nem hagyja el, hanem vele lesz és megáldja őt.

Jákob felretten álmából, megdörzsöli a szemeit. „Szent ez a hely” — állapítja meg lelkében, mert itt az Úr megjelent neki. Lelkének szent érzésével, hódolatával, istenfélelmével áldozatot akar tenni az Úrnak, s azzal a kővel jelöli meg azt, a helyet, amelyen a feje nyugodott, mert ő itt az Úrnak oltárt akar emelni, ha beteljesíti rajta, amit álmában mondott.

*

Ez a szent megrettenés a lélekben egy nagy-nagy felemelkedést jelent. Testvéreim, hányszor találkoztatok már ti is az Úrral, hányszor adott Ő Magáról életjelt abban az időben, amikor nektek is menekülnötök kellett, mint Jákobnak, amikor megáláztatások, fájdalmak, csapások környezték az életeteket. Amikor nem volt hová menekülnötök, mint a hit által az igaz Isten oltára elé, amikor nem volt hol meghálnotok, amikor csak a lelketekben elrejtett hit világított előre a sötét éjszakában és az a bizalom, hogy Isten veletek van és ha hisztek, megóv titeket minden veszedelemtől !

Bizonyára mindnyájan találkoztatok már az Úrral, aki Magáról életjelt ad a földön élő minden egyes embernek, aki Benne hisz. Természetesen nem mindennap, mert hiszen az ember el sem tudná viselni Istennek ezt a napról-napra, óráról-órára való Önmaga-kinyilatkoztatását. És ti ezeket az alkalmakat mindenestre megjelöltétek a ti szívetekben, mint szent helyet, mint szent időt, ahova vissza kell térnetek, hogy oltárt emeljete az Úr hozzátok való lehajolásának emlékére a szívetekben, hogy azon az oltáron áldozzatok, hogy magatokból valamit adjatok az Istennek, aki a ti életetek során, a ti életetek csapásaiban, szomorúságaiban, fájdalmaiban kijelentette Magát előttetek. Ilyenkor a ti lelketeknek meg kell változnia, önmagába kell térnie, oda, abba a szentélybe, amelyet emeltetik, amelyet elkülönítettetek a ti emberi életetekben

Jákob is azért jelölte meg azt a helyet, mert az a hely szent volt.

Jákob és Ráchel.

Amikor Jákob vándorlásában elérte célját, találkozik az élete sorsával: *a nővel*.

Ti emberek vagytok; tekintsetek csak vissza az életekete; bizonyára ti is mindnyájan találkoztatok a ti életekete sorsával: azzal a nővel, vagy azzal a férfival, akivel az Úr a ti lelketeket egyesítette, aki a ti sorsotokat képezi, aki körül a ti lelketek érzése rajzik és minden gondolatotokkal, minden érzésetekkel őt kerseitek fel. Az egyik ember lekicsinyli ezt az érzést, a másik azonban, aki lélekben megérzi és ezen keresztül látja az Isten rendelését, megakad ezen a ponton és azt mondja: „Isten akarta ezt így, Isten szólt hozzám”.

Mert sokszor ez az érzés új világot tár fel az ember lelkében, egy új, rejtett érzésvilágot, amelyben szintén a mennyek titka jelenik meg, a menny lebbenti fel egy kissé azt a függönyt, amellyel el van takarva az emberi szemek elől az az öröm, az a boldogság, amelyet Isten adott az ember lelke részére. Ha valaki rátalál a lénye hasonmására, arra a lélekre, aki őt Istenhez közelebb vitte, akin keresztül az Igazság többet mutatott meg magából: akkor bizonyára áldja érte a gondviselő Istent, aki összevezérli a két lelket, összeforrasztja a két szívet, hogy ebbe az összeforrasztott, eggyé lett szívbe kitölthesse az ő áldását. Jákob is megtalálja az ő sorsát, megszereti őt, és azontúl az Istenen kívül nincs más vágya, nincs más célja, mint elérhetni azt, akit megszeretett. Dolgozik, küzd, fárad érte. Szívesen fárad, észre sem veszi, hogy hónapok múlnak el, és mint egy béres terelgeti bátyjának juhait és fáradozik velük. De ő ezt nem tekinti fáradságnak, hiszen napról-napra láthatja azt, akit szeret, aki lelkében azt a különös, eddig nem ismert mennyei érzést nyitotta meg, és a lelkében boldog.

Az ő bátyja, Lábán, hívja őt számadásra. „Hiszen nem kívánhatom,” — mondja — „hogymint egy idegen vagy mint egy béren vett szolga szolgálj nekem; megadom én a te jutalmadat,

szegődjél el hozzám, lépj velem egyezésre, amit kívánsz fáradásaid jutalmául, én azt megadom neked”.

Jákob becsületesen dolgozott, őszintén és igazán, mintha csak magának, vagy talán még jobban, mint ahogy magának dolgozott volna. Jákobnak minden vágya, minden gondolata abban az egyben összpontosul: „add nekem a te leányodat és szolgállok érte hét esztendő”.

Hét évet szolgált Jákob szerelméért, és amikor hét év után elkövetkezik a fizetés ideje, bátyja lakodalmat készít és beküldi hozzá az éj sötétjének leple alatt a nagyobbik leányát, akit Jákob nem szeretett. *Keserves viszonzást kapott Jákob az áldásért, amit ő is hamissággal vett el! Nem keserűen kellett-e tapasztalnia, hogy életében szembetalálkozott azzal a hamissággal, amelyet ő cselekedett!*

De az Isten kegyelmes volt hozzá, és ő ezt a kis formai hibát — mert ne felejtsetek el, ez csak formai hiba volt a lényeg érdekében — helyrehozta, hogy a lényeg tisztábban ragyoghasson elő az ő életéből.

Amikor Jákob rájött, hogy rászédtek, kérdőre vonta az ipát, miért cselekedte ezt vele. Az egyszerűen így igazolja magát: „nem szokás a kisebbet előbb férjhez adni a nagyobb nál. De szolgálj még hét évet és a másikat is neked adom feleségül és legyen neked két feleséged”.

Ti bizonyára a ti korotokban megbotránkozással vesztetek erről tudományt. Azonban ne felejtsetek el, hogy a korok erkölcsi felfogásai az idők szerint változnak, és ami a mostani ismerettel bűnnek számít, az abban az időben erényszámba ment. Ezt nektek bővebben megmagyarázhatnám, de ez alkalommal nem tartom fontosnak. Tehát két felesége lett Jákobnak: egy, akit imádásig szeretett, és egy, akit nem szeretett. Akit pedig nem szeretett, azt az Isten megtekintette nyomorúságos állapotában. Mert ez a két női lélek szintén Istentől kiválasztott két edény volt, akiken keresztül üdvösségtervét akarta, keresztülvinni. Tehát gyermekei születtek Jákobnak a nem szeretett feleségé-

től, még pedig négy gyermeke, ami akkor nagy dicsőség volt, nagy istenáldásnak tekintetett. Hiszen valóban az is volt, mert Isten szándéka, Isten gondolata teljesedett be a gyermekek születésével.

Azután amikor megszűnt a szüléstől, s a természet pihent, Lea, hogy ezt a dicsőséget újra kiereszkolja magának, a szolgálóleányát adta férjének, akitől ismét születtek fiai. De a szeretett asszony magtalan. A szeretett asszony nem tudja a férjét gyermekekkel megörvendeztetni. Hogy ezt a szégyent enyhítse, az ő hitük szerint ő is a formához fordul, ő is odaadja szolgálóleányát feleségül a férjének és ettől is születnek gyermekek.

Végül a szeretett asszonnak is megnyílik a természettől adott képessége és megszületik a szeretett fiú, a várva várt, az óhajtott, a leimádkozott, az Istentől kért fiú: *a fehérlelkű József*. Eközben Jákob az ipával nézeteltérésekbe keveredik, mert hiszen, akinek a természete a formaságokra hajlik, az mindenkül csak a maga hasznát, a maga javát és előnyét igyekszik kiaknázni. Így Jákob jóhiszeműségét, becsületességét, őszinte ragaszkodását is kihasználja a gazdag ipa, és sokszor visszavonja az ígéretét, s nem adja meg a bért, amiben megegyeztek.

Jákob az Úrhoz fordul és az Úr ismét megjelenik neki s biztatja őt, hogy mit cselekedjék. Mert hiszen az Úr nak nem az a célja, hogy Jákob mindörökké szolgaságban legyen az ipánál, hanem, hogy nagy néppé legyen.

Jákob fiai — a tizenkét fiú tizenkétféle szellemtípus őse, — tizenkét forrást nyitnak meg, amelyeken keresztül a hasonló szellemek testet ölthetnek és egy fajjá, egy néppé egyesülhetnek, amely népet Isten arra választ ki, hogy rajta keresztül az ő üdvtervét keresztülvigye.

Jákob elhagyja az ipát, miután az Isten különös módon tudtára adja, hogy mit cselekedjék, hogy anyagilag is megerősödjék. Jákob gazdagsága nem hamisságból, nem ravaszkodásból, nem spekulációból növekszik meg, hanem az *Isten áldásából*. Isten az ő *tűrését, hitét, bizakodását ajándékozta meg* és most már

félrelépését jóvátéve, Istennek gazdag áldásával igyekeznek visszatérni az atyai hajlékba.

Ekkorra már megnövekedik a gazdasága, megnövekedik a családja és szeretné a bátyját kiengesztelni, mert hiszen az ő lelke szeretetteljes, az ő szíve nem haragszik. Megalázkodik hát a bátyja előtt, ajándékot ad neki és szeretne vele békében, harmóniában lenni.

Lopva indulnak el, anélkül, hogy a ravasz Lábánnak tudtára adnák. Mielőtt azonban elindulnának a pusztába, a szeretett feleség — ember lévén, aki ragaszkodik az emberi formákhoz — gondolja magában, hogy az ő férje eleget dolgozott hiába, eleget tett éjjelt nappallá és nem talált elismerést az atyjánál s ezért amit a legértékesebbnek talált, azt fogta meg és vitte: az atya házi bálványait, amelyek aranyból voltak öntve. Lábán utánuk ered és utóléri őket. De az úton az. Isten, Ábrahám, Izsák és Jákob Istene megtiltja neki, hogy bosszút álljon. Azt mondja neki, hogy ne mondjon se jót, se gonoszt Jákobnak, se meg ne dorgálja, mert ő vele van és azért Lábán nem tehet ellene semmit. Mikor utóléri, a haragvó ember jogaira hivatkozik, mire Jákob őszinteségének és becsületességének tudatában megengedi, hogy Lábán mindent kutasson fel és akinél megtalálja a házi bálványait, az ne éljen tovább.

Álljunk meg egy pillanatra. Az ember sokszor mond valamit ajkaival és nem tudja, hogy azt önmaga ellen mondja. Lábán nem találta meg házi bálványait, mert leánya hazugsághoz folyamodott, elrejtette azt és ráült. De annak dacára, hogy nem találta meg, a kimondott szó mégis megfogamzott, mert az úton, mielőtt célhoz értek volna, váratlanul meghal a szeretett feleség utolsó gyermekének szülésében. Jákob mondta, hogy akinél van, az ne éljen tovább, és az ő feleségénél volt. Könnyelműen elvetett szó volt ez igazságának, becsületességének tudatában.

Testvéreim, ti sem tudjátok, hogy mikor mit mondotok igazságotok érzetében. Azért ti is legyetek elővigyázatosak a szavak-

kal, mert nem tudjátok, hogy az a szó, amit kimondotok és az az érzés, amivel azt útnak indítjátok, milyen törvényt talál el mint a kilőtt golyó, és ha eltalálja azt a törvényt, nem a ti szíveteket sebzi-e meg vele! Ne mondjátok könnyelműen, még igazságotok érzetében se olyan dolgot, ami felett ti nem rendelkezhetek, ami nem a ti hatáskörötökbe tartozik! Ne mondjátok még elkeseredettségetekben se semmit, amikor méltatlanul értitek megaláztatás! *Ne mondjátok ki könnyelműen se átkot, se semmi gonosz szót, mert az átok az igazságban megfogandó. És nem tudjátok, hogy valami kerülő úton, valami rejtett útvesszőn — mert hiszen az ember hibás, vétkes, tisztátalan érzelmű, — nem kerül-e meg az átok, az a kimondott szó a tért és időt és nem éppen ott sujt-e le, ahol a szíveteknek nagy fájdalmat és súlyos megpróbáltatást okoz úgy, hogy a hiteteket is megrendítheti! Azt hiszem, eléggé súlyos és nehéz bizonyosság ez a Jákob életében.*

A fehérlelkű József.

Attól fogva, hogy a szeretett asszony elmúlik Jákob mellől, mint egy tört, hordozza a fájdalmat megsebzett szívében, s nem tud megvigasztalódni, csupán növekedő fiában, a fehérlelkű Józsefben, akit minden gyermeke között a legjobban szeretett. Tizenkétféle szellemtípus ölt testet Jákob családjában és *József nem az elsőszülött, hanem az utolsóelötti, mert Isten nem veszi figyelembe az emberek formaságait.* József előképe Jézusnak, aki által a többi megszabadul. József nem közülük való, József világító fény, akin keresztül életet nyernek a többiek.

Tudjátok, hogy a többiek gyűlölik Józsefet, mert őt szereti az atya legjobban. Tudjátok, milyen méltatlanság esik rajta: meg akarják ölni őt a testvérei, s végül az ölés és az eladás közt választanak. Mindezt azért, mert József álomlátó, mert nem olyan, mint a többi, mert *az ő lelke nem földi eseményekhez van kötve, az ő lelke Isten törvényében él, Isten világában mozog.* Az ő lelke tiszta és boldog abban a szeretetben és abban a kül-

detésben, amelyet neki az isteni kegyelem, az isteni parancs osztályrészül nyújtott.

József álmot lát, megálmodja a jövőt: azt álmodja, hogy kévét kötnek a mezőn és az ő kévéje felemelkedik és a többi kève, amit bátyjai kötöttek, meghajol előtte. Elmondja ezt az álmot, és a többiek irigykedve, gonosz indulattal tekintenek rá. Azután ismét álmot lát: azt álmodja, hogy a nap, a hold és tizenegy csillag az ő csillaga előtt meghajol. Ezen maga Jákob is felindul és feddve szól fiának: „hát csak nem gondolod, fiam, hogy én, anyád és bátyáid előtted a földig fogunk hajolni?!” József maga is megretten az álomnak eme magyarázásától, de azért szívében tartja. A többiek pedig „gyűlöltek ok nélkül”. Nem látjátok-e ebben is a hasonlatosságot Krisztussal? Krisztus is azt mondja magáról: „*És gyűlöltek engem ok nélkül*”. Azok gyűlöltek, akiknek az üdvösségét, akiknek a boldogságát jött megmunkálni, akiknek az utat mutatja előre, a szabadulás felé.

József nem álommagyarázó, hanem álomlátó. Ez olyan terület, amely tele van titokkal, tele van feltevésekkel, amelyeknek megmagyarázására majd későbbi időben térek rá.

Ti tudjátok, milyen csodás módon gondoskodott Isten azokról, akiket elküldött. Tudjátok, hogy József Egyiptom kormányzója lett s azt is tudjátok, hogy éppen Józsefen keresztül tartattak meg az ő testvérei életben, mert hiszen olyan nagy éhség volt a világon, hogy csakis Józsefen keresztül az isteni kegyelem rendelésével lehetett fenntartani az életet; József lelkén keresztül szólt az Úr, hogy magtárákat építsen Egyiptom uralkodója és a hét szűk esztendőben onnan táplálják az egész birodalmat. Józsefen keresztül emelkedtek fel és okosodtak meg Izrael gyermekei, Józsefen keresztül tápláltattak és hatalmasodtak el Egyiptomban, hogy nagy és hatalmas nemzetség lehessen belőlük. József lelkén keresztül hangzik az Isten szava, mert az ő egész lelke át van itatva a tisztasággal, a szépséggel, az igaz-

sággal; és Józsefen keresztül terjed szét az Isten áldása, amelylyel Ő megáldja és megsegíti a Józsefet gyűlölő atyjafiait.

Kell-e nagyobb igazságszolgáltatás, mint amit az élet nyújtott Józsefnek a megaláztatásért, a porbatiprásért?! Kell-e nagyobb elismerés az őt gyűlölőktől, mint hogy az ő előre bejelentett álma szerint földig hajolnak előtte és nem ismerik meg őt?! Ismét a forma az, aminek minden emberiélek behódol.

A forma megmaradt továbbra is, mert ez a nép, a kiválasztott nép vezetni tovább a mennyei világosságot, az Ábrahám hitét. Ez a forma az, amibe kapaszkodnak, amihez alkalmazkodnak, mert ebben a formában jelentette ki magát Isten előttük. De ugyanez a formához való ragaszkodás az, amely a népet arra indítja, hogy míg Mózes az Úrral beszél, ameddig a parancsolatokat átveszi, bálványt öntessen magának és azt tisztelje.

A forma az, amelyhez ragaszkodva nagy néppé lesznek, hatalmasságban, dicsőségben élnek, elbizakodnak, s a formához ragaszkodva nagyoknak, minden népnél tökéletesebbnek, elhivatottabbnak, jobbnak, különbnek tartják magukat.

A formához való ragaszkodás mellett pedig ott van a lényeg, amely mellőztetést, eltipratást, meg nem értést szenved. A forma az igazi prófétákat börtönbe, halálra juttatja, *éppen azokat, akik a lényegét tartották magukban*, akik a lényegnek éltek, akik a lényegben munkálkodtak.

A lényeg továbbvezetése, megértése, mint fényes szál húzódik végig az ószövetség lelkein keresztül, míg *a legfehérebb liliumot, az Úrnak alázatos szolgálóleányát: Máriát kitermeli magából*, akinek alázatosságán keresztül felemelkedik az ember hite Istenhez, és akinek alázatosságán keresztül le tud hajolni Isten kegyelme, Isten szeretete az emberi lélek hitén keresztül, és testté lesz az Ige által.

A lényeg mellett a forma hatalmassá, nagygyá növekedve uralkodóvá válik, úgy hogy amikor a lényeg más formából nő ki, amikor más alakban ölt testet, akkor nem ismerik fel a forma követői és „*feszítsd meg!*”-et kiáltanak ellene.

A formához ragaszkodók ma is hatalmassá, naggyá nőnek és üldözik a lényeket ismerőket. A formához ragaszkodók nem sokra becsülik azt, amihez őket Isten juttatta, amit nekik Isten adott, mert nem lebbentik fel a forma takaróját, hogy mögötte megláthatnák a feltámadott Krisztust, a Lényeket. Mindig, ameddig csak ember lesz a földön, lesznek a külső forma szerint jóknak és igaznak látszó emberek, de ha a lelkükben a lényeket nem bírják érvényre juttatni, akkor Ézsau-természetű szellemekké válnak, akik eladják elsőszülöttségi jogukat, mert nem látják meg a forma mögött a lényeket, nem tudják felismerni azt az értéket, amit Isten adott az embereknek.

Azért, testvéreim, ti sem bizakodhattok el, hogy valamivel bírtok, ha a ti lelketekben még annyi érték van is összegyűjtve. Nektek mindig éberem kell vigyáznotok, mindig figyelnetek kell, és az Istent sohasem szabad a lelki szemeitek előtt eltéveszteni. Mert ha Istenről levezitek a tekinteteket, és emberi szemekkel néztek, akkor csak a formát találjátok meg, amelyből a lények már kivonult.

Keressétek Istent, az Isten igazságát, a forma nélkül való lényeket. **Mert Isten a maga igazságának, szavának, rendelésének, vezetésének mindig teremt új formát, új lehetőséget, mert a lények a már megkövesedett és szögletesé vált formákon keresztül nem tud érvényesülni. Teremt hát új formát, amelyen keresztül könnyebben érvényesülhet.** Ebben a formában pedig csak az igazak ismerhetik fel.

Ez a forma és a lények megkülönböztetésének tudománya, s az ebben való tájékozottság az a rosta, amelyen keresztül azok, akik a formának hódolnak és a lényeket nem tudják megtalálni. De akik mindenben és mindenkor a lényeket keresik, azok nem hullanak el, hanem megtartatnak az örökéletre az által a lények által, amely lények lelküknek fenntartó erejévé vált.

IV.

Jákob tizenkét fia tizenkét szellemtípus

Említettem fentebb, hogy Jákob 12 fiában 12 szellemtípus öltött testet a földön. Ez a 12 szellemtípus volt és van hívva ma is arra, hogy elnyerhesse az ígéretet, amely Ábrahámnak adott. Ez a 12 szellemtípus nem tiszta, nem feddhetetlenül igaz, nem kifogástalan, nem jó, de elő van készítve arra, hogy Isten ígérete bennük és rajtuk beteljesedhessék, és hogy ez a szellemcsoport a földnek ezen a fejlődési fokán felemelkedhesek azokba a szellemi régiókba, ahol szabadságot, boldogságot, üdvösséget találhat.

Ebbe a szellemcsoportba minden rendű, rangú és nemzetiségű emberszemlék bele vannak kapcsolva, akik keresik a hitet, keresik az Istent, keresik az odafent-valókat, akik nem elégednek meg a föld nyújtotta életörömmel, nem elégednek meg a testtel, mert a lelkük a test börtönéből kifelé kívánczik. Az ő lelkük megérezte azt az igazságot, hogy van ezen a léten túl egy másik létezés, egy másik élet, és tulajdonképpen az az ember célja, hogy azt elérhesse.

Ezek az emberlelkek tudják és érzik, hogy nincs itt a földön semmi maradandó, és itt nem lehet célja az életnek. Ezek lelkiileg felfejlődtek arra a fokozatra, hogy ezt önmagukban minden tanulás nélkül, spontán felfedezhessék. Mert amiket az embereknek még tanulniuk kell, amikre a lelkük szervei még nem értek meg a fejlődésben, azok iránt a dolgok iránt úgyis süketek és vakok maradnak.

Azért mondja az Úr több helyen, hogy „akinek van füle a hallásra, az hallja, mit beszél a lélek”, mert a lélek a lelket keresi, nem pedig az emberi fület és szemet, mert hiszen az emberi fül süket a lélek dolgai iránt s az emberi szem a lélek világossága iránt nem érzékeny. **Azért Isten megkülönbözteti azokat az embereket, akik már lelkek, azoktól, akik még csak testek. Mert vannak az emberek közt csak testek, akik még a lélek ébredésére nem értek meg.**

Tehát ez a 12 szellemtípus a lelki fejlődés útján elérkezett arra a fokozatra, hogy az ő szellemi lényük, mint egy kicsiny szellemi világosság, amelyet eloltani többé nem lehet, kezd kibontakozni. Ezeknek a kibontakozni készülő szellemeknek van adva az ígélet; ezek vannak el-híva az üdvösségre, mert ezek megértik a hívó szót, azaz ezeknek már van fülük a hallásra, meghallják a lélek szavát, a lelken keresztül az Isten szavát, amely szellemi élet, szellemi igazság, szellemi valóság.

Bizonyára elolvastátok már a szentírásban azt a történetet, amelyből kiindulva meg fogom nektek azokat az igazságokat világítani, amelyek sohasem idejétmúltak, ameddig emberruhában éltek, testvéreim.

Ha tehát elolvastátok, akkor bizonyára láttátok ott is, hogy mindenki mennyire a maga lelki természete szerint cselekszik az életében helyesen vagy helytelenül.

Mindenki a maga fokozata szerint hinti szét a cselekedeteket a világba. Ez mintegy önmagából folyó szükségesség, ami minden ember életében megnyilvánul, mert minden emberéletben szükséges, hogy cselekedjék jót vagy rosszat, aszerint, milyen lelki természet az irányítója. — Szükséges, hogy a lelketek ütközéseket szenvedjen, hogy ezekből az ütközésekből, ha csak egy pillanatra is, de az a szellemi fény felvillanjon, amelynek növekednie, világosodnia és tisztulnia kell. Szükséges, hogy tanuljatok, tapasztalatokat szerezzetek, ameddig itt emberruhában vagytok, amely tapasztalatok elsősorban mindig azt a célt szolgálják, hogy a lelketek finomodják, szellemetek világosodják, és mindig leolvadjon valami rólatok, ami test, ami nem állja meg az örökkévalóság mértékét, amit nem vihettek magatokkal oda, ahová titeket mennyei Atyátok hív, ahol magatokat otthon érzitek.

Jákob 12 fia közül is mindegyik a maga lelke érzéseit szórja bele a világba és cselekszik akképp, ahogy őt a lelke indítja. Vajon mi indítja József bátyjait arra, hogy őt gyűlöljék? Mi indítja azokat a lelkeket arra, hogy kívánják az ő testvérük ha-

lálát, hogy kívánjanak tőle megszabadulni, hogy kívánják őt az élet színteréről letaszítani? Legelsősorban is a gőg és az irigység. Irigylük Józseftől atyjuk nagyobb szeretetét.

De vajon Jákob is ura-e érzéseinek, tud-e parancsolni atyai szívének, ha ő jobban szereti a többinél azt az egyet, a szeretett feleségtől valót, aki jó, csendes, engedelmes. Aki vele együtt mereng el Isten megjelenésén, aki vele együtt imádkozik, vele együtt hisz és vele együtt tekint bele abba a láthatatlan világba, ahová ő is szívesen tekintget, mert hiszen az élet sivár és rideg az ő számára is?! Lehet-e parancsolni a lélek érzéseinek, hogy az egyiket is éppúgy szeresse, mint a másikat? Lehet-e az érzéseket kierőszakolni?

Bizony, testvéreim, nem lehet. Hiába akarja az ember a maga fellengző gondolkozásával és igazságoskodásával magára erőszakolni, hogy mindenkit egyformán szeressen: *ez pusztán csak akarás marad*. És ha egy egész életet, sőt talán életeket töltene is a szellem ebben az akarásban, ha őszintén beletekint az érzésvilágába, mindannyiszor újra meg újra azt állapíthatja meg, hogy ez mindvégig csak akarás maradt eredmény nélkül. Így tehát az embernek a legelső akarása is kudarcot vall a természetével szemben.

Az ember nem lehet jobb, mint amennyi jóságot és igazságot a lelkében elraktározott és feldolgozott; nem adhat több szeretetet senkinek, sem az Isten felé nem emelkedhet az érzése nagyobb vágyakozással, mint amennyi a lelkében van. **Az ember nem cselekedhet jobbat, igazabbat, mint amennyi jóval és igazzal rendelkezik, amennyi a lelkében, mint készlet van. Az ember nem adhat semmi olyat, ami felett nem rendelkezik, csak ha az felülről adatik neki.**

Most bizonyára azt gondoljátok, testvéreim, hogy hiszen akkor az ember semmittevésre, tehetetlenségre van kárhoztatva. Úgy is van; *tehetetlenségre van kárhoztatva mindaddig, míg önmagától akar cselekedni*. Isten segítségével, Isten akaratába kapcsolódva, Isten erejére támaszkodva azonban a lélek a maga vá-

gyódásával elkezdheti az építkezést és a tanulást, hogy amikor Isten akarata szerint a művet befejezte, gyönyörködhessek benne.

Kérdezem akkor töletek, ha ilyen tehetetlenségre van kárhozhatóva, ha ilyen eredménytelen a földi élet, vajon az emberi lélek tehet-e valamit jóvá, ami nem jó, tehet-e valamit igazzá, ami nem igaz és ami nem volt igaz? Vajon teremthet-e az ember egyetlen fűszálat, vagy egyetlen hajszálat; cselekedhet-e valamit az étellel, amit ő maga sugároz ki, amit ő magából ad ki a világba; teremthet-e, akarhat-e, megváltoztathat-e valamit? Ugye semmit? Így tehát az ember nemhogy kifelé, hanem még befelé sem cselekedhet önmagától semmit.

Tehát Jákob szeretete a fiához természetes, egyszerű, keresetlen megnyilatkozása a lelkének. Ezt a szeretetet irigyelték a többiek, az ő nagyobb fiai; nem azért, mintha ez a szeretet az ő lelküknek felettébb hiányzott volna — értsétek meg jól — hanem azért, mert ez *a másik iránt megvolt. Miért volt meg? Az irigység tanácsára hallgatva keresték, kutatták az okot, — és ha megfigyelitek, látni fogjátok, hogy éppen azok a bátyjai, akik a szolgálóleányoktól születtek, irigykedtek rá felettébb.* Tanakodnak, gondolkoznak, hogyan cselekedhetnének rosszat, hogyan téríthetnék ki útjukból öccsüket, hogyan ölhetnék meg anélkül, hogy az atyjuk neheztelését magukra vonnák.

Amikor ezeket szemlélitek, mindannyiszor tekintsetek önmagatokba, testvéreim, és lássátok meg, hogy ha nem is a gyilkosságra gondoltok, de az irigységnek, a rosszalásnak, az ítélkezésnek gyilkoló töre hányszor villan meg a ti lelketekben is, hányszor akartok ti is megcselekedni valami rossz dolgot, aminek megvalósulása nem rajtatok múlik! Hányszor akartok olyasvalamit magatokhoz vonni, amire érdemetek nincs, amit az isteni rendelés nem adott a ti utatokba, a ti életetekbe! Hányszor elvennétek szívesen mástól, amit megkívántok, ha azt anélkül elvehetnétek, hogy annak árnyéka a ti lelketekre vetődne!

Így tehát nektek sincs okotok elítélni Jákob fiainak gondolkozását és érzését, mert hiszen a ti időtökben, a ti világosságotok, a ti erkölcsi felfogásotok mellett talán már elfakult az ember életét élvenni akaró törekvés, de még mindig megvan bennetek az az érzés, amely hajdanában őket sarkalta.

Isten rejtett céljai.

Jákob tehát az ő Istentől kiválasztottsága dacára is boldogtalan, szomorú életet él; sír, könnyezik, panaszkodik Istenének: egyetlen örömét fiaiban találja, azok közül is leginkább Józsefben, akit szeret. A gonosz érzés ettől az egyetlen örömétől akarja őt megfosztani. Nem az ugyan a céljuk, hogy atyjukat ettől az örömtől megfosszák, hiszen nem az atyjukra haragsznak, de tökéletlenségük folytán nem is gondolnak arra, hogy micsoda szomorúságot zúdítanak szerető atyjuk szívére.

Ne menjetek nagyon messzire, maradjatok a jelenben. Az ember tökéletlen, és hányszor van, hogy tökéletlenségében rosszat gondol, rosszat akar, rosszul ítélkezik, rosszat cselekszik! Nem úgy akarja, egészen más célból cselekszik, és mégis, mint mellékkörülmény rázúdul a sötét árnyék az ember lelkére, és rajta marad mindvégig, mint valami sötét gyászlepel, amely az egész földi életét betakarja szomorúsággal, bánattal.

József, a szeretett fiú, szintén szereti az atyját; szereti bátyjait is, azonban nem azzal a szeretettel, amellyel atyját szereti, fél tőlük, mert nagyobbak, erősebbek, idősebbek és ami a fő: rosszindulatúak.

Ti hosszú idők távlatából tekintetek vissza és tudjátok, hogy mi következik az után a gonosz cselekedet után, mert ti már a történetet a befejezés után ismertétek meg. Ő azonban meg nem tudja, hogy mi történik vele. Ott áll egyedül, csak az ő hitével, a világban elhagyatva; nem érez senkit maga körül. Hiszen ott, a pusztában, ahol életére törnek a bátyjai, senki sincs, aki őt megvédelmezné, az igaz Istenen kívül, akiben ő hisz, akiben reménykedik. *Ez az igaz Isten pedig, mivel József hisz Benne,*

az ő Szentlelkén keresztül megkeresi bátyja szívében azt a keskeny, kicsiny, erőilen szer etet sugarat, amelyen keresztül hatni igyekszik a lelkekre, amelyen keresztül meg akarja őt menteni, mert hiszen céljai vannak a kegyelem Istenének ezzel a szellemmel.

Minden ember bizonyos cél elérésére küldetik a földre testbe öltözni. Az egyik emberszellemnek azért kell a testbe jönnie, hogy a maga fejlődését előbbre vigye, hogy mindazok a rossz gondolatok, amelyek benne vannak, ütközéseket szenvedjenek, s ezáltal tapasztalatokat szerezzen: a jóból jót, a rosszból rosszat. Tehát az egyik embernek azért van szüksége a testi életre, hogy tanuljon és világosodjék, a másoknak pedig azért, mert Istennek vannak céljai vele.

Józseffel Istennek céljai voltak, tehát Józsefnek testöltése nem önmagáért a testért, a testi életért, hanem Isten akaratának megvalósítására történt. Miben nyer kifejezést Isten akaratát? A kegyelemben, amely kegyelemben fogadta Isten azt a tizenegyet, akiket József előtt bocsátott el. Mivel Isten látta a lelkük hiányosságát, a szívük tisztátalanságát, látta azokat a hibákat és gyengeségeket, amelyek nem engedték volna, hogy sokáig fennmaradhassanak, — mert hiszen a testen keresztülengedve a tévelygés szellemének akaratát, mihamarabb a lehetetlenség elé állítaná őket a tévelygés fejedelme, — azért az isteni kegyelem előre gondoskodott arról, hogy megmenthesse ezt a tizenegyet abból a káoszról, amelybe a saját lelkük tökéletlensége folytán belekerültek.

Tehát tulajdonképpen Isten gondoskodását, Isten kegyelmét üldözték József bátyjai az ő testi megjelenésében.

Nem látjátok-e ma is, testvéreim, hogy aki gyűlöli az ő atyjafiátok nélkül, abban nem az igazság — és ha nem is éppen az elvetemültség — hanem a tévelygés szellemének hatalma válik erőssé, naggyá, uralkodóvá és az kergeti általa mindenütt a világosságot, az igazságot azokban az esetekben, azokban a

szellemeiben, akik a világoságnak hordozói? Most térjünk vissza Józsefhez.

Tehát azon a vékony kis szalon, a szeretetnek gyenge száalackáján keresztül az isteni szeretet sugalmazza idősebb bátyját, amikor azt javasolja, hogy „ne gyilkoljuk meg őt, hanem inkább vessük abba a kiszáradt kútba és mondjuk inkább a mi atyánknak, hogy a fenevad szaggatta szét és meghalt, de a mi kezünket ne szennyezzük be az ő vérével”. A szeretet gyenge, de ott van a félelem és néminemű becsületérzés, amely kiegyensúlyozza a szeretet hiányát, mire a testvérek elfogadják az érvelést, s ezzel József sorsa el van döntve. Bedobják őt a kiszáradt kútba, hogy azután a kínálkozó kedvező körülmények folytán bennük fellobbanó nyereszkedési váagnak engedjenek szabad folyást és eladják öccsüket rabszolgának.

Tudjátok-e, hogy mi ez, testvéreim? Meg akartak szabadulni tőle, meg akarták őt fosztani emberi méltóságától, tehetetlen eszközzé akarták tenni az életben. Mert hiszen az ő céljuk nem az volt, hogy valaha is viszontlássák, hogy valaha még örüljenek az öccsüknek, hanem hogy mindörökre megszabaduljanak tőle. A nyereszkedési vágyuk is kielégül s emellett az a gondolat, hogy mégis csak megszabadulnak tőle, anélkül, hogy nekik kellett volna megölniük, kedvezőnek látszik számukra és örülnek az elhatározásnak. József sorsa tehát rabszolgasors lesz.

Gondoljatok csak egy pillanatig arra, hogy mit érezhetett az a lélek, akit ilyen mostoha sors ért? Aki bár hitt Istenben, aki imádkozott Hozzá, aki atyáinak Istenét hívta segítségül, és mégis reménytelennek, sötétnek látszó jövő előtt állt fiatalon, minden segítség nélkül, csupán azzal a hittel és reménységgel a lelkében, amelyet atyja házában szívott a lelkébe.

A kereskedők elviszik Józsefet messze-messze Egyiptomba, hogy ott *név nélkül élje le azt az életet*, amelyet, neki bátyjai szántak. Isten azonban nem hagyta el Józsefet, hanem vele volt mindig. **Ti bizonyára a karma elmélete szerint azt gondoljátok, hogy mindennek így kellett történnie, bizonyára Isten**

tervezte ezt így, ez volt az ő szándéka. Nem, testvéreim, Isten csak számol azokkal az eshetőségekkel, amelyek mint hibák, mint gyarlóságok az ember lelkében vannak, megengedi azokat a lehetőségeket, amelyeken keresztül magát ez a hiba, ez a gyengeség, ez a bűnre való hajlandóság kiélhesse. Hogy amikor kiélte magát, a vétkező ezeken keresztül keserű tapasztalatokat szerezhessen magának és ezek által a keserű tapasztalatok által az igazságot megismerve, lelkének érzéseit megjavíthassa.

*

József sorsában nem volt megírva, hogy rabszolgává kell lennie, vagy hogy meg kell halnia. *Istennek ezer meg, ezer módja és lehetősége van arra, hogy célját, akarátát véghezvigye az emberek közt a történések világában anélkül, hogy az ember rosszakaratát, az ember hibás érzését segítségül venné a maga munkájához.*

Isten tehát Józseffel volt. Mint ahogy tudjátok, az emberkereskedők egy gazdag egyiptominak adták őt el, aki hamarosan megismerte József becsületes, igaz érzését, amely igaz érzés vele maradt Józseffel a szomorú sorsban is. Az ő hite nem csorbult meg, az ő igazságérzete nem homályosodott el, ő mindenütt megtette azt, amit rábíztak, mert hű, becsületes és igaz volt. *Lássátok meg az ő példájából, testvéreim, hogy az a jó, ami az ember lelkében van — sújtsa bár őt a sors, a végzet s kerüljön bár a mások tévedése, vagy saját hibája folytán a legalacsonyabb társadalmi rétegbe — sorsát megjavíthatja, ha igaz, jó és becsületes életet él. Nincs az a mélység, ahonnan Isten kegyelme fel nem emelhet valakit az által a jó által, ami a lelkében él és amit tetteiben érvényre juttat.*

Isten tehát Józseffel volt. Mikor látta a gazdag egyiptomi, hogy őhöz hű és becsületes, az egész háza gondviselőjévé tette. Az egész házát rábízta, mert érezte és tudta, hogy megbízhat benne, mivel József az utolsó pontig mindenről becsületesen el-

számolt; nem kereste a maga hasznát, hanem úgy teljesítette a kötelességét, ahogy azt tőle kívánták.

Vajon a mai ember, még a sok világossággal, sok bizonyítékkal és hittel rendelkező ember is, teljesíti-e száz százalékig a kötelességét mindennel és mindenkivel szemben?! Ugye nem? Vajon várhatja-e hát ezzel szemben az Istennek azt a különös segítségét, amire mindig úgy érzi, hogy nagyon rászolgál?! József nem várta Istennek ezt a különös kegyelmét, ő igaz volt, jó volt, becsületes volt, egyszerűen azért, mert tudta, hogy ez az ő kötelessége. Isten pedig megjutalmazta az ő igaz hitét, nem hagyta őt a nyomorúságban, felemelte az ő sorsát.

Az élet forgataga is felveti egyszer-másszor a hazugságot és a kétszínűséget, s ahogyan az áradó folyó sodra a szemetet és piszkot a virággal és más egyéb értékekkel együtt a felszínre sodorja, úgy az élet is a felszínen hordozza az ember lelkének termékeit: a jót a rosszal keverve.

Az ember nem mondhatja magáról, hogy: én igaz vagyok, én jó vagyok, hogyan lehet tehát, hogy a végzet az életben engem olyasmivel gyanúsíthat meg, ami nem igaz, amire nem szolgáltam rá! Ezt az emberi gőg mondatja az egyes emberekkel, akik jobbak akarnak lenni, mint amilyenek valójában.

Józsefet megkísérti Putifár felesége, aki üldözi őt szerelmével, és amikor az asszony hiúsága megaláztatik, ellenségévé válik a tiszta, becsületes Józsefnek.

Az asszonyi hiúság óriási fegyver az ellentét kezében. Nem azt az asszonyt értem alatta, aki Isten szerint való életet él, aki lelkét Istennek ajánlva éli végig az életet, hanem azt az asszonyt, aki test. A testi asszony bosszújától nincs menekvése az igazéletű férfinak sem, a prófétának sem, a kiválasztottnak sem. Lám, Illést is az asszony bosszúja üldözi, majd Keresztelő Jánost is az asszony bosszúja juttatja hóhérvé. Tehát nem olyan kicsiny dolog ez, amivel olyan könnyen lehetne a földi embernek számolnia. Józsefet is az asszony bosszúja kergeti el a háztól és így kerül a börtönbe, a

foglyok közé, a még nagyobb megaláztatásba, a bűnösök helyére.

József azonban igazságszeretetével, kötelességtudásával, becsületességével itt is kiérdemli a bizalmat. Tisztelik, megbíznak benne és szeretik nemcsak azok, akik vétkeztek, és méltán szenvedtek bebörtönözést, hanem azok is, akik ezek felett gondviselőkül vannak állítva.

József már esztendőkön keresztül bent van a börtönben. Képzelijétek csak magatokat az ő helyébe: asszonyi cselfogás és ravaszság folytán méltatlanul bebörtönözve, és ő mégsem hagyja el s nem lesz hűtlenné atyái hitéhez, hanem a lelkében sűrűn felekeresi atyái Istenét, hogy megerősödhessék a lelke azokkal a szenvedésekkel szemben, amelyeket el kell túrnia a börtönben, hogy megerősödhessék a kilátástalannak látszó jövővel szemben, mely előtte sötéten feketélik.

És Isten ebben a sűrű sötétségben világosságot gyújt és megáldja József lelkét azzal a tehetséggel, amely a kiválasztottaknak ajándéka, és ő belát a láthatatlan világba, igazságra vágyó lelkével meglátja a látható dolgok mögött azokat az igazságokat, amelyek a közönséges földi ember értelme előtt el vannak rejtve. Isten rátekinthet a hosszú idő óta szenvedő Józsefre és kiemeli őt szomorú és alacsonyrendű sorsából és a legmagasabb polcra emeli föl ezen a tehetségén keresztül. A pogány lelkek is felfejlődtek arra az állapotra, hogy az isteni Lélek szavát megérthették volna, — mert hiszen az isteni Lélek szólt minden időben, minden néphez és nemzetséghez — de mivel nem voltak szellemileg megvilágosodva, azért nem értették meg a Lélek szavát, így az egyiptomi király sem értette, hogy vajon mi rejlik az ő különös álma mögött. Bár sejtették, tudták, hogy van valami a láthatatlanban, ami az ember előtt megmagyarázhatatlan, de hiába kutatták azt a bölcsességet, mely előttük olyan nagyra becsült volt, nem jött válasz a bizonytalanságból, amely megfejtette volna a fáraó álmát, mert Isten fenntartotta a titok megfejtését a rab József részére.

A karma téves igazsága.

Itt megint megállok egy pillanatra. Vannak az Istennek elvégzett dolgai a nemzetek felett és az egyes emberek felett is, amelyeket azonban nem jelent meg, mert nem látja úgy jónak és célravezetőnek. Vannak azonban dolgok, amelyeket Isten megjelent, de nem mindenkinek, csak azoknak, akiket erre kiválasztott, mert Isten a maga rendelkezéseit fenntartja mindenki-vel szemben Magának. Így ti, emberek, nem tudtok mindent megmagyarázni a ti igazságotokkal, mert Isten nem adta meg a lelketeknek, hogy tudjatok és értsetek.

Az emberek a régi világban és most is ugyanazok voltak és maradtak; mindent akarnak tudni, mindent meg akarnak maguknak bizonyos törvényekkel magyarázni; amely magyarázatokban azonban mindig fennakadnak, mert nem tudják, hogy mi a végigazság, mert nem tudják az igazságnak sem a kezdetét, sem végét. Ennek dacára mégis meg akarják magyarázni a sorsukat a történések világában, Isten pedig a rendelkezést fenntartja Magának.

Miért nem tudják az emberek sorsukat megmagyarázni? Azért, mert Istent kihagyják a számításból. Az Isten törvényét, Isten rendelkezését nem félik, nem akarnak függni Istentől, nem akarnak Atyjukhoz hozzásimulni, nem akarnak Neki engedelmeskedni, hanem a törvényekből, számokból, következtetésekből akarnak minden igazságot maguknak levonni. Pedig *a legnagyobb igazság: Isten szeretete, amely nem azért adja azokat a kisebbrendű igazságokat az emberek tudomására, hogy azokkal a lehetetlennek és kibogozhatatlannak látszó szálakat mindvégig kutassák és keressék, hanem azért, hogy az ember tévelygő lelkét azokkal az igazságokkal megfogja és a nagyobb igazságra vezethesse el.*

Ti is, testvéreim, az ok és okozat törvényébe, igazságába feletőbb bele vagytok merülve és minden kicsiny és nagy dologra fennen hirdetitek a karma igazságát. A karma igazsága pedig nem más, mint a történések rendszerbefoglalása. Ezt emberek csi-

nálták, emberi ész eszelte ki, emberi bölcsesség szegezte le. **A karma igazsága nem vezet el titeket Isten igazságához. A karma igazsága valóban van, mert hiszen a történesekben rendszer van.** Ez a rendszer pedig azért mutatkozik olyan kiáltoán, olyan észrevehetően az emberek, a népek és nemzetek életében, hogy az emberlelket gondolkozásra, mérlegelésre indítsa.

A karma igazsága csak a meglevő dolgokat mutatja nektek; azonban honnan veszi ez emberi ész a magyarázatot ahhoz, hogy megértethesse csak egy lélekkel is a maga sorsát? Honnan venné az emberi ész a megnyugtatót, a vigasztalást a szomorkodó szívűnek, honnan venné a reménységet annak részére, aki elbukott és mélyen aláesett ?

A karma igazsága az emberi lelkeket útvesztőbe vezet bele, ebből az útvesztőből pedig nincs semmiféle igazság, ami kivezethetne benneteket, csupán az Isten igazsága, aki könyörületesen lehajol a szenvedő, gyötrődő emberlelkekhez és azt mondja nekik: higgy és a te hited megtart téged. De vajon miben higgyen a szegény emberi lélek? Vajon a kármában való hit, az ok-okozati törvény igazsága nyújthat-e reményt, adhat-e világosságot, adhat-e erőt az embernek, ha egyszer elesett, hogy felkelhessen?

Sem erőt, sem igazságot nem nyújthat, ezt csak az Isten kegyelme adhatja, aki ígéretet tesz, aki szeretettel közeledik az ember lelkéhez, lenyújtja érte a kezét, biztat, ígér és anélkül, hogy az ember lelke valami jót, valami igazat tehetne, megadja neki a módot és alkalmat ahhoz, hogy megismerje a jót, megismerje az igazat és az Isten felemelhesse őt, mert *Isten a szeretet Istene.*

Vajon a karma igazságával hogyan magyarázza az emberi bölcsesség József sorsát? Mikor vétkezett volna József, hogy őt a gondviselés Istene az ő nemes, tiszta érzésével, Isten felé való vágyódásával, minden jóra és igazra fogékony szívével ilyen mélyre dobta le a sötét sors vermébe? Mikor vétkezett József,

hogy ilyen kegyetlen módon álljon rajta bosszút az okozati törvény és micsoda erényt cselekedtek József bátyjai, akiket az isteni Gondviselés olyan állapotba helyezett, hogy szabadon rendelkezhessenek a náluk jobb lélek sorsa felett?

Nem, testvéreim, József sorsának semmi köze sincs a karma törvényéhez. Józsefet az isteni gondviselés küldte, mert Istennek szüksége volt olyan edényre, aki által az ő szeretete, az ő igazsága az embernek megérthető módon nyilatkozhatott meg. Tudjátok, hogy Isten felemelte Józsefet, hatalmassá és naggyá tette, áldásként mindent a kezeibe adott, legutoljára pedig áldásának legnagyobbikát adta abban, hogy ellenségeit a lábai elé vetette. Nem úgy vetette oda, mint ahogyan a hadvezérek a meghódoltakat a maguk lábai elé kényszerítik, nem, hanem a szeretet törvénye szerint, a szerint a hatalmas nagy titok szerint, amely mind a mai napig megoldhatatlan az ember előtt. Az ellenségből meghódolt jóbarátokat, szerető testvéreket teremt ez a szeretet.

A legnagyobbat akkor cselekedte József, amikor az iránta ellenséges érzületű bátyjait a végzet eléje sodorta és ő nemcsak könyörületes és irgalmas volt irántuk, nemcsak, hogy nem éreztette velük elszenvedett nyomorúságát, gyötrelmeit és bánatát, nemcsak, hogy szemrehányó szóval nem illette őket, hanem irgalmasan, gyéymesen és szeretettel bánt velük.

Ezeknek a lelkében pedig a félelem mellett még egy másik érzés is kezdett kialakulni: tehetetlenségük érzése. Nemcsak, hogy ők nem állhatnak bosszút, hanem az az érzés vett lakást a lelkükben, hogyan meneküljenek el József bosszúállása elől? Sőt, hogy vajon hogyan igazolhassák valamiképpen magukat József előtt??

A hazugság, mint az „emberi méltóság” takarója.

Testvéreim, ennél az érzésnél is álljunk meg egy pillanatra. Ne maradjunk kívül, a nagy, erős, szögletes kérdések mellett, hanem a léleknek nehéz, vívódó érzéseit okozó okokat kutassuk,

hiszen ezekből áll az ember élete. *Nem a nagy dolgok teszik boldogtalanná az embert, hanem a saját lelkének a vívódása.*

Nem ment-e már köztetek valaki keresztül azon az érzésen, hogy valami gonoszt, vagy mondjuk, valami hamisságot cselekedett és érzi, hogy ez a hamisság kezd kiderülni és az emberi méltósága veszélyben forog?

Mert ugyan miért hazudik az ember, miért tettet az ember, mi adja neki azt a tanácsot, hogy olyan dolgokat igyekezzék elhíttetni embertársaival, amelyek nem igazak, nem helytállóak? Aki csal, aki lop, miért igyekszik a dolgát még akkor is szépíteni, amikor már szemébe mondják az igazat, amikor már minden ellene vall, amikor már-már tagadni sincs értelme? Mi az, ami még mindig nem engedi, hogy beismerésre jusson a bűnös? *Az ő emberi méltóságát akarja mindvégig megtartani;* ez az a nagy probléma, ami a bűnös lélek elé mered. Az emberi méltóság megtartásáért iparkodik az igazságot a maga részére kikényszeríteni, kieroszakolni még akkor is, amikor az már más-kép el nem érhető, mert nem tud beletörödni abba hogy őt a másik embernél kisebb értékűnek, hitványabbnak tartásák.

Az emberi méltósághoz való ragaszkodás ez az érzés. Nevezhetitek ezt a ti nyelveteken gögnek, nevezhetitek önérzetnek, én nem keresem a szavakat, én magát az érzést akarom ezek mögött a szavak mögött a lelkekben megvilágosítani. Ki nem ment már keresztül ezen az érzésen? Hiszen nincs ember, aki minden tekintetben kifogástalan, igaz, korrekt és hiánytalan életet élt volna!

Az emberi méltóság megtartása iránti vágy gyötri a bűnös lelket, amikor szembe kell kerülnie más emberekkel. Ez a megvettétéstől való félelem. Tudja a lélek, hogy eljátszotta mások bizalmát, mások benne vetett hitét, — hogy a szeretetét eljátszotta, azzal sok ember nem törődik, hiszen a szeretetnek nincs is előtte értéke — de az emberi méltóságnak elvesztése minden veszteségnél nagyobbabbnak tűnik fel előtte.

Tudjátok-e, mi az, testvéreim, amikor szembehelyezkedtek a törvény tárgyalásánál azzal az igazsággal, amely titeket nem szűnik meg kárhozhatni, nem szűnik meg a lelkiismereteket ostorral csapkodni, amikor be kell ismernetek, hogy hibásak vagytok, hogy vétkeztetek az igazság ellen? **A ti emberi méltóságotokhoz való görcsös ragaszkodás az, ami titeket a karma igazságához, a jóvátétel igazságához hozzáragaszt. Még Istennel, a ti teremtő Atyátokkal szemben is ki akarjátok magatoknak erőszakolni emberi méltóságotok megtartását!**

Vetközzétek le, testvéreim, ezt az emberi „méltóságot”. Alázzátok meg magatokat, dobáljatok el magatoktól mindent, amivel betakartátok emberi mivoltotokat, a ti „érdemes” voltotokat! Mindezt a hazugság, a tettetés, a tévelygés aggatta rátok. Alázzátok meg magatokat Istennel szemben, hogy amikor mindent levetkőztetek, Isten felöltöztethessen és megajándékozzon titeket azzal az elveszített méltósággal, amelyet akkor veszítettek el, amikor bűnbe estetek, amikor Istennel szembehelyezkedtetek. Ő adhatja csak azt nektek vissza egyedül. Sem a „társadalom” dicsőítése, sem embertársaitok becsülése, bizalma, hite nem adhatja azt meg nektek, mert a ti lelketek még mindezek birtokában is érzi, hogy nyomorultak, erőtlének, érdemtelenek vagytok, mert hiszen a kísértésnek csak felhője vonuljon is el fejetek felett, máris félénkekké és gyávákká váltatok. A hazugságnak csak egyetlen lendülete csapjon meg titeket, máris inogtok, máris nem vagytok képesek megállani a lábatokon, amikor arról van szó, hogy választanotok kell testi énetek jóléte, a becsülés, vagy a mindenről való lemondás és a gyalázat közt.

Az emberi lélek keres, kutat, hogyan tudna megalkudni az igazsággal, hogyan tudná az igazság szemét valahogy bekötni, hogy meg ne lássa azokat a finom árnyalatokat a ti lelketekben, amelyek arról tanúskodnak, hogy bizony sokszor szóba álltatok a gonosszal és a kísértő hangja, színe megfogta a lelketeket és

már-már hajlandók voltatok az igazságnak egyes részleteit feladni. Az ember megkísérthető és minden ember megtéveszthető. A sátán tudja ezt és él is ezekkel az alkalmakkal. Az egyik embert kisebb szellő is leveszi a lábáról, a másik embert csak a vihar veri le, de mindegyik meginog és mindegyik elveszti maga alól a talajt, amikor próbára teszi őt az élet.

Ki az, aki elmondhatná, hogy ő mindenben, mindenkor a legteljesebb becsületességgel járt el, sohasem kedvezett önmagának, hanem teljes életében mindig az igazságnak legprecízebb megmunkálója volt?! Hiszen az ember vétkezik a gondolatával, az érzésével, még pedig minden pillanatban és életének minden mozzanatában, mert hiszen — mint mondtam — önmagából az ember sohasem adhat jobbat, mint amivel rendelkezik. A tökéletlen emberlélek tökéletlen cselekedetekkel hinti tele a világot maga körül és a tökéletlen cselekedet a magva a bűnnek, a tévelygésnek. Minden tévelygés és minden bűn ismét következményeket nemz; ezek a következmények azok, amelyek próbára teszik azokat a lelkeket, akik ebben munkálkodtak.

És vajon tiszta maradhat-e az emberlélek, ha beleesik az iszapba, bármennyire nem akar is benne maradni? Vajon nem tapad-e rajta az iszap? **Bármilyen tiszta és jóakarátú legyen is az emberi lélek, aki a földre született, a testtel és a testi élet körülményeivel összenőve lehetetlen, hogy bűnt, vagy tévedést ne cselekedjék. Így nem mondhatja el senki sem magáról, hogy ő bűn nélkül való.**

Ezért ez az emberi „méltóság”, ez az önbecsülés, ez az önértékelés, ez az emberi önértzet az, amely kifelé és befelé folytonosan igyekszik magát igazolni a lelkiismeretben feltámadt isteni kérdőrevonással szemben.

József bátyjai is a lelkükben ettől az érzéstől kínoztatva és gyötörtetve élik végig azt az időt, amely József elárulása és a közé az időpont közé esik, amikor ő abban az előttük elképzelhetetlennek látszó nagy magasságban és hatalomban leleplezi magát

előttük. Nem tudják magukat semmivel igazolni. Nem marad hát más hátra, mint a legteljesebb lemondás erről az emberi önérzetről. Keresztül kell menniük ezen a válságon, hogy a lelki ismeretük előtt valamiképp igazolhassák magukat. **Minden bűnös léleknek keresztül kell ezen a gyötrődésen mennie, akárhogy akarja is jóvátenni a bűnt, akárhogy akar is megszolgálni vagy megszenvedni érte.** Minél jobban akarják jóvátenni, minél jobban akarják helyrehozni a hibát József bátyjai, amelyet árulásukkal elkövettek, annál nagyobb mértékben ostromozzák magukat, de nincs rá mód, nincs rá eshetőség, hogy emberi méltóságuk megtartásával jóvátehessenek valamit is hatalomra emelkedett testvérükkel szemben.

Embertestvéreim, ti mindnyájan tévedtek, amikor félreértésből, vagy a lelketekben lévő rosszakaratból megbántjátok egymást, testvéreiteket, barátaitokat, azokat, akik titeket szeretnek, akik tőletek várják, hogy az életük színesebb, szebb, boldogabb legyen. Mert ti nem azzal a követelménnyel vagytok itt egymással szemben, hogy magatokat felvértezve a szenvedések elkövetkezése ellen, álljatok szembe egymással. Hiszen ti nem mint viaskodó felek álltok egymással szemben, nem azért kerestek egymást, hogy leszámolhassatok egymással, s hogy a sors egyiket felemelje, a másikat megalázza. Hanem azért vagytok az életbe küldve, hogy mint testvérek, szülők, hitvesek, gyermekek egymás lelkébe a szeretetet elhítsétek, egymás szívében a bizalmat felkeltsétek, egyszóval abból a vágyva-vágyott világból, a paradicsomból valamit idehozzatok, megvalósítsatok azzal, hogy egymásnak örömet okozzatok s elviselhetőbbé tegyétek egymásnak az életét.

És mégis, mit látunk? A félreértés, a tévelygés szelleme egyiket innen, a másikat más oldalról sugalmazza, olyan vágyakat ébresztve a lelketekben, amelyek eltérítenek ettől a szent céltől és ahelyett, hogy egymásnak örömére, boldogságára lennétek, egymásnak megpróbáltatására vagytok. Megbántjátok egymást, ellenségeivé váltok egymásnak. Cselekedtek egymásnak rosz-

szat ahelyett, hogy jót cselekednétek. És ahelyett, hogy ezt jóvátenni igyekeznétek, igyekeznétek megkeresni az okot, hogy vajon mi is volt az, ami eredeti célotoktól eltértet. Inkább sértődötten visszavonultok egymástól, egymásról a legrosszabbat feltételezitek és a magatok igazságát, mint üvegházi növényt, ápolgatjátok, hogy valamiképp még a szellő se fújja meg, azaz meg ne támadhassa az a másik igazság, amelyet ti nem tartotok igazságnak. Ez mind az emberi lélek gögje, túlemelkedettsége, Istentől való eltérése, Isten akaratának meg nem értése, ami az életet elviselhetlenné teszi számotokra.

Tekintsetek magatokba, és ismerjétek be, hogy hibáztatok, vétkeztetek, tévelygők vagytok és *ne igyekezzetek ezt tettettet szereztetel takargatni*. Mert bűnös voltotokat még tetéztetek azzal, hogy a rothadó, oszlásnak induló gonosz dolgokat betakarjátok a tettetés takarójával, amely kívülről szép, csillogó, selymes, de ami alatta van, az az oszló holttestnek tulajdonságait viseli magán.

Takarjátok ki a szíveteket egymás előtt, ismerjétek be a hibákat és bánjátok meg azokat, nem kétszínűen, azaz nemcsak forma szerint, hanem igazán, őszintén, a bensőtökben! Engedjétek Isten tekintetét a lelketekbe, a lelketek legmélyébe hatolni, hogy Isten tekintete előtt az egymással szemben táplált gonosz félreértések és feltevések összezsugorodjanak és megsemmisüljenek, hogy ennek hatása alatt beláthassátok ti is, hogy helytelenül gondolkoztatok, éreztetek és még helytelebbitől cselekedtetek, amikor egymást gonosszal illettétek akár szemtől-szemben, akár pedig a háta mögött.

Ne féljétek, nem esik a „méltóságotokon” csorba! Hagyjátok csak meg ezt a „méltóságot” a hitetlen embereknek, a vétkezőknek, gonoszoknak, akiknek még kedves a bűn, akik ragaszkodnak a tévelygéshez. Ti ellenben térjétek meg az őszinteséghez, ismerjétek be gyenge, ingadozó voltotokat, ismerjétek be minden rosszra való hajlandóságotokat.

Először azonban kérjétek Istent, hogy adjon nektek erőt, hogy mindezt magatokban feldolgozva, eljuthassatok az alázatosság-
nak arra a fokára, hogy egymás előtt *is meg tudjátok alázkodni*. Mert ha egymás előtt nem tudjátok megalázni a lelketeket, nem tudjátok beismerni a hibáitokat, tévedéseiteket, hibás feltevése-
iteket, rossz gondolataitokat, amelyeket egymást iránt éreztek, hogyan tudnátok akkor igazán Isten előtt megalázkodni, ho-
gyan tudnátok a ti vétkeiteket igazán beismerni? Már pedig, ha nem tudjátok beismerni hibáitokat és vétkeiteket, akkor hogyan tudnátok megtérni? Hogyan tudjon akkor az őszinteség uralko-
dóvá lenni köztetek, ha önmagatok előtt is takargatjátok hibái-
tokat, és igyekeztek tévelygéseiteket megtartani abban a ferde igazságban, amelyet ti valónak hisztek?

Istennél van az igazság; Isten kegyelmez, akinek kegyelmez. Azonban, hogy ezt a kegyelmet magatokhoz vonhassátok, szükséges, hogy a lelketekben egy nagyon nagytakarítást vé-
gezzetek. Szükséges, hogy a lelketekből kitakarítsátok a túlzott emberi önérzetet, amely félve takargatja tévedéseiteket, hogy megállhassatok Istennel szemben, aki kész a megbocsátásra, kész arra, hogy kiüresített, értéktelen lelketekbe atyai szeretetével mennyei ére-
nyeket hintsen el, hogy ezek a mennyei ére-
nyek csírázásnak indulva megnövekedhessenek, és Ő atyai szeretetével, mint gyermekeit, keblére ölelhessen titeket.

Ne akarjátok jóvátenni semmit, hanem tanuljátok meg enge-
delmeskedni, hogy Isten megeleveníthesse a ti halálra és kár-
hozatra szánt lelketeket. Mert ameddig bűnben vagytok, addig a halál uralkodik felettetek és nincs emberi ész, nincs emberi bölcsesség, nincs emberi igazság, legyen az bár a legerősebb-
nek látszó, ami kiemelhetne benneteket a halál, a kárhozat tör-
vényéből.

Isten az, aki eltörölheti a vétkeiteket; Isten az, aki megsemmi-
sítheti a következményeket. Ne keressétek azt, hogy hogyan, miképp, mennyit vesz kifizetettnek és mennyit tart még felír-
va a ti rovásotokon; ti csak higgyetek, bízzatok, legyetek enge-

delmesek, tanuljatok Isten akaratába belenyugodni, tanuljatok Neki engedelmeskedni mindenkor, minden időkbén, minden alkalommal és az életnek minden részletében.

Ne keressétek azt, hogy hányszor kell születnetek, ne keressétek, hogy mikor vétkeztétek azt, amiért bűnhődnötök kell a ti igazságotok, vagyis a *hároma* igazsága szerint, hanem helyezzétek az életeteket Isten kezébe, bízzátok Reá a ti lelketek és testetek sorsát. Mert Ő az, aki megelevenít titeket, Ő az, aki eltemeti a bűneiteket, Ő az, aki felemel titeket, ő az, aki megkegyelmez nektek, és a ti bűneiteket nem hányja a szemetekre, nem vezet róla írást, mit tettetek jóvá, mit nem.

Hiszen ti magatoktól semmit jóvá nem tehettek! Vajon a mocsárba esett ember tud-e valami jót, szilárdat építeni a mocsárban, amikor ő maga is folyton süllyed lefelé?! Nektek Isten mentő kezére van szükségetek, hogy teljes lelketekkel abba belekapaszkodjatok, hogy Ő kiemelhessen titeket a bűnből, a tévelygésből. A többit mind bízzátok az ő kegyelmére, Ő mindent jól elintéz.

Isten József által megmentette Izrael fiait, s Izrael fiai megsokasodtak, mert bűnbánatuk révén József testvéreivé fogadta őket, s nem emlékezett meg arról, hogy vele gonoszul cselekedtek. Egyiptom legjobb részét adta atyjafiainak, hogy ott éljenek, ameddig az éhínség elmúlik.

Izrael fiai 400 évig voltak Egyiptom földjén; ezalatt megsokasodtak, és a bűnben mindinkább alámerültek. Az egyiptomiak is hamarosan elfeledkeztek Józsefről, miután meghalt. József azonban tudta, érezte prófétalelkével, hogy az ő megsokasodott testvérei, atyjafiai nem maradnak Egyiptom földjén; meghagyta azért nekik, hogy hamvait magukkal vigyék az ígéret földjére.

V.

Isten szövetsége az emberrel.

Ábrahám hitével kezdtem, aki hitt Istennek. Ábrahám hitének első bizonyóságaként, első megpecsételéseként vajon mit kíván az Úr tőle? Engedelmisséget. És titóletek is mit kíván az Úr a ti hiteteknek meg-pecsételésére, bizonyoságtételére? Engedelmisséget az ő akarata iránt.

Isten nem tartozik nektek, földi embereknek, számot adni arról, hogy mit miért cselekszik, és azt hogyan cselekszi. Mint ahogyan a porszem nem feleselhet a szélvésszel, hogy hova vigye őt, úgy a szegény, elbukott lélek sem mondhatja Istennek: Uram, engem ne azon a módon üdvözíts, amelyen Te jónak látod, hanem azon, amelyen én látom jónak.

Balgatag ember, hogyan kérhetnél ilyet Istentől, az örökkévalóság Urától, aki kezdetet nem vett senkitől és vége sincs soha, mert Ő örökkévaló, mindeneket tud és lát, mindenekben benne van. Ő ne tudná, és ne ismerné hát a ti lelketek természetét? Ő ne tudná, hogyan kell mindenkire szólni, hogyan kell az egyik lelket is, meg a másikat is megérlelni az üdvösségre?!

Nyugodjatok hát bele az Isten akaratába és adjatok hálát Neki, amiért kiemelt benneteket az ismeretlenség homályából, a tudatlanság sötétségéből és a sorsotokat a kezében forgatja, az eseményeken keresztül szól hozzátok, hogy a lelketeket fényesre, tisztára csiszolja, hogy benne az ő arculata visszatükröződhessék.

Tóletek is azt kívánja az Úr, hogy engedelmesek legyetek. Mert ha nem tudtok engedelmesek lenni, hiába, mondjátok, hogy van hitetek: az csak üres szó marad; csak a ti tévelygéseitekben gondoljátok, hogy van hitetek, holott az csak külső máz, amelyet az ajkatok vall, de a lelketek tagad, és hazugsággá teszi azt, amit kívülről igazságnak gondoltok.

Ábrahám lelkétől engedelmisséget kívánt az Úr, és Ábrahám, hogy megbizonyítsa az ő hitét, engedelmes volt Istennek. *Ábrahám hite volt a gyökere annak az igazságnak, amelyből Is-*

tennek későbbi nagy kegyelmi ajándéka kiindult, amelyet kezdettől fogva megígért a bűnben megrögzött emberlelkeknek. Ábrahám hite volt a gyökere annak a fejlődésnek indult égi palántának, amellyel Isten az emberrel összekötötte Magát.

Ábrahám lelkén keresztül szövetséget köt az Úr az emberrel és megkívánja, hogy az ember elpecsételje magát a hit alapján, a hit szerint Istennel. Ábrahám hitén keresztül megkívánja az Úr, hogy az Istennel való szövetség jeléül az ember körülmetélje magát.

*

Ti most bizonyára azt gondoljátok magatokban, hogy túlhaldott dolgok ezek, amikről én most beszélek nektek. **De én úgy látom, hogy ti nem tudjátok, mit jelent a körülmetélkedés, azaz mit jelentett annak idején. Az ember lelkének testi megjelenése, testi megjelenésében különösképen a nemző részei a testiség dokumentumai; a testiség pedig az emberi léleknek Istentől való elfordulását és az ellentét eszméibe való belehelyezkedését mutatja.**

Isten nem teremtett testeket, Isten szellemeket teremtett, a szellemek pedig összekötetésben voltak az ő Teremtőjükkel. Ebben az összekötetésben boldogok voltak, kívánságuk nem volt, ami teljesedésbe ne ment volna, hiszen a legtökéletesebb életet élték. De éppen szabad akaratuk folytán, amelyben megpróbáltattak, elhomályosodott lelkükben az Istennel való összekötetés, az Istennel való egygyélevés gondolata, tekintetüket elfordították Istentől, és fluidburkaik sűrűsödni, vastagodni és sötétedni kezdtek egészen addig, míg testekké nem váltak.

Tehát a testiség, a test az Istentől való elfordulás dokumentuma. Istennek pedig, amikor az ő elfordult gyermekeihez szól, akiket kiválasztott, akiket az üdvösségre elhívott, első kívánsága az, hogy engedelmeskedjenek, azaz tagadják meg a Tőle való elfordultság dokumentumát, a testiséget. Azok a lelkek tehát, akik megértik az ő szavát, és fogalmat kezdenek alkotni maguknak arról, hogy kicsoda Ő az embernek, legelőször is

engedelmeskednek Neki. Mert ha az ember nem engedelmes, akkor Isten nem vonhatja őt Magához, mert hiszen csak az engedelmesség az az összekötő kapocs, amelyen keresztül ismét fokról-fokra visszavonzhatja őket az ő atyai kebelébe.

Tehát az Isten szövetsége a testiségtől akarja elvonni az embert, a testiség megtagadására, *a testiségtől való elfordulásra hívja fel az emberi lelket a körülmetélkedés által kínált szövetségben*. Tehát azt mondja Ábrahámnak, hogy mindenki, aki hisz, metélkedjék² körül, jeléül annak, hogy Istennel összetartozandóságot tart fenn, azaz, hogy elismeri Istent Urának, Atyjának, Teremtőjének.

Ez olyan külső forma, amely megpecsételi a belső lényegét, az Istenhez való tartozandóságot. Az idők folyamán Ábrahám hite, ez a gyökér kihajt, Izsáknak, Jákobnak lelkében fejlődésnek indul, szárat és leveleket hajt abban a tizenkét törzsből, amelyről beszéltem nektek. Ezek a levelek nagyobbodnak és az a mennyei fénycsóva, a hit világossága mind nagyobb és nagyobb tért hódít, mind hatalmasabb és hatalmasabb erőket hoz mozgásba. A lelkek sokasága felfigyel erre a hatalmas fénysugárra, és ez a fénysugár mind jobban áthatja a lelkeket. Izrael népe Istenhez tartozónak érzi magát *a hit által*, mert érzi, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak Istene vele van, nem hagyja el azokat, akiket ennek a hitnek világossága befogad magába és összetart, egybekapcsol egymással.

A megígért Messiás.

Már Jákob által kilátásba helyezi Isten, hogy elküldi a Messiást, az emberi lélek megszabadítóját. Ennek beteljesülése az idők méhében még távol állt, de szükséges volt, hogy ennek a szabadító gondolatnak, szabadító eszmének bölcsőt faragjon a természetörvény a lelkek világában, hogy legyen hová elhelyezni azt a szabadító gondolatot, azt a megváltó, megtisztító és megigazító gondolatot, amellyel Isten bölcsessége megmutat-

² Ez volt az un. Vérkereszttség.

hassa magát a kiválasztottaknak, akik elejétől fogva el voltak pecsételve az üdvösségre.

Tehát a hit, Ábrahám hite végighúzódik az egész történelmen. Mert mindig voltak olyan lelkek, akikben ez az isteni sugár élt, bennük munkálkodott és mindig nagyobb és nagyobb tért hódított a láthatatlan világban. Hiszen a külső, látható világban az emberi természet élte és tombolta ki magát; az ember vágya, kívánsága, nagyot akarása nyomon kísérte ezt a láthatatlan mennyei sugárt.

És ez a láthatatlan mennyei sugár boldogító, erősítő, felemelő és megtisztító hatalmával mindig vonzott a körzetébe olyan lelkeket, akik ápolták, vezették és erővel látták el nemzedékről-nemzedékre azt a szellemcsoportot, amely ennek a fénynek körzetébe belevonatott. Látjátok a nagyokat, azokat a lelki hatalmasságokat, akiken keresztül az Isten Lelke csodákat nyújt a földi embereknek, hogy higgyenek; látjátok a próféták lelkeit, amint visszatekintetek a régmúltba. Ezek a prófétalelkek látják az elkövetkezendőket, előttük megvilágosodik a cél, amelyre az Isten az ő népét előkészítette.

A próféták kora mintegy szárát képezi annak a mennyei növénynek, amely növény az idők teljességére bimbót hoz abban az engedelmességben és alázatosságban, amely mint a hitnek fehér virága jelent meg, az a fehér liliom, *Mária*, akit az Isten Lelke küld, hogy a Menny és a föld összekapcsolódása létrejöhessen. Az az összekapcsolódás, amelyben Isten beszél az emberhez, és minden bűnt, minden rabságot, minden szomorúságot feloldoz, eltöröl és megszüntet azok számára, akik hisznek. Ezek részére megszűnik a törvény nehéz bilincse, amely őket a föld rabságában tartja, és felemelkedhetnek a szellemek hónapja. Előttük nincs sem korlát, sem homály, sem semmiféle akadály, mert Isten Maga hajol le ezekért a lelkekért, hogy kegyelmét nyújtva nekik megtisztulhassanak és felemelkedhessenek a földről a menybe.

De nincs senki és semmi, aki vagy ami az embert megszabadíthatná az ő nyomorúságától; nincs senki, aki világosságot gyújthatna az emberek lelkében, aki a mennyek titkait az emberek előtt megérthetővé tehetné, csak az, aki a mennyből szállt alá. Mert aki a földből való, az csak föld, csak test. **Csak aki Istentől szállt alá, Az világosíthatja meg az Isten akaratát, az Isten gondolatát.**

Mária, a hit virága.

Ezekben az időkben éri el az Izrael, a választott nép Isten ígéretének beteljesedését: „*Én népem leszesz Izrael, és Én a te Istened leszek*”.

Erre a nagy kiengesztelődésre, erre a nagy beteljesedésre vár a hitben élők oszlopa, akik láthatatlanul vezetik az ígéretnak ezt a hatalmas mennyei szálát nemzedékről-nemzedékre, mígnem elérkeznek az idők beteljesüléséig.

De vajon hogyan teljesezhet be Istennek ez az ígérete? Hiszen az ember lelke hiába ismeri a törvényt, hiába ismeri az igazságot, az ember lelke bűnös, bűnre hajlandó. Hogyan lehetséges hát a földnek a mennyel való összekapcsolódása? Mint *mondom, az égi palánta, — a hit és engedelmesség — amely Ábrahám lelkében vert gyökeret, kihozta a legfehérebb virágot: Mária lelkét.*

Mária lelkében él az Izrael minden hite, minden reménysége; *Mária lelkében él a hit virága: az alázatosság. Ő a föld legnemesebb, legtisztább, legfehérebb lelki eredménye*, akin keresztül lehajol a Menny a földre, mert ő az Egyetlen, a Kiválasztott, akin keresztül testté lesz az Ige, az Isten Igéje. Akin keresztül végbemegy a nagy titok, az Isten kegyelmének és ígéretének ember által kikutathatatlan nagy titka, amelyre nemzedékről-nemzedékre várnak a hitben élők seregei, hogy megszabadulhassanak a bűn bilincseitől.

Mária lelke az alázatosság megszemélyesítője; Mária lelke az örök Ige kalászos tára, akin keresztül az ember Isten hangját

meghallhatja, mert Mária lelke az *alázatosság* megtestesítője. *A szeplőtlen fogantatás titka az okoskodó elme előtt kikutathatatlan titok, de világos és tiszta igazság a hitben élő emberi lélek előtt, aki elhiszi Ábrahámval együtt, hogy az Isten megeleveníti mindazokat a halandó lelkeket, akikre tekintetét rásugározza; megeleveníti a halottakat is és beteljesít mindent úgy, ahogy ő megígérte.*

Mária lelke az örök Igének edénye, aki megérdemli azt, hogy ti is, emberek mindnyájan üdvözljétek Őt, mint ahogyan az Isten küldötte üdvözölte: „Üdvözlégy Mária, ki az Úr előtt ingyen vagy kedves”. „Ingyen vagy kedves” — mondta az angyal, mert hiszen Isten választotta őt ki, nem ő maga akarta, nem ő maga törekedett rá; Isten választása szerint történt, hogy ő szemeltetett ki erre a küldetésre; tehát ingyen kedves az Úr előtt, mert „*az Úr van vele és áldott ő az asszonyok között*”. Igen nagy titok ez, testvéreim, amelybe bizonyára sokan nem tudtok behelyezkedni, bárhogyan is igyekezzem én ezt nektek magyarázni.

Isten az adó, Ő teremtett mindent, az egész világmindenséget, a ti halhatatlan szellemeteket is. Benne van minden. Rajta kívül nincs semmi. Isten az adó; Ő teremthet, ő adhat, ő cselekedhet, s az mind tökéletes és jó, mert Tőle való. Az ember lelke, a teremtett lélek csak elfogadó lehet. Az ember lelke sohasem állhat meg Istennel szemben mint adó, mint ható, még akkor sem, ha a bűnnek még csak egy makulája sem tapad is rajta, sem akkor, ha vétkeiktől teljesen megtisztult, mert hiszen Isten az ő teremtője, aki mindvégig Teremtő marad vele szemben, még ha a szellem a legmagasabb polcon van is.

Tehát *Istennel szemben nemcsak az embernek, hanem a teremtett szellemnek is csak mint elfogadónak lehet megállnia.* Mit jelent ez, testvéreim? **Azt jelenti, hogy az embernek és a teremtett szellemnek mindig csak az engedelmesség erényével felöltözködve lehet megjelennie Isten előtt.** Az ember pedig, amikor eltávolodott Istentől, amikor nem fogadott szót az ő

Teremtőjének, amikor ő másképp gondolkozott, másképp akart, már mint adó erő és hatalom helyezkedett szembe az ő Teremtőjével. **Ez volt a bukás oka, ez volt a bukás csírája: az Isten akaratával való szembehelyezkedés.**

Tehát csakis az engedelmség, csakis az alázatosság erényébe felöltözködve közeledhet a szellem az ő Teremtőjéhez. Mária lelke pedig éppen az alázatosság erényében volt gazdag. Mária lelke az alázatosság megszemélyesítője, az alázatosság kifejezője volt. Földi ember volt, testben élt, mint ti valamennyien, testvéreim, nem volt feltűnő az őt körülvevő embercsoportban, nem hirdette jöttét semmiféle külső forma, és nem vette észre senki a távozását. Semmiféle olyan rendkívüli külső erénnyel, amely az emberek előtt a kiváltságosság formáit mutatta volna, nem rendelkezett; semmi olyannal, ami őt kiemelte volna az átlagból. **Az ő erénye a lelkében volt: a mélységes és erős hit, az Isten iránt való engedelmség és alázatosság.**

Isten ezt a lelket szemeli ki, ezt a lelket emeli fel, hogy az ő ígérete ezen a lelken keresztül teljesebbé váljon a föld által is megérhető formában. Mária lelke az alázatosság öltözeté; ebben felöltözködve várja ő is a többivel együtt Isten ígéretének beteljesedését a hittel teljes imádságban. Nem tudja, nem érzi, hogy immár ez az ígélet közel van a beteljesedéshez, talán a következő perc, és az ígélet máris beteljesedik, és éppen őrajta. Hisz, bízik, reménykedik. És az angyal így köszönti Máriát: „Üdvözlégy Mária, ki az Úrnál ingyen vagy kedves, az Úr van teveled; áldott vagy te az asszonyok közt”, mert Isten meghallgatta az ő népének kiáltását a nyomorúságban, és elküldje a Segítőt, elküldi a Fiút, a Messiást, aki a magasságos Isten Fiának hívattatik, ki megszabadítja Izraelt, a választott népet.

Mária lelke egy pillanatra megdöbben, de csak az embernek egy pillanatnyi agodalmaskodása ez: „Hogyan? Miképp lehetséges ez, amikor én férfit nem akarok ismerni?” — „A magasságos Istennek Szentlelke sugároz be tégedet; és aki tőled születik, Isten Fia lesz, mert a Szentlélektől fogantatik”. A követ-

kező pillanatban Mária lelke az ő nagy hitének abban ad kifejezést, hogy kijelenti : „*íme az Urnak alázatos szolgálóleánya ; legyen nekem a te beszéded szerint*”.

Az alázatosságot emelte fel az Isten Lelke, az alázatosság az, amely összekötő kapocs az eltévelyedett emberlélek és isten kegyelme közt. Amely lélek e nélkül az erő nélkül szűkölködik, az távol van a kegyelemtől, sőt még a kegyelem gondolatától is, annál távolabb a kegyelem lehetőségétől.

Nem abban van a hiány, mintha az Isten nem árasztaná ki kegyelmét minden testre, aki hisz és bíz, hanem akiben nincs alázatosság, az eltolja magától a kegyelmet, lehetetlennek tartja azt, és körülbástyázza magát a gögnek, az emberi okoskodásnak, az emberi gondolkodásnak azzal az áthatolhatatlan falával, amelyen keresztül az Isten kegyelme erőszakot nem alkalmaz. Ti tudjátok, testvéreim, hogy az Ige testté lett, és Mária, az Úrnak alázatos szolgálóleánya boldognak mondatik attól a perctől kezdve mindvégig, ameddig csak a fegyelem ideje tart.

A mennybe vezető út.

És én azt mondom nektek, testvéreim, hogy *ebben a boldogságban, ebben az örömben, ebben a kiválasztottságban mindnyájan részesülhettek, ha Mária lelkének erényét: az alázatosságot felöltöztitek; ha a ti lelketek is felöltözi az alázatosságot, akkor ti is boldogok lehettek valamennyien.* Mert a ti lelketek is magához vonzhatja az Ige testét, az Istennek kegyelmét, amely kiárasztatott a mi Urunk, a Jézus Krisztus megszületésével, kiárasztatott az ő nagy szeretetével, amellyel ezt a világot szeretete, amely szeretetből Krisztus feláldozta Magát a világért, e világ bűneiért, hogy valakik hisznek Benne, el ne vesszenek, hanem örök életet nyerjenek.

Siessetek, testvéreim, míg az ember ideje tivatek van, ameddig még megjelenhettek Isten kegyelmében, míg hallhatjátok Isten hívó szavát, ameddig még időtök van arra, hogy felöltözhettek az alázatosság ruháját. Siessetek felöl-

tözködni ebbe a mennyei ruhába, amely nélkül nem nyílik ki előttetek a mennyek országának ajtaja.

Mert csak aki hozzáformálódik ehhez az engesztelési módhoz, amelyet Isten az ő szent Fián keresztül nyújt a bűnbe elsüllyedt emberi lelkeknek, az bocsáttatik be ezen a kapun, a többi pedig kívül marad.

Az engesztelődésnek csak ez az egy módja adatott a földi embernek; csak ez az egy út vezet fel a mennybe, csak Krisztus képes megtisztítani és Magával emelni azokat, akik elfogadják az ő igazságát, aki Maga leszállt a mennyből. Mert a tévelygő földi ember lelke nem találja meg a kivezető utat a labirintusból, amelyet félrefejlett lelke épített hosszú-hosszú évmilliókon keresztül. Egy út van, egy igazság van, amely az életre visz és ez az igazság az, amelyet Ő hozott, amelyet Ő hint szét köztek, amellyel Ő szedi össze azokat, akiket be akar vinni Magával az örökkévalóság országába.

Ez az egy út van, amely oda vezet: Ábrahám hitével hinni, bízni és várni tudni Isten kegyelmére, Ábrahám hitével engedelmeskedni Isten akaratának és Mária alázatosságával fogadni mindazt, amit Ő, a Teremtő Isten felőletek, a ti lelketek felől elvégzett.

Hinni, bízni, várni kell tudni; Istentől várni mindazt, amit az emberi lélek óhajthat. Aki ezzel a hittel, ezzel a bizalommal, ezzel az alázatossággal még nem rendelkezik, az még ma fogadja el az Úr hívását, amely mindenkit hív a megtérésre; és pecsételje el magát, kössön szövetséget Istennel; nem a régi mód szerint, Ábrahám módja szerint, — hiszen azóta új szövetséget kínál Isten az embernek.

Ebben az új szövetségben, amelyet Isten az ő szent Fia által kínál az embernek, felkínálja Isten az örök életet, a bűnbocsánatot, az üdvösséget. De ennek dokumentumaként az embernek el kell hagynia a testet, a test kívánságait, és követnie kell Őt a Golgotha útján, a megaláztatás, a szenvedés, a megpróbáltatás útján. Mert nincs más mód, nincs más hatalom, ami az ember

lelkét megtisztíthassa, felemelhesse, megigazíthassa, mint csak amit ő adott az embernek az ő egyszülött Fia által, az Úr Jézus Krisztus által.

Testvéreim, keressétek a Krisztus által kijelentett igazságokat. Keressétek az Istennel való közelebbi összeköttetést, az Isten akaratának a ti lelketekben való megértési lehetőségét. Vetkőz-
zéték le a külső embert, a külső ember okoskodását és kételkedéseit. És vessétek le a külvilág mázát, amellyel magatoknak tetszelegtek és egymás előtt is tetszelegni akartok. Legyetek egyszerűek és alázatosak. Legyen előttetek állandóan a mi Urunk a Jézus Krisztus anyjának, az Úr egyszerű és engedelmes szolgálóleányának erénye, az engedelmesség erénye, és lássátok meg, hogy az ég angyalai sem öltözködnek fehérebb és csillogóbb mennyei köntösbe, mint amelyet az Úr kínál az embernek az alázatosság erényében.

Legyetek egyszerűek, kicsinyek, alázatosak, engedelmesek, miként Mária alázatos és engedelmes gyermeke volt az Úrnak, amiért az Úr az ő kicsinységét nagysággá tette, az ő egyszerűségét megkoronázta azzal a koronával, amely korona mindegyik lélek számára fenn van tartva Istennél, aki a Mária lelkének ruhájába, az alázatosság ruhájába felöltözködik.

Mindegyikötökkel véghez mehet a nagy csoda, hogy a lelketekben új élet ébred: az Isten fiúságának, az Isten gyermekének életre ébredése. Amilyen mértékben a régi bűnös, tévelygésre hajlamos emberi lélek, emberi gondolkodás, emberi okoskodás összeroskad, és megsemmisül az emberi nagyot akarás, abban a mértékben ébred életre az istenfiúság tudata, az Istenhez való tartozandóság érzése. Ameddig a lelketekben meg nem születik ez az isteni gyermek, ameddig az Ige testté nem lehet, ameddig bennetek ki nem ábrázolódhat a Krisztus képe, addig semmiképp sem mehettek be az Isten országába.

Szükséges, hogy ez bennetek kiábrázolódjék, szükséges, hogy az istenfiúság gondolata a lelketekben, mint egy élet ébredjen újjá. Ha ezt a ti életetekben nem tudjátok keresztülvinni, sem-

miképp meg nem menekülhettek a haláltól, a kárhozattól. Mert ami test, és ami a testtel összefügg, az mind a mulandóságé, a halálé; ellenben amit az Isten kínál fel, amit az Isten adott a ti részetekre, hogy a lelketeket megmenthesse, kiemelhesse a mulandóságból, a kárhozatból, azt mind magatokévá tehetitek és az életet ad nektek, azt az életet, amelyet ti magatoktól semmiféle erőlködéssel, semmiféle akarással meg sem közelíthetnétek.

Tehát fogadjátok el a kegyelmet, a kegyelem gondolatát; fogadjátok el a ti Atyátoknak, Isteneteknek szerető gondoskodását; hallgassátok meg az ő hívó szavát. Ne zárjátok el a lelketeket a hazahívó szó előtt.

Tekintsetek Máriára, aki nem az üdvösség ajándéka után³ mint ti, hanem csak az üdvösség ígéréteben élt és ő mégis hitt ebben az ígéletben.*

Az ő lelke valóra váltotta mindazt, amire az emberi léleknek szüksége van, hogy Istennel összeköttetést hozhasson létre. Mert csak az elfogadó lélek, az Istennek engedelmeskedő akarat az, ami Isten kegyelmét magához vonzza; ezt a titkot, amely az Isten ígéréteben van az ember előtt megérthetetlen módon a lelkébe adva, csak az alázatosság által bonthatja ki a lélek; csak ezáltal válik előtte világossá mindaz az igazság, amelyre a lelkének szüksége van, hogy az üdvösséget elnyerhesse. Ő előttetek van, ő előttetek jár és nem szűnik meg értetek munkálkodni, nem szűnik meg cselekedni mindazokért, akik az ő nyomdokaiba lépkednek, akik az ő lelkének ruházatát fel akarják venni. Ő megsegíti azokat a Hozzá vonzódo lelkek csoportjával együtt, akik az Isten munkájában részt vesznek. Ő az, aki a ti lelketekben is elvetette a hit bizonyosságát, Ő az, aki e késői kor tévelygő gyermekeit segíti egybegyűjteni, mielőtt még az

³ * Mi t. i. a túlvilági életről és a következmények törvényéről nyert számtalan bizonyíték alapján tisztában vagyunk az üdvösségünk bizonyosságáról, ha az erkölcsi törvénynek megfelelő életet élünk!

ajtók bezárulnának; Ő az, aki a gyengéket gyámolítja; Ő az, aki az elesetteket felsegíti, Ő az, aki a hitben szegény lelkeket a hithez juttatja.

Hiszen ti is ilyenek voltatok, de Ő egybegyűjtött titeket, hogy veletek legyen, hogy értetek imádkozzék, értetek dolgozzék, hogy gyámoltalan lelki gyermekeinek anyjuk legyen. Hajtsátok meg tehát ti is a fejeteket és legyetek ti is az angyallal egy érzésben, amikor azt mondjátok ezen a napon : *„Üdvözlégy Mária, ki az Úrnál ingyen vagy kedves! Áldott vagy te az asszonyok közt és áldott a te méhednek gyümölcse a megváltó, a szabadító Jézus Krisztus”*.

Szükséges, hogy ti Máriát észrevegyétek. Szükséges, hogy lásátok Őt dolgozni, munkálkodni, hogy el ne tévelyedjete a világban, a hitelenség útvesztőjében, hogy mikor eljön az idő, hogy választanotok kell, tudjátok, mit válasszatok. Hogy az emberi igazságot, az emberi okoskodás szülte eredményeket valljátok-e magatokénak, mint azok a zsidók, akik testileg Ábrahám fiainak mondták és hitték magukat, lélekben azonban távol állottak Ábrahám hitétől, lelkük nem volt közös az Ábrahám hitével, mert ők megmaradtak a formánál, a lényeg őket nem tudta magához vonzani.

És amikor az Ige testté lett, amikor az Ige a mi Urunk a Jézus Krisztus megpecsételni szándékozott azt az igazságot, amelyet az emberek közt széthintett, hogy életét adja az ő juhaiért, akkor, akik hittek Benne, akik várták Őt, akik felismerték Őt abban az egyszerű ruházatban, egyszerű életkörülmények közt, a szegénységben, az elhagyatottságban, azok a lelkük felkészültségével odaálltak Melléje. És hirdették azt az igazságot, hogy az Úr az eljövendő Messiás, a Szabadító.

Ezek a lelkek felismerték Őt, míg a test szerint való fiak, Ábrahám fiai nem ismerték fel. És amikor bevonult Jeruzsálembe, gonosz és irigy szemekkel nézték az ő egyszerű bevonulását és irigységükben halkán, súgva figyelmeztették Őt: „tiltsd meg azoknak, akik kiáltanak, hogy ne kiáltsanak, tiltsd meg nekik,

hogy magasztaljanak”. Mert a fülüket sértette a hozsanna-kiáltás. Mert nem hitték el, hogy az ő homályba vesző hitük fénysugárrá vált az idők folyamán és nem tudták meglátni a testté lett Igét, nem tudták megérezni Isten igazságát. És irigységgel vegyes érzésekkel követelték az Úrtól, hogy az ünneptetést, amellyel Őt az Őt megértő hívek fogadták, fojtsa el, semmisítse meg.

És amikor az Úr azt mondja rá, hogy „*ha ezek megszűnnek kiáltani, a kövek kiáltanak*”, nem értik meg, mert elvétellett tőlük a lelki értelem, hogy meg ne értsék azokat az igazságokat, amelyeket csak a kiválasztottak érthetnek meg. Igen, a kövek kiáltanak, az érzéketlen természeti erők tesznek bizonyosságot Krisztus istenségéről, a természeti erők felismerik — még az ellentétes szellemek is felismerik, — **Ábrahám fiai azonban, akik a lényegét megtagadták, csak a formában élnek, nem ismerik fel Őt.**

Csak a hitben élők ismerik fel az Igazságot.

Testvéreim, vigyázzatok, hogy ti is el ne tévelyedjete a formában, hogy ti is Ábrahám fiainak ne higgyétek magatokat a forma szerint és a lényegből, az igazságból valahogy ki ne maradjatok!

Ki az, aki nem a forma szerint, hanem a lényeg szerint él? Az, aki hittel ragaszkodik Istenhez, aki engedelmes az Isten akarata iránt. Ezek magukhoz vonják az Isten szent Lelkének világosságát, magukhoz vonják az Igazság Szellemét. És az Igazság Szelleme bizonyosságot tesz az Istentől elküldött Igazságról, az Igazság Szelleme bizonyosságot tesz a kövek által, bizonyosságot tesz a hitetlenek által, bizonyosságot tesz az élettelennek látszó dolgok által, de ebből a bizonyoságtévésből a forma szerint élők nem tudnak maguknak tudomást szerezni.

Vigyázzatok, mondom, hogy ti is el ne tévelyedjete a formában! Imádkozzatok, hogy az Isten Lelke, az Igazság Szelleme vezéreljen, oktasson, világosítson meg titeket, hogy az értelme-

tek megvilágosítása után meg tudjátok ítélni, mi az igazság és mi az utáncat, mi a lényeg és mi a forma; hogy meg tudjátok ítélni, mi való Istentől és mi az embertől; mi az örökkévalóságra elhivatott és mi a mulandóságé.

Mert ha ti efelől nem tudtok magatokban megkülönböztetést kialakítani, hiába mondjátok magatokat Krisztus követőinek, hiába mondjátok magatokat spiritistáknak: kívül maradtok, és ti is könnyen „feszítsd meg”-et kiáltatok az Igazságra, és kedvtelve bolyongtok a hazugságban, amely titeket fájdalmakba, szenvedésekbe és késői bánatokba visz bele.

Az ember önmagában, az önmaga okosságában, tudásában, lelki fejlettségében meg nem állhat Isten nélkül, Isten Lelke nélkül. Azért mondom nektek, hogy mindenkor és mindenben szükségetek van az Isten Lelkének a vezetésére, hogy valami-képp el ne tévesszétek azt, amit meg kell ragadnotok, hogy ne kapkodjatok olyan dolgok után, amelyek nektek fájdalmakat és megbánást okoznak.

Az ember, ameddig az isteni Lélek meg nem tisztította, ameddig a kegyelem fel nem vette az út porából, minden okosságával, minden tudományával, minden bizonyosságával csak gyámoltalan lélek, aki nem tud ítéletet tenni jó és rossz közt. De éppen azért adta Isten az ember mellé az ő kegyelmét, hogy az ember, aki elfáradt a csalódásokban, a szenvedésekben, ragadja meg azt a kegyelmet, vonja magához és öltözködjék fel az alázatosság ruhájába, hogy mindenkor, mindenben és minden alkalommal felismerhesse az igazságot, felismerhesse az alkalmat, és kihasználhassa azt a maga javára, hogy az Isten ajándékát magához vonzhassa. Mert hiába akartok ti hitre szert tenni, hiába akartok mindenről bizonyosságot szerezni: ha az Isten Lelke nem adja azt nektek, minden erőfeszítésetek hiábavaló; ha pedig az Isten Lelke megadja, akkor minden erőfeszítés nélkül is magatokéva tehetitek.

Tudva tehát, hogy ti emberek lévén, kicsinyek és gyámoltalanok vagytok, kérjétek Istent, hogy sugározza ki rátok az ő kegyel-

*mét. Kérjétek Máriát, hogy az ő lelkének ruhájából, az aláza-
tosság ruhájából adjon a ti lelketekre is, és takarjon be titeket
azzal, hogy védve legyetek azoktól az emberi tévelygésektől és
nagyot akarásokból származó kísértésektől, amelyek lépten-
nyomon követnek titeket a mulandóság világában.*

**Kérjétek és adatik, zörgesetek és megnyittatik. De hittel
kérjétek; legyen a ti hitetek Ábrahám hitéből való világos-
ság, az a bizonyosság, amely az igaz Istenre támaszkodik, az
igaz Istenből veszi az erőt. Mert e nélkül a hit nélkül meg nem
állhattok, e nélkül a hit nélkül nem juttok el az Isten ígérének
beteljesüléséhez.**

*Ha pedig a régi időkben szükség volt erre a hitre, most, az
utolsó időkben még nagyobb szükségetek van, mert az idő közel
van! Mert nem a testöltések sokasága, hanem az Isten kegyelme
az, ami titeket előbbre visz a fejlődés és a megigazulás útján.
Az Isten kegyelme az, amelyet ha magatokhoz vontok, az en-
gesztelődés nagy törvényébe bekapcsolódva Isten segítségével
olyan dolgok elérésére segít benneteket, amely dolgokról nek-
tek most, ezekben az időkben fogalmatok sincs. Kérjétek az
Isten bűnbocsánatát és kegyelmét, hogy a szívetekből, lelke-
tekből minden meglévő bűnt, s minden titeket körülvevő té-
velygést eltöröljön, megsemmisítsen, hogy felöltöztessen tite-
ket abba a kegyelem-nyújtotta ruházatba, amely a törvénnyel
szemben való kiengesztelődésnek bizonyítéka.*

Ti magatoktól úgysem tudátok semmit jóvátenni, ti magatok-
tól nem tudátok semmit letörölni, mert hiszen *a megtörténte
meg nem törtéنتé tenni nincs hatalmatokban.* Tehát szüksége-
tek van a kegyelemre, mert szükségetek van az engesztelődés-
re. Isten kegyelme mindezt elvégzi veletek, rajtatok anélkül,
hogy ezekről tudátok, anélkül, hogy a ti akaratotokkal ebbe
befolyhatnátok. Nektek nincs semmi másra szükségetek, mint
az Isten akaratával szemben való engedelmességre, Isten akara-
tában való megnyugvásra és az alázatosságnak ruhájára, amely
ruhába felöltöztet titeket a Megváltó, a Szabadító, hogy az Is-

ten igazságos törvényének tükrében ne a ti büntől elnyomoro-
dott lelki testetek tükröződjék vissza, hanem az Isten ajándéká-
val nektek nyújtott kegyelem öltözéke, a ti megtisztult, újjáte-
remtett lelketek formája.

Jöjjetek, testvéreim, ne mulasszátok el az alkalmat, hogy Isten
kegyelméért hálát adjatok; **ne mulasszátok el, hogy minden-
kor, mindenben Istent dicsőítsétek, aki titeket megkeresett,
hogy megtartsan az örökéletre!**

VI.

A hit jelentősége.

Az előzőkben a hitet próbáltam abban az értelemben veletek
megismertetni, amelyet a ti gondolatvilágotokkal "leginkább
felfoghattok, mint Istennek gondoskodását a földi emberek
lelkéről, akik tudvalevőleg messze estek a jótól, az igaztól és
bűneik következményeképpen mélyen elmerültek a szenvedé-
sekben, a megpróbáltatásokban és azokban a selejtes örömkök-
ben, melyeket ez az állapot nyújthat nekik.

Mindezekben mélyen elmerülve az ember elfelejtkezett régi
hazájáról, elfelejtkezett teremtő Atyjáról és elfelejtkezett arról,
hogy ő csak mint vándor van küldve e sivatagba, amely nem
végérvényes otthona, nem mindörökre szóló világa, hanem
csak addig tart ez a száműzetése, ameddig ismét megismeri az
igazságot, megutálja a bűnt és vágyakozik az atyai hajlék után,
amelyet a bűnért, a tévelygésért elhagyott.

Ez a gondoskodó isteni szeretet egyik virága, egyik ajándéka a
hitnek, amely ha a földi ember lelkében meggyökeresedik, és
hatalmas fává növekedik, táplálja, vezeti őt egészen addig,
ameddig régi hazájának, a menny birodalmának kapujához nem
ér. *Itt, ennél a kapunál megszűnik a hit, mint vezető elv, mert itt
a hit erővé, hatalommá, tudássá, világossággá, válósággá vá-
lik;* olyan eszközzé a lélek további rendeltetésében, amellyel
ezután már szabadon rendelkezik, építhet belőle otthont, hogy
ott lakhassák mindörökké.

Mivel tehát ilyen fontos kellék nektek, földi embereknek, a hit, nem tudom eléggé hangoztatni előttetek, hogy keressétek az alkalmakat, azokat a lehetőségeket, amelyek által megszerezhesétek azt a hitet, amely nemcsak külső díszítés a ruhán, hanem a léleknek belső lényege. Keressétek, kutatásatok, kérjétek a hitet, imádkozzatok érte, hogy az Isten szent Lelke a ti lelketekbe azt mind nagyobb és nagyobb mértékben belecsepegtesse, hogy ti is megerősödhessetek, megbizonyosodhassatok mindazokról a dolgokról, amelyek voltak, vannak és mindörökké lesznek Istenben.

Megbizonyosodás! Milyen óriási horderejű gondolat ez! És a hit idevezet titeket. Szükségetek van a hitre, mert hit nélkül nem cselekedhettek semmit, nem léphettek egy lépést sem előre a haladás útján. Szükséges tehát, hogy legyen hitetek! Ha hitetek van, megújul a lelketek, megújul a testetek. Cselekedeteitek, gondolataitok, érzéseitek és törekvéseitek által pedig megújul, megtisztul a földi élet, a szenvedések helyébe megelégedés és boldogság lép, összhang tölti be az emberek világát. És ebben a megelégedésben, ebben a boldogságban, ebben az összhangban elkészítitek a lelketekben annak a hatalmas, nagy erőnek az útját, amely titeket felemel, megtisztít és újjáteremt, hogy annak az eljövendő világnak, amelyről Isten ígéretet tett nektek, földi embereknek, polgáraivá lehessetek, hogy ez az ígéret beteljesedhessék bennetek, rajtatok és veletek.

Mert ti magatoktól sohasem volnátok arra képesek, hogy oda felemelkedhessetek, hacsak Isten Lelke nem vonz titeket Magához. Isten Lelke pedig él és munkálkodik a világban rajtatok, az eseményekben, amelyek veletek napról-napra történnek, azokban a lefolyó dolgokban, amelyeket a világ átél. A világ emberei azonban nem ismerik fel ezekben az Isten gondoskodását, nem hallják meg benne Isten hívó szavát, mert nem keresik az igazságot, Isten igazságát, nem keresik a törvényeket, sem a törvények Urát, nem óhajtják megfogni az igazságot,

hogy annak vezető szálain keresztül mind közelebb jussanak Isten akaratahoz, Isten világához.

*

Nem akarlak titeket dorgálni, testvéreim, csak az igazságot mondom. Ti a szellemvilág folyosóján álltok és hétről-hétre összejöttök, hogy a szellemvilággal összeköttetést szerezzetek, hogy egy pillanatra kinyíljék előttetek az ajtó és bepillantást nyerhessetek abba a titokzatos világba, ahonnan jöttök és ahová ismét el kell távoznotok. Ez az ajtó nyílik ki mindnyájatok előtt, amikor bevégződik a földi élet, és Isten angyalának szava átszólít benneteket abba az ismeretlen világba, amelytől hiába féltetek, amelytől hiába óvakodtok, mert mindnyájatok sorsa az, akik e mulandó világban testben megjelentetek, hogy ismét visszatérjete a testnélküli életbe. Még ti is elfeledkeztek erről, akik itt álltok és a ti földi szemeitekkel be akartok pillantani az örökkévalóság világába; még ti is elfelejtkeztek arról, hogy ott van az a világ, ahová mennetek kell, és ahová egyrészt vágyakoztok, másrészt féltetek ettől a világtól, ahonnan ti üzeneteket, meggyőződéseket akartok szerezni.

Az örökkévalóság világa ez. Itt nem mulandó, nem változó semmi; nem hazug álarc, nem festett kép az, ami innen elétek tárul, hanem maga az igazság, maga a valóság. Mindazok a szenvedések, gyötrelmek, kínos bizonytalanságok, amelyeket innen láttok, mind valóságai a léleknek, és ezek a valóságok mind a tévelygés, a bűn következményei.

És ti mégis elfelejtkeztek ezekről, holott tudjátok, hogy mindezek vannak. Pedig nektek sokszorosan fontos lenne, hogy elfelejtkezzetek a ti földi, testi énetekről, annak hiábavalóságáról, gyarlóságairól, s egész lelketekkel bele kellene tapadnotok ennek a láthatatlan világnak az igazságába, hogy a ti lelketek felkészülten léphessen át az örökkévalóságba.

Sokszorosan szükségetek van tehát a hitre, arra a hitre, amely mögött azt a rendíthetetlen igazságot sejtitek, amely kijátszhatatlan, megmásíthatatlan.

Szakítsatok az emberi gyarlóságokkal!

Megszoktátok a várakozást a hálál tornácában, de sokszor úgy jártok, cselekedtek, mint azok, akik, míg Mózes a hegyen átvette Istentől a Parancsolatokat, a törvényeket, lent várakoztak és aranyborjút csináltattak maguknak, hogy azt imádják. **Ti is a hiábavalóság bálványa körül sorakoztok fel, és a földi életnek kicsiny, semmitmondó eseményeit tárgyalgatjátok, a földi élet kicsinyes gondjaival foglaljátok el magatokat, kicsinyes sértődések, rosszalások, beszédek, gondolatok és érzések foglalják el a lelketeket ahelyett, hogy belemerülnétek a nagy Igazság szemlélésébe.** Hiszen sokszor a fejetek felett dördül meg az ég egy-egy igazság formájában, amelyet az Isten kőbe vésve, szavakba öntve nyújt a földi embereknek általatok! Ti azonban ezt megszoktátok, testvéreim, és nem vagytok elég komolyak ahhoz, hogy ezt azzal a mérlegeléssel és megítéléssel fogadjátok a lelketekbe, amely komolyságot az ügy megkíván. Kicsinyeskedtek, apró, emberi hiúságoknak kerestek érvényesülést; az apró igazságokat óriási módon megnagyobbítva állítjátok magatok elé és egymás elé, és ebben erőket morzsoltok le és teszitek a nagyot, az Istentől valót erőtlenné, hiábavalóvá a ti életetek napjaiban.

Azt mondom nektek: térjete meg ebből a szokásotokból és igyekezzetek ennek a nagy ajándéknak méltó elfogadói lenni, amelyet nektek az ő kegyelméből ajándékozott, hogy a ti hitetek bizonyossággá és erősséggé alakulhasson át.

Mert, hogy ti hisztek Istenben, ez semmiképp nem érdemetek, hiszen az ellentét is hisz Benne, és fél tőle, igyekszik kijátszani Isten igazságát, Isten akaratát.

Hisztek a szellemvilágban? Ez sem érdemetek, hiszen ezeket a meggyőződéseket Isten, ajándékozta a telketekbe, hogy megmentsen benneteket a tévelygések világában azoktól a szenvedésektől és gyötrődésektől, amelyek a ti lelketekben lévő hibák és fogyatékoságok következményeképp okvetlenül bekövetkeznének a részetekre.

Térjetez meg, keressétek az Isten országát és annak igazságát, hogy a ti hitetek semmitmondó üvegcsereppé ne válják annak idején, amikor megérkeztek ide, ebbe a világba, — amelynek tornácán most álldogáltok — és mögöttetek becsukódik az ajtó, úgy hogy ezen a módon, ezen az ajtón, ebben a formában többé földi testvéreitekkel nem érintkezhetek.

Mert más az élő ember és más a testétől megszabadult szellem, más annak élete, más annak a világa és más a ti világotok. **Szokjatok meg ebbe a világba komoly tekintettel átnézni és szokjatok meg egymásban az örökéletre elhívott szellemet látni, aki a maga gyarlóságaival és hiábavalóságaival együtt éppen úgy szenvedni, javulni és megtisztulni van küldve a földre, mint ahogy ti magatok.**

És amikor meglátjátok egymásban ugyanazt a lelket, ugyanazt a szellemet, akit ti magatokban felismertek a ti magános óráitokban, amikor magatokba vonultok és elkezdtek ezekről a nagy igazságokról gondolkozni, amelyek előttetek állnak, amelyeket magatokévá kell tennetek: akkor a lelketekben kikel egy kicsiny magocska, a szeretet magja. És egymásban önmagatokat szemlélve, szeretitek egymást, elnézitek, megbocsátjátok egymás hibáit és gyengeségeit, szemet hunytok egymás hiábavalóságai felett, mert eszetekbe jut, hogy mindannyian ezeknek a hiábavalóságoknak lenyűgöző rabságát szenveditek, és segítségére lesztek egymásnak, hogy ezektől megszabadulhassatok.

Mert az élet és a halál kérdése nagyon egyszerűnek látszik előttetek mindaddig, ameddig vagy ti magatok nem álltok ez előtt a kapu előtt, vagy pedig a szeretett hozzátartozóitok valamelyikét nem látjátok itt e kapu előtt megállni, vagy éppen eltávozni ezen a kapun. És ameddig nem érzitek, hogy ez a kapu már be is csukódott azok mögött, akiket szerettetek. Akkor egyszerre óriási hatalommá növi ki magát előttetek a halál és látjátok azt a zord törvényt, sötét hatalmat magatok előtt, amely titokzatoságával rémületbe ejti a lelketeket, és szemeitekből könnyeket

sajtol. Mert abban a pillanatban meglátjátok, hogy milyen kicsinyek, milyen erőtlének és gyengék vagytok a természet törvényének egyetlen legyintésével szemben! Akkor a kicsinyeskedés eltűnik a gondolatvilágotokból, és zord fájdalom és félelem lesz úrrá a szíveteken, és akkor ti spiritisták is éppen úgy keresitek a megoldást, titeket is éppen úgy kezd az élet és a halál törvénye foglalkoztatni, mint azokat, akik kívül vannak, akik ezzel azelőtt nem foglalkoztak.

Örökké új marad ez az emberiség előtt. Mert ameddig valaki végig nem éli és egész közelről nem szemléli a halál munkáját, az élet munkáját, addig nem tulajdonít neki nagy fontosságot. De ti, testvéreim, mindnyájan *munkásaivá szegődtetek a halál gondolatának*; ha pedig munkásaivá szegődtetek, akkor kell is értenetek azt a munkát, amely rátok bízott, s nem lehet könnyelműen elsiklanotok azok mellett a gondolatok mellett, azok mellett az érzések mellett, amelyek ezt a tényt nyomon követik. Nektek ki kell ismernetek magatokat ebben az igazságban, a ti szíveteket fel kell vértéznetek ezekkel az igazságokkal, amelyeket ti a meglebbenő függöny mögül, a halál birodalmából a magatok lelkére, mint világos fénysugarakat vetődni éreztek.

Tehát hagyjátok el a kicsinyeskedést, a semmisségeket; s ha már kint az életben éppen olyan kicsinyes és gyarló emberek vagytok is, mint a többiek, akik még nem érkeztek el ehhez a halálnak nevezett kapuhoz, **de amikor összejöttök, akkor legyetek szellemek és vessétek le a külső emberi ruhát magatokról**, azaz azokat az emberies gondolatokat, érzéseket, kicsinyeskedéseket, amelyek általában a közönséges embert jellemzik. Ahelyett igyekezzetek felöltözni azt a világos lelki palástot, amely a ti szolgálati ruházatotok itt a mulandó életben, és szolgálati ruházatotok lesz majd odaát, amikor becsukódik mögöttek a kapu. Mert nektek többről kell elszámolnotok, mint a mellettetek élő többi embereknek; rátok többet bízott az Úr kegyelme, és tőletek többet is kíván.

Azért én újra meg újra azt mondtam: térjetek meg emberi kicsinyeskedéseitekből és gyengeségeitekből, - mert hiszen természetes, hogy a nagy és durva bűnöktől, amelyeket az átlagos emberi szokás is bűnnek nevez és gonoszságnak bélyegez, már meg kellett tisztulnotok az idők folyamán. De most én azt mondom, hogy az emberi kicsinyességektől tisztuljatok meg. Kérjétek Istent, hogy küldje el az ő szent Lelkét közétek, hogy felöltözhessetek ebbe a világos, ragyogó mennyei palástba, lelki öltözetbe, hogy az Isten ígését megismerhessétek, és magatokévá tehessétek, hogy e szerint járva az életben, elkészíthessétek a magatok jövőjét, amelyre a lelketek vágyódik.

Mert hiába vágyódik, ha ti nem munkálkodtok, hiába reménykedtek, ha a munkát el sem kezdtétek!

Kell, hogy munkálkodjatok! Nem úgy értem én ezt a munkát, mint ahogyan az átlagspiritisták értik, akik minden embert spiritistává akarnak tenni, nem. **Nektek a Krisztus által adott igazságok szerint kell élnetek, ezek szerint az igazságok szerint kell a ti emberi éneteket kialakítanotok, átformálnotok, hogy a világ megkedvelje rajtatok keresztül az isteni jót és igazat, és megkívánja a ti hiteteket, megkívánja a ti igazságotokat** azért, mert az jó, boldogító érzést áraszt szét az emberi lélekben.

Ha erre képtelenek vagytok, ha ezt a magatok életében nem tudjátok véghezvinni, akkor hiábavalók voltok a meggyőződések, hiábavalók voltok az ajtónyitogatásaitok a láthatatlan világba. Ha a ti lelketeket mindez nem tette igazabbá, jobbá, mint amilyen a külső ember lelke, akkor ti éppen úgy jelentek meg Isten előtt, sőt a ti számadásotok súlyosabb, terhesebb lesz amazokénál, mert azok nem tudtak meggyőződést szerezni az örökkévaló életről, a szellemi létezésről, ti pedig tudtatok.

Át kell formálódnotok, újjá kell születnetek azok által az igazságok által, amelyeket mi nektek mondandók vagyunk, és amelyeket már eddig is mondtunk nektek.

Mert ha ez meg nem történik, nemhogy különbek lennétek az átlagembernél, — mint ahogy szeretitek magatokat különbeknek tekinteni, — hanem még csak nem is estek olyan elbírálás alá, mint ők, mert ti akkor elfecséreltéték azokat a talentumokat, amelyeket Isten Lelke adott a ti életekbe. Beleolvasztottátok azokat a földi hiúságba; a ti emberi éneteket, a ti hiú, gögös, pöffeszkedni kívánó emberi éneteket hizlaltátok fel ezekkel az igazságokkal, amikor magatokat érdemesebbeknek tartottátok azoknak az ígéreteknek ismeretében, amelyeket Isten adott a hívő földi embernek. **Így ti, mivelhogy mindezeket elpazaroltátok, bűnhődő állapotba kerültök és keserű könnyhullatások közt bánjátok meg könnyelműen elfecsérelt földi napjaitokat és mindazokat az alkalmakat, amikor éreztétek, hogy Isten Lelke hívott titeket a megjavulásra, a megtisztulásra,** de ti nem hallgattátok meg azt, hanem a magatok földi énjét hizlaltátok fel vele.

Jó, ha ezen gondolkoztok, testvéreim; jó, ha ezt a szívetekbe vésitek! Mert ha igazán felszívjátok a lelketekbe ezt az igazságot, amelyet én most, ezekben a pillanatokban mondok nektek, akkor a ti lelketek alázatosabbá lesz. És ebben az alázatosságban több igazságot lesz képes a maga részére feldolgozni, mint ha attól felületesen és könnyelműen elfordultok, mondván: nekem már nincs szükségem többre, én eleget tudok. Az én részemre Isten eleget adott, mindezek a dolgok már idejüket múlták az én részemre. Ezt csak gögös, öntelt lélek mondhatja, mert az alázatos léleknek, amikor önmagába tekint, mindig fel kell ismernie magában azokat a gyengeségeket, gyarlóságokat, amelyek az első pillanatra kiütköznek az életben. Aki így beszél, annak hite nincs, mert az ő hite a külső ember okoskodásának a bizonyága. **Mert akinek hite van, az ezt a lelkében, mint valami örökkévaló szomjúságot érzi, ami őt arra indítja, hogy minél többet tudjon a maga részére ezekből az igazságokból összeszedni, felhalmozni, hogy táplálhassa velük a lelkét.**

Az emberi léleknek épen úgy szüksége van a táplálékra, mint a földi testnek. A földi test táplálkozik az anyag nyújtotta erővel, a lélek pedig táplálkozik az Isten igéjével, Isten igazságával. Ki mondhatná el magáról, hogy ő bölcs, hogy ő mindent a leghelyesebben, a legjobban tud és mindenben jártas? Hiszen a tudomány minden kísérletezése dacára is lépten-nyomon kénytelen beismerni, hogy a tudásnak még csak az első lépését tette meg, mert hiszen, — hogy az Úr szavaival éljek, — *„kicsoda növelhetné meg az ő testét csak egy singnyivel is, és kicsoda teremthet egy fehér, vagy fekete hajszálat?”* Ki teremthet csak egy fűszálat is az önmaga erejével, az önmaga tudásával a földön?

Azért, mert az ember ennyire gyenge és tévelygő, Isten nem adja a hatalmat a kezébe, nehogy többet ártson magának, és több szenvedést teremthessen magának, mint amiben már eddig is része van.

Ti mindannyian jobbaknak, igazabbaknak hiszitek magatokat, testvéreim, mint általában az ember. Az ember pedig lehet külsőleg okos, művelt, sőt tudós, de igazi értékét mégis az ő belső lényege mutatja meg. **Amilyenek a ti gondolataitok, a ti érzéseitek, a ti törekvéseitek, olyan a ti lelketek; és amilyen a ti lelketek, olyan a ti állapototok, vagyis olyan lesz a valóság világában.** Tehát a ti gondolataitokat megszabadítani a bűntől, a tévelygéstől, a hiábavalóságtól annyi, mint újjászületni, újjáteremtődni. Mivel pedig az ember akarata nem lehet úrrá sem az ő gondolatain, sem az ő érzésein, tehát szükséges, hogy az ember a hitével keresse Isten trónusát és onnan kérje, könyörögje le a maga számára a kegyelmet, hogy Isten küldje el az ő szent Lelkét az ember lelkéhez. Hogy világosítsa azt meg az ő igéjével, hogy az ember megismerhesse az ő igéjét, és örömet találjon benne, boldogítót ismerjen fel benne.

Ha ezt a boldogítót, ezt az örömteljeset megtalálja az ember, akkor szívesen időzik gondolataival ebben a világban, Isten igéjének világában. Az ilyen ember nem tartja feleslegesnek

és fárasztónak azokat az igazságokat, mert érzi a lelkében az éhséget és szomjúságot, amely kielégítésre vár, és mohón nyúl a mennyei ételek és italok után, hogy azokkal önmagát táplálva megerősödjék, megnagyobbodjék, átszellemüljön, megnemesedjék a lelke, hogy egy magasabb életszintre emelkedhessek. Ez képezi azután az emberi élet új világát.

Hiába mondja az ember: „Uram, Uram, én mindazokat a dolgokat tanultam, igyekeztem cselekedni, amit Te parancsoltál”, — de ha szívével nem érzi át azokat és nem talál bennük örömet, akkor mindezt súlyos teherként hordozza az életében, csak emberi nagyot akarásával ragaszkodik hozzájuk. Mert a gögös és hiú lélek folyton keresi, kutatja, hogy miben és hogyan élhesse ki a maga bűnös természetét még ezekben az igazságokban is. Apró árnyalatokra bontja fel az emberi lélek az Isten igéjét, Isten igazságát, és amit megért, amit a maga részére fel tud dolgozni, azt igyekszik a magáévá tenni, hogy ebből az ő lelki természete táplálkozhassak, kielégülhessen. Amit azonban nem tud megérteni, nem tud feldolgozni, az elsiklik a füle mellett, mert nem tudja befogadni, és ez az ő részére értéktelenné válik.

Testvéreim, bárha szám szerint igen sokan gyülekeztek is össze, de lélek szerint kevesen vagytok jelen az Isten igéjének hallgatására. Mert ahogyan az előbb megmondtam, emberi kicsinyességekkel foglalkoztok, emberi hiábavalóságaitokat hozzatok az örökkévalóság kapuja elé, azért nem tud a lelketek a megnyíló kapura figyelni, és nem tudja azt a fényt beszívni, magáévá tenni, ami onnan a lelketekre rávetődik.

Ezért vannak aztán köztetek súrlódások, félreértések, meg nem értések, könnyelműen kimondott kritikák, *amelyeknek gondolat- és érzésbeli jelentőségét nem is tudjátok felfogni*; nem tudjátok, hogy mit cselekedtek, mert ahelyett, hogy jót cselekednétek, cselekszitek a rosszat. Pedig mindezekről számot kell majd adnotok az örökkévalóság törvénye előtt, amely minden szót, minden cselekedetet számonkér tőletek, még hozzá

szigorúbban, mint azoktól, akik ezekről az igazságokról nem tudtak.

Szükséges, hogy ti ezeket az igazságokat megtanuljátok; szükséges, hogy a lelketeket ezek szerint az igazságok szerint átalakítsátok, mert különben hiábavaló az igyekezetetek, hiábavaló a hitetek, hiába dicsekedtek önmagatok előtt is azzal, hogy ennyi meg ennyi szenvedő testvéreiteknek akartok, vagy tudtok segítséget nyújtani! Ha a magatok lelkében meg nem honosodott és gyümölcsöt nem hozott az az igazság, úgy a ti részetekre, mint szellemtestvéreitek részére: akkor az értéktelen marad. Tehát lélekben, szellemben ragadjátok meg ezeket az igazságokat, legelsősorban a magatok lelkének a táplálására, hogy a ti jóakarató munkátoknak fogadata legyen a szellemi világban, az eltévelyedett és tévelygő szellemek világában, hogy tudjatok lámpásokként világítani, hogy azokat is hitre és igazságra vezethessétek, akik eltévedve, bűnben költöztek át a szellemvilágba.

A hit szükségessége.

Az Úr azt mondja Mária Magdolnának: *„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki énbennem hisz, ha meghal is, él”*. Ezt az igazságot halljátok füleitekkel, mindazonáltal kevesen értitek. Krisztus, a mi Urunk ezt nem a földi, testi megjelenésre, nem az időleges állapotra mondta, hanem mindörökre és mindenki-nek. *„Én vagyok a feltámadás és az élet!”* Gondolkoztatok-e, testvéreim, mi az a feltámadás, milyen összefüggésben van az Krisztussal, az Ige testével?

Aki énbennem hisz, ha meghal is, él. Igen, ha meghalt is él, mert az élet nem ugyanaz mindegyik ember és szellem részére. Ti látjátok, hogy a földi világban élete van a fűnek, fának, élete van a porban csúszó féregnek, élete van a repülő madárnak, élete van a zsákmány után leselkedő ragadozónak, élete van a gonosz embernek, és élete van az Istenben hívő embernek. Nem erről az életről beszél az Úr. Mert, mint ahogyan különbözik a fű, a fa és a virág élete a kis féreg életétől, mint aho-

gyan különbözik a kis madár élete a ragadozó állatétól, mint ahogyan különbözik a gonosz ember élete az Istenben élő és hívő ember életétől, éppen úgy különbözik a földi ember élete az örökkévalóságra előhívott lélek életétől.

Látjátok, hogy a kicsiny féreg élete milyen kevés, milyen kicsiny és semmitmondó. A fű és fa élete mozdulatlanságra van kárhozthatva; él, virul, gyümölcsöt hoz, azután elszárad, megsemmisül. A kis madár élete is kimerül abban az egyféle dalban, kimerül az ő kis testében elhelyezett ösztönben, amely őt fészekrakásra, fiókáinak felnevelésére képesíti. Az átlagos ember élete kimerül abban, hogy született, megtanulja a szükségéseket, éli az ő ösztöni életét és lelkének azokat a vágyait igyekszik megvalósítani, amelyek őt a földi élet, a földi előnyök minél nagyobb mértékben való kihasználására ösztönzik.

Az Istenben hívő ember élete azonban olyan messzeségben van az egyszerű, tudatlan, anyagi ember életétől, hogy nincs módszer, amivel ezt a távolságot meg lehetne mérni. Az Istenben hívő ember élete szellemi élet, vagy legalább is szellemiségre való törekvés.

A szellemi ébredéssel megnyílik az ember lelke részére a végtelenség, az örökkévalóság. Mert amit nem tud a fű, fa, virág, a kis féreg, a kis madár és nem tud az anyagi ember, mert sejtelleme, fogalma sincs róla, azt tudja, megérti, valóságnak látja a hívő ember, mert amit megértett, azt törekszik földi életében megvalósítani és diadalt arat a szellemi törekvés a testi törekvések felett. Ennek arányában azután megtelik a lelke azokkal a szellemi és lelki ajándékokkal, ismeretekkel, megértésekkel, megérzésekkel, amelyeket a maga részére felhalmozott és összegyűjtött. Ez a felhalmozott ismeret és érzés pedig egy új, eddig nem ismert világot alkot körülötte és ő abban él. **Ekkor eltörpül előtte az anyagi élet, az anyagi világ minden örömeivel, minden szenvedésével és fájdalmaival együtt, mert az ő lelke ebben az újonnan megismert világban él, hisz, reménykedik, amelyben erőforrást talált, ahonnan táplálko-**

zik. És amikor ez az erőforrás őt elvezette az igazság teljes megismerésére, és megismeri az örökkévalóságot, megismeri az Istent, ebben az ismeretben úgy érzi, hogy az anyagi természet törvénye elvesztette hatalmát felette, és vele együtt megszűnt számára a halál rém lenni. Megszűnt félelmetes valóság lenni, mert már tudja és érzi, hogy a halál után ez az ő világa, az ő megismert világa, az eszmények világa veszi őt körül, ebben élhet, eredményeket érhet el és ennek a világnak az örömeit élvezheti.

Mert hiszen mi az a földi életben is, ami az embert boldogítja, ami az ember lelkének örömet okoz? A lélek vágyainak, törekvéseinek megvalósulása. Ameddig az ember lelkének vágya és törekvése csak az anyagi világ lehetőségeiben mozog, és abban tudja feltalálni azokat az érzéseket és gondolatokat, amelyek őt boldoggá teszik, addig lépten-nyomon beleütközik azokba a fájdalmakba, azokba a szenvedésekbe és csalódásokba, amelyek mindig azt mutatják, azt az igazságot hirdetik a földi ember lelke előtt, hogy minden véges. Mindenből csak egy kicsiny, mindenből csak egy darabka van mutatóban, amelynek ha a végére ért a földi ember, akkor látja, hogy az ott bevégeződik, az ott egy fal és mögötte és utána következik a fájdalom, a megsemmisülés.

Mert hiszen mindennek, ami az anyagban testet öltött, ami a jelenségek világában formát és alakot nyert, hamarosan vége van és így — ha ugyan az embernek a szerencse kedvez — megkapja ugyan, amire vágyódott, amit akart, amiért erőket pazarolt, de akkor is színehagyottá, fakultttá, megsemmisülésre szánt valamivé válik az a boldogság, ami előtte valaha kívánatos volt.

Tehát a földi embernek is szükséges, hogy az ő lelkének képzelete, gondolat- és érzésvilága túlszárnyalja ezt az anyagi világot, túlszárnyalja a test képzetét és az eszmények világában keressen a maga részére életlehetőségeket, abban a világban, ahol nem ütközik a végbe, nem ütközik a megsemmisülésbe, az

átváltozásba, ahol messze kiterjedő lehetőségek nyílnak meg előtte, amelyek őt mindig nagyobb- és nagyobb fokú étellel, gazdagabb lehetőségekkel kínálják.

Ez a világ a Krisztus által hozott igazságokkal nyílik meg a földi ember előtt. Nem azzal a testtel, amit ő éltetett, mert hiszen az időhöz volt kötve, mert hiszen az csak az Ige megtestesülése volt. Ennek az Igének, ennek az igazságnak azonban a lelki, a szellemi világban kell szétterjednie, hogy feloldódjék és mindenütt hasonló magot teremjen. Amint az Ige szétterjeszkedik, amint az igazság az emberlelekben mind nagyobb és nagyobb területet hódít meg, az Isten országa, a boldogság lehetősége abban a mértékben nagyobbodik, terjeszkedik, hatalmasodik el a földi emberek lelki világában is. És új eget és új földet, új lehetőségeket nyújt, megváltoztatja a kárhozatot, újjáteremti az ember lelkét. És a halálnak martaléka, a földi ember élete mintegy talajává válik annak az eljövendő életnek, amelyet Krisztusban, Krisztus igazsága által talál meg a földi ember.

*

Keressétek, kutassátok Krisztus igazságát, mert ti azt a világot még nem ismeritek. A szavak formáját lehet, hogy ismeritek, de az eszmék birodalmában nem vagytok eléggé járatosak, mert ha ott kezdenétek magatokat kiismerni, látnátok, hogy ezer meg ezer út vezet oda, ezer meg ezer formában kínálja az Isten kegyelme, az Isten szeretete a földi embernek az üdvösséget. Ezer meg ezer úton-módon folyik be az Isten gondoskodó szeretete az ember életébe, ezer meg ezer oldalról érinti őt a kegyelem, az ember lelke azonban be van zárva és nem fogadja be azt.

Nyissátok ki a lelketeket, keressétek, kutassátok azokat a lehetőségeket, hogy a Krisztus világosságával és igazságával megtelíthessétek, hogy az örökkévaló élet a tietek lehessen. **Mert ha az örökkévaló életet megnyertétek a magatok részére, nincs hatalma felettetek a halálnak, nincs hatalma felette-**

tek az ítéletnek, mert ez az igazság szabadokká tesz titeket minden ítélettől és minden törvénytől, amelybe a ti bűneitek folytán beleestetek és benne tapadtatok.

*

„*Én vagyok a feltámadás és az élet*”. Mi az élet? *Az élet titok, mert Istentől való.* Titok a fény, titok a sötétség; honnan ered, mi az? Ezt még emberi értelem nem fejtette meg. De nem is szükséges, hogy ezt értelemmel megfejtessétek, mert hiszen érzitek az életnek hatalmas erejét a ti testetekben, érzitek lelketekben és érzitek a szellemetekben.

Az életnek hatalmas ereje visz, hordoz titeket életről-életre, állapotból állapotba, hol lemerít benneteket a halál sötétségébe, a nemtudás világába, hol felemel titeket a világosság birodalmába; hol boldogságra, hol fájdalomra ébredtek fel.

És ez a ti életetek titok előttetek és az is marad mindaddig, míg a fénybe, a fényforrásba tökéletesen bele nem illeszkedtek.

Isten igéje élet, Isten igazsága élet. Amily mértékben az Isten igazságát magatokévá teszitek, abban a mértékben éltek, mert abban a mértékben él az ige, az igazság lelke tibenetek és átformálja a ti egyéniségeteket, magába olvaszt titeket. És akkor többé nem azok vagytok, akik voltatok, mert a lelketekben, a ti lelketek arculatán, a ti szellemetek megjelenésén Isten világossága tükröződik vissza, a ti érzéseitekben Isten szeretete árad szét. Akkor már ti nem magatoktól éltek, hanem él bennetek az Isten ereje, él bennetek az Isten. *Amily mértékben Istent megismertétek, amennyit az Ige által megismertetek Isten Lényegéből, amennyit magatokévá tettetek, amily mértékben azt magatokba beolvasztottátok, abban a mértékben élitek a magasabb rendű életet.*

Ha a ti részetekre, mint emberek részére ez az igazság hatástalan marad, az élet is elmúlik felettetek és visszacsúsztatok a halál, a nemtudás sötétségébe, mert az élet világosságát, melegét, rezgését nem asszimiláltátok, nem érvényesítettétek. Ha pedig magatokévá tettétek, a halál törvénye nem árt nektek, a

halál törvénye felszabadítja a lelketeket és a kötöttség, a testi-ség állapotából átültet magasabb létállapotba, ahol az eszményibb létforma szerint élhettek.

A földi ember előtt a szenvedés és a halál gondolata a legborzasztóbb, mert az ő lelke a szenvedésben és halálban a megsemmisülést sejtí. Helyesen és jól sejtí a lélek, mert a lélek természete tud azokról a dolgokról is, amelyekről a földi értelem még nem szerzett tudomást. Jól sejtí az ember lelke, hogy a halállal a szabadságnak, a hatóerőnek, a mozgási lehetőségnek nagy mennyiségétől kell elbúcsúznia, ha nem rögzítette a szellem magában azokat a szellemi erőket, amelyek őt felemelhetnék a kötöttség állapotából.

A halálban is van élet, de ti látjátok, hogy a bűnben elköltözött szellemtestvéreitek milyen megkötözött állapotban, milyen reménytelenül élík végig az életüket. **A halál fogság ahhoz az élethez képest, amelyet a földi ember minden megkötözöttsége és tehetetlensége dacára is a földi világban él. Mert a földi élet minden szenvedésével, gyötrelmével és megpróbáltatásával együtt Isten kegyelmének ajándéka, hogy megjelenhessék a lélek a világosságban, a szabadságban, hogy cselekedhessek az ő megismert állapota szerint, megismert igazsága szerint, jót vagy rosszat; hogy akár a jót, akár a rosszat választja, mindenképpen annak eredményét élvezhesse.** Ezt a szabadságot félti az emberi lélek a halál törvényétől; ezt a szabadságot sajnálja s attól a bizonytalanságtól fél, ami a halál után a lelkére következik. Félt minden ember ettől a bizonytalanságtól, mert a lélek érzi nagy tehetetlenségét, nagy erőtlenységét és nem tudja, hogy mibe kapaszkodjék, mibe fogózkodjék, hogy valamiképp el ne süllyedjen a mélységben, a sötétségben, a nemtudásban.

Ez a félelem az, ami a földi embert a jó felé, az igaz felé sarkalja, ez a félelem az, ami a megrögzött lelki természetet bűneitől, tévelygéseitől való szabadulásra nógatja. **Ez a félelem jogos, ez a félelem természetes, ennek így kell lennie; szükséges,**

hogy minden ember lelke félje a halált, mert a halál nagy hatalom, borzasztó törvény, mivel a bűn jutalma.

A bűnnek jutalma és eredménye a halál. Az az ember, aki bűnt cselekszik és a tévelygések útján jár, okvetlenül találkozik a halál sötét folyosójával, okvetlenül beletéved a sötétségbe, hogy lássa és érezze az ő elhagyatottságát.

Isten azonban, még mielőtt ez a sötét folyosó következne, kinyitja az ő ajándékozó kezét az ember lelke felé, hívja, szólítja a megtérésre; bűnbocsánatot kínál neki, szabadulást ígér mindazoktól a veszedelmektől, mindazoktól a borzalmaktól, amelyek a bűn következményeképpen ott állnak az ember lelke előtt.

Higgyetek és bízzatok tehát, ragadjátok meg az Isten kezét, a kegyelem kezét; ragadjátok meg a szabadítót, nyissátok ki a szíveteket és lelketeket a feltámadott Krisztus előtt, aki azt mondja Önmagáról: *„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki Bennem hisz, az ha meghal is él”*. Higgyetek Benne, mert Ő a szeretet küldötte, ő a megmentő, Ő az élet, Ő az út. Rajta keresztül minden remény beteljesedhet, minden vágy megvalósul és minden, amit az ember óhajt, elérhetővé válik.

Az Úr halála után még 40 napig ebben a világban időzött, a földi szférákban, a láthatatlanban. Ő azonban láthatóvá tette Magát, mikor arra szükségük volt az ingadozóknak, a kételkedőknek, a gyengéknek, a szomorkodóknak, és azoknak, akik munkára voltak hívatva. *Ez a negyven nap jelenti azt az időt, amire a földi embereknek, a megtérésre és az üdvösségre elhívottaknak szükségük van, hogy az ő tisztulásukat, javulásukat és átalakulásukat befejezhessék.*

Azt mondja az Úr egy másik kijelentésében: *„Én veletek vagyok a világ végezetéig”*. Ő a világ végezetéig velünk van és veletek van, hogy egy is el ne vesszen, hanem aki hisz, örökéletet nyerjen Tőle.

Ő testének és lelkének erőit itt hagyta a földi világ láthatatlan eszméiben, az eszmei világban, azokban a lefektetett

igazságokban, amelyek előttetek szavakban vannak materializálódva.

Ezeket a szavakat az emberek kiforgatták, megváltoztatták, azonban annyira nem tudták megváltoztatni, hogy a lélek, aki keresi és kutatja a szavak mögött az igazságot, meg ne lássa Őt, a megjelenő Krisztust és tudomást ne vegyen arról a szent, igaz és tiszta eszméről, amit Ő adott a világnak, amit Ő pecsételt meg az ő halálával, feltámadásával és azzal az ígérettel, amit az Ő követőknek itt hagyott.

Nektek is szólnak ezek a biztatások, titeket is hívnak ezek a szavak, titeket is reménységgel biztatnak ezek az igék, mert titeket is kiválasztott az Úr az üdvösségre. Mert ha nem választott volna ki, nem volnátok itt, nem gyűlnétek egybe a halál folyosója előtt, hogy onnan bizonyosságot merítsetek az élet folytatására.

Ne késlekedjetez tehát, ha elhiszitek azt, hogy Isten Lelke emberek között szóhoz jut, ha elhiszitek azt, hogy Isten Lelke áthatja a világmindenséget és akaratának egyetlen sugarával újjáteremtheti és átváltoztathatja a lelkeket, ha elhiszitek azt, hogy a síron túl az élet folytatódik. **Ne késlekedjetez ennek az atyai hívó szónak engedelmeskedni, ne késlekedjetez a világ útvesztőiben, hanem öltözködjetez fel azokkal az igékkel, amelyek itt maradtak részetekre.** Egy pillanatig se essetek azoknak a tévedéseibe, akik az Urat személy szerint tisztelik, akik az Úrnak nevét a külső forma szerint fogadják el, de a szívük az ígétől, az eszmétől idegen marad. *Krisztus itt él, itt jár köztetek: az ő erői, az ő gondolatai, az ő eszméi itt vannak* és helyet keresnek az ellentét világában. Ezek az erők munkálkodnak, dolgoznak, ezek szeretettel, kegyelemmel, megvilágosítással kopogtatnak a szíveteken, az érzésvilágatokon, hogy fogadjátok be Őt és adjátok lakást a szívetekben és lelketekben Neki, hogy ott munkálkodhasson, növelhesse a hiteteket, újjáteremthesse a lelketeket, és ezzel az újjáteremtett lélekkel emeljen fel benneteket az örökkévalóság világába, hogy ott

biztosítson nektek örökkévaló lakozást az ő Atyjának, mi Atyánknak közelében, a mennyei Jeruzsálemben.

Előttetek ez a mennyei Jeruzsálem bizonyára képletesen tűnik fel, de eljön az idő, amikor mindent meg fogok előttetek világosítani és mindenben meg fogjátok látni, hogy van olyan értelmű, amit érdemes az ember lelkének megragadnia. Képletekben beszéltek a próféták, képletekben hangzottak el a legtisztább, legvilágosabb igazságok, mert a képletek alkalmasak arra, hogy az ember képzeletében megrögződjenek.

Testvéreim, tehát elsősorban fel kell öltöznötök Krisztus feltámadásába, abba az igébe, amely nem hagyja meg az embert bűneiben, tévelygéseiben, hanem egy magasabb szellemi színvonalra emeli fel a szellemet. Azonban, ha ti tudjátok is, hogy mi van a függöny mögött, de nem tudjátok, hogy az életeteket hogyan tehetitek jobbá, igazabbá, boldogabbá, akkor spiritista hitetekkel együtt elvesztetek az örökkévalóság számára. Mert ha a lelketeken nem tud keresztülsugározni Isten feltámasztó, örökéletet biztosító ereje és igazsága, akkor még mindig a halálban vagytok, és a halál uralkodik fölöttetek: ha pedig a halál törvénye uralkodik fölöttetek, hogyan menthettek meg olyanokat, akik a halálban vannak ?

Nem, nektek fel kell öltözködnötök az életbe, a feltámadott Krisztus életébe, az ő eszméjébe, az ő igazságába, hogy a halál ne árthasson nektek. Akkor azután, ha majd körülvesz titeket a kegyelem ereje, amely ott fenntart benneteket, ha lenyúltok a szenvedő szellemek világába, amikor már világítotok, amikor a ti lelketekből már sugárzik az örökkévalóság dicsősége azokon az igazságokon keresztül, amelyeket ti mondtok el az eltevelyedetteknek: akkor a ti munkátok *valóságos munka lesz*. És a ti fáradozásotokat, a ti önmegtágadásotokat dicsőség koronázza meg, de *Átala, Benne, a mi Urunk, a Jézus Krisztusban!*

VII.

A hit, mint a Szentlélek ajándéka.^{4*}

Szükségesnek találok, hogy emlékezetetekbe hozzam azt a példázatot, amikor Krisztus megkérdezi tanítványaitól, hogy az emberek kinek tartják Őt? A felelet az volt, hogy egyesek Illésnek, mások Keresztelő Jánosnak és ismét mások valamilyeknek a próféták közül. „*És ti kinek tartotok Engem?*” kérdezi az Úr tanítványaitól, amire Simon Péter felel: „*Te vagy Krisztus, az élő Istennek Fia, aki eljövendő vala*”. És az Úr boldognak mondja Simont: „*boldog vagy, Simon, mert nem a test és vér adta ezt tudodra, hanem az én mennyei Atyám az ő szent Lelke által, és Én erre a tudásra, erre a megismerésre, erre a hitre alapítom az én egyházamat*”.

Arra a hitre, arra a megismerésre lehet csak építeni, amelyet nem a test és vér ad tudtára az embernek, az okoskodó léleknek, hanem amelyet a Szentlélek ültet el az emberlelekben.

A Szentlélek munkája tehát sohasem szunnyadt, sohasem pihent, amióta Isten a mindenséget megteremtette; a Szentlélek folyton munkálkodott és munkálkodik mindörökké. A Szentlélek munkája a mindeneket fenntartó, mindeneket megújító, mindeneket tökéletességre vivő akarat. Tehát a Szentlélek munkája élt az idők kezdetén, végigkísérte az emberiség fejlődését és elkíséri az örökkévalóságba egészen addig, míg mindent Magába olvaszt, hogy ne legyen senki és semmi, ami Istenen kívül volna, ami Istenen kívül az életnek sötét, elvetett részében vesztegelne.

Amikor Nikodemus, a törvénytudó, felkereste az Urat és kérdezősködött az igazságról, amelyet új formában hirdetett a csodálatos Megváltó, feleletül újból és újból visszhangzott a szó: „*Szükséges nektek, hogy újonnan szülessetek*”. Az ember, a test sem akkor nem értette, sem ma meg nem érti, és az idők végtelenségében sem értheti meg, hogyan lehetséges ez az újjászüle-

⁴ * Ez a tanítás 1934 pünkösd napján hangzott el.

tés. Mert ameddig emberi értelemmel keresi az ember ennek a titoknak a megoldását és megértését, az mindaddig titok marad előtte.

Én is azt mondom tinektek, testvéreim: szükséges, hogy újonnan szülessetek; mert ameddig Szentlélektől és tűztől nem születtek, semmiképp nem láthatjátok a mennyek országát. Mi ez a mennyek országa? Hol, merre van, hogy ezt az ember mindent feltaláló értelmével még eddig ki nem kutathatta, meg nem ismerhette, tanulmánya tárgyává nem tehette?

Amikor Krisztus Pilátus által vallatva azt feleli, hogy „*én azért jöttem, hogy az igazságról bizonytságot tegyek*”, Pilátus, az ember, a sok mindent látott, sok mindent tanult emberi értelem hirtelen fellobbanó érdeklődésével kap a szón és azt kérdezi: mi hát az igazság? Krisztus azonban adós maradt a felelettel. Mi hát az igazság? Vajon az emberek Pilátus-féle csoportja megértené-e még ma is azt az igazságot, amelyről Krisztus beszélt? Hiszen Pilátus azt sem érti, amikor azt mondja az Úr: „*Te mondd, hogy én király vagyok, de az én országom nem e világból való*”.

„*Az én országom nem e világból való*”. Ne feledjétek el, embertestvéreim, hogy Krisztus királysága nem itt kezdődik; itt csak a szégyenteljes felfeszítettetés, az áldozattevés mutatja a nyomokat, amerre Krisztus országa felé haladni lehet. A meg nem értés, az igazság fel nem ismerése, a dolgoknak titokzatos-sága körülveszi az embert, aki földi életében kapkodva keresi, kutatja a megoldást, hogyan, merre, miképpen lehetne szabadulni az alól a teher alól, amelyet a születéssel ráragaszt az élet az emberre. Keres, kutat és nem talál egyetlen pontot sem, ahonnan elindulhatna, hogy a maga boldogságát kimunkálja.

Hiszen vannak, akik nagy erőfeszítésekkel szívesen megkeresnék az utat, amelyen a boldogság világába el lehet jutni. De mindig ott áll ez a titokzatos mondat, amely határt vet az ember nagy akarásának: „*Az én országom nem e világból való*”.

Mi hát az igazság? Krisztus megfejtette az igazságot, beszélt az igazságról, csodákat cselekedett az Igazság által; de az emberek mégsem értették Őt meg, mégis szégyenfára feszítették, kínos és gyalázatos halálra juttatták, sőt a koporsóját katonákkal őriztették, hogy az Igazság fel ne támadjon. Mert az igazságot, azt az igazságot, azt a megoldást, amelyet Ő mutatott, amelyről Ő beszélt az emberek világának, nem tudja elfogadni az ember, nem képes magáévá tenni egészen addig, míg ezt az igazságot a lelkében meg nem világosítja az a titokzatos tűz, az a titokzatos hatalom, amelyet Ő ígért azoknak, akik az ő távozását könnyező szemekkel nézték, akik Őt szerették. Ezek sem azért, mintha megérthették volna az ő csodálatos jelenlétének titkát, nem mintha az igazság birtokába jutottak volna az ő közelében, hanem csak érezték az Úr lelkéből kiáradó melegséget, azt a csodálatos vonzást, amely nem ebből a világból való volt. Mert ebben a világban nem talált egyetlenegy szögletet sem, ahol elhelyezkedhetnék, ahol megalapozhatná azt az épületet, amely magába fogadhatná azokat, akik az övéi.

Nem, testvéreim, itt, ebben a világban hiába is keresnétek, mert ebben a világban csak a formát találjátok meg. **Mint ahogyan az ember megjelenése a szellem formájának hasonlatosságára van megépítve, azonképpen az emberek világa is csak kópiája annak a világnak, ahová meg kell érkeznie az emberek lelkének.**

Nem mintha a szellemvilág a boldogság világa volna! Óh nem! A szellemvilág sokszor gyötrelmesebb, kínzóbb az emberi lét legfélelmetesebb állapotánál! Mert nem a hely, nem a forma az, ami a léleknek nyugalmat, békességet adhat, ami valamiképp elhelyezhetné őt olyan állapotba, ahol boldog lehetne! Nem. *Az igazságokon, az elveken épül fel minden; ezek az elvek, ezek az igazságok pedig láthatatlanok.* Ezeknek az elveknek meg kell gyökeresedniük, meg kell erősödniük, hatalmasokká, nagyokká kell válniuk azokban a lelkekben, akik elfogadják. Az ilyen lelkeknek kell a maguk életerejével és tevékenységével meg-

építeniük a boldogságnak azokat a helyeit és állapotait, ahová vágyódnak, ahol megpihenni szeretnének.

Ezeket az igazságokat hozta az Úr, és adta az emberek lelkébe. Ezeket az igazságokat valósította meg elsősorban az ő szeretetével, azután pedig az ő áldozatával, és pecsételte meg azzal az ígérettel, amelyet azoknak adott, akik ezt a szeretetet a lelkükbe fogadták, és megértették, hogy az jó, hogy az üdvözítő, hogy az mindent betöltő nagy hatalom.

Azzal a kijelentéssel, hogy „*az Ige testté lett*”, minden meg van mondva. Az Ige az a teremtőerő, amely magához vonz minden hatalmat, minden erőt, újjáteremt, átalakít, fenntart és igazgat mindent, mert az Ige az Igazság ereje. Isten igazsága pedig a legtökéletesebben hangzott el Krisztusban, a legtökéletesebben épült meg Krisztusban, a legtökéletesebben munkálkodik Krisztusban mindaddig, amíg csak emberlelkek lesznek a föld felületén, akik az igazság után vágyódnak és az igazság keresésében szorgoskodnak.

Krisztus elküldötte a Vigasztalót. Ez a Vigasztaló itt van veletek a láthatatlan világban, az érzések és gondolatok világában. Ebben a világban él és minden lélekhez szól, minden lélek érzésének ajtaján kopogtat, minden lelket megkeres, hogy lerakhassa az alapját annak a boldogságnak, amelyet Isten az ő eltévelyedett gyermekeinek ingyen való kegyelméből osztogat. Itt él köztetek, és csak a ti lelketeknek kell körültekintenie az érzések és gondolatok világában, a ti lelketeknek kell megmozdulnia, embertestvéreim, hogy azt az igazságot keressétek, amely új eget és új földet teremt, új életet ajándékozik és megsziárdít titeket az örökkévalóság világában.

És ha a testöltéseknek még olyan számtalan lehetőségei állnak is előttetek, ameddig a Szentlélektől újjá nem születtek, ameddig a Szentlélek meg nem termékenyíti a lelketeket, addig nem jöhet létre ez az új élet, ez az új világ, ez az új létállapot: a megenyhült, a megbékélt, boldog állapot, amelyre a lélek vágyik. **A halál nem juttat közelebb titeket ehhez az álla-**

pothoz, és a születés nem nyújt nagyobb lehetőséget, mert hiszen a jelenségek világa, a földi világ szegény ahhoz, hogy tinektek örökkévaló értékeket adjon. Hiszen a jelenségek világa üldözi azokat a lelkeket, akik e szerint a teremtő Ige szerint, Isten igazsága szerint cselekedtek, akik az erőt az isteni elvbe rögzítették, akik cselekvéseiket, gondolataikat, vágyakozásaikat az Isten igazsága szerint valósították meg.

Minden tévedés, minden bűn következményeket szül, és ezek a következmények itt vannak körülöttek. Annyira benne éltek a szenvedések, a csalódások világában, hogy még csak hinni, bízni sem tudtok, és nem mertek már! Igaz, az ember az emberben nem is bizakodhat, mert hiszen az ember a maga megjelenésével nem nyújthat semmiféle garanciát arra, hogy a bizalomnak legkisebb részecskéjére is rászolgál. **Hiszen az ember még önmagában sem bízhat, mert ha az ember Isten nélkül akar bármit, szerinte a legjobbat, a legigazabbat, csak egy árnyék suhanjon el mellette, és már nem cselekszi a jót, hanem cselekszi a rosszat, amire őt az árnyék a félelem érzésével rákényszeríti.**

Láthatjátok, hogy a félelemnek lelke milyen hatalmas erővel hat és működik ebben a világban, amely — mint mondom — a valóságnak csak árnyéka. Mert azok a jelenségek, amelyek benneteket körülvesznek, rég elmúlt tévedéseiteknek következményei, amelyek lerakódtak, világgá alakultak, amely világ az ember lelkéhez hasonló ábrázatot vett magára mindazokkal a nyomorúságokkal és tévedésekkel, amelyekkel az embernek küzdenie kell.

Ezért, testvéreim, **nincs is egyetlen gondolat, egyetlen érzés, egyetlen igazság, amelyet érdemes volna az embernek meg rögzítenie azon kívül, amit Isten az ő ingyen való kegyelméből adott a mi Urunk, a Jézus Krisztus által.** Hogy akik hisznek ezekben az igazságokban, és akik hisznek abban a szeretetben, amellyel Ő jött le e világba, hogy megkeresse mind-

azokat, akik eltévelyedtek és akik Hozzá ragaszkodnak, mind-azokat megtartsa az örök életre.

Mondom, **nincs semmi ezen kívül, ami érték volna az ember részére** és mégis sokszor még ti is, testvéreim, ezt az egyetlen nagy értéket félreteszitek és a ti emberi igazságotokhoz, a ti helytelen okoskodásotokhoz ragaszkodva cselekedtek, mert azt hiszitek, hogy ti jobban és helyesebben tudjátok cselekedni a jót.

*

Testvéreim, ragaszkodjatok Isten igazságához, kérjétek a Szentlelket, hogy árássa a ti lelketekre azt a világosságot és erőt, amelyre szükségetek van a fejlődés útján, hogy az vezessen titeket a ti életetek céljához. Hogy megismerjétek az Istent, az ő igazságát, az ő világosságát, és megismerhessétek azt a hazát, ahová Ő hívogat titeket az ő szent Lelke által.

Az ő Lelke a ti lelketekben is új gondolatokat, új érzéseket, új vágyakat, új törekvéseket hint szét és ébreszt fel, hogy ezek által **Í.** megismert igazságok által új életre ébredhessetek, hogy megszülethessetek. És aki már megszületik, az ne testtől és vértől, hanem az Isten Lelkétől született lélek legyen. Mert aki a Szentlélektől születik újjá, azon nem fog a halál törvénye, nem fog a szenvedés, mert ez az új élet, ez az új lehetőség az ő részére már legyőzte a halál törvényét, és az ő emberhalála új élet megkezdését jelenti.

De nektek ebben hinnetek kell! Nem úgy hinni, ahogy az ember azt mondja, hogy: elhiszem. Nektek nem ilyen lanyhán, ilyen gyengén kell hinnetek, mert az ilyen hitet abban a pillanatban veszi ki a kezetekből az ellentét, amikor a legerősebbeknek hiszitek magatokat benne. **Nektek ezt a hitet erőssé kell tennetek, nektek kutatnotok és fáradoznotok kell, hogy e felől az igazság felől teljes bizonyosságot nyerhessetek!** Nem szabad megállnotok ennél a gondolatnál, nem szabad restnek lennetek, nem szabad elfáradnotok a kutatásban, a tanulásban, bele kell mélyednetek ezekbe az igazságokba! Mert amit ti a

magatok igyekezetével sajátotokká tesztek, az a ti építkező erőtök, az a ti rendelkezésetekre bocsátott lelki érték, lelki valóság lesz, amelyből a magatok lelki épületét, lelki otthonát felépíthetitek.

Ha ti egyszerűen csak azt mondjátok: „igen, elhisszük ezt, mert valaki mondta, aki bizonyosan jobban tudja, mint én”, — abból nektek még nincs semmi hasznotok, mert akkor még a ti hitetek csak tekintélyen alapuló hit lesz. Mindenkinnek magának kell az ő hitét kidolgoznia, mintegy magából kiépítenie, kitermelnie! *Mert ha nincs ilyen kitermelt hitetek, amely a ti fáradságotoknak, kutatásotoknak, kereséseiteknek a gyümölcse, akkor ti is könnyen úgy járhattok a test és vér világában, — amely a tévelygés világa — mint azok, akik Krisztus köré sereglettek. Akik hallgatták az igazságokat, akik meggyógyultak, akik érezték a szeretet melegét, és mégsem ismerték fel, hogy Isten hajolt le hozzájuk azon a szereteten keresztül. Nem ismerték fel, hogy a teremő Ige lett testté, és olyan ismeretlen világot hozott le az emberek világába, amelyről addig sejtelmük sem volt. Ha igazi hitetek nincs, nem ismerhetitek fel az igazságot, és ti is ott állhattok Krisztussal szemben, előttetek állhat a legtisztább igazság az írásokban, ti félreteszitek, mert nem értitek, hanem az Igazság jelenlétében ti is Pilátussal kérdezitek: „Mi az igazság?”. Az Igazság Lelke pedig néma marad, a választ nem halljátok, mert a ti lelketeknek az a része, amelyen keresztül meghallhatnátok a feleletét, még süket, még vak, még nem tud tájékozódni az igazság világában.*

Testvéreim, talán mindebből láthatjátok, hogy én különbséget teszek a forma és a lényeg közt és óva intelek titeket a formához való ragaszkodástól, óva intelek titeket a könnyen elfogadott hittől, a tekintélyen alapuló hittől, mert bizony úgy jártok, mint az az éhező, aki nagy vágyakozással szemléli, amikor mások esznek és megelégednek, ő azonban éhen marad mellette. Kérlek titeket a saját magatok érdekében,

keressetek, kutassatok, kérjétek, imádkozzatok, hogy a Szentléleknek világossága és ereje közöltessék veletek is, hogy a lelkeitek üres és szegény ne maradjon az ismeretek, az igazságok bőven terített asztalánál. Mert hiszen bőségesen megterítette Isten a kegyelem asztalát ebben az életben mindnyájatok részére, akik halljátok az igazságot; bőségesen ontja felétek azt a kegyelmet, amelyért nektek csak a kezeteket kell kinyújtaniatok. Bőségesen halljátok a mennyei szót, amely titeket haza hívogat.

De halljátok mellette az ellentét szavát is, amely titeket a magatok emberi mivoltában igyekszik megrögzíteni, hogy valamilyen képp meg ne halljátok az igazság szavát, és meg ne térhesetek a ti emberi tévelygéseitekből, mert ez az ellentétnek vesztesége volna, ha ti az igazsághoz pártoltok. Azért az ellentét igyekszik a ti lelkeiteknek gyenge oldalait nagy figyelemmel kikeresni, kikutatni, hogy ahol hozzáférhetők vagytok, ott támadhasson titeket. Oh, nem erőszakosan, hanem lágyan, suttogó, szép szavakkal simogatva igyekszik a hiúságokat nagyra növelni és a lelketeket ilyen hitegető szavakkal biztatni: „hiszen ti már mindent tudtok, ti már ismeritek az igazságot. Nektek nincs már többre szükségetek, ti már elindulhattok az úton, és minden akadály nélkül célhoz juthattok.” Ne higgyetek neki, testvéreim, én mondom nektek, mert az emberi hiúságon keresztül megcsal titeket a Sátán.

Vigyázzatok, hogy a forma szerint, a test szerint ne ítéldzettek! Hiszen láthatjátok, hogy a forma szerint való ítéldzés, a test szerint való igazság mennyire félrevezeti az embert, keresztfára juttatja az Isten Fiát! Mert aki a forma szerint ítéld, az a jelenségek világában: könnyen eltévedhet. Nektek lélek szerint kell ítéldnetek, lélek szerint kell keresnetek az igazságot, hogy az Isten szent Lelke megvilágosíthassa azt nektek. **Mert nem a forma szerint keres titeket sem az Isten kegyelme az üdvösségre, nem a forma szerint adja meg nektek azt a boldogító jövendőt, amelyet ígéretében az Őt köve-**

tők szemei elé tár, hanem a lényeg szerint. Ez a lényeg pedig az Isten igazsága. Azt mondja az Úr Péternek: *„boldog vagy Simon,, mert nem a test és vér okoskodta ezt ki, hanem az én mennyei Atyám az ő szent Lelke által adta neked tudodra”.*

Ti is, ha forma szerint tekintitek a ti lelkiállapototokat, a ti lelki elhivatástokat, ha forma szerint ítéletek meg Istennek hozzátok való kegyelmét, amiben eddig részesültetek, elbizakodottakká lestek és éppen ez az elbizakodottság, ez a szellemi túlemelkedettség visz titeket bele a tévelygésekbe. Ti a forma szerint ítéltetek, a forma szerint éltetek, azért nem ismertétek fel Isten akaratát, nem ismertétek fel Isten rendelkezését onnan felülről valónak a ti helyzetetekben, a ti állapototokban. És én is elmondhatom nektek, hogy az enyéim közé jöttem és az enyéim meg nem ismertek engem, mert formát kerestek, a lényeg mellett eltekintettek, a lényeg-nem volt fontos számukra.

A mulandóság világában ez a tévedés helyrehozható; az Isten kegyelme megvilágosítja mindazokat, akik kérik az Atyától az ő megvilágosításukat; azonban akik nem is kérik, hanem a maguk emberi okoskodása által nyújtott utasítást követik, azok nem hozhatják helyre hibáikat mindaddig, míg a Szentlélek meg nem világosítja előttük a valóságot.

És igen sokszor ez az állapot csak akkor következik be a hiú és gőgös emberi lélek számára, amikor már nem változtathatja meg azt, amit cselekedett. Én szintén azt mondom az Úr szavával, hogy boldogok azok, akik az Isten szent Lelkétől várják az ő megvilágosításukat; boldogok azok, akik élő, eleven összeköttetésben vannak az imádság lelke által az igazság szellemével, aki őket elvezérli az igazságra. Nem minden lelket egyforma igazságra, mert hiszen nem egy állomásból indultatok ki és nem mindnyájan egy állomásnál találjátok meg a célt. De a Szentlélek kinek-kinek az ő képességei szerint, kinek-kinek az ő ereje szerint megadja azt a felvilágosítást és megadja azt az erőt, amely őt fenntartja, hogy elesés nélkül haladhasson előre a haladás útján.

Én, testvéreim, veletek voltam és veletek maradok egészen addig, ameddig az Úr akarata engem azoknak a lelkeknek keresésére indít, akik az ő országának polgáraivá vannak kiszemelve. És sokan vannak, sokan vagytok ti is, akik keressétek az Isten országát és én azokkal együtt, akik már munkálkodtak ebben, munkálkodom tovább, hogy megmutassam az utakat és módokat, amelyek a békeség és boldogság hónába, az engesztelés világába, Isten országába elvezetik a halandó embert. Veletek voltam és veletek maradok azokban az ígésekben, melyeket nem szűnöm meg a földi ember lelkébe újból és újból elhínteni, mint egyedüli útmutatót, mint egyedüli engesztelőt, egyedüli megtisztító és felemelőt: az Isten ígését. Nem szűnöm meg nektek ezeket a világosságokat, ezeket az igazságokat hozzáférhetőkké tenni, mert hiszen a ti lelketek el van torlaszolva sok olyan hiábavaló tudománnyal, amelyeknek ebben a mi világunkban hasznát nem vehetitek.

Igyekeztek hát, testvéreim, levetkőzni a földi ember gondolatait és érzéseit, hogy a ti lelketek felszabadulva ezektől a terhektől, ezektől a röghöz kötő hatalmaktól, felemelkedhesek az igazság világába. Hogy ott — amint a méh a virágos mezőről mézzel megrakodva tér haza — a ti lelketek is megrakodva ezekkel az igazságokkal, újból és újból visszatérhessen a földi életetekbe, azokba az állapotokba, amelyekbe az isteni kegyelem, az isteni akarat helyez titeket. Azután itt munkálkodva értékesítsétek azt az igazságot, aszerint éljétek, aszerint munkálkodjatok, aszerint érezzétek és gondolkozzatok, hogy az Isten igazságát materializálva, földi életetekkel megteremthessétek a jobb, az igazabb életet, az Istenben való életet itt a földön, az ellentét világában.

Mindenesetre ez nagy munka, nagy fáradság és küzdelem, mert hiszen folyton-folyvást áldozatokkal jár az igazságnak valóssággá tétele a hazugság világában. De ha igazán felajánljátok a lelketeket, ha igazán szívetekbe fogadjátok Őt, a ti Uratokat,

Megváltónkat, akkor Ő veletek marad. Ő nem szűnik meg titeket vezetni, erősíteni, támogatni, nem szűnik meg titeket vigasztalni, gyógyítani és lépésről-lépésre a tökéletesség felé vezetni. Azok által az igazságok által, amelyeket Ő itt hagyott és amelyekről percről-percre tanúbizonyságot tesz a Szentlélek, az Igazság Szelleme, úgy a látható, mint a láthatatlan világban.

*

Kérjétek, hogy az Isten árássa ki rátok az ő szent Lelkét, hogy ez a Lélek eggyé tegyen titeket, hogy ne legyen köztetek egy se, aki elesik, egy se, aki elmarad; hogy ne legyen köztetek egy se, aki vak és süket marad ennek a bőséges ajándéknak láttára és hallatára. Imádkozzatok egymásért; imádkozzatok azokért is, akik nem akarták és nem akarják bevenni a Szentléleknek igazságát, akik emberileg ítélnék, akik emberileg gondolkoznak és hiúságtól fűtött lelkükben emberileg állnak ellene a Szentlélek akaratának, a Szentlélek eggyétevő, és eggyé forrasztó hatalmának.

Imádkozzatok mindazokért is, akik körülöttetek vannak, akik bűnben költöztek el és tévelygéseikkel annak keserű és szomorú gyümölcsét fogyasztják a valóság világában. Imádkozzatok értük, hogy az ő lelkük is megismerje az igazságot és megbánva tévelygéseiket és bűneiket, Isten rendelkezésére bízva magukat, a megtisztulás és megjavulás útjára térhessenek.

Imádkozzatok értünk is, akik szintén imádkozva veszünk titeket körül. Imádkozzatok azokért, akik még nem ismerik, nem tudják, hogy Istennek milyen bőséges kegyelme árad szét a szenvedő, bűnhődő emberek világára. Mert *ha imádkoztok értük, a Szentlélek ereje hathatós munkát fejthet ki ebben a láthatatlan világban s anélkül, hogy erőszakosan kellene valamit cselekednetek embertársaitok érdekében, a Szentlélek elvégzi azt a ti imádságotok révén, azzal az erővel, amellyel Ő minden lélekhez hozzájut, minden léleknek gondolatához és érzéséhez megtalálja a rést.*

Legyen a lelketekben a legjobb akarat egymás iránt, legyen a legerősebb hit, a legtisztább szeretet és legyen a lelketekben a legüdébb reménység arra nézve, hogy amit az Úr az ő szent Lelke által a ti részetekre adott és még adni akar, megtalálja az útját és módját anélkül, hogy nektek nagy, lényeges, önmagátokat meghaladó módon kellene cselekednetek.

*

Áldjon meg titeket a mindeneket teremtő, fenntartó Atya Isten, legyen veletek mindörökké a titeket megkereső, az értetek Magát feláldozó Fiú és áldjon és szenteljen meg titeket a Szentlélek; forrasszon egybe titeket azzal az igazsággal, azzal a világgossággal, amellyel mindnyájatokat az isteni akarat vezetni akar a felé a boldog haza felé, ahová mindnyájan vágyódtok, ahová mindnyájan törekedtek.

Legyen és maradjon veletek az én szeretetem, az én áldásom. Ne zárjátok be a szíveteket, hanem nyissátok meg ennek a szeretetnek, hogy veletek egy lehessenek, és ti is velem egyek lehettek, hogy mindnyájan együttvéve boldogan dicsérhessük a mi Atyánkat, aki minket az életre előhívott, aki minket nem szűnik meg az ő szeretetével hívogatni, segíteni, vezetni egyre közelebb az ő szerető kebelére!

A TÍZPARANCSOLAT

Bevezetés.

Testvéreim, akiknek kedves a lelkük üdvössége, akiknek kedves a jövődöbeli életük minősége, azok kísérjék éber lélekkel azokat a dolgokat, amelyekről az Úr Jézus nevében beszélni akarok.

Mert nem valami kicsiny, hiábavaló dolgot akarok én előttetek megvilágítani, hanem olyan dolgokat, amelyek *igazságok*, amelyek voltak, s amelyek alapját képezik annak a jelennek, amelyben ti éltök és annak a jövőnek, amelyben ezentúl is élni fogtok. Mert ezeken az alapokon épül fel az Isten országa a földön. Szükséges, hogy megértsétek, minemű dolgokat kell tudnotok, mit kell megtanulnotok, hogy úgy cselekedhessétek, hogy az önmagatoknak és az összességnek hasznára legyen, hogy végeredményben meggazdagodva térhessétek meg azokból az alkalmakból, amelyekben a lelketeket összekapcsolni igyekeztetek a láthatatlan világgal, ahonnan minden származik és ahova minden visszatér.

Legyetek bizalommal, legyetek *hittel* eltelve, nem mondom, hogy az én személyem iránt, — mert hiszen látjátok, hogy én magamnak nem várok tőletek sem dicsőséget, sem elismerést, — hanem higgyetek Annak, Aki engem elküldött. Ha a ti lelketek, a ti szívetek megérzi, hogy az Igazság Szelleme szól hozzátok, akkor nyissátok fel a szíveteket és fogadjátok be azt az Igazság Szellemét, azt az Igét, amelynek nevében hozzátok szól. Fogadjátok be és adjátok át a lelketeket Neki, hogy munkálkodhassak a ti lelketeken és újjáteremthessen benneteket, hogy ne azok maradjatok, akik voltatok, hanem azokká legyetek, akikké titeket a ti teremtő Atyátok teremtett és akikké a ti Üdvözítők alakítani kíván.

Test és vér nem veheti az Isten országának örökségét. A test és vér elporlik, semmivé lesz, de a léleknek, az örökéletű léleknek bele kell kapcsolódnia a szellemi igazságok világába, tényked-

nie kell abban és éreznie kell mindazokat a hátrányokat, amelyek az igazsággal való szembehelyezkedés következményei.

Ne legyetek azok, akiknek ezekből a tanításokból hátrányai származnak, mert az ismeret kötelez, és akik tudnak az igazságról és hallották az igazságot és mégsem fogadták be, sőt az igazsággal éppen szembehelyezkedtek, azoknak szigorúbb ítéletük lesz, mert ezáltal mind nagyobb és erősebb torlaszokat építenek a lelkük köré, amelyet a legnagyobb erőfeszítéssel sem tudnak áthatni egészen addig, míg Isten könyörülő kegyelme el nem távolítja azokat az akadályokat.

Tehát, testvéreim, jöjjetek velem a ti hiteteknek kicsiny világosságával és kísérjete el azon az úton, amelyen titeket vezetni óhajtalak, vissza a messze múltba, ahol sötétség, messze lángoló tüzek, kétségbeesések, örömök, bánatok, szenvedések, nyomorúságok, diadalmámban úszó érzések, könny, vér, hullahegyek várnak.

Nektek ennél a világosságnál, amelyet én juttatok nektek, ezen a borzalmas úton keresztül is meg kell ismernetek Istennek gondviselő szeretetét, bele kell tekintenetek a sötétségbe, a sötétségnek minden fájdalmába, keserűségébe, borzalmába. Ne hunyjátok be a szemeket, hanem tekintsetek szét, és látni fogjátok, hogy az Isten ugyanaz, az Isten nem változott és nem változik, Isten kegyelme mindig volt, van és lesz mindörökké, nem szűnik meg, nem kevesbedik, sem vissza nem húzódik egészen addig, ameddig egyetlen emberi lélek lesz, aki kinyújtja feléje kezét, és az ő segítségét kéri.

Ne mondjátok, testvéreim, hogy ezek a dolgok idejüket múlt igazságok, amelyek nem állják meg a mai kor tudományos világában a helyüket.

A mai kor felvilágosultsága, a mai kor erkölcsé ítéletet mond az elmúlt régi dolgok felett; azonban én be fogom bizonyítani nektek, hogy ugyanaz a lélek él ma is, hogy az emberi lélek akkor is ugyanaz volt, ami ma. A mai ember lelke semmivel sem különb, semmivel sem jobb, semmivel sem erkölcsösebb,

mint a régi világban volt, mert a ma embere ugyanazzal a természettel bír, ugyanazzal a megromlott természettel küzd, amellyel a régi ember lelke küzdött. Ugyanazok a szenvedélyek, ugyanazok az eredmények vannak ma is, egészen addig, ameddig az Isten ki nem szabadítja az ember tévelygő lelkét az önmaga alkotta útvesztőkből. **A mai ember minden tudományával, minden álszenteskedésével és erőszakolt okoskodásával sem tud semmi különbet felmutatni az eredménylistán, mint a régi ember Isten nélkül.**

Ne fordítsátok hát félre a tekinteteket, mert mindabból, ami elmúlt, jobban tanulhat a jelenben élő ember, mint amit végigél, mert a múltból levonhatja a tanulságot, a jelennek tanulsága pedig még a jövőre vár. A jelenben csak szenvedni és ténykedni lehet, de az eredményeket a jövő tartogatja számotokra.

*

Visszatérünk ismét Ábrahám és Jákob fiaihoz, akik megsokasodtak, elszaporodtak Egyiptomban. Az egyiptomiak régen elfelejtették Józsefet, elfelejtették a hálát az örökkévaló Isten iránt és ismét visszatértek régi gondolataikhoz, emberies természetükhöz és aszerint gondolkodtak, ahogyan azt nekik az ő gőgös, önző lelki természetük diktálta.

Vajon mennyivel különb a jelenleg élő emberiség, amely elfeledkezett Istenről? Nem ma is éppen úgy elfelejtkeznek-e az emberek minden olyan dolgról, amelyet ajándékkép kapnak Istentől?! A mai ember is nem éppen úgy megköveteli-e az ő testi életében, hogy minden jó őt környezze, minden, ami előnyös, az övé legyen?! Nem ma is éppen úgy a gőg és az önzés kormányozza-e az embereket, mint a sötét múltban?!

Vajon miért vezérelte Isten Lelke Egyiptomba a Jákob fiait? Miért kellett szolgálkává lenniük, egy nagy nemzet szolgálivá? Miért kellett a kiválasztott embercsoportnak megaláztatnia és miért kellett négyszáz évig a rabságban a nyomorúság igáját hordoznia? Ha Isten kiválasztotta őket, ha Istennek tervei, cél-

jai voltak ezzel az embercsoporttal, akkor miért hagyta őket négyszáz évig a sötétségben minden reménység nélkül, minden útbaigazítás nélkül? Miért hagyta őket szaporodni, sokasodni, hogy azután mindenkinél alávalóbbak legyenek?! Próbáljátok meg, embertestvéreim, a ti igazságotokkal megfejteni, a karma törvényével megmagyarázni a titkot, hogy miért hagyta Isten az ő kiválasztottait éppen az egyiptomiaktól szenvedni?

Mert hiszen mi volt Egyiptom ? Kik voltak azok a szellemek, akik Egyiptomban csoportosan testet öltöttek? Vajon Istennek kedvesebbek voltak-e ezek, akiknek a vallása a sötétség, a varázslás volt, akiknek isteneik az asztrálvilág megszemélyesített érzései, gondolatai voltak. Akik nem tudtak ennél feljebb emelkedni a hit és az érzések világában, hanem a sötétségben, a bizonytalanságban tévelyegve tapogatództak?! Gondolkozzatok ezen!

Vajon mivel vétkezett a zsidó nép nagyobbat, mélyebbet, mint az egyiptomi nép, hogy az Isten büntetésül küldte őket oda és négyszáz évig, emberöltőkön keresztül hagyta az ő kiválasztott népét nyomorogni és megaláztatni anélkül, hogy segítségükre sietett volna? Bizonyára nem tudjátok ezt emberi igazsággal magatoknak megmagyarázni, mikor tudjátok, hogy az Isten mindenekfelett jó, mindenekfelett igazságos.

Hogyan is tudna az emberi lélek belenyúlni az Isten rejtett titkaiba, hogyan akarhat az emberi okoskodás Isten számításaiban kotorászni, hogy azokat számtörvényekkel fejtse meg? Az emberi okosság megszűnik abban a pillanatban, amikor az Isten végzéseivel áll szemben. Ezt nem lehet az okozati törvénnyel felderíteni még akkor sem, ha szellemek vagytok, még akkor sem, ha ezekben a titkos számításokban teljesen és tökéletesen otthon vagytok, mert Isten a maga végzéseit fenntartja magának, és nem enged azokba betekintést még az angyaloknak sem, — értsétek meg jól, akik soha sem vétkeztek, akik soha el nem tekintettek Isten világos törvényétől.

Titok maradna ez mindvégig, ha az Isten kegyelme világosságot nem derítene rá, és a késő jövőben meg nem fejtődnek Isten ténykedése, s nyilvánvalóvá nem lenne Isten célja előttetek is, előttünk is, és a későbbi kor gyermekei előtt is.

Isten terveiben, Isten ténykedéseiben soha sem szabad az embernek az okozati törvényre hivatkoznia; itt az okozati törvény csődöt mond, és zsákutcába kerül a gondolkozás. Mert Isten az ő végzéseit nem bízta emberi okoskodásra, hogy abba akár az emberek, akár a tőle eltávolodott szellemcsoportok beletekintessenek, hogy hadat üzenhessenek és párviadalra hívhassák ki az Isten igazságát, hogy megvívhassanak vele.

Emberek és népek sorsa maradjon és legyen is szent titok előttetek. Próbálkozzatok azzal a gondolattal megbarátkozni, embertestvéreim, hogy mindegyikőtök sorsa Isten kezében van és akinek Ő kegyelmezni akar, annak megkegyelmez, akit pedig ítélettel akar sújtani, azt ítélete alá helyezi. Istennel szemben nem hivatkozhat az emberi lélek szám-törvényekre, okozati törvényekre, mert nincs az emberi léleknek semmi felelőnivalója az ő Teremtőjével.

A kiválasztott nép sorsa tehát meg van pecsételve. Szükség volt erre, mert Isten az ő előrelátó gondoskodásában nem úgy gondolkodik, mint az ember azt elképzei, és gondolatban kialakítja magában az igazságot, hogy: most gonoszt cselekedtél, gonosszal büntetlek érte, most helytelen irányban haladtál, ennek a gonosz következményeit el kell szenvedned. Sőt ellenkezőleg: Isten jobban ismeri az ember lelkét, mint az ember önmaga. Isten látja az ember lelkében elkövetkező nagy nekilendüléseket és nagy összeeséseket, s aszerint irányítja az ember és a lélek sorsát, ami természetének fejlődése céljából leginkább megfelel.

Azt hiszem, mire ezt ki fogom előttetek fejteni, összeomlik előttetek a karma törvényének igazsága s helyette Isten végtelen nagysága bontakozik ki a lelki szemeitek előtt. És ha volt a lelketekben valamelyes alázatosság, akkor egészen kicsinek

fogjátok magatokat érezni és lélekben Isten kegyelme felé nyújtjátok majd ki a kezeteket, egyetlen tekintettel, egyetlen hanggal könyörögve Hozzá, hogy vegye kezébe a lelketek sorsát, hogy el ne vesszetek a ti tévelygéseitekben.

Mivel Isten látja úgy az egyes embernek, mint az embercsoportoknak lelki természetét, s az abban kifejezésre jutó eshetőségeket és lehetőségeket, tehát korlátot von az emberi szellem körül, hogy kilengéseiben el ne veszítse az egyensúlyt, hogy se feljebb ne emelkedhessek, se jobbra, se balra el ne térhessen az egyenes irányból olyan messzire, hogy az a lelkének veszedelmét vonhassa maga után. Tehát a szellem sorsát két szélső határ közé helyezi. Ebbe a két korlátba hol az egyik oldalról, hol a másik oldalról ütközik bele az emberi lélek az ő fejlődésének útján. Az ütközés súlya alatt összeroskad, fájalmában sír, könnyez, mert az ütközés mindig olyan erővel hat vissza, amilyen erővel ő nekilendült a korlátnak.

Így tehát az Úr meghúzza a vonalat, ameddig a szellem mehet, s belehelyezi őt olyan sorsba, olyan szenvedésekbe, olyan megpróbáltatásokba, amelyek a lélekből kihozzák azokat a hajlandóságokat, kiemelik azokat az erényeket, és kibontakozásra kényszerítik azokat a hibákat, amelyek lappangva ott vannak a lélek rejtekén, hogy azok kiélhessék magukat, s a lélek az eredményekből táplálkozva megtalálja az egyenes utat előre a saját sorsának korlátai közt.

Így volt ez a zsidó népnél is. Mert ameddig egy lélek, vagy egy embercsoport nem ismeri a törvényt, ameddig nem tudja, mi a jó és mi a rossz, vajon jól cselekszik-e, vagy bűnt követ el, tehát ameddig nem tudja, hogy mit cselekedjék, addig a földi életben kell ténykednie és minden lélek a saját hajlamai és vágyai szerint cselekszik. Azért a fiatal, rakoncátlan szellemeket szoros korlátok közé helyezi az isteni Gondviselés, hogy amikor káros hajlamaik kibontakoznak, beleütközzenek azokba a korlátokba, amelyeken túl nem kerülhetnek.

Az egyiptomi nép nem volt sem jobb, sem kedvesebb, sem erényesebb, sem lelkileg fejlettebb, mint a zsidó nép, de volt olyan fejlett kultúrája a szokásaiban, a vallásában, a társadalmi elhelyezkedésében, amely magában véve korlátokat alkotott az emberek lelkei körül. **Ezekben a korlátokban kellett elhelyezkedniük a zsidó csoportoknak is; ezek közt a korlátok közt kellett az ő lelküknek is felszednie mindazokat a megtudnivalókat, amik az ő részükre a későbbi időkre voltak szánva.** Hiszen a gyermeknek sincs még szüksége azokra a tudományokra, amelyeket tanul, de azért tanulja, hogy később, amikor az élet delelőjére ér, legyen mire támaszkodnia, legyen tudománya, amellyel a maga részére meg tudja teremteni azt a cselekvési kört, amelyben az erőt ki kell fejtenie, munkaképességét ki kell használnia.

Egyiptom és vallása.

Most áttérek Egyiptomra, közelebbről az egyiptomi vallásra. Bizonyára vannak többen köztetek, akik már olvastak ezekről a régi vallásokról. Én csak körvonalozva fogom ismertetni az egyiptomiak vallását.

Az egyiptomiak hittek a halál utáni életben, de nem ismerték az igaz Istent, a szellemi Istent. Ismerték a természet erőinek megszemélyesített kifejezéseit, ismertek jó és rossz isteneket. Tudjátok, hogy mindennek, ami van, amit ismertek, amit éreztek, amit tapasztaltak, van egy forrása és ezt a forrást istenítették, istennek nevezték, és amit istennek neveztek, annak félelemmel áldoztak a lelküknek érzéseiből és testi életük javaiból. A természeti erőknek megismerése és istenítése volt ez a vallás. A természeti erők legmagasabb pontján állt a megtermékenyítő, minden életet a termékenységbe beleolvasztó folyamat, amelyet, mint eszmét a legmagasabb istennek, a jövő istenének, a titokzatos istennek neveztek el.

Hiszen minden, ami van, egy elvből, egy igéből táplálkozik; a láthatatlan erők uralkodnak az égen és a földön; bármilyen ha-

talmasnak, erősnek, nagynak, eszesnek, vagy jónak képzei is magát az ember, mégsem az ember uralkodik, hanem az az elv, amelybe az ember bekapcsolódott.

*

Testvéreim, vessetek egy pillantást a világi életbe: az elvek harca folyik, az emberek kidőlnek és félretételnek, mint az eltörött kard, vagy az elhasznált fegyver, amit a győző kiüt a legyőzött kezéből. Így a szellemek is elhullnak, semmivé lesznek, az elvek azonban harcolnak tovább mindaddig, amíg az egyik elv le nem győzi a másikat, hogy felülkerekedjék, mint eddig ismeretlen, láthatatlan hatalom, új formában, új igazságban és átvegye az uralmat a legyőzött felett. Ezek az elvek harcolnak, hullámanak évezredek óta, ebben a harcban emelkednek: vagy süllyednek alá az emberlelkek tömegei a boldogságba, vagy a boldogtalanságba.

Egyiptom a természetes erők, a természetes hatalmak megismerése folytán az igézetek, a varázslatok vallását követte, és voltak, akik mélyen bele tudtak hatolni ezekben a titokzatos hullámzásokba, akik lélek szerint bekapcsoltattak ezekben a természetes erők által irányított alakulatokba. Ezek voltak, akik közvetítettek a láthatatlan világból, a titkos forrásból kifelé, az emberek világába. **Ez a vallás az igézetek, a varázslatok, az átkok és az áldások vallása volt. Azt mondhatnám nektek, hogy ebben a vallásban az asztrálvilág hatásai nyilvánultak meg a földön.**

E körül az igazság körül, amelyet ők hittek és amely őket kormányozta, egy kultúra alakult ki, amely kultúra abban az időben élte fénykorát. **Ennek azonban el kellett pusztulnia, meg kellett szűnnie, mert egy nagyobb, tisztább világosság alakult ki, a Törvény megismerésének világossága, mely Mózes által jött.**

Láthatjátok, hogy harcban áll az isteni jó és igaz a tévedés szellemének jó és igaz fogalmával, mióta csak a világ fennáll, mióta a világ fundamentuma megvettetett. Láthatjátok, hogy az

Isten akarata lemorzsolja az ellentétnek, a tévedés szellemének akaratát, gondolatát, és megsemmisíti annak céljait. És akik ahhoz ragaszkodnak, akik abban élnek, akik abban fejtenek ki munkát, arra pazarolják el az erőiket, azok a halál dermedtségére vannak kárhozthatva mindaddig, míg az isteni akarat felszínre nem hozza, ismét életbe nem hívja őket, hogy újra próbálkozzanak azok az emberszemlék, akik elbuktak, akik nem választották mindig az igazabbat, a jobbat, az igaz Istenhez közelebb álló igazságot.

Egyiptom fénykorát élte. Egyiptom hatalmasai elfelejtkeztek arról, hogy *az igaz Isten József által menekülést küldött részükre, hogy a hatalmuk, létezésük itt e földön tovább tartson*, de nem azért, hogy gonoszságaikat tovább kifejtsék, hanem azért, hogy gondolkozzanak és megtérjenek, hogy gondolkozzanak arról a segítségről, amelyet az ő megtérésükre az igaz Isten József által küldött.

Egyiptom hatalmasai siettek elfeledkezni a lelki jókról, Isten ajándékáról. Úgy gondolkoztak, hogy a zsidó nép felette elszaporodott és mi lenne, ha a zsidó fajnak s a zsidók istenhitének megerősödése mérkőzésre hívhatná ki az ő igazságukat, az ő vallásukat, az ő kultúrájukat, az ő rendjüket, amelyet ők évezredekken keresztül megszilárdítottak? Úgy gondolkoztak, hogy ezt nem szabad hagyniuk. Az ő műveltségük nem engedheti meg, hogy az egyszerű pásztornép nagyobbra értékelje önmagát, mint Egyiptomot.

Az egyiptomi nép úgy tekintette a zsidót, mint a ti mostani világotokban a színes emberfajokat nézitek. Az egyiptomi sérthetetlen volt, a zsidó pedig rabszolga.

Isten célja az egyiptomi szolgálással.

Miért hagyta hát el az Isten a zsidókat, a kiválasztottakat, s miért nem helyezte őket a világi élet magaslatára? Mi célja volt Istennek ezzel a cselekedettel? Éppen azért, mert Isten kiválasztotta őket, ezzel a cselekedetével meghúzta azt a vonalat,

amely elválasztja őket a saját alsóbb természetüktől. A rabszolgaságban, *a nyomorúságban a test és a vér mindinkább elveszíti az emberi gondolat- és érzelemvilágra ható erejét. Azt akarta az Úr, hogy a világi élet gyönyörűsége, a világi élet kívánása, a test és vér törekvése összébb és összébb legyen szorítva az ő választott népe lelkében, hogy az befelé fordítsa a tekintetét, a lélek világa felé, hogy itt, a lelki világban szólhasson az Isten Lelke az ő népéhez.*

Mert kívül harcok, háborúk, szenvedések, jajkiáltások, könnyek és viharok áradata tombol, elvek csatáznak egymással. Ebben a zűrzavarban, ebben a halálhörgéssel és kétségbeesett jajgatással teljes külső világban pedig Isten szava nem hangzik és nem adhat visszhangot az emberi lélekben. A lélek csendjében, a hit belső világosságában, a bizalom által nyert belső békében visszhangozhat csak az Isten szava; csak ott találja meg a lélek önmagát, mert Istenhez csak a hit békéjén keresztül közeledhet.

Szükség volt arra, hogy Isten a zsidó népet négyszáz évig elnyomva tartsa, mert addig érett ki a zsidó nép lelkében a szabadulási vágy, addig alakult ki az ígéletben való bizakodás, addig alakult ki a reménység, amelyen keresztül **Isten Lelke az ő népének lelkét megfoghatta, vezethette, hogy céljához segítse. Nem büntetésképpen, nem a karma törvénye szerint tartotta fogva, hanem szükség volt erre a szenvedésre.**

Mint ahogyan az aranyat olvasztókemencében választja ki a tűz a salakból, úgy van a szenvedésre szüksége az emberi léleknek, hogy mind a jó, mind a gonosz kiválasztódjék belőle, azaz az emberi szellem különválassa az aranyat a salaktól, meg tudja különböztetni a jót a rossztól. És hogy e két véglet közt álljon meg az emberi szellem és keresse Istent, a Titokzatost, a Végtelent, a Megismerhetetlent, a Kikutathatatlant, hogy Hozzá kapcsolódjon, és vezetni hagyja magát Általa.

Amikor már a zsidó népnek nem volt pártfogója, amikor már a rabszolgaság terhét megunva elfáradt a járom alatt, amelyet az

egyiptomi nép a nyakába vetett, amikor látta, hogy még az ő testi életének fennmaradása sincs biztosítva az egyiptomiak közt, amikor látta, hogy testi törekvéseinek, vágyainak nincs tere, nincs lehetősége: akkor fordult befelé. Az ő atyáinak Istenéhez, felküldve oda imádságát, sóhajtását és könyörögve, hogy segítse meg őt s vezesse bármerre, csak szabadítsa meg.

*

Vajon az emberi lélek is, ameddig tévelygéseinek és bűneinek szabad terük van a világban, ameddig még a hazugságai révén testi jólétet, előnyt, örömet és boldogságot talál, gondol-e Istenre, szüksége van-e addig a szabadítóra, segítőre, aki őt kiemelve az ő állapotából?

Nem, a test és a vér boldog és megelégedett a tévelygések világában, mert hiszen a test és a vér nem kíván egyebet, mint hogy válogatott ételekkel jóllakják, és hogy mindennel, amit az érzékein keresztül élvezhet, kielégülhessen. Tehát ameddig még lehetősége van, hogy mindazt megszerezhesse, addig nincs szüksége a szellemiekre.

Tekintetek csak ti is magatokba, testvéreim, és látni fogjátok, hogy minden lélekben a szenvedés, a megpróbáltatás végezte el azt a munkát, amely legyőzte a világ felé való vágyakozást. A csalódásokon szerzett keserű könnyek mosták el azokat a vágyakat a lelkekben, amelyek titeket szinte elszakíthatatlan szálakkal kötözték a világhoz és annak örömeihez.

Így tehát a külső szenvedésekre szüksége van az emberi léleknek, mint ahogyan szüksége van az aranynak a maga természetes állapotában a tüzes kemencére, hogy megtisztulhasson, kiolvadhasson a salakból. Az emberi lélekben megszerzett jó és igaz vágyaknak és tapasztalatoknak szükségük van a szenvedésekre, hogy a lélek hibás következtetéseiből, ferde nézeteiből meggyógyulhasson.

Mózes küldetése.

Amikor elkövetkezett a zsidó nép lelkében a megérés, akkor Isten elégnak találta a rabszolgaságot és szabadítót küldött részükre Mózes személyében. Ki volt Mózes? Talán valami hatalmasnak a gyermeke? Talán valami királynak, fejedelemnek, fővezérnek vagy tudósnek a gyermeke?

Hiszen ha a testtől és vértől függene az, hogy az embert a világban milyen helyzet illeti meg, akkor az Isten csak egy királyi vérből eredő sarjat választhatott volna, hogy vele valamely munkát végeztesen. Azonban az Isten nincs tekintettel az emberi nagyságok eredményeire; *Isten előtt a tudós annyi, mint az együgyű, a hatalmas annyi, mint az elnyomott, a győző annyi, mint a legyőzött.* Isten nem személyválogató; azért az emberek előtt Isten cselekedetei titokzatosak, kiszámíthatatlanok.

Amikor már az egyiptomiak rendelkezéseikkel odáig mentek, hogy a zsidóknak minden elsőszülött fiúgyermekét el kellett veszíteniük, hogy ne lehessen belőlük hatalmas nép, akkor Isten elégnak találta a szenvedéseket, és elvégezte, hogy kivезeti őket a nyomorúság völgyéből, a szolgálatnak házából. És erre a célra éppen azt választja ki az Isten, akit az emberek által hozott törvény elveszíteni szánt.

Gondoljátok csak el, hogy a zsidó anyák, amikor elsőszülötteiket el kellett pusztítaniuk, mit szenvedtek, mit szenvedett a lelkükben a szeretet, hogyan lázongott, hogyan tombolt, hogyan kérték az Istent, hogy tekintse meg az ő lelki nyomorúságukat! Gondoljátok el, hogy Mózes anyja, aki az emberi törvények dacára két hónapig titokban rejtegette elsőszülött gyermekét, milyen szomorúan, milyen gyötrelmes fájdalmak közt tette ki magzatát a Nilus vizébe azzal a számítással, hogy talán, talán, mivel az ő gyermeke szép, az elkényeztetett egyiptomi udvari hölgyek közül valakinek megesik a szíve rajta, és nem engedi elpusztulni az ő magzatát!

Hiszen az anya anya volt mindig, és az marad mindig. **Az anyai szeretet nem volt kisebb, nem fejlődött, és nem fejlőd-**

dik. Az mindig ugyanaz marad a női lélekben, ami volt kezdetől fogva, mert isteni vonás az, amelyet Isten helyezett el a nő lelkében. Fennen ragyog ez és bevilágítja az emberiség sorsát mindvégig, és bemelegíti a szíveket, ameddig ember lesz.

Először is erre az anyai szeretetre, erre az isteni vonásra építette fel Isten a zsidó nép szabadulását. Az anyai szeretetre, amely ellenállt a rideg emberi törvénynek és feláldozta magát az ő gyermekéért.

Az anyai szeretet nem is csalódott a számításában, hiszen az igézetek világában, a varázslatok hitében élő egyiptomi nő lelki élete, lelki világa szükségképpen megtalálta azokat a rezgéseket a másik női lélekben is, amely minden érzésnél nagyobb aggódással kíséri figyelemmel gyermeke sorsát. Az egyiptomi vallás az igézetek, a varázslatok vallása. A jó érzés, a tiszta, a szent anyai érzés megremegetti nemcsak az emberi szíveket, hanem azt az atmoszférát is, amelyben ez az egész nemzet él. Ezen keresztül ez az érzés eljut a fáraó leányának szívéhez, és megremegetti a női léleknek azt a belső, titkos érzésrugóját, amely hatalmas visszhangot ad abban a pillanatban, amikor a gyermek sírását meghallja. Az első gondolata az volt, hogy biztosan a zsidók gyermekei közül van itt egy, akit el kell nekik veszíteniük, akitől meg kell válnia az anyának.

A nő a szeretetre alkalmasabb, a szeretet érzésrezgéseire készebb felvevő, mint a férfi. A fáraó leánya megszánja a kicsiny, magával tehetetlen palántát és felveszi magához, hogy ő majd felneveli azt. Nézzétek csak, testvéreim, hogyan plántálódik át Isten gondoskodása, Isten szeretete a női lélekből a másik női lélekbe, hogy az Isten ezen a másik női lelken, a fáraó leányának lelkén keresztül valósítsa meg az ő akaratát.

Tiszteljétek hát az anyákat, tiszteljétek az anyai szeretetet, mert az Isten előtt is tiszta láng az, az Isten is nagy dolgokat végeztet el az anyai szíveken, keresztül. Amit a férfi dacos gondolkozásával, akaratával, erejével nem képes véghezvinni,

véghezviteti Isten a gyenge nőkön keresztül, a női szívek szeretetének rezgésén keresztül.

A fáraó leánya anya volt; nem a természet rendje szerint, hanem Isten akarata szerint, és ezzel a cselekedetével, ezzel az érzésével mindörökre beleírta magát a történések könyvébe, a népe részére pedig lehetővé tette azt a menekülést, amely nyitva maradt a bűn sötét, kétségbeejtő következményeitől. Mert hiszen azt a törvényt férfiak hozták, hogy a zsidó népnek minden elsőszülöttét el kell veszíteni. A rideg, számító férfiesz, a gögös hatalom által diktált rendelet volt ez, és íme, ezt semmisíti meg a félelemmel vegyes, kétségekkel küzdő szeretetérzés, amely a női lelkeken keresztül cselekszik, hat és Isten akaratát juttatja érvényre a tévelygés szellemének akaratával szemben.

A fáraó leányának anyasága tiszta anyaság, szűzies anyaság, amely felmagasztosul, és mindörökre helyet kér magának ott, abban a magasságban, abban a tisztaságban, ahol minden igazságot, minden szépséget elkönyvelnek az örökkévalóság számára.

Mózes fellépése.

Mózeszt felneveli a fáraó leánya, s ezáltal korának előkelő, művelt nevelését biztosította Mózes számára a Gondviselés. Tehát Mózes korának művelt embere volt; mindent tudott, amit az előkelő egyiptomi főúrnak tudnia kellett. Mózes zsidó létére, mégis a fáraó gyermeke volt.

Mózes lelkében azonban minden előkelősége és műveltsége dacára is, amelyet az egyiptomiak világában magáévá tett, az ő fajának nyomorúsága, keserősége, elnyomatása lázongott és ezzel pecsételte meg a sorsát, amikor látta, hogy az ártatlan zsidókat mint üti, veri, bünteti, szenvedtetni az előkelő egyiptomi, aki dühét, gögjét, önzését és gonoszságát ezen az úton akarta levezetni.

Mózesben fájának szeretete és az igaz Isten felé vonzó hite felébreszti küldetésének érzését, felébreszti a tette, a cselekedetre való készséget, s első elragadtatásában megöli az egyiptomit. Ezzel a tétével meg volt pecsételve a sorsa és többé nem találhatott menedéket a királyi udvarban. Menekülnie kellett — a szeretet miatt. Fájának, hozzátartozóinak nyomorúsága és kétségbeesése hozzáláncolta az ő sorsát az elnyomottak sorsához azon a szereteten keresztül, amelyet irántuk érzett.

Menekülnie kellett. Lelkét egyik oldalról a félelem, másik oldalról a szeretet és a tettvágy szorongatta. Ez a két érzés erős és szigorú korlátok közé szorítja a lelkét: imádkozik atyái Istenéhez, segítségért könyörög és ez a felemelkedett lélek meg is kapja a segítséget, mert íme, a hegyen, ahová őt a lélek viszi menekülése közben, megjelenik az égő csipkebokorban az Isten, *aki egészen addig nem jelent meg senkinek.*

Ábrahám, Izsák és Jákob Istene felfedezi Magát előtte és megmondja: Láttam az én népemnek nyomorúságát és megelégettem. Kiszabadítom őt; vedd magadhoz a népet, és készítsd el az útra. Én megmutatom neked az utat, az irányt. De legelsősorban arra figyelmezteti Mózeset, hogy vesse le a saruit, mert az a hely, amelyen áll, szent hely.

Gondolkozatok csak, testvéreim, és rá fogtok jönni, hogy minden emberi lélekben vannak ilyen állomások. A szenvedések, a csalódások és a fájdalmak még az irigyelt életet élők lelkét is elfogják és kétségbe ejtik. A lélek ilyenkor igyekszik menekülni valahová, mert hiszen az emberi lélek, ha önmagától cselekszik, ha az önmaga igazsága szerint akarja megoldani az életet, akkor nem tud helyesen és tisztán, Isten szerint valót cselekedni. Tehát rosszat cselekszik még akkor is, amikor jót akar cselekedni.

Ki merné elmondani magáról közületek, hogy minden jóirányú cselekedete mindig meghozta azt a jó következményt, amire számított, amit várt? Bizony, senki sem mondhatja ezt magáról, mert az ember csak ember, és a test és vér nem foghatja fel

Isten akaratát, Isten gondolatát, még akkor sem, ha a legjobb törekvése szerint igyekeznek is arra.

Így, ha ti nem is öltetek meg elragadtatásokban senkit, de a ti lelketekben is hányszor végigvonult a bosszú érzése azokkal szemben, akik gonoszságot cselekedtek! És ha nektek is úgy módotokban állt volna, mint ahogy Mózesnek módjában volt kiválasztottsága folytán bosszút állani az ő népéért, bizony ti is bosszút álltatok volna, látva, hogy azokat, akiket szerettek, igazságtalanul gyötrik és kínozzák olyanok, akiknek nincs rá joguk, nincs hozzájuk semmi közük!

A gondolatok és érzések nyomán cselekszik a test. Ki nem emelte még fel lélekben a kezét arra, aki előtte rosszul cselekedett? Ki nem kívánt neki lélekben rosszat, ki nem kívánta megtorolni azt, amit helytelen és igaztalan dolognak ítélte az ő embertársánál?!

És mivel a mi Urunk azt mondja, hogy aki ok nélkül gyűlöli az ő atyjafiát, méltó az ítéletre és gyilkos az, ugyan ki nem vétkezett volna Mózesrel együtt, ki nem ölte még meg lélekben az ítélkezésével az ő embertársát? Mindnyájan; senki sem mondhatja el magáról, hogy ő ettől az érzéstől tiszta. Tehát ne ítéljétek el Mózesrel a lelketekben, mert ti, e késői kor gyermekei, úgy gondoljátok, hogy ti helyesebben oldottátok volna meg a dolgot. Igaz, hogy Mózes gyilkosságot követett el, mert agyonütötte az egyiptomit; igazság szerint az Úr előtt elvesztett is volt. Érezte ő ezt az elvesztését és menekült is önmaga elől, az önmaga érzése elől. Elítélte önmagát és elítélte őt a külső világ, a külső törvény is, hiszen bujdosnia kellett.

És mit fizet neki vissza a sors, az igazság törvénye? Lám, akikért ő gyilkosságba keveredett, akiket védelmeszt, akikre a szíve érzését pazarolta, akikért otthagya a királyi udvar fényét és pompáját, azok ellene szegülnek, és az arcába vágják, hogy „velünk is úgy akarsz-e végezni?”

Álljatok meg egy percre és gondolkozzatok a felett, hogy nem csalódtatok-e már ti is azokban, akiket legjobban szerettetek?

Nem azok verték-e a szívetekbe a mérges nyilat, nem azok vádoltak-e titeket, megbántva és megsértve azt a szeretetet, amelyet irántuk éreztetek?

A saját vérei, a saját szerettei, akikért mindent feláldozott, lesznek árulókká Mózesrel szemben. Az első csalódás, az első fájdalom könnyével szemében kétségbeesve, sírva borul le az Isten előtt, Ábrahám, Izsák és Jákob Istene előtt, hogy tekintsen bele a lelkébe és lássa meg az ő nyomorúságát, szomorúságát és kétségbeesését és adjon valami jelt, valami útbaigazítást.

Hiszen Mózes lelkében ott élt, ott égett az ő rendeltetése, feladata, amiért őt Isten elküldte, de az emberi énjében még nem alakult ki, csak a lelki természetében bontogatta szárnyait a későbbi hatalmas erő, amelyet Isten megsokasított. A gyilkosnak, a megvetettnek, akitől félték, akihez bizalmatlanok voltak a saját vérei, jelent meg az Úr, azt választotta ki az Úr. Nem azoknak jelent meg, akik a nyomorúságban voltak, akik a rabszolgaság terhét hordozták, s az eget ostromolták lelkük fájdalmában, amikor elsőszülött gyermekeiket el kellett pusztítaniuk. Nem ezeknek jelenik meg az Ábrahám, Izsák és Jákob Istene, nem ezek előtt ég a csipkebokor, nem ezek hallják a hangot, nem ezek a kiválasztottak.

Mózesnek jelent meg az Úr, akit legelsősorban arra figyelmeztetett, hogy „*Vesd le saruidat, mert ez a hely, ahol állsz, szent hely!*”

A szellemvilág bizonyosságai ma ugyanazok, mint Mózes számára az égő csipkebokor.

Ti is, testvéreim, amikor a fájdalomtól, a szenvedésektől, a nyomorúságoktól megpróbálva Istent keresitek, s érezve bűnösségeket és tökéletlenségeket, odaálltok az Isten elé imádságokkal és hangokat hallotok, megbizonyosodásokat kaptok a szellemvilágból, úgy hogy fel tudjátok ismerni az értelmekkel, az érzéseikkel, hogy aki életjelt adott magáról, az az volt, akit ti szerettetek, aki test szerint elköltözött tőletek, s

ezáltal megbizonyosodást nyertek arról, hogy van szellemvilág, van Isten, van igazság, mert az Isten meghallgatja a könyörgéseket: akkor mindannyiszor képzeljétek hozzá Isten hangját: „*Vesd le a te saruidat, mert ahol állasz, szent hely*”.

Igen, a ti életetek bizonyosságai, amelyeket Istentől kaptok, megszentelik a ti életeteket, megszentelik a földet, ahol jártok, megszentelik azokat az alkalmakat, amelyeken keresztül ti ezeket a bizonyságokat nyeritek. **Az, hogy „vessétek le a ti saruitokat”, annyit jelent, hogy oldozkodjatok el mindentől, ami emberi, ami külső; legyen az hatalom, tudomány, földi gazdagság, előnyök: abban a pillanatban vessetek el magatoktól mindent, mert az a hely, ahol álltok, szent hely, mert megjelent a ti életetekben is az Isten bizonyága.**

*

Itt egy pillanatra kitérek a ti együttes életetekre is testvéreim. Amikor az ülésekre összejöttök, gondolkozzatok azon, hogy mi célból jöttök össze? Azért-e, hogy egymás emberi személyét megbecsüljétek, egymásnak kellemeset mondjatok; azért-e, hogy a külső világ terheit, apróbb-nagyobb bajait, tülekedéseit a szívetekben és elmétekben ide behozzátok, vagy azért-e, hogy Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak Istenét keressétek, Aki ezeknek megjelent és ezeken keresztül a hitet fenntartva nektek is megjelenik azokban a jelekben és azokban a csodákban, amelyeket a ti tudományos elméleteitekkel megfejtani nem tudtok? És ha ezért jöttök össze, akkor mindent, ami külső, ami rátok tapadt, ami a testhez tartozik, hagyjatok kívül; „vessétek le a ti saruitokat”, mert ez a hely, ahol álltok, szent hely. Mert itt Isten Lelkének szava költögeti, ébresztgeti a ti alvó lelketeket, hogy nyissátok fel lelki szemeiteket és tekintsetek előre, a jövőbe, tekintsetek arra a helyre, amelyet nektek az ígéletben Isten adott és ahova el akar titeket vezérelni. Ahova magatoktól sohasem találnátok el, mint ahogyan a zsidó népnek a zöme, szenvedő zöme sohasem talált volna oda, ha Isten

el nem küldi Mózeszt, a kiválasztottat, akinek a lelkén keresztül Isten szava visszhangzik az ő népéhez.

Ha Isten el nem küldi hozzátok azokat a szellemeket, akik már földi testüket levetve Isten országában élnek, Isten ígérését beteljesedve élvezik a maguk életében, akkor ti sem bizonyosodhattok meg semmiről sem, ti is tovább hordozzátok a bűn igáját és görnyedtek a bűn járma alatt.

Mert hiszen a bűn rettenetes rabszolgatartó. A bűn mindig többet és többet rak a vállaitokra; és hiába akarjátok megszabadítani magatokat tőle, sok ezer szállal kötöz az titeket ahhoz a járomhoz, ahhoz a szolgálathoz, amely minden erőtetek, földi életeteknek minden percét lefoglalja és a ti akaratotokat gúzsba köti, hogy a szabadulásra még csak ne is gondolhassatok. Hol a földi örömök csalogató lidércfénye izgatja a vágyvilágotokat, hol pedig belök titeket a kétségbeesés sötét völgyébe, ahonnan nem látjátok a kivezető utat, mert hiszen nem tudtok felülemelkedni, mert a bűn eltorlaszolja az utat előttetek. A ti bűnötök és a mások bűnei, az egész emberiség bűne feltorlaszolva nagy, magas hegyeket alkotnak és az egyes embercsoportok ezek közt a hegyek közt, mint a mélységekbe tévedt juhok, úgy várnak arra a mentésre, amely őket kivezesse valamennyire azokból a sötétségekből, amelyekbe becsalta őket a tévelygés szelleme.

Ez a hely szent hely, ahová összejöttök. Nem azért szent, mert meg vannak szentelve a falak. Nem, a ti lelketekben kell ennek szentnek lennie. Nem maga a hely, nem a külső a szent, nektek kell ezt szentté tennetek a lelketek, a szívetek szent törekvéssel, Isten felé való vágyódásával, azokkal az érzésekkel, amelyekkel egymáshoz közeledtetek és összefogódzva egymással, Isten trónjának zsámolyát keresitek. Hogy ott a ti lelketek keserűségét lerakhassátok, és az Istentől kapott vigasztalás reménységével távozhassatok ismét el, hogy tovább végezzétek földi életetek feladatait Isten akarata szerint, hogy a törvényt, a ti törvényeteket betölthessétek. Azért, testvéreim, oldjátok meg

a szívetekben, lelketekben saruitokat, mert ez a hely szent hely. Itt a szellemvilág kapuja előtt álltok és csak szent érzésekkel és az Istennel való találkozás reménységében állhattok meg alázatos lélekkel és töredelmes szívvel, mint akik tudják, hogy rab-szolgaságban sínylődnek és az Isten szabadítását várják.

Istennel szemben nincsenek jogok, sem érdekek.

Mózes által adatott a törvény: a bűn ismerete. Isten hangja, Isten szava hangzik a Törvény Szellemén keresztül. Jól jegyezzétek meg: a Törvény Szellemén keresztül, mert hiszen Isten a maga titokzatos Lényegét nem bonthatja ki a bűnbe alámerült, tévelygő emberszellem előtt. Isten mindig azon a hangon szól az ember lelkéhez, amely hangot az fel tud fogni, amely igazságot meg tud érteni, amelyen keresztül vezethető, kormányozható.

Isten szeretete az, amely igazságot alkot, mert hiszen e nélkül az igazság nélkül a megtévesztés szelleme, az Istentől messze elpártolt szellemcsoport is megközelíthetné az Istent és betolakodhatna, benyomulhatna Isten országába; de éppen az igazság szelleme, az igazság betűje az, amely bezárja az ajtót a tolakodók előtt.

Így nincs egyetlen ember sem a test és vér világában, aki az ő hatalmával, okoskodásával, tudományával, vagy bármiféle érdekével megközelíthetné Isten országának kapuját. De az alázatos szívű előtt, aki kicsinysége és bűnössége tudatában könyörögve áll és vár a kegyelemre, akkor, amikor már a legkevésbé számít rá, amikor már elfáradt, amikor már-már kiesik a kezéből a kilincs: váratlanul nyílik ki Isten kegyelmének ajtaja és szokatlan fény, szokatlan világosság és erőhullámozás fogadja a könyörgőt; az alázatos szívűt beburkolja, megerősíti és bevezeti őt Isten kegyelmének világába.

Gyermekeim, gondolkozzatok ezen, hogy senki, senki meg nem közelítheti az Isten világát, csak akit az Úr maga vezet be,

akiért az Úr lehajol, akit az Úr a nevéen szólít, akiról az Úr tud, akit szemmel tart.

Akin Ő akar segíteni, akin Ő akar könyörölni, azon megkönyörül, és akin az ítéletét végre akarja hajtani, azon végrehajtja. Nincs az az igazság, amelyre a földi ember támaszkodhatnék és követelhetné a maga jussát Istennel szemben. Nincs okozati törvény, amellyel az emberi lélek odaállhatna Istennel szembe feleselni! Nincs szabadulás Isten kegyelme nélkül, mert Isten az ő végzését fenntartja Magának.

Isten Mózesen — bár ez agyonütötte az egyiptomit — megkönyörült, feladattal bízta meg, felemelte őt bűneinek, tévedéseinek mélységéből; ime: *beragyogja Mózes arcát az isteni fény az égő csipkebokorból*, úgy hogy Mózesnek el kell rejtenie, be kell fednie az arcát, mert úgy mond: ha Istent látom, meg kell halnom. Isten azonban felemeli őt az ő világosságába, kezébe veszi a sorsát és vele együtt az egész zsidó nép sorsát, mert elvégeztetett dolog volt Istennél, hogy mindennek így kell lennie.

Az ember nem cselekedhet másképp, mint hogy Isten végzéseibe belenyugodva, lelkének érzéseit átadja, s minden törekvését Isten akarata alá helyezi, hogy Isten rendelkezék az ő életével úgy, ahogy azt az ő irgalmassága szerint jónak látja. Mózeset Isten Lelke, a Törvény Szelleme áthatja, megvilágítja, küldetést bíz rá, hogy szedje össze Izrael népét, s készüljenek az útra, mert az ő ígéretét hosszú idők után beváltja és elvezeti őket a Kánaán földjére, az ígéret földjére, ahol nagy néppé teszi. Hatalmas lesz Izrael, királyok származnak majd belőle és az égi Király is, Akinek trónja mindörökké állni fog, belőle származik, az Isten népe közül választja ki az ő őseit.

*

Nektek, embertesvéreim, még nagyobb ígéret adatott, mert a szerető mennyei Atya titeket mindnyájatokat fiaivá és leányaiavá tesz, ha magatokat átadjátok Neki, ha az ő szavát hallgatjátok, s az ő akarata szerint cselekedtek. Térjete hát meg a ti

tévelygő útjaitokról és keressétek az Isten világosságát, amelyet Krisztus által adott, Krisztus által beteljesített, és attól fogva mind az idők végezetéig várja azokat, akiknek szíve megnyílik ennek az ígéretnek a befogadására. Ezek felöltöznek mennyei ruhákba, azaz azokba az igazságokba, amelyeket Ő a Krisztus" által küldött nektek.

A Tízparancsolat közlésének előzményei.

Azt mondja az Úr Mózesnek: „Látom az én népemnek nyomorúságát s elküldelek tégedet hozzájuk; gyűjtsd egybe a népet, mert Én megmutatom nekik az ígéret földjét és elvezetem őket, hogy legyen nekik az én beszédem szerint. Gyűjtsd egybe a népet és kérjétek ki magatokat a fáraótól. Mondd neki, hogy engedje el a népet, mivelhogy megjelent nektek az Úr, hogy. áldozatot, mutassatok be Neki”.

Mózes, aki minden tudománya mellett egyszerű, igénytelen és szerény, sőt alázatos lélek volt, lelkében megrettent ettől a nagy megbízatástól, ettől a kiválasztottságtól. Az első érzés a lelkében a félelem érzése, hogy nem tud megfelelni; az Úr nagyobb feladatot bíz rá, mint amit ő el tud végezni és fél, retteg attól a gondolattól, hogy nem fogja tudni az Úr megalégedésére teljesíteni, és az Úr csalódni fog benne. Nem az emberek előtt való hatni vágyás, vagy az a dicsőség, ami a lelkében az első pillanatra felvillan, hanem a miatt való félelem érzése az első, hogy az Úr nem lesz vele megalégedve. Ennél a gondolatnál megállok, testvéreim. Mózes és a földi átlagember közt ez az érzés óriási távolságot jelent. Az átlagember mindig nagyobb akar cselekedni, mint amire képes, mindig feltűnni, kiválni, dicsőséget, hírt, nevet akar szerezni maga köré, mint valami dicsfényt, és azzal a tudattal hízeleg önmagának, hogy ő nem olyan, hanem különb, mint a többi ember.

Mózes azonban ezzel az aggodalommal, hogy az Úr nem lesz vele megalégedve, mert nem tudja az Úr akaratát végrehajtani, magában mintegy összezsugorodik, és félelemmel tekint arra a

feladatra, amellyel az Úr megbízza őt, és félelemmel tekint az Úrra az ő lelkében. Ez az érzés az Istent óriási naggyá, áttekinthetetlen, felfoghatatlan naggyá teszi előtte, önmagát pedig elenyészően kicsinnyé.

Aki igazán Istennek akar szolgálni, aki igazán az Úr munkáját akarja végezni, azt a magát ilyen nagyon kicsinyre értékelő Mózeshez küldöm, hogy tanuljon tőle alázatos lenni, tanuljon kicsiny lenni. Hogy próbálja a lelkét a Mózes érzéseihez hozzászabni, és lássa a feladatát és kötelességét, amelyet Isten rábíz, olyan mérhetetlen nagynak, hogy egy pillanatra a lelke összezsugorodjék annak a feladatnak a nagysága előtt, mit az Úr kíván az embertől.

Mindenesetre nagy, óriási feladat megküzdeni azzal a hatalommal, amit az ember lelkében olyan szélessé és naggyá tesz az ellentét. És az az ember, aki csak egy kicsit is lát a lelkiekbe, az első pillanatra felismeri azt az óriási nagy erőfeszítést, amit minden léleknek meg kell tennie, ha csak egy kicsivel is előbbre akarja vinni Isten ügyét az ellentéttel szemben. Testvéreim, tehát ti, akik magatokat spiritistáknak nevezitek, akik a lelkekben is annak érzitek magatokat, tanuljatok Mózesből egyszerűséget, szerénységet és alázatosságot, és lássátok meg Mózesrel együtt, milyen óriási az a munka, ami előttetek van, milyen óriási az a feladat, ami minden egyes olyan lélek előtt áll, aki az igazságot megismerte. **Ha ezt belátjátok, akkor nem mondhatjátok azt magatokról az első kicsiny hit fellobbanásakor, hogy „én már elvégeztem mindent, én már befejeztem az én munkámat, és én már elmegyek, hogy az Úr ígérete szerint elvegyem az én jutalmamat”.** Bizony félelemmel és szorongással kell az embernek a maga üdvösségét megmunkálnia, mert hiszen az ember, hacsak az Isten kegyelme és segítsége vele nincs, nem tud semmit sem elvégezni. Szomorúan kell szemlélni egyes embereknél azt a nagyot akarást, azt a túlszámítást, amellyel önerejükre támaszkodnak, amikor lelkiekről van szó.

Olyan nehéz az embernek előbbre haladnia, hogy minden mozdulatához, minden lépéséhez Isten segítségével kell folyamodnia, mert a nélkül nem tud önmagától semmit elvégezni. Tehát Mózes is megrettent, félelemmel tekintett fel és félelmében ellene mond az Úrnak: „hiszen én nem vagyok arra képes, nem tudom én ezt elvégezni!” Az Úr azonban megbiztatja őt: „Én veled leszek, hiszen nem azért választottalak ki”. Ez a gondolat, ez az érzés kíséri ezt a kijelentést: „Nem azért választottalak ki, mintha te ezt önmagádtól el tudnád végezni, hanem azért, mert éppen te vagy alkalmas arra, hogy Én elvégezhessem az én akaratomat általad. Én veled leszek”.

Mindazok a kételkedők, mindazok a kishitűek, mindazok a félénkszívűek, akik megrettennek attól a nagy feladattól, attól a kötelességtől és felelősségtől, ami a szellemi munkával jár, vigasztalódjanak, mert azt mondja az Úr Mózesnek: „Én veled leszek!”. Nektek is ezt mondja, ha kicsinyeknek, erőtleneknek érzitek magatokat ahhoz a munkához, amelyet az Úr rátok bízott a földi életben: „Vigasztalódjál, ne félj, ne rettegj, Én veled leszek!”

Az Úr Mózesnek több bizonyítékot nyújtott arra nézve, hogy ő vele van és vele lesz. Ezeket a bizonyítékokat csak futólag emlitem meg itt előttetek, ezekre majd rátérek később, amikor majd ezeknek a különös erőknek a magyarázatát fogom veletek ismertetni a fehér és a fekete mágiával kapcsolatban. Olvasgassátok el a bibliában ezeket a történeteket, s ott meg fogjátok találni azt, hogy Mózes vesszője, amelyet magával vitt, hogyan szolgált küldetésének bizonyítékául. Azt mondja az Úr: „Dobd el a te vessződet, és az kígyóvá változik”. Mózes csakugyan eldobja a vesszejét, amely gyorsmozgású kígyóvá változva Mózesben rémületet kelt, s míg az Úr nem biztatja őt, hogy „csak fogd meg a kígyó farkát”, addig hozzá sem mer nyúlni, olyan veszedelmesnek, olyan mérgesnek látszik előtte ez a tünemény. Az Úr biztatására Mózes megfogja a kígyó farkát és abban a pillanatban ismét az ő vesszőjévé változik vissza.

Az ember nem ura azoknak a történéseknek, amelyek őt a földi életben környezik, mert az ember az önmaga lelkének érzésein keresztül szemlélve az eseményeket, a történéseket, főképp pedig a jövőt, azok bizony sokszor félelmeteseknek és szörnyűségeknek látszanak előtte, amiktől az ember borzad és fél. Ez hajtja az embert az öngyilkosságba is, amikor az élet nehézségével, ezzel a szörnnyel nem tud a képzeletvilága megbirkózni, olyan borzalmasan hat rá. Azonban, akivel Isten van, aki Istenhez menekül, aki Istentől várja a megerősítését, életének vezetését, bármilyen ijesztő, bármilyen borzalomkeltő legyen is az őt körülvevő állapot, amelytől retteg: az a lélek Isten biztatására azonnal kész hozzányúlni ahhoz a borzalomhoz, amitől fél, s akkor látja, hogy hiszen az közletről nem is olyan borzasztó, mint amikor messziről nézte.

Sem a szenvedés, sem a fájdalom nem olyan rettenetes, mint ahogy azt az ember a lelkével, a képzelőtehetségével kiszínezi és elképzeli, mert hiszen az Isten megerősíti az ember lelkét, hogy meg tudjon vívni azokkal a nehézségekkel, azokkal a borzalmakkal, azokkal a szenvedésekkel, amelyek előtte olyan félelmeteseknek és borzasztóaknak látszanak.

Nincs az a fájdalom, amit a földi ember Isten segítségével ne tudni elhordozni. Nincs az a szenvedés, amit el ne tudna túrni; mert az Isten közelsége, Isten jelenléte a lélekben erőforrást nyit meg, amely forráson keresztül a lélek új erővel telítődik, és amennyit elhasznál, amennyit elkoptat a maga erejéből, kétszer annyit nyer vissza.

Megedződik a lélek a fájdalmakkal, a félelmekkel szemben is. Példák az emberi életben a betegségek, hogy az emberi természet mi mindent el tud hordozni a legnagyobb türelemmel, sőt belenyugvással, ha az a szenvedés által lassankint megerősödik. A test alkalmazkodik még a legerősebb mérgekhez is, mert a test erői átalakulnak, így a lélek erői is átalakulnak mindennel szemben, amivel meg kell küzdenie.

Isten szava azt mondja Mózesnek: „Hogy meggyőződjél róla, hogy Én veled vagyok, hogy elhidd azt, hogy Én megcselekszem mindazt, amit akarok, és amit ígérek, dugd be a ruhád alá, a kebledbe a kezedet”. — Mózes beleteszi a kezét. — „Most vedd ki a kezedet” — mondja az Úr. — És amikor kiveszi a kezét, fehér, mint a hó: megpoklosodott. A keleti népek előtt a legrettegettebb betegség képe látszik Mózes kezén: fehér, mint a hó. — „Most ismét tedd be a kezedet!” — parancsolja az Úr. A félnék lelkű Mózes szinte minden gondolkozás nélkül engedelmeskedik, és abban a pillanatban meggyógyul a keze, mert az Úr úgy akarja.

Mindez arra volt jó, hogy Mózesben a hitet, a bizalmat megerősítse, hogy Isten csakugyan vele van, hogy csakugyan meg tudja tenni azokat a csodákat, amelyekkel népére és azokra a népekre hathat, akiktől el akarja szabadítani őket. Majd a későbbi időkben el fogom nektek beszélni, hogy a zsidók milyen nehézségeken keresztül, milyen hosszú vajúdas után s mégis hirtelen, minden átmenet nélkül voltak kénytelenek nemcsak kimenni, sőt úgyszólván kiűzettek Egyiptom földjéről. Amikor az elsőszülöttek halála bekövetkezett, a fáraó úgyszólván kiűzette a zsidó népet Egyiptomból. Ők csak azt kérték, hogy három napi járásra mehessenek, mégis futva kellett menekülniük, hogy vissza se nézhessenek, hogy meg ne bánhassák, hogy ne legyen idejük gondolkozni, se pedig módjuk és alkalmuk visszamaradni, még ha akartak volna is.

Amikor kint voltak a pusztában, csakugyan áldoztak az ő Uruknek, Istenüknek. Gondolhatjátok, milyen vegyes érzésekkel voltak eltelve lelkileg, hiszen ők még nem ismerték az Istent, ők csak azt tudták, hogy van egy Isten, aki az ő atyáiknak megjelent, aki az ő atyáiknak ígéretet tett. Ez az ígéret tartotta fogva a lelküket, hogy majd annak idején eljön hozzájuk az Isten és kiviszi őket a szabadságra. Hatalmas, nagy néppé teszi őket, akik helyet foglalhatnak a többi népek közt és gondoskodni fog az ő testi és lelki jólétükről. Ennyi volt a legmaga-

sabb, a legtöbb hitük, ez azonban nem volt kiépítve, nem volt kidolgozva. Azért volt szükséges a lelküknek az a nagy elnyomatás, hogy emberileg is megtanulják az alkalmazkodást azokhoz a földi törvényekhez, amelyek nélkül az ember csak mint a vad csemete, úgy élhet a földön.

De az is szükséges volt, hogy kijöjjenek Egyiptomból, s elfelejtsék az egyiptomi rabszolgaságot, elfelejtsék az egyiptomi életnek minden örömét, minden bánatát és szenvedését, hogy egy új élet, új törvény szedje fel őket, és új alapokra fektetett jövő állhasson előttük. **Mert ha megtartják az egyiptomi élet emlékeit és mindazokat a szokásokat, amelyeket Egyiptomban nemzedékről-nemzedékre a magukévá tettek, sokkal nehezebb lett volna a lelkükben elültetni annak az igazi Törvénynek az ismeretét, mint így, a pusztai bolyongás idején.** Meg van írva, hogy nappal felhő alakjában vezette őket az Isten, északa pedig tűzoszlop alakjában járt előttük.

Most nem térek ki, mint az előbb is mondtam, azokra a mellékkörülményekre, amelyek ennek az eseménynek mintegy kiegészítő részét, mintegy olyan elválasztó kerítését képezik, amely mindörökre elválasztja ennek a népnek történelmét a más népekétől, sőt nemcsak a más népek, hanem az egész föld történetétől.

Az Isten minden cselekedetével apróbb és nagyobb köveket rakott le ezek körül a történések körül, amelyek teljesen elválasztották a zsidókat a többi néptől, mert ez a nép Istennek választott népe, választott edénye volt, s eleitől fogva elvégzett dolog volt, hogy ebben az edényben azt a mennyei magot ülteti el, amely mag kikel és megnövekedve virágot és gyümölcsöt terem a mennyek részére a föld talajából.

A zsidó nép bolyongásaiban Istentől vezetettve a maga gyengeségével, bűnösségével, rossz hajlamaival, de lelkében azzal az élénk reménységgel követte az Istent, vagyis azt a jelenséget, amit nappal és éjjel látott, mint a gyermek az ő atyját. Ugy

szívták be a zsidók a lelkükbe azokat az igazságokat, mint a gyermek atyjának szavait.

De ezzel együtt növekedett a lelkükben az elbizakodás és az önmaguk magasabbra értékelése minden más emberfiánál. Így több bűnbe, több tévedésbe estek, és Isten mégsem hagyta el őket, mert az ő akaratát vitte véghez rajtuk. A Sinai hegyhez érve, Isten Mózzal ismét tudatta szándékát. Megparancsolta, hogy közölje a néppel, hogy ott valami nagy történik, mert ott népével szövetséget akar kötni, ott meg akarja pecsételni, hogy ez a nép az ő népe lesz, Ő pedig Istenük lesz. De ismerve a népnek, az embernek a gyengeségét, megparancsolta, hogy senki, se ember, se állat meg ne közelítse a hegyet, mert aki azt megközelíti, annak meg kell halnia.

Halljátok csak: annak meg kell halnia ! **Isten nem engedi, hogy a kicsinyes emberi természet Hozzá, vagy az Általa elvégzett nagy dolgokhoz közelítsen.** Levetetlen saruval nem szabad megállni a szent helyen, — figyelmeztette Isten Mózzal és a Sinai hegyhez nem szabad sem embernek, sem állatnak közelítenie, mert aki megközelíti, annak meg kell halnia. A nép a hegy körül helyezkedik el a táborban, látja és hallja mindazokat a borzasztó dolgokat, amelyek a Sinai hegyen történnek, látja a villámlásokat, hallja a dörgéseket, látja a földindulást, és a lelkében megremeg, mert érzi, hogy az Isten nagyon nagy hatalom, s ezzel a Hatalommal szemben az ember senki és semmi.

A Sinai hegy körül a földindulások, a borzasztó dörgések és villámlások a halált juttatják az ember eszébe. Aki azt a helyet, ahol Isten megjelenik és Magáról életjelt ad, megközelíti, annak meg kell halnia. Ez a borzalmas tudat az ember lelkét kicsinnyé teszi. Szükséges is, hogy kicsinnyé tegye, máskülönben az ember, az eltévedt szellem, odatolakodnék a Sinai hegyhez, és kíváncsi szemeivel mindenről meg akarna győződni, hogyan és mint történik. Isten távol akarja Magától tartani az embert kicsinyes természetével, de Magához akarja vonzani

a lelket imádságos érzésével, a félelem és az engedelmesség érzésével. Mózesnek, a kiválasztottnak, akit az Úr hívott, akit az Úr utasításokat adott, fel kell mennie a hegyre, de a többi sok ezer embernek távol kell maradnia a hegytől.

Mit jelent ez, testvéreim? Nem mindenkinek adatik, hogy az Isten dolgaiba beleárthassa magát, nem mindenkinek adatik, hogy az Isten cselekedeteit boncolgassa, Isten dolgaiban, Isten rendelkezéseiben keresgéljen. A tömegnek, az átlagembernek csak belenyugodnia és engedelmeskednie lehet; aki pedig nem nyugszik bele, aki nem engedelmeskedik, azt az Isten törvénye számadástételre hívja és eltörli őt a föld színéről, mint ahogyan eltörölte azokat a zsidókat, akik Mózesrel, a kiválasztottal szembehelyezkedtek. Mert nem Mózesrel helyezkedtek szembe, hanem Istennel, mert Mózesrel Isten választotta ki, Mózesben Isten akarata teljesedett ki. És akik hitték, hogy Mózesrel az Isten választotta ki, azok elérkeztek a megnyugvás és a boldogulás állapotába, akik pedig szembehelyezkedtek Mózesrel, akik Mózesnek Istennel való dolgait kritika tárgyává tették, azoknak meg kellett halniuk.

A ti mostani gondolataitokkal és érzéseitekkel ezt bizonyára keménynek és igazságtalannak találjátok, mint ahogy én azt sokszor látom, hogy az ószövetségben lévő dolgok felett könnyelműen kritikát mondtok, és úgy gondoljátok, hogy a ti mostani értelmekkel, a ti eddig megszerzett ismeretekkel jobban, helyesebben oldanátok meg azokat a dolgokat. Balga elképzelés ez, testvéreim! Isten örökké ugyanaz volt és ugyanaz marad; Isten törvényei az ember által megismerhetetlenek, áttekinthetetlenek. És bárha ismeritek a Krisztus által hozott világos és tiszta igazságokat, de *ha az ószövetség törvényeit, az ószövetség istenfogalmát nem ismeritek, nem tudtok magatoknak helyes véleményt kialakítani.*

Igen, *a Sinai hegyhez sem akkor, sem ma nem szabad a halandó embernek közelítenie*, mert aki Isten törvényeit ma is kritika tárgyává teszi, aki meg akarja közelíteni ezeket az igazságokat

anélkül, hogy őt az Isten hívta volna, anélkül, hogy az Isten munkára szólította volna, anélkül, hogy az Isten valamit is rábízott volna az ő dolgaiból, az maradjon távol a füstölgő Sinai hegytől. Mert ott a Törvény Szelleme oszt igazságot, és a földi embernek az előtt az igazság előtt csak meghajolnia, földre borulnia szabad és azt mondania: „Uram, legyen meg a te akaratod, én csak engedelmeskedni akarok”.

Mózes az Úr felhívja a füstölgő, villámokkal körülvelt Sinai hegyre és ebben az ítéleti keretben adja tudtára az ő kívánságát, akaratát. Mózes, mivel nincs más mire feljegyeznie Isten akaratát, két kőtáblát csinál magának. Ez a két kőtábla nem az emberek csinálmánya, Isten teremtésének egy darabkája ez a két kőtábla, *az ember szívének másolata. Nem a kőtáblára, hanem az ember szívébe akarja belevésíteni Isten Mózesrel az ő kívánságát, az ő akaratát.*

I. PARANCSOLAT:

„Én vagyok a te Urad, Istened.”

Az első parancsolat, ami a dörgésben és villámlásban megjelenik, ami a földindulásban hangzik, hangzott és hangzani fog mindaddig minden teremtett lélek fülébe, ameddig csak föld lesz: *Én vagyok a te Urad, Istened, aki téged kihoztalak Egyiptomból, a szolgálatnak házából.*

Én vagyok! Ezt mondja az Úr. Hiába tagadja le a földi ember, hiába mondja a testi életet élő, hogy nem láttuk az Istent, senki nem látta az Istent, tehát nincs Isten, mert nem ad Magáról életjelt! Az elégedetlenkedő, zúgolódó ember azt mondja, hogy ha Isten volna, nem engedné ezt a nagy igazságtalanságot, ami a földön történik, mert ha Isten volna, megszánná a nyomorgó embert, a szenvedő embercsoportokat és nem engedné megtörténni azokat a borzalmakat, amiket ember az emberen véghezvisz. Ezzel szemben azt mondja az Úr a vérzivatarokon, könnytengereken és a pokoli, fülsiketítő, harsogó viharokon keresztül is: *Én vagyok! Én vagyok a te Urad, Istened! Én vagyok, aki*

kiszabadíthatlak téged, de nem azon a módon, amelyen te akarsz az, eltévelyedett emberi lélek, hanem hallgasd meg az én beszédemet, keresd meg az én törvényemet: ezen keresztül szabadítlak meg tégedet!

Én vagyok! Ki az az Én, Aki azt állítja Magáról, hogy Ő van? Ki Az, merre van ez a Hatalom? Embertestvérem, ha a te szívedben nem érzed azt a hangot visszhangzani, amely azt mondja: „Én vagyok a te Urad, Istened”, mindenütt keresheted. Elnyeli a Sinai hegy mennydörgését, dübörgését az idő, a Sinai hegy felett cikázó villámok elmúlnak, a mennydörgések, a földindulásnak szavát felváltja a csendes esti szellő, de éppen úgy, mint ahogy a Sinai hegy villámaiban és mennydörgésében ott volt az Úr szava, az esti szellőben is ott van, csak a te szíved nem reagál reá.

„Én vagyok a te Urad, Istened”, ez hangzik időtlen idők óta és fog hangzani ameddig ember él a földön. Lehetnek emberek a tudomány legmagasabb csúcsára felkapaszkodva, lehet az emberi feltalálások korában az ember elbizakodottságában még magasabbra felfuvalkodva, mint a Sinai hegy teteje, akár hisz az ember, akár nem hisz, mindenütt hangzik: „Én vagyok a te Urad, Istened, Aki kihoztalak tégedet Egyiptomból, a szolgaság hátából”. Egyiptom a sötétséget, a szolgaságot, az elnyomatást jelképezi.

II. PARANCSOLAT:

„Ne csinálj magadnak faragott képet!”

Isten az, Aki van, Aki volt és Aki lesz, mert hiszen csak Ő van, s Általa van minden. Amikor Ő valamiből kivonul, az semmivé válik, összeomlik, mert a Van az Élet, az Élet lényege. Rajta kívül nincs senki, Ő az Isten; és mivelhogy Ő az, *Aki van*, és Rajta kívül nincs senki és semmi, ebből következik a második parancsolatot: *Ne csinálj magadnak faragott, képet, sem, azok ábrázatára, amelyek odafent a mennyben vannak, sem azok ábrázatára, amelyek odalent a földön, vagy a föld alatt vannak,*

hogy azokat tiszteld, vagy istenként imádjad. Valaki ezt cselekszi, az elveszíti, megsemmisíti, értéktelenné teszi a lelkében azt a helyet, amelyet Isten az ő valóságában, mint örökös és egyetlen uralkodó akar betölteni; és Isten nélkül marad a teremtmény, ha azt a helyet bármivel, vagy bárkivel betölti.

Miért mondja az Úr, hogy: „*Ne csinálj magadnak faragott képet?* Mert az ember messze esett az ő Teremtőjétől, és az ő Teremtőjét, mivel az Szellem, nem tudja elképzelni alak és forma nélkül. Azért könnyen hajlik arra, hogy ábrázatot alakítson ki a képzeletében, és ebben az ábrázolásban rögzítse azt a fogalmat, amelyet Istenről alkotott, és tisztelje azt, ami tulajdonképpen semmi, s mellette elfelejtkezzék Arról, Aki minden, Aki által a menny és a föld teremtetett. Aki által él és mozog minden, így aztán leveszi erről az alak- és formanélküli Istenről a tekintetét, a fogalmai visszatérnek a földre, az alakhoz és a formához. Ezzel elhomályosul az élénk, eleven összeköttetés az élő Istennel, s az élő Isten nem tudja a lelket a felé a cél felé irányítani, amelyet Ő tűzött ki és egyes egyedül csak Ő tüzhet ki teremtett gyermekei elé.

Hiszen látjátok a bálványok tiszteletét; látjátok, hogy az ember, mihelyt leveszi tekintetét az alak- és formanélküli istenfogalomról, abban a pillanatban elsekélyesedik az élete, megsemmisül az erkölcsi érzéke, és nem tudja megkülönböztetni a jót a rossztól; a rosszat követi jó gyanánt, a jót pedig elveti magától rossz gyanánt; az erényt bűnnek tartja, a bűnt pedig az erények közé sorozza.

Csakis az alak- és a formanélküli istenfogalom az, amellyel lelkében az ember szent félelemérzésben találja meg a helyes utat, hogy merre keresse, merre kutassa az ő Teremtő Istenét, s félve és rettegve keresi Annak akarátát, hogy engedelmeskedhessek Neki. Ez az egyedüli istenfogalom az, amely a lelket felfelé emeli és megtisztítja mindazoktól a bűnöktől, mindazoktól a tévelygésektől, amelyeket a *nincsb*en keresgélő, *nincsb*e fogódzkodó emberszellem kialakított magában.

Isten mindjárt meg is mondja, hogy akik leveszik a tekintetüket Arról, Aki kijelenti Magát, Arról, Aki azt mondja: „*Én vagyok*”, és másképp cselekednek, s nem engedelmeskednek az ő parancsolatainak, azok súlyosan bűnhődnek, mert Ő megbünteti az atyák vétkeit a fiakban harmad- és negyedíziglen. De akik engedelmesek, akik az ő szavát megfogadják, azokat megáldja, megsokszorozza rajtuk az ő áldásait ezeríziglen.

A szellemi Isten Az, Aki azt állítja Magáról, hogy: „*Én vagyok*”, Aki benne van mindenben, ami élet, ami fejlődés, ami az ember lelkét felfelé emeli és megtisztítja; Aki benne van a vezetésben, az irányításban, benne van a törvényekben, benne van a szeretetben, az irgalmasságban, benne van mindenben, ami jó és igaz. Akik ettől az Istentől eltérnek, akik hamis isteneket fāagnak maguknak, és hamis istenek utasításai után járnak, — nem szükséges, hogy azok éppen fāból, vasból, vagy aranyból csinált istenek legyenek, hanem bármi, ami valamihez hasonlít a föld alatt, a földön, vagy a föld felett, tehát még ha azok mennyei dolgok is, — vagyis akik hamis isteneket, istenutánzatokat alakítanak ki maguknak, azokat az Úr megbünteti harmad- és negyedíziglen.

Igazságos ez? Hányszor megbotlott az emberek okossága nemzetségről-nemzetségre ebben a fogalomban, s hányszor elesett! Mert azt mondták magukban: nem, az igazság és szeretet Istene nem jelenthette azt ki, ez úgy van becsempészve az írásba, mert a szeretet Istene nem büntető Isten, hanem a kegyelem Istene. **Itt megint azt mondom, hogy az ember ne próbálja Isten Lényegét boncolgatni, mert az ember csak maga körül láthat, és önmaga körül sem tudja mindazokat a következtetéseket levonni, amelyekre szüksége lenne ahhoz, hogy kivonja belőlük azokat az igazságokat, amelyek körülötte a törvényeket alkotják, annál kevésbé tud Isten Lényegébe behatolni, annál kevésbé teheti azt kritika tárgyává. Isten büntet, mert Isten, a Törvény Szelleme, az Igazság Szelleme szól ezekben a pontokban. *A Törvény Szelleme pedig semmit, ami***

nem igaz, nem tehet valósággá, mert csak az lehet valóság, ami igaz, és csak az lehet igaz, ami valóság. Isten azonban nem úgy áll bosszút, mint a földi ember. Isten megalkotja a maga törvényeit és ezek a törvények — hogy nektek valami hasonlatot mondjak — olyanok, mint különböző szűrőkészülékek. Előbb nagy általánosságban, durván szűrnek, azután mindinkább szűkül az a szűrőkészülék, az igazság szűrője, s mindinkább megtisztogatja azokat az igazságokat, amelyek ismét Istenhez szivárognak vissza. Tehát mindentől megtisztítja, ami tévelygés, és amit az emberek a Tőle való elesettséjükben a homályból, a *nincsből* merítettek, s amivel az igazságot megfertőztették.

Isten nem egy földi életet ad az embernek, hogy abban a maga üdvösségét eljåtssza, vagy megszerezhesse. És ha most, e késői korszak gyermekeinek is újra meg újra le kell merülniük az anyagba, hogy a maguk ismeretét kiszélesítsék és a világosságot mindinkább magukévá tegyék, annál inkább meg kellett annak történnie azokban az időkben, amikor még az emberi lélek tévelygései sűrű, vastag burkot alkottak a lélek körül. Ez a sűrű, vastag burok az életben, az élet folyamataiban feloldódik azokban az eseményekben és történésekben, amelyek az emberek életét körülveszik, mert mindazok a tévelygések, mindazok a helytelen igazságok azokban az eseményekben materializálódnak, amelyek a földi életet, a földi élet megpróbáltatásait és szenvedéseit alkotják.

Honnan vannak ezek, honnan jönnek ezek a tévedések, amelyek annyi szenvedést ontanak a földi életbe? A földi ember lelkéből oldódnak fel cselekedetekké, eseményekké, és ezek a feloldott tévelygések adják azokat a megpróbáltatásokat, amelyekből okulva a földi ember keresi a kibontakozást, keresi az igazságot Istenben. Igen, ezek a feloldódott tévelygések azok, amelyek büntetéskép ott állnak az ember lelke előtt. Ezeket nem az Isten adja bele a történések világába, hanem az alkalmakat Isten adja, hogy a földi ember lelkéről legombolyítsák a tévelygéseket azok az események, amelyek a lélekből sugároz-

nak ki. És amikor ezeket, mint hatásokat átéli, ezek ismét más hatásokat váltanak ki a lélekben, s mindig a jobb, az igazabb keresésére ösztökélik.

Minden rossz, minden tévelygés megbünteti az emberek fiait harmad- és negyedíziglen, mert mire elkövetkezik az idő, amikor a hatások megérnek, a harmad-és negyedízigleni ivadékok tulajdonképpen ugyanazok a szellemek lesznek, és így ők maguk hordozzák el mindazoknak a tévelygéseknek a következményeit, amelyeket az élet az ő lelkükből bontott le a történések fonalán keresztül.

Mindaz, ami az Istentől elfordult lélekben mint gondolat, mint érzés megszületik, rossz, ha abban a pillanatban nem is érzi az ember annak, de az utódok és az azután elkövetkezendők mind megisszák a tévelygés levét. Hiszen azért szenved az emberiség olyan kimondhatatlanul sokat, mert sok a tévelygés, sok a bűn, inert az Istentől elfordult lélek nem tud a világba jót beleültetni, nem hint magából szét jó magot, Istentől átítatott gondolatokat, érzéseket, kezdeményezéseket, hanem csak a rosszat, tévedést, bűnt, igazságtalanságot; és amikor mindez megéri, könnyet, fájdalmat és szenvedést terem.

„*De megáldom mindazokat ezeríziglen, akik az Én parancsolatomat megtartják*”. Igen, ilyen az arány. Az Istentől való jó, amit egyszer a lélek elfogadott és magáévá tett, amit a lélek megmozdulásaiban érvényre juttatott, rendelkezésében, elgondolásaiban materializált, a földi életben letéteményezve van nemcsak annak a javára, aki azt a maga lelkéből mint drága igazgyöngyöt előhozta, hanem mindazoknak az utódoknak is áldásává válik, akik utána következnek, ezeríziglen is.

Mert hiszen a jó nem veszíti el az értékét; az megütközhetik a rosszal: a jó, mint örök érték, megmarad, a rossz azonban szétbomlik, feloldódik könnyben, vérben, fájdalomban és szenvedésben, tehát széthullik, megsemmisül, mert az emberiség megunja, sőt megutálja a rossz következményeinek hordozását,

írtózva fordul el tőle, és nem akarja többé, hogy vele közössége legyen.

*

Tehát Isten szava hangzik; nem múltja idejét ma sem; most, az utolsó időkben sem. Éppen úgy hangzik, mint hajdan: „*Én vagyok a te Urad, Istened, Aki téged kihoztalak Egyiptomból, a szolgaság házából. Ne legyenek neked idegen isteneid Énelőttem, hogy azokat tiszteljed, hogy azoknak az idegen isteneknek a te szíved érzéseit odaajándékozd*”.

Mert ha idegen isteneknek adja oda az ember az érzését, tiszteletét, szeretetét, akkor az igaz Istennek nem marad fenn hely, és az igaz Isten nem tudja az emberi lelket az igazság felé vezérelni, nem tud gondolatokat és érzéseket belesugározni, s akkor az emberiség tévelyeg és így szerzi meg magának a szenvedéseket és nyomorúságokat.

III. PARANCSOLAT:

„A te Uradnak, Istenednek nevét hiába fel ne vedd!”

Azután azt mondja az Úr: A te Uradnak, Istenednek nevét hiába fel ne vedd, mert azt az Úr nem hagyja büntetés nélkül. Istennek, a Teremtőnek, a gondviselő Istennek neve szent. És amikor az ember az ő Istenére gondol, annak a szent érzésnek a rezgése kell, hogy átjárja a lelkét, ami minden idegszálában szétterjed, mikor tiszteletet ad az ő Teremtőjének; mint aki érzi és tudja, hogy minden jó Tőle jön, az élet Tőle függ és minden, ami körülötte van, Általa van, és nélküle az ember nem tehet semmit.

Tehát Isten nevének tiszteletet kell adni nemcsak kint a világban, hanem *bent az emberi lélekben is. Ott is kell lennie egy zugnak, ahová semmiféle más érzés, semmi más gondolat be nem férkőzik; kell lennie egy elzárt szentélynek, ahol az ember*

ennek az Istennek, ennek a Névnek oltárt emel, hogy ebben a szentélyben lakhasson Ő, az Úr.

Amely lélekben egy ilyen szentély ki van építve, és ennek a szentélynek minden egyes kövére rá van írva az Isten neve, annak a léleknek nem kell a sötétségben, a bizonytalanságban bolyongania, mert ez a szentély mindig befogadja őt. Ebben a szentélyben hangzik az Úr szava; ebben a szentélyben végzi el az Úr azzal a lélekkel a maga külön dolgát, mert minden emberi léleknek van egy szála, ami őt a Teremtőhöz fűzi. Ezt a szálat senki más meg nem találja, *ezen a szálon senki más nem közlekedhet, csak egyedül Isten az ő teremtett gyermekével.* És így bár testvérek vagytok szellemben és lélekben, testvérek vagytok test szerint is, mert egyugyanazon törvény alá tartoztok, hiszen ugyanaz a kéz alkotta meg a testeteket is, de azért ehhez a szálnak nem nyúlhat sem egyik, sem a másik. Mert ez a szál egy saját, külön összekötő kapocs az Istennel.

Szerethetitek egymást, egymásért nagy áldozatokra lehettek képesek a szeretet által, ami lángba borítja a lelket; egy lángban, egy irányban emelkedhetik fel a lelketek Isten felé: és mégis, a legnagyobb szeretet átolvadásában is különbözik ez a szál minden más száltól, mert *senki sincs hozzátok közelebb álló, mint a ti atyátok Istenetek, ő a legközelebbi hozzátartozótok.* Szükséges tehát, hogy mindenekfelett és mindenki közt Őt szeressétek a legjobban.

Senki sem ismeri a lelketek természetét, a lelketeknek minden parányát úgy, legyetek bár hibásak és vétkesek, vagy legyen a lelketekben a legszebb, a legtisztább, a legigazabb érzés; senki sem ért meg úgy titeket, mint aki a lelketeket alkotta. Ő ért meg titeket a legjobban, mert Ő szeret a legjobban. És ha Ő ennyi jóval alkotta meg a lelketeket, s a ti lelketek életét ennyi jóval árasztotta el, ha Neki gondja van rátok éjjel és nappal, jóban és rosszban, ha Ő minden pillanatban tud rólatok: szükséges, hogy ti is megemlékezzetek Róla. Szentélyt készíttetek a lelketekben az ő nevének, mert szent ő, Akinek szentségéhez semmi, amit

ti tudtok, amit ti ismertek, közel nem férhet. Szükséges, hogy ebben a szentélyben a ti gondolatotok megfürödjék jóban és igazban és valamit a ti életetekben értéknek találtok, amit szépek, igaznak gondoltok, szükséges, hogy a ti lelketek szentélyébe gyűjtsétek fel, hogy a ti mennyei Atyátok, a ti Istenetek megnézze, azt. Neki ajánljatok fel minden jót, szépet és igazat. Neki adjatok mindent, ami előttetek kívánatos és jó, mert övé a teremtett föld minden benne valókkal. Övé a ti lelketek is. És ha ti a ti lelketekből adtok egy részt Neki, Ő is az ő Lelkéből megeleveníti a ti lelketeknek ezt a részét és akkor nem fog rajtatok a halál törvénye, nem fog rajtatok a változandóság törvénye, mert ez a rész az övé és ezen a részen keresztül ti is az övéi vagytok.

Ne emlegessétek az ő nevét kicsinyes, hétköznapi, bűnnel és vétékkel terhelt életetekben; ne esküdözzetek az ő nevére. Csak ha valami nagy lelki dolog forog kockán, mondhattok ennyit: „Él az Úr, az én Istenem, Aki látja az én lelkemet és az én lelkemnek érzéseit, hogy azok igazak”. Ennyi lehet a ti esküvésetek. Mert ha valaki felveszi az ő nevét hiába, nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül.

Vajon nem elég büntetés az a ti részetekre, ha az ő nevét elkoptatjátok a ti lelketekben, ha színehagyottá, fakóvá teszitek, és azon a szentélyen, amelyet az ő nevének építtettek a ti lelketekben, végigszáguldanak azok az emberi szenvedélyek, végig húzódnak azok a bűnök és tévelygések, amelyek megszentés-telenítik és elértéktelenítik a szívetek templomát és szentélyét?! Oh, az ilyen megfertőzött templomon keresztül nem jelenik meg nektek az Úr, hogy titeket az ő útjára hívjon, hogy titeket figyelmeztessen, ha valamit rosszul cselekedtetek! Oh, az ilyen minden rosszal és minden közönséggel megtöltött szentélyen keresztül nem láthattok be abba a lelki világba, ahol a ti üdvöségeitek van fenntartva!

Olyanná teszitek a ti templomotokat, a ti szentélyeteket, mint a jeruzsálemi templom előcsarnokát azok az árusok, akiket az Úr

kötélből font ostorral hajtott ki. Vajon nincs-e szüksége annak a léleknek egy nagy tisztogatásra önmagán, aki az Úr nevét minduntalan a száján viseli, minden szavában emlegeti, de a lelkében igaz és őszinte érzéssel nem ad hálát Atyjának, Istenének és nem hívja segítségül Azt, Aki egyedül segíthetne rajta? Ez azonban lehetetlenné válik, mert ő a hétköznapi életébe belevonja és megmártogatja ezt a szent nevet abban a szennyel és bűnös tévelygésekkel teljes folyóban, amelyet a bűnös élet indít meg emberről-emberre és sodorja végig benne az emberlelkeket!

Testvéreim, tisztítsátok meg a lelketeket és gondoljátok meg, mielőtt az Isten nevét az ajkatokra veszitek, mert azt az Úr nem hagyja büntetés nélkül. Valaki Isten nevét minduntalan a szájára veszi és nem ad tiszteletet ennek a névnek, abban a lélek szentélye megromlik, és nem marad benne egy zug, ahol az Isten szavát meghallhatná.

A jeruzsálemi templom felépítésénél egy szentélyt kellett az Úrnak készíteni, ahová csak a főpapnak volt szabad belépnie minden évben egyszer. Ezt a szentélyt mindannyiótoknak fel kell építenetek, és ott azzal a tömjénfüsttel áldoznotok, ami alatt a lelketek legszebb érzését, a szívetek legigazabb vágyát értem, hogy Isten nevének tiszteletet adhassatok, hogy Isten Lelkével összekötve a ti lelketeket, várhassátok az Isten áldását, az Isten közeledését.

Mert nem mindenki, aki azt mondja: „Uram, Uram, nem a te nevedben cselekedtünk-e nagy nagyokat, ördögöket űztünk, betegeket gyógyítottunk,” — megy be a mennyországba. Hanem aki a lelkében hordozza az Isten akaratát, Isten rendelését, és aki engedelmesen alárendeli magát ezeknek a rendelkezéseknek, ezeknek a törvényeknek, aki Isten akaratát a lelkének szentélyében hordja és életében ennek a szentélynek tiszteletet ad: annak számára hangzik ki ebből a szentélyből az Isten szava. Amely őt megóvja, megvédi mindazoktól a cselekedetektől, mindazoktól a félrelépésektől, amelyek az ő örökkévaló életére

nézve szenvedéseket és nagy, megbánnivaló tévelygéseket hoznának létre.

Isten megbünteti azt, aki az ő nevét hiába felveszi. Ne esküdjetekek tehát az ő nevére. De legyen a ti beszédetek anélkül is igaz szívből való, szóljátok az igazságot, és ne szeressétek a hazugságot. Mert aki a hazugságot szereti, aki a lelkében tetszeleg azokban a hazug jelzőkben, amelyek csak arra jók, hogy egymást félrevezessétek, annak a lelke üres és pusztaság lesz; hiszen abból, ami hazugság, nem marad semmi; legyen bár az a legboldogítóbb hazugság, akkor is por, hamu és csalódás lesz az eredmény.

Szeressétek az igazságot; beszéljetekek igazságot, hogy tudjatekek egymásnak hinni. Mert ha meg leszetekek róla győződve, hogy egyik a másikat hazug beszéddel nem áltatja, hanem minden szavában igazat mond, akkor nem szükséges, hogy az Úrnak nevét esküdözéssel minduntalan levonjátatekek a magatatekek világába. És akkor az Úr megáld titeket, megszenteli a ti lelketekek szentélyét, és örök lakást vesz ott. Mert hiszen ti az övéi vagyatekek, Ő pedig a tiétekek, és Ő veletekek marad, és a ti lelketekeket boldogabbnál boldogabb állapotokba vezet.

A három fő parancsolat.

Testvéreim, szívleljetekek meg ezeket az ígétekek, amelyek az Úrnak az Ő - Maga iránt való - kívánságait adják tudtára az embernekek. Ez az a három fő parancsolat, amit ő kíván a Maga személyével szemben.

Ismerjetekek el mindenkor, mindenben, hogy Ő van, ő a Szabadító, az erős Isten. Ő minden korban, mindenben benne van, Nélküle nincs semmi; ismerjetekek el, hogy ő minden formától mentesen, mint Szellem, általatatekek felfoghatatlan alakban köztetekek, bennetekek él és az egész világmindenséget betölti. Nincs senki és semmi, aki vagy ami Hozzá hasonlatos lenne, legyen az bár a földön, vagy a mennyben; aki azt a tiszteletet megérdemel-

hetné, vagy magának igényelhetné, amely Neki jár egyedül az ő teremtett gyermekei részéről.

Mindennek és mindenkinek félre kell állnia, amikor Istent dicsőítitek, Istent dicséritek. Ami a ti lelketekben hasonló érzést kelt fel, annak félre kell állnia, mert senkinek és semminek sem szabad elfognia az Istennek járó dicséretet és dicsőséget. Minden más iránti érzés csak összevegyülhet ezzel. Csak megerősítheti a ti dicséreteteket, amelyet az ő trónusának zsámolyához küldötök, de elfognia, felfognia a dicséretet senkinek sem szabad, Isten és közetek büntetlenül nem állhat senki; sem fent, sem alant nincs olyan teremtett lélek, aki ezt megtehetné, mert mihelyt ezt megtenné, magát máris bálványul állítaná, Istenül állítaná oda s akkor az Úr letaszítaná őt a mélységbe, mivel erre vetemedett.

De ti se csináljatok magatoknak bálványokat se emberből, se szellemből, se élettelen tárgyakból, hogy azokat istenként tiszteljétek, vagy a lelketek legtisztább és legnagyobb szeretetét a teremtett lényekre árásszátok ki, mert — ezt jegyezzétek meg! — egyedül Isten igényli ezt Magának, övé az, mert egyedül ez az, amit Neki magatokból adhattok, s ezt akarja Ő, erre vár, és ez az, ami összeköt Vele titeket. **Építsetek szentélyt az Isten nevének a lelketekben. Ne legyen ez a Név nálatok mindennapi szó, hanem amikor ezt kimondjátok:** alakuljon ki a lelketekben egy nagy, szép, igaz csillogás, egy boldogító rezgés. Így adjatok ennek a Névnek tiszteletet, dicséretet és dicsőséget a lelketek szentélyében. Erre van szükség, hogy a ti Uratok, Istenetek összegyűjthessen titeket, mint az ő népét, amelyet ő megszentel, felemel, megtisztít és megigazít; hogy amikor felemel titeket, és ti megismeritek Őt, akkor valóban boldog felismeréssel emlékezhessetek arra az időre, amikor még nem estetek bűnbe, amikor még az Atya karjaiban hordozott titeket. Erre az ébredésre hí titeket a ti Istenetek, aki nektek parancsolatokat adott, hogy ezeket megtartva közelebb vonjon bennete-

ket az ő Lelkéhez, hogy érezték az ő Lelkének melegét, annak az Életnek boldogító áramát, amely Tőle árad felétek. Ezt akarja Ő. Nem büntetni, nem uralkodni akar Ő felettetek, mint ahogyan azt a bűnös lélek elképzei, hanem boldogítani akar benneteket. Vegyétek ezt az eszetekbe és gondolkozatok felette; ne felejtsetek el, ne vessétek ki a lelketekből, a szívetekből, és meglátjátok, hogy mindig jobban és jobban fogjátok Őt alak és forma nélkül szeretni és tisztelni. Ő pedig átalakítja a lelketeket, s azon keresztül az életeteket, hogy már itt, ezen a földön megismerhessétek azt a békességet, amely Benne van.

IV. PARANCSOLAT:

„A szombatnapot megszenteld!”

„Megemlékezzél a szombatnak napjáról, hogy azt megszenteljed. Hat napon át munkálkodjál, tedd minden dolgodat, a hetedik napon azonban ne tégy semmi dolgot, hanem az a te Uradnak, Istenednek megszentelt napja, szombatja legyen. Valaki a te kapuidon belül van, ameddig a kezed elér, ami a tied, ami felett rendelkezel, az mind-mind nyugodjék a hetedik napon. Mert hat nap alatt teremtette Isten a világot és a rajta levőket, a hetedik napon pedig megnyugodott; megszentelte ezt a napot; legyen tehát ez a hetedik nap neked is megszentelt napod”.

Ez a parancsolat mintegy átjárót képez az Isten Személye és az ember személye közt. Mert a legfőbb parancsolat azt mondja, hogy: „szeresd Istent mindenek felett, teljes szívedből, teljes lelkedből, és szeresd embertársadat, mint tenmagadat”. Tehát Istent mindenek felett szeretni, Isten parancsolatainak mindenek felett engedni: ezt kívánja az Úr, a mi Istenünk, azután pedig azt, hogy az ember szeresse a felebarátját, mint önmagát.

Szükséges hát, hogy az ember szeresse magát, de nem azzal az önző szeretettel, ahogyan azt az elferdült lélek magában kialakította, hogy mindent önmagán keresztül szemlél, mindent önmagán keresztül élvez és mindent csak azon az érzésen keresz-

tül értékel, mely érzés neki kedvez, tehát az önzésen keresztül szemléli a világot és a rajta levőket.

Pedig ha megadat nem szereted helyesen, embertestvérem, nem szeretheted Istent sem, aki neked a létet, az életet ajándékozta. Nem szeretheted a célt, amely felé közeledned kell és a legkevésbé szeretheted embertársaidat, akik téged látszat szerint sokszor éppen a boldogságtól és a cél megközelítésétől tartanak vissza.

Ha Istent szereted mindenek felett, megtartod az ő parancsolatait, akkor ezek a parancsolatok előbbre visznek téged a fejlődés útján úgy, hogy lépésről-lépésre jobban megközelelitheted a célt és minden lépésnél újabb meg újabb, eddig ismeretlen örömeket fogsz találni, s ismeretlen, eddig elképzelhetetlen boldogságban nyugszik meg a lelked, amelyeket az Isten számodra fenntartott.

Mikor a te lelked a célját eléri, te mind ezeket megismered, mert az Isten neked mindent oda akar adni, hogy mindent önmagádban találj meg, hogy a tied legyen minden, hogy az egész világ urává légy, csupán egyetlen fenntartással, hogy a te Teremtőddel szemben mindig teremtett lény maradsz. Tehát ha az Isten valamit kíván az emberektől, az ő teremtett gyermekeitől, nem önző célból kívánja azt, hanem azért, hogy boldoggá tehesse őket. *Isten rendeleteiben, parancsolataiban mindazok az eszközök és lehetőségek vannak lerakva, amelyekkel ha az ember él, amelyek felé ha kinyújtja kezét, mindazokat az örömeket és boldogságokat megszerezheti magának, amelyeket számára Isten a teremtés pillanatától fogva fenntartott.*

Ez a parancsolat különösképpen a legvilágosabban vezeti rá az emberi lelket erre: „Megemlékezzél a szombatnak napjáról”. A szombati nap a nyugalom napját, a nyugalom idejét, a célhoz érés idejét jelképezni. „Hat napon munkálkodjál, a hetedikén ne tégy semmi dolgot se te magad, se a te szolgád, vagy szolgálóleányod, se a jövevény, aki körülöttes van, se a te barmod, hanem mind nyugodjanak Isten akarata szerint”.

Mit tesz ezzel szemben az ember? Egészen mást, mint amit Isten akar és kíván tőle. Belemerül az anyagi élet gondjaiba, bajaiba; dolgokat, munkákat tűz maga elé, még pedig olyan dolgokat és munkákat, amelyek sem a lelki, sem a testi haladását semmiképp sem nem mozdítják elő. Megterheli magát hiábavalóságokkal, hiábavaló aggodalmakkal és fáradtságokkal és *azért nem tudja elvégezni a szükségeset*, azt, ami az ő lelkének és testének előnyére válnék az Isten parancsolatai szerint. Hiábavalóságokkal tölti meg földi életének napjait, s ezzel sokasítja a gondokat, a bajokat, a fáradtságokat maga körül és a feje felett, úgyannyira, hogy nem hogy hat nap nem elég földi élete munkájának elvégzésére, hanem szükségesnek találja, hogy még a hetedik napon is hiábavalóságokkal, bajokkal, gondokkal és fáradtságokkal foglalja le az idejét. Így aztán módot nyújt arra, hogy az ellentét, amely minden gondolatában, érzésében, vágyában, akaratában és cselekedetében megnyilvánul, semmivé tegye Isten parancsolatát, érvénytelenné és értéktelenné tegye az Úr rendelését és a nyugalom napját is a munkának, gondnak, fáradtságnak és a hiábavaló örömök keresésének napjává tegye.

Mit akart az Isten a hetedik nappal? Oh, nem olyan kicsinyes tervei vannak az Istennek a hetedik nappal, mint ahogy azt az ember az ő kicsiny életkörzetében el tudja gondolni! Ezzel a rendelésével Isten azt akarja az ő embergyermekeinek tudomására adni, hogy végezzék el hat napon a testi szükségleteikre adott munkát, végezzék el a testi érdekek betöltésére adott időben azt a feladatot, amelyet az anyagban az anyagért kell véghezvinniük, hogy az anyagtól megszabadulva a hetedik napon szellemi és lelki életet élhessenek. Hogy a hetedik napon bezáruljon mögöttük az anyagi világ ajtaja és lelki szemeikkel tekinthessenek felfelé, az örökkévalóság birodalmába, hogy ott keressék és kutassák a földi élet célját és azokat a lehetőségeket, amelyekkel megszabadulhassanak az anyag terhének nyomása alól.

„Az Isten a világot hat nap alatt teremtette”, — azt mondja az írás, — „a hetediken pedig megnyugovék”. A hetes szám a világ fundamentumának lerakásánál is fontos tényező volt s a világ fejlődésének alaptörvénye is a hetes számon halad tovább, egészen addig, ameddig befejeződik a hét, befejeződik a világ fejlődésének ideje. Ez a hat nap. Mikor pedig eljő a hetedik nap, a nagy szombatnap, akkor ismét megnyugszik a paradicsomból kivetett emberi szellem Atyjának, Istenének kegyelmében, az örökkévaló boldogságban, az örökkévaló békében, mert akkor ismét hazatalál és megpihenhet az ő Teremtő Atyjának kebelén. Akkor minden vágya beteljesülve, minden reménysége megvalósulva ott csillog, ott ragyog körülötte abban a környezetben, az Isten országában, ahová nem szűnt meg és soha nem szűnik meg az Atya visszahívni az ő szellemgyermekait.

„Hat napon át munkálkodjál, de a hetedik napon ne tégy semmi dolgot, se te magad, se a te szolgád, vagy szolgáló leányod, se a te barmod, se az a jövevény, aki a te kapuidon belül van, hanem legyen az az Úrnak megszentelt napja”.

Nagyon szeretném, testvéreim, ha ezt megszívlelnétek a ti lelketekben és megtérnétek az Isten parancsolatához, hogy azt a hetedik napot csakugyan az Úrnak szentelnétek. Először a ti lelketekben, azután pedig a ti, anyagi életetekben, mintegy a lélek ténykedésének kivetítéseképp, hogy az anyagi világban is láthatóvá és érezhetővé váljék az az áldás, amellyel titeket a hetedik napon a ti Atyátok, Istenetek megáld, amiért az ő napját megszenteltétek. Mert megáldana titeket a ti mennyei Atyátok, ha a hetedik napot igazán a nyugalomnak napjává tennétek a ti földi, testi énetek részére, és örömnappá, boldogságnak napjává, a ti reménységeiteknek, vágyaitoknak megvalósulása napjává tennétek azt a napot, amelyet Isten arra rendelt nektek. Miután Krisztus eljött és megkereste mindazokat, akik veszendőbe mentek, és megtalálva azokat, új világ lakóit körülöttük s a szellemi törvény lett az uralkodó, azóta a megváltottak serege

a Krisztus feltámadásának napját, mint új törvényalkotó alapot, a vasárnapot tette a nyugalomnak napjává, a „szent szombat” napjává.

Legyen hát ez a nyugalom napja igazán szent; ezeket az Istennek szentelt napokat ne sötétítsétek el a földi élet alacsony, hitvány, értéktelen rongyaival, gyötrődéseivel, törekvéseivel, hiábavalóságaival; annak az örömmek, annak a boldogságnak feláldozásával, amelyet ezen a napon a ti lelketek Istenhez kapcsolódva érezhet. Ezen a napon nyugodjatok testileg, ezen a napon hagyjátok a földi dolgokat békében; ahelyett a ti lelketek ébredjen szent világossággal betöltött reggelre, az Istennek szentelt nap reggelére. Örüljétek Isten rendelésének, Isten parancsolatának. Örüljétek az Istenhez való közelségeteknek, örüljétek annak, hogy az Isten elrendelte, hogy a hetedik napot Neki szenteljétek.

Hiszen Ő azt óhajtja ezzel, hogy lebontsa rólatok a földi élet bűját-bajját, keservét, fájalmát, fáradtságát és a ti lelketeket szabaddá tegye a hetedik napon, hogy azt megszentelve szárnyakat növeessen a ti szellemeteknek, hogy feljebb emelkedjétek minden egyes vasárnap, minden egyes nyugalomnak szánt nappal, ameddig itt ezen a földön mozogtok.

Elkövetkezik az idő, amikor a ti földi napjaitok ideje lejár, és amikor megtér a ti szellemetek abba az óhajtott nyugalomba, abba a szombatba, amelyet nektek minden napokkal, de főképp minden hetedik nappal munkálnotok kell. Hiszen tulajdonképpen a hét minden napján a vasárnapért kell munkálkodnotok, mindennap azért kell bizonyos munkát elvégeznetek, hogy a vasárnapotok nyugodt, boldog, csendes és a ti szellemeitek előrehaladását szolgáló nap legyen. Úgyszintén a ti életek minden napján azért kell munkálkodnotok, hogy amikor elkövetkezik rátok a szombatnak nagy napja, amikor a kezeitekből kihullik a munkálkodó eszköz, amikor nem tudtok már gondolkozni, nem tudtok már a holnapért törekedni, amikor már hiába akartok, nem vagytok képesek többé semmit fordítani azon,

amit tettetek, amikor elkövetkezik a pihenés ideje minden lélek részére : akkor abból élhettek, abból táplálkozhattatok, amit hat napon, az élet hat napján szereztetek.

Mert ha a ti életek munkanapjain csak hiábavalóságokért munkálkodtatok, porrá és hamuvá omlik körülöttetek az eredmény. És amikor a ti lelketek széttekint a nyugalom helyén és a nyugalom idején, a szent szombatnak napján: üresen találjátok azt. Mert nem lesz a lelketeknek tápláléka, mivel azokat az Úr által adott szent napokat a ti földi életekben nem töltöttétek meg azzal az isteni fényel, azzal az isteni táplálóerővel, amivel megtölthettétek volna: az Igének erejével. A ti lelketek keveset foglalkozott Istennel, az ő rendeléseivel, az ő igazságai-val. Nem kerestétek, nem kutattatok azokat az alkalmakat, amelyek benneteket az Istenhez mind közelebb és közelebb vihettek volna, hogy mind jobban és jobban megérthessétek az ő akaratát és az ő szívének érzését. És akkor ti szegények és nyomorultak lesztek, és hiába kerestek, kutattok, fáradtok a szombatnapon, amikor már az Istenben és Krisztusban kellene pihennetek.

Azért mondja az Úr egyik kijelentésében: „*Vigyázzatok, hogy a ti futástok ne legyen télen, se szombatnapon*”! **Mert elkövetkezik a hétnek a vége, a hatodik nap estéje, — amely már most vagyon, — elkövetkezik a péntek este és mindazok, akik hallották az Úr szavát, mindazok, akik megértették az ő akaratát, egybegyűlnek az imádkozásnak, a hálaadásnak idején és a lelkük hálaadásával meggyújtják a gyertyákat és egybegyűlnek a házban.** Azzal a szent igével a szívükben, amellyel az Úr összegyűjti az övéit, mindazokat, akiknek üdvözülniük kell, akik befogadták az ő akaratát, akik megtértek az ő áldozatának, az ő szeretetének, az Általa kibocsátott kegyelemnek idejében. Szóval akik megértették az ő Urukát és Istenüket. És ezek készülnek a nagy szombatra, a nyugalomnak idejére, amikor elmúlik minden küzdelem, minden fáradtság; meg-

szűnik minden nyomorúság, minden jajkiáltás, felszárad minden könny és megszűnik minden sóhajtás.

Itt a gyertyagyújtás idején, a gyertyafényben az Urnak házában egymásra ismernek azok, akik széjjelszórva a világban keresték a lelkük enyhületét és engesztelődését; ezek összegyűjtetnek a világ mind a négy részéről, északról, délről, keletről és nyugatról abban az egy szóban, abban az egy igében, amelyet Isten adott az övéi megváltására.

Vigyázzatok, testvéreim, hogy el ne maradjatok erről a péntek estéről, vigyázzatok, hogy beérkezzetek a hét végére, hogy amikor megkezdődik a péntek esti előkészület, akkorra mindnyájan együtt legyetek az Úr táborában, és mindnyájan megismerjétek egymást arról a titkos jeligeről, amelyet csak azok ismernek meg, akiknek lelkében az Úr képe kiábrázolódt.

Ezek megismerik egymást, vonzódnak egymáshoz, megbocsátják egymás hibáit, gyengeségeit, gyarlóságait, sőt igyekeznek egymást szépíteni azzal a szeretettel, azzal a szent igyekezettel, amelyet az Úrtól vettek parancsolatképpen, és amelyet ők a szívükbe véstek.

Ez a jelige emelte őket feljebb és feljebb azokon a szakadékokon, azokon a járatlan utakon, amelyeken keresztül az ellentét csalogatja azokat, akiknek még kedves a világ öröme, akiknek még kedves a könnyen szerzett zsákmány, akik még a törvénytől kívülről akarják a boldogságukat és megelégedésüket elérni. Nem lehet egyik lábbal az Úr útján, a másik lábbal pedig az ellentét útján haladni. Nem lehet egyidejűleg az Úrnak, meg a világ hatalmasságának szolgálni. Azért egész szellemetekkel, lelketekkel és testetekkel az Úr útjára kell térnetek, hogy az Úr az ő Szellemével megvilágosíthasson titeket, és ezen a világosságon keresztül megmutassa, mit kell elvégeznetek, milyen munkát, milyen feladatot kell betöltenetek földi életetekben.

Ezeket csak a földi élet megszentelt napjaiban, az Úrral való közösségben szerezhettek meg, amikor elhagyva a világ hiá-

bavalóságait, a mulandó élet gondját, baját, fáradságát, testileg pihentek, lelkileg pedig a fénnel elárasztott utakat, az igével bevilágított utakat keresitek. Amelyeket Isten az ő szeretetével és kegyelmével megmutat nektek, mert kézen fogja a ti gyenge lelketeket, támogat, ha elesni készültök, és ha elestetek, felemel titeket, ha Hozzá fordultok segítségért.

Jöjjetek hát be az Isten által megépített házba, mielőtt még a szombat megkezdődne; jöjjetek be abba a nyugalomba, amelyet az Isten azoknak készít, akik őt keresik, akik az ő törvényeit kutatják. Jöjjetek és hívjátok be magatokkal mindazokat, akik szintén keresik a békességet, a nyugalmat, akik keresik az Istent, de meg nem találhatják, mivel az ő lelkük még telve van az élet zürzavaros gondjaival, fáradalmaival, és hiábavaló törekvéseivel. Hozzátok be magatokkal ezeket is a házba, hogy a ti lelketek világosságánál, mintegy örök hálaadás imádságánál — amellyel ti Istenhez tapadtatok, amellyel ti örökkévaló szolgálatra köteleztétek el magatokat a ti Atyátok házában szeretetből, mivelhogy Ő megkeresett és megmentett titeket a haláltól, a kárhozattól, — ők is megtalálják az utat. Jöjjetek be és gyújtsátok meg a gyertyákat, hogy azoknak fénye kisugározzák a házból, ahová mindannyian egybegyűlünk, akik az Istent keressük, akik az Isten parancsolatait megtartjuk, hogy ennek a háznak ablakai világítsanak ki a világba, és mindazoknak, akik szenvednek, akik sírnak, jajgatnak és gyötörődnek az élet zivatarában, menedéket hirdessenek.

Hirdessétek az Isten nagyságát és dicsőségét; hirdessétek az Isten igazságát. Térjete meg ti magatok, hogy a ti életeteken keresztül az Istentől elfordult világ lássa meg a világosságot, lássa a békességet, lássa a megelégedettséget, és lássa az Istenrel való együttélés boldogságát és örömet; hogy lássa az Istennek igazságát és kegyelmét rajtatok megnyugodni, és megkívánva ezt a békességet, ezt a nyugalmat, hozzátok csatlakozzék, hogy veletek együtt Istené lehessen.

Ne akarjatok azonban ti az emberekből mindenáron spiritistákat faragni. Ne keressétek azokat a lehetőségeket, hogy boldognak, boldogtalannak, hívatottnak és nem hívatottnak a szellemvilággal való nem mindig áldásos kapcsolatot megnyissátok. De ha már a ti lelketekben kiépült az Isten utáni vágy, ha a ti lelketekben valamennyire megerősödött az Istenben való hit, és az Isten akaratában való megnyugvás, ha a ti lelketekben már gyakorlattá vált az Isten iránti engedelmisség, ami az ő törvénye iránt, az ő parancsolata iránt való fogékony-ságban nyer kifejezést, **akkor ezzel a ti hitetekkel s azzal a szeretettel, amellyel Isten országáért mukálkodni akartok — nem erőszakkal, hanem szelídséggel — terjesszétek Isten országának igazságát.** Ezzel hívjátok be mindazokat, akik tévelyegnek, mindazokat, akik még nem találták meg azt a pontot, ahol megbizonyosodhatnak Isten létezéséről, az ő törvényének valóságáról és igazságáról, hogy általatok megnyerhesse a lélek azt, hogy el ne vesszen, hanem örök életet nyerjen.

Szenteljétek meg hát azt a napot a lelketeknek Isten felé való törekvésével, imádsággal, Isten nevének dicséretet és dicsőséget adva; szenteljétek meg jó cselekedetekkel, szenteljétek meg az egymás iránt való kiengesztelődéssel, megbocsátással és a szeretetnek gyakorlásával.

Adjatok hálát az Istennek mindazért, ami a hat napon történt. Mert ha hálával fogadjátok Isten rendelését, amellyel titeket az élet útjain vezet, — bárha az ma még talán előttetek megfoghatatlan, nem kellemes, sőt nem is kívánatos, mint amilyenek a szenvedések, fájdalmak és a lelki gyötrődések, — de ha az Isten iránt való hittel, engedelmisséggel és hálaadással hordozzátok azt: az a ti lelketeknek mindig javára válik. **Nincs az az igazságtalanság, nincs az a méltatlanul elszenvedett bánalom, ami a ti lelketeknek javára nem válnék,** — nem úgy, ahogyan ti emberileg elgondoljátok, nem úgy, ahogyan azt a ti fejletlen igazságérzésekkel kialakítjátok, hanem úgy, ahogy

Isten az ő kegyelméből a ti javatokra a legjobbnak látja, — ha azt békén elhordozzátok.

Ne tapadjatok a föld rögéhez, és ne tekintetek a mélységekbe, a szakadékokba, amelyeket az ellentét gondolata és törekvése a ti elbuktatásotokra a föld mélységeibe vájt, hanem tekintetek előre és felfelé, az Isten kegyelmében bizakodva, és akkor azokon a mélységeken keresztülemel titeket az isteni kegyelem. Tekintetek felfelé, bízzátok magatokat Istenre; mert ha a ti lelketeket odaadtátok Neki, Ő a ti lelketekben ezer- meg ezerféle megoldást talál, hogy azokat a mélységeket, azokat a szakadékokat betöltse és felemeljen titeket azokra a lelki magaslatokra, amelyekről ma még álmodni is merészségnek tartanátok. Mindenek lehetségesek az Úrnak. De ti, ember testvéreim, ne keressétek azokat a lehetőségeket, amelyek megoldhatatlanoknak látszanak előttetek. Ti emberek vagytok; végezzétek csak el hat nap alatt a ti munkátokat. Úgy munkálkodjatok, mint akik tudják, hogy minden munkáról el kell számolnotok; minden munkát Isten akarata szerint, a legjobb tudásotokkal és legjobb akaratotokkal, a legigazabb önmagatok odaadásával végezzetek, mert nincs az az alacsonyrendű munka, amelyért Isten az ő kegyelmében meg nem fizetne tinektek igazságosan és bőségesen.

Amikor pedig a hat napon munkálkodtok, bármi legyen is a hivatásotok, úgy végezzétek azt, mint akik nem embereknek dolgoznak, hanem elsősorban Istennek munkálkodnak. Hiszen Ő bízott meg titeket azzal a munkával, amit végeznetek kell, s egyúttal önmagatoknak is munkálkodtok.

Istennek munkálkodtok azért, mert mindnyájatoknak, mint embereknek, hordoznotok kell a világ terhét és súlyát, hordoznotok kell az összemberiség és az összes megtévedt szellemek hátrányos alkotásainak azokat a következményeit, amelyek az anyagban lerakva, megsűrűsödve itt e világot és ennek természetét alkotják. Mindezt fel kell dolgoznotok, s ki kell bogoznotok mindazt a tévedést, mindazt az ellentétet, ami az Isten-

től adott jót, igazat és szépet szenvedtetővé, csúnyává és nem kívánatossá tette; ami benne van a föld rögében, benne van az ember testében, mint betegség, mint halál, mint nyomorúság; benne van a lelkében, mint hamisság, önzés, gőg, gyűlölet, szeretetlenség, indulat, stb.

Ezek által a bűnök által alkotott rétegek nemcsak a föld rögében, nemcsak a föld produktumaiban vannak benne, hanem benne vannak a saját testetekben is betegségek formáiban. Ezek mind a szellem tévedésének következményei, amelyek együtt a nehéz életet, az egymás szenvedtetését, az élet nyomorúságát képezik.

Mindezt nem lehet egynek a vállára rakni, sem tíznek, sem száznak, hanem mivelhogy mindnyájan egyformán hozzásegítettétek ahhoz a világot, hogy így megsűrűsödjék és ilyen következményeket teremjen a részetekre, — sőt még ma is mindnyájan, kivétel nélkül a világ terhelői vagytok a ti ferde felfogásaitokkal, helytelen igazságaitokkal, amelyek nemcsak a cselekedeteitekben, hanem a gondolataitokban és érzelmeitekben is kifejezésre jutnak, — **tehát senki se húzza ki magát a terhek viselése alól, mindenkinek viselnie kell a nyomorúságot, az életnek terhét.**

Emellett mindenkinek adott az Úr örömeket is az életben, hogy a lélek el ne fásuljon, a szív meg ne merevedjék. **Tehát minden szenvedés mellé öröm, és minden fáradtság után pihenés, és a jól végzett munka után meglegedés jár.** A becsületes munka megtalálja a bérét abban a mindennapi kenyérben, amelyet az ember Isten áldásával vesz magához, és amelyet hálával fogyaszt el. Megtalálja az ember testének táplálásában azt az örömet és meglegedést, amelyet neki Isten szánt földre jövedelekor, a testöltés idejében; megtalálja azokban az apró örömeiben, amelyek őt körülveszik az életben, az élet különböző megnyilvánulásaiban.

De mindez nem elég, mindez nem emeli fel, mindez nem szabadítja meg az ember lelkét azoktól a terhektől, azoktól a szomorúságoktól, amelyek még ránehezednek!

Más, felülről jövő segítség, más, ismeretlen hatalomnak közbenjárása szükséges, hogy ezek a terhek leolvadjanak, és ezek a súlyok elmúljanak mellette, és megritkuljanak felette. Ezt pedig semmiképp sem tudja az ember elérni, bárhogyan akarja is értelmével az ismeretlen, áthatolhatatlan sűrűséget átfúrni, ha az Isten nem vág rést a tudattalan sötétjében a tudatos számára, hogy az ember a tudatával felismerjen valami kis rést, valami kis utat, amelyen keresztül az értelmével megkerülhesse a természet sűrűségét és keménységét, hogy az eszével átformálhassa, újjáalakíthassa valamiképp a természet erőit. Mondom, ha az Isten nem adná ezt meg az embernek, az ember a maga állapotában, amelybe őt földi természete belehelyezte, semmiképpen sem tudna magán segíteni.

De ha az ember felemelkedik a lélek világába, ha ebbe a lélek világába belesugárzik az Isten szent Lelkének világossága, ez a lelket termékennyé teszi azokkal a mennyei erőkkel, amelyeket Isten segítségképpen ad bele az emberi életbe. Felolvadnak, megritkulnak, átvilágosodnak a különböző rétegek és az ember lelke szabadabban mozog a terhek alatt, és megértőbb lesz az ember az emberhez. Ezáltal a megértés által pedig sok keserűség felbomlik, megritkul és sok sötétség homályossággá válik, hogy ebbe a homályba az Isten világossága a szellemen keresztül világos sugarat bocsáthasson le s ennek fényénél az ember felismerje önmagát, felismerje létének célját és ennek a célnak megközelítésére mozdulatokat tehessen a földi életben. Ezek a mozdulatok mindig csak a szellemből a lélekbe, a lelken keresztül pedig az anyagi világba történhetnek.

A föld a maga munkájával megtermi az ember számára a mindennapi kenyeret, a testi léthez szükséges dolgokat, de az embernek Istenhez tapadva nyitva kell tartania a lelki világát, az érzésvilágát, hogy ebbe a világba belesugározhasson a szellemi

világosság. Hogy az ember mozdulatait, lépéseit úgy egyengesse, hogy őt ne az ellentét által megsűrűsített sötétségbe vezesse, hanem fokozatosan a tisztultabb és ritkultabb rétegekbe és felfogásokba, hogy azokon keresztül a lélek végre a teljes szellemi világosságban **Isten Lelkéhez kapcsolódva levethesse magáról az anyag kényszerű nyűgét. És felemelkedve az Isten világába, megtisztult értelemmel és érzelemmel fogadhassa azokat az utasításokat és tanácsokat, amelyeket ebből a magasabb világból nyer, és ezek által az egész természetes világot Isten akarata szerint formálhassa át.**

Mert hiszen nem a sűrűség, nem a külső világ, nem a látható világ az, ami az emberek sorsát irányítja; az emberek sorsát irányító erő a láthatatlanból hat a láthatóba. A láthatatlanban pedig ott van a világosság mellett az árnyék, amely a világosság minden mozdulatát követi.

Azért vigyáznia kell az embernek, aki a sűrűségben és a sötétségben él a test birodalmában, a test kényszerű hatalma alatt, hogy a tekintetét valamiképp el ne fordítsa a tiszta világosságtól és a sötétségben az árnyakba bele ne tévedjen! Mert amikor az árnyakba beletévedt, akkor az igazság elhomályosodik és a tiszta értelem, amely a világosságnak, a helyes felfogásnak a közvetítője, szintén az igazságtalanságba téved, egyszerűen azért, mert az árnyék rávetődött és az igazságból, az Isten igazságából is homályosság lett és ez a homályosság nem áldásává, hanem átkává vált a világnak.

Nem láttatok-e már fényes értelemmel bíró emberlelkeket, akik ténykedésükkel nagy nyomorúságot hoztak a világra, könnytengerrel borították el az emberek lelki világát?! Pedig a külső, látható világban nem változott semmi. A nap ragyogóan süttött tovább, és a föld megteremte az emberek számára a kenyeret. A falat mégis keserűvé vált az emberek szájában, és áldás helyett átokra nyitották ajkukat, mert az az egy emberi élet ezer meg ezer embernek keserítette meg a mulandó létét, gátolta meg a lelki haladását. Egy-egy világos értelmű ember, aki tu-

dósnak vallja magát, és aki a tudományok világában csakugyan bír némi jártassággal is, hány lelket fosztott már meg a hittől, hány lelket térített le az egyenes útról, hányat fordított vissza az Isten felé vezető iránytól, és taszított az ellentét karjaiba!

Vajon az ilyen emberlélek tudása, az ilyen ember-lélek élete áldást hozó volt-e, Isten akarata szerint való volt-e? Az ilyen fényesnek látszó életek hosszú-hosszú, nagy szenvedésekre, szomorúságokkal megrakott életekre készítették elő nemcsak önmagukat, hanem mindazokat, akik hittek nekik. Azért nem mindegy az, embertestvéreim, hogy ki hogyan és mint dolgozik itt, földi életében! Mert valakik eltévesztik az irányt, valakik nem Isten törvénye, Isten parancsolatai szerint való életet élnek, azok kárhozatot és átkot hoznak a világra, s nyomorúságba döntenek önmagukat és mindazokat, akikkel érintkeznek.

Ezek a lelkek nem voltak kapcsolatban az Isten Lelkével, *ezek a lelkek nem szentelték meg azt a napot, amit Isten az ő nyugalmukra adott, ezek a lelkek nem tudtak valódi kapcsolatot szerezni az Isten Lelkével. Lássátok, mennyire fontos, hogy az ember a hetedik napon Istennél összekapcsolódva mintegy megtelítődjék isteni világossággal, összekapcsolódjék az isteni Lélekkel, hogy ez az isteni Lélek vezethesse őt a többi hat napon keresztül, hogy helyesen végezhesse el a munkáját, tisztulását, javulását és azt a feladatát, amiért Isten őt ide küldte a földi világba, a mulandóságba.*

Emelkedjete fel hát Istenhez; szenteljétek meg a hetedik napot, nyugodjatok meg azon minden munkátoktól, s adjátok át a lelketeket Isten szent Lelkének. Keressétek a összekapcsolódást Istennel, hogy az Isten áthathassa a ti lelketeket az ő akaratával, az ő erejével, hogy ő vezérelhessen, Ő irányíthasson titeket minden dolgotokban. Mert hiábavaló a hatnapi munka, ha a hetedik napon nem kaptok irányítást az Isten Lelkétől, hogy mit hogyan cselekedjete. Mert akkor újra meg újra vissza kell mennetek, újra meg újra előlről kell kezdenetek a munkát

mindaddig, míg csak Isten akarata szerint, az igazság szerint nem tudjátok elvégezni azt.

Hiába építenek az építők, ha az Úr nem építi a házat; hiába vigyáznak az őrzők, ha az Úr nem őrzi a várost. Az ember önmagától, önmagából, az ő ellentétbe sülyedt természetével semmi jót kihozni nem bír sem az ő mulandó életében, sem pedig az örökkévalóságban. Hiszen éppen azért küldi az Úr az örökkévalóságból a mulandóba, mert ha itt a mulandó életben valamit el is hibáz, és rosszul cselekszik is, nem alkot örökkévalót, hanem porból és hamuból alkotja meg lelkének természete szerint az ő alkotását, azaz mulandót épít, ami csak annyi, mint mikor a gyermekek a porban jászának és sárból építenek. Ennyi az embernek minden dicsőséges alkotása, amit a földön létrehoz.

De ha a mulandóban megtanulja az emberi lélek, hogy az Isten akarata szerint hogyan és miképpen végezze el ebben a kísérleti munkában a rábízottakat, akkor az Isten a valóságban is feladattal bízza meg, hogy valóságos értékekért munkálkodhassak. Munkálkodjatok tehát, testvéreim, ne a mulandóért, ami elvész, hanem az örökkévalóért, ami mindörökké megmarad. A hetedik napon ne végezzetek semmi dolgot. Mivel azonban az élet szorongattatásai és szoros kötelezettségei annyira igénybe veszik az embernek minden percét az életben, hogy tökéletesen mégsem tudja magát kiszakítani a mulandó világból, tehát erre nézve is adott az Úr Mózes által olyan rendelést, ami az embert elvezeti a bizonytalanságból valamelyes bizonyosságba.

Tehát azokat a mulaszthatatlan dolgokat, amelyek mint az életnek percről-percre való feltétlen szükségletei mintegy kényszerűséggel veszik körül az emberi lelket, el szabad végezni. Így pld. szükséges, hogy az állatok, amelyek vasárnap szintén pihennek, táplálékhoz és a megfelelő tisztasághoz jussanak. Hiszen az embernek is szüksége van a pihenés idejében is arra, hogy a maga tisztaságáról gondoskodjék és a táplálékát előte-

remtse. Ezért Mózes megszabott egy bizonyos mennyiségű utat, amennyit az Urat követni akaró ember megtehet, és ezzel még nem vétkezik az Isten rendelése ellen.

Így rakódtak le azok a formák, amelyek szerint a később kialakult Izrael egy szombatnapi út megtételét tartotta szabadnak. Az embernek is szüksége táplálkozni, de ez a táplálkozás ne történjék különös emberi rafinériával készült eledelokkal, amelyeknek elkészítése a lélek idejét, erejét, figyelmét és fáradságát leköti. Végezzon el tehát minden elvégezhetőt az ember, a hetedik napon pedig ne végezzon semmit, illetőleg csak azt a dolgot végezze, ami *múlhatatlanul* szükséges.

*

Amikor az Úr szombatnapon, a nyugalom napján gyógyított, a formához ragaszkodók ebben keresték és találták meg azokat a lehetőségeket, amelyeken keresztül perbe foghatják a Megváltót. De Krisztus azt mondta: „az embernek Fia ura a szombatnak”. Hogyan válik az ember Fia a szombat urává?

Mózes törvénye az embernek, a Krisztus által adott világosság pedig a szellemnek adatott. Így az embernek Fia, ahogyan Magát az Úr nevezte, ura a szombatnak, mert ő benne él az örök szombatban, az örök igazságban, az örök békeségben. És valamit Ő cselekszik, azt ő az ő mennyei Atyjától veszi, Aki nem tart szombatot, mert percről percre igazgatja a világmindenséget, percről percre figyeli teremtett gyermekeinek lelkét és életét. Nem pihen, mert az ő pihenése a szellem boldogsága, a szellem betöltöttsége, a szellem egész törhetetlen egysége.

Tehát, akik Benne élnek, azokat a Krisztus igazsága felmenti ezektől a külső formáktól, mert ezek már szükségképpen meghaltak a testnek, hogy a szellemi igazságoknak éljenek. Azért amikor a testi emberek Krisztust megkérdték, hogy honnan veszi Magának azt a szabadságot, hogy a Mózes által adatott törvény ellenére cselekszik, és szombatnapon betegeket gyógyít,

gyít, Krisztus azt mondta : „*az én Atyám mindez ideig munkálkodik, és Én is munkálkodom*”.

Tehát akikben az Isten Lelke munkálkodik, azok is munkálkodnak, de csak abban a cselekedetben, abban a törvényben, amit *a szellem ír elő*. Így **tehát a betegek gyógyítása, a keseredett szívűek vigasztalása, az elhagyottak istápolása, az irgalmasság gyakorlása, egyszóval az Isten előtt kedves cselekedetek cselekvése nincsen ellenére a szombati nyugalomnak, mert az ilyen cselekedet benne van az isteni akaratban, az ilyen cselekedet egyezik azzal az isteni parancsolattal, amely nem az embernek, hanem a szellemnek adatott**. Mi tehát a kettő közt a különbség?

Az ember, aki a testnek él, a test cselekedeteit végzi, a test céljait követi és a testi életnek mindazokat a követelményeit van hivatva megvalósítani, amelyek eléje, mint ember elé tűzve vannak. Azonban van a testnél magasabb rendű lényeg is: a lélek, és a léleknek is megvannak a maga követelményei, a maga feladatai. *A test a léleknek alárendelt dolog, a lélek pedig a szellemnek. Tehát a lélek engedelmeskedik a szellemnek, a szellem pedig engedelmeskedik az ő Urának, Teremtőjének, az Istennek.*

Mózes törvénye *az embernek* adatott, annak az embernek, akiben a lelki lényeg a szellem kibontakozása felé indult meg, amely hivatva volt azt a talajt előkészíteni, ahová a szellemi világosság, a szellemi igazság magva hullni fog, hogy az a lélekben megtermékenyüljön és átalakítsa annak természetét.

Ti pedig, testvéreim, akik bár emberek és lelkek vagytok, de már magatokban hordjátok a felébredt szellemet, Isten gyermekét is, ti már magatok is megítélhetitek önmagatokban, mit és hogyan kell cselekednetek. Szellemetek világosságánál el kell választanotok a helyest a helytelentől, s fel kell ismernetek, hogy a ti Atyátok, Istenetek hogyan, mit és miért akar veletek, mint emberekkel az ő rendelései és parancsolatai által véghezvinni; mit akar belőletek kialakítani? Meg kell immár bírálno-

tok, hogy bennetek a testi ember részére, a testi kívánságok érdekében való minden munkának, minden kötelezettségnek meg kell szűnnie. Azután pedig el kell halkulniuk a lélek helytelen kívánságainak. Hiszen a ti felébredt szellemetek Istentől nyert világosságával egyenesen rávilágít, és kell is, hogy rávilágítson azokra a törvényes és törvénytelen kívánságokra, és törekvésekre, amelyek a lelketekben az idők folyamán és a tanítások következtetéséppen kibontakoztak és felismerhetőkké lettek. Tehát szükséges, hogy tudjatok számot vetni önmagatokkal, hogyan szenteljétek meg *ti* a parancsolat szerint a vasárnapot.

Mert mindnyájatok részére elkövetkezik a péntek este, amikor a külső világ kezd szürkülni, majd tökéletesen besötétedik, és csak a ti belső lelki érzésetek, az Istennel való kapcsolatotok világít. Vajon megelégedve tekintetek-e majd akkor vissza a hét napjaira, a ti életek idejére? Vajon felfűzitek-e majd azokat az Istentől rendelt napokat, mint világos, ragyogó gyöngyöket életek fonalára, hogy abból a füzérből az Istentől rendelt hetedik napok és az Istennel eltöltött órák, mint tündöklő gyémántok ragyogjanak ki? Vajon megvilágítja-e majd az Isten akaratát kereső és kutató lelketek vágya az utat előre? Vajon megállapíthatjátok-e megbékélt lélekkel, hogy a ti szombatnapjaitokban az Isten akaratát tudakoztátok és kerestétek, és az utána következő hat napot e szerint a megvilágosodás szerint dolgoztátok végig? Vajon jobbakká, igazabbakká lettetek-e; lelkiismeretesebben oldottátok-e meg a rátok bízott feladatot. Hűségesebben végeztétek-e el a munkát, ami rátok vár?! Vajon a vasárnap után következő hétköznapi engedtek-e a sötétségből? Jobban átadtátok-e magatokat Istennek, többet tartottatok-e meg magatoknak az igazból és jóból, többet ragasztottatok-e a ti mulandó életekhez az örökkévalóból, hogy az átvilágítsa a ti mulandó napjaitokat, mint az előtte való héten?

Mindezekkel számolnotok kell, testvéreim, mert az ismeret kötelez. Akik bekopogtattatok a szellemvilág kapuján, akik az

örökkévalók után kérdezősködtetek, és akiknek Isten meggyőződést is adott, hogy van túlvilág, van örökélet, van törvény. És e felett a törvény felett van egy örökkévaló és igazságos Isten, aki az ő kegyelmével mindnyájatokhoz lehajolt, hogy megtisztítson és felemeljen Magához. Azokkal szemben ott áll az óriási horderejű kérdés, hogy vajon a ti lelketek hálával borult-e le ez előtt az örökkévaló Isten előtt és átadtátok-e magatokat annak a gondviselő Kéznek, hogy munkálkodjék rajtatok. Hogy mindent, ami törvénytelen, ami az ő akaratával ellenkezik, eltávolítson a lényetekből, hogy az, ami az övé belőletek, amit ő alkotott az ő akarata és gondolata szerint, mind tisztábban és mind igazabban ragyogjon elő?!

Bizony, mindezzel számolnotok kell. Bizony mindezekre gondolnotok kell, mert el jó a péntek este, amikorra el kell készülnötök minden munkátokkal. Mert ha el nem készültök, bezárnak a kapuk, és mindazok, akik megértették Isten akaratát, mindazok, akik a lelkükbe vésték az Isten igazságát, egybegyűjtetnek az imádkozás idejére, hogy átmenjenek az örök, nagy szombatba, a nyugalomba, amelyet Isten az ő népének készített, ti pedig kívül maradtok.

Igyekeztek tehát, hogy mindazokkal egyben ti is ott legyetek, hogy mindazokkal egyben megismerjétek egymást arról a pecsétről, amellyel Isten mindnyájatokat elpecsételt. Mert Isten hív titeket, Isten mindnyájatokat haza vár és akik átadják magukat lélekben Istennek, azokat ő megpecsételi, mert azok az övéi. Ezzel a megpecsételéssel pedig szükségképp velejár az, hogy azok lélekben elvégezzék az ő tisztulásukat arra az időre, amikor ez a péntek este elkövetkezik.

Ne halogassátok hát a megtérést, testvéreim, ne halogassátok az Istenhez való kapcsolódást. Hagyjatok hátra mindent, ami a mulandó világból még felétek integet, és magát kívántatva a testeteken keresztül titeket a rabságba hajtana, mert mindezek elmúlnak, mindezeknek csak addig van létjogosultságuk,

ameddig azoknak száma be nem telik, akiknek üdvözülniük kell, akiket az Isten elhívott.

Siessetek hát, ne halogassátok a megtérés idejét! Ne mondjátok, hogy majd holnap, mert nem tudhatjátok, nem már holnap következik-e be az a nagy szombat, amikor már mindenkinek együtt kell lenniük, amikor már mindeneket egybegyűjt az Úr arra a lakodalomra, amely a Tőle eltért tékozló fiak részére rendeltetett!

Tehát ne maradjatok el, hanem készüljétek! Szenteljétek meg a ti életek szombatjait, ne tegyetek azokon semmi hiábavaló dolgot, hanem azt tegyétek, amit Isten rendelt: az irgalmasságnak cselekedeteit. És kutassátok, keressétek az Isten igazságát, hogy ez az igazság megszabadítson titeket a mulandó világ gyötrelmeitől, a mulandó világ csábításaitól, hogy szabadokká váljatok. És Isten hívását meghallva Hozzá siethessetek e mulandó életből, amikor elkövetkezik rátok a nyugalom ideje, hogy Ő megengeszteljen, megvigasztaljon és békével és boldogsággal áldjon meg titeket.

V. PARANCSOLAT:

„Tiszteld atyádat és anyádat!”

A következő parancsolat ezt mondja az embernek: *„Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élj e földön”*. Óh az emberek előtt olyan kicsinynek tetsző, olyan semmitmondó, olyan kevés értékű parancsolat ez! Pedig ha ez valóban olyan kevés értékű és olyan semmitmondó parancsolat volna, akkor az Úr nem helyezte volna mindjárt elsőnek az ember szeme elé azok után a parancsolatok után, amelyek Vele hozzák kapcsolatba az embert.

A legelső, akihez az ember a földi életben mint ember és mint lélek hozzákapcsolódik, a szülő. Aki vétkezik az ő szülei ellen, az vétkezik az élet ellen, amelyet neki az ő Teremtője a földön ajándékképp adott. És ha valaki vétkezik az élet ellen,

amit mint ajándékot kapott, semmiképp sem részesülhet abban az ajándékban, hogy hosszú életű lehessen a földön.

Sok ember előtt az élet talán szintén értéknélküli valaminek tűnik elő, én azonban meg fogom nektek magyarázni, testvéreim, hogy az Istenben eltöltött hosszú élet valóban ajándék, különösen azok részére, akiknek a lelkében még sok olyan hajlandóság van, ami őket a boldogságtól, a békességtől elválasztja. Ti tudjátok, hogy az Isten országában semmi tisztátalanságnak nincs helye, és a tisztább világokból, a paradicsom világaiból éppen a bűn miatt, az Isten akaratának, az Isten parancsolatának a megszegése miatt száműzettek a vétkező szellemek.

Tehát míg ez a bűn, ez a bűn iránt való hajlandóság nincs tisztítva az emberi lélekből, addig nem lehet helye a tisztább világokban, ahol boldogság, békesség és harmónia uralkodik. Mert mi zavarja a békességet, mi zavarja meg a harmóniát, mi űzi messze a megelégedettséget és boldogságot az ember lelkéből? Úgy-e a bűn, a félreértés, az igazság megkerülése és meg nem értése? És mi okozza ezt? Az ember lelkében elhatalmasodott gőg és makacosság, az Istennel szemben való engedetlenség. Aki pedig Istennel szemben engedetlen, az szembehelyezkedik az; étellel, az élet törvényével, az élet isteni természetével, amelyből ő is lett, amelyből ő is az ő életét fokról-fokra táplálhatja.

„*Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess e földön*”, azt mondja az Úr parancsolata. Tehát minden embernél előbb, minden embernél jobban, minden embertől megkülönböztetettebben kell tisztelnie az embernek az ő szülőjét. Mert hiszen ha a szülő, mint Istentől kiválasztott edény, életet nem ad az embernek, akkor semmiképp nem élhet itt ezen a földön. Már pedig, hogy az ember itt él ezen a földön, az nem véletlenség. Ti tudjátok, hogy Isten háztartásában minden a legnagyobb rendben megy, benne semmi veszendőbe nem mehet, semmi Isten tudtán kívül nem történhetik. Tehát, hogy az em-

ber itt van a földön, az az Isten tudtával történt meg. **És hogy az embernek kik és mik a szülei és milyenek azok az állapotok, amelyekbe a születésével behelyeztetik, azt az isteni Gondviselés a legcélszerűbben, a legcélravezetőbben intézte el, azaz pontosan úgy, ahogyan az minden ember lelkének célja eléréséhez a legmegfelelőbb.** Tehát akik az embernek szülei, éppen azok valók hozzá, éppen azok felelnek meg azoknak a megpróbáltatásoknak, azoknak a szenvedéseknek, azoknak az örömöknek és azoknak a mulandó boldogságoknak is, amelyeket itt egy-egy földi élet alatt elérhet.

Mindenesetre a gyermek és a szülő viszonya szintén olyan titokzatos valami, amit nagyon kevés ember tud megérteni. **A szülő érzése az Istentől aláhullott lelki természetnek sokszorosán besűrűsödött, dérrrel és köddel belepelt formája, amely az Istennek ahhoz az érzéséhez hasonlít, amely Őt teremtett gyermekeihez fűzi.** A szülő szeretete ehhez a titokzatos, nagy, kiszámíthatatlan érzéshez tartozik, amely a földi életben, a földi testben ösztönné válik.

Ez az ösztöni érzés juttat védelmet, fekvőhelyet és táplálékot azoknak a bűnben messze aláesett szellemeknek is, akik a világban megjelennek, akik azután később ezt a szeretetet semmiképp meg nem értik, fel nem foghatják, mert messze estek ennek a betöltésétől. És mégis valami jót, valami titokzatosan kellemeset éreznek, amikor gyermekkoruk emlékein merengenek, és ez az érzés elkíséri őket késő vénységükbe is. **A szülő szeretete gyermekéhez ilyen titokzatos, égből hozott emlék. A gyermek mindebből nem érez semmit, mindebből nem tud semmit; mert ő mintegy kikel az életre, s nem emlékezik semmire sem, ami azelőtt történt, mielőtt ő még lett volna.** Nem tudja átérteni, nem tudja kellőképpen értékelni azt a szeretetet, és így visszhangot sem tud arra kellőképp adni. A gyermek, az eljövendő ember, a maga céljainak megvalósításáért küzd, tanul, telve életkedvvel, akarással és az életerőnek, a szenvedélynek azzal a hatni vágyásával, ami őt pillanatokra az

élet királyává teszi. Nem keres, nem kutat; hiszen az ő értelme még homályos, és így meg sem értheti az ő szülőjét. **A szülő pedig megjutalmazva érzi magát, ha látja gyermekének növekedését, gyermekének testi erősödését, és még jobban megjutalmazva érzi magát, ha gyermekében látja a léleknek, az érzésvilágnak a megnyilvánulását is.**

Ezzel szemben a gyermek az ő nagyot akarásával, indulatainak nyers fellobogásával, amellyel az élet küzdelmeinek nekimegy, sokszor útjában állóknak érzi szüleit. Azoknak bölcs tanácsai és féltő gondoskodásai, mint valami nehéz kényszerűségekből alkotott korlátok veszik őt körül, amelyekben élni akarásával minduntalan megütközik. **Mivel a szüleinek szeretetét meg nem érti, azért a lelkében a legjobb esetben is csak halványan visszhangzik az a szeretet, amely a szüleitől feléje árad.** Sőt az is előfordul, hogy terhére van a szülők gondoskodása, és még ha a lelkében valamennyire érzi is a szeretetvisszhangot, de a benne levő nagy tömeg élni akarás, a célok, vágyak, álmok megvalósítani akarása miatt a gyermek sokszor szembehelyezkedik szüleivel. **És nemcsak hogy megbántja azt a szeretetet, amellyel őt körülveszik, hanem még azt a bánásmódot sem adja meg nekik, amit barátainak, ismerőseinek minden meggondolás nélkül juttat.** És éppen mert a szülei esetleg sokat nem engednek meg neki, s mert szigorúságukkal esetleg gátat vetnek az ő túllobogó érzéseinek: tiszteletlenül és megbecsülés nélkül bánik velük. És beszédében, modorában a szüleinek érzéseit minduntalan megsérti, sőt rakoncátlan szellemek nem egyszer még tetteleg is bántalmazásukra vetemednek!

Jól tudta a Mindenható, hogy az ember az ő földi életében a lelki megnyilvánulásaiban milyen magaviseletet tanúsít. Tudta, hogyan üt-vág maga körül mindazokra, akikkel csak teheti, akik felett csak rendelkezik. Hogyan igyekszik azokon hatalmaskodni, akik neki akár szeretetből engedelmeskednek, akár pedig alacsony sorsuknál fogva engedelmeskedni kényszerül-

nek. Azért mondja az isteni parancsolat, hogy az ember úgy gyermekkorában, mint öreg korában mindenkor tartsa szem előtt a szülői szeretetet; ne tévessze soha szem elől, hogy mi a kötelessége szüleivel szemben és tisztelje őket, még ha szeretni nem is tudja.

Hiszen a szülőnek meg a gyermeknek sokszor más lelki iránya van, mások a céljai az egyiknek, mint a másiknak, és mind-egyiknek más állomásra kell beérkeznie. Tehát elsuhanak egymás mellett, és talán nem találkozhatnak, mert egészen más szellemcsoporthoz tartozik az egyik, és más szellemcsoporthoz tartozik a másik. **De az embernek minden esetben és minden körülmények közt tisztelnie kell a szüleit, azoknak szeretet-érzését, azoknak gondoskodását, azoknak jóakarátát hálával és szeretettel kell fogadnia** és erről a háláról sohasem szabad elfeledkeznie, még akkor sem, ha őt, mondjuk, az úgynevezett szerencse magasan a fölé az állapot fölé emeli, amelyben őt az ő szülei az életre idehozták, amelyben őt felnevelték.

Az embernek sohasem szabad elfeledkeznie azokról, akik neki az élet első idejében táplálói, felnevelői és gondozói voltak, mert azt a szeretetet az egész világon sehol meg nem találhatja. Bármerre vesse is őt a sors, azt az önzetlen szeretetet, amellyel őt a szülei körülvették, egyetlen ember lelkében sem fogja feltalálni. A saját gyermekében sem, mert az ő lelke és az ő gyermekének a lelke közt egy élet különbsége van. A gyermek sohasem fogja a szüleit megérteni, és a szülő nagyritkán tud csak belehelyezkedni a gyermeke lelkének érzésvilágába, mert hiszen más korszellem uralkodik az egyiknek és más korszellem uralkodik a másiknak életében.

*

Mit jelentsen az, hogy a parancsolat a szülővel szemben nem a szeretetet, hanem a tiszteletet írja elő? Természetes állapotban, vagyis amikor a lélek törvényes állapotban él, a szeretet és a tisztelet egymást kiegészítik, támogatják s összefonódva, ki-egyenlítik egymást. Azonban ahol a lélek ettől a törvényes ál-

lapottól eltért, ott már árnyalatokra oszlik ez az érzés és különvált a tisztelet a szeretettől. Sokszor szerethet valaki valakit, azonban nem tisztelheti, mert a lelkében azt az érzést, amelyet a tisztelet tulajdonképpen jelent, az illető nem tudja felkelteni. Azért aki nem tud maga iránt tiszteletet kivívni sem a hozzátartozói körében, sem az emberek közt, az ne zúgolódjék, és ne érezze magát szerencsétlennek. Hiszen az emberek tisztelete bizonyos feltételeken alapszik. Az egyik ember csak azt tudja tisztelni, aki olyan képességekkel rendelkezik, amelyeket ő még nem szerzett meg; a másik ember csak azt tudja tisztelni, aki őt akár külső, nyers erőben, akár értelemben legyőzte, vagy olyan nagy tetteket vitt véghez, amikre ő ez idő szerint még képtelen. Ezért az illetőt féli, rettegi, s egyben tiszteli, de nem szereti.

Van olyan, aki mellett megnyugszik a lélek a félelemtől, megpihen a rettegéstől, mert mellette a szeretet melege pihenést és erősödést biztosít a számára; ezt szereti, és nem fél tőle; de más az, akit különösképp tisztel. Az a különös tisztelet, amelyet az egyik ember a másiktól mintegy kierőszakol, nem boldogít senkit, mert ez a tisztelet ahogyan jött, úgy elmúlik, amikor ez is ugyanoda emelkedik, ahol az a másik áll, akit azelőtt nagyon tisztelt és félt. Amikor tehát ez is elérte azt a fokozatot, a tisztelet megszűnik, és ha amaz maga iránt szeretetet nem tudott ébreszteni, hidegen marad a lélek, és elsuhannak egymás mellett anélkül, hogy lelkileg egyáltalán összekapcsolódhattak volna.

A szülőt azonban tisztelnie és szeretnie kell az embernek, hogy hosszú életű lehessen e földön. Tisztelnie kell azt az életet, tisztelnie kell azt a forrást, amelyből ő is lett. Tisztelnie kell Istennek azt a rendelkezését, amellyel őt éppen azokhoz a szülőkhöz kötötte, és éppen oda osztotta be, hogy ott kezdje el a földi életet. Hogy miért, arról a Gondviselés angyalai nem tartoznak számat adni a földi embernek. Majd idővel, amikor Isten törvényét betöltötte és mindazok a titkok megvilágosodnak

előtte, amelyeknek megismerésére őt a törvények betartása felsegítette, akkor látni fogja, hogy Istennek minden rendelkezése bölcs és céltudatos volt. Hogy miért küldte az egyik embert szigorú, talán belátástalan, talán meg nem értő, a másikat pedig gyöngéden szerető szülőkhöz testöltésbe, az mind megvilágosodik ott, azon az állomáson, ahová az embernek egy-egy földi élettel fel kell emelkednie, ahol majd el kell számolnia arról, hogyan és miként töltötte be azokat a kötelességeket, amelyeket az akár kedvező, akár kedvezőtlen sors ráért.

*

Most azt akarom előtetek megvilágítani, hogy a hosszú élet miért Isten ajándéka. Fentebb említettem, hogy a gyermek és az ifjú az életerő nagy mennyiségével — hogy úgy mondjam — nem tud mit cselekedni, nem tudja hová tenni, nem tudja hogyan felhasználni. Az életerő forr, izzik benne. Ezt az életerőt pedig a szellemnek úgy kell bölcs beosztással helyesen és jól felhasználnia, hogy az élet minden idejében mindig betölthesse azt a kötelességet, amelyre vállalkozott.

Azonban az ember a gyermekkorban és az ifjúkorban legtöbbször az életerő bőségét nem tudja helyesen beosztani, hanem mindenféle helytelenségekre ragadtatva szembehelyezkedik a törvénnyel, szembehelyezkedik az Isten rendelkezésével, és nem-hogy helyesen élhetné le a földi életet, hanem amikorra elkövetkezik az idő, hogy cselekednie kellene, az élete értékét ki kellene alakítania, akkor már képtelen a munkára, képtelen a tanulásra, a cselekvésre.

A gyermekkorban a szülő kötelessége, hogy ezt az életerőt, amely a testtel együtt folyton növekedik, a gyermek értelme alá helyezze úgy, hogy a gyermek az ő korához képest bírjon annyi bölcsességgel, hogy mindig azt cselekedje, ami a leghelyesebb. A gyermekévek a tanulásra vannak szánva, mert — mint mondtam — az életerő folytonos szaporodásával gyors hullámozásnak van kitéve. Ezt a gyors hullámozást megérzi a test. Gyorsabb a szívverés, gyorsabb a vérkeringés, jóltáplált az agy,

gyors a sejtlerakodás, a sejtképzés. Mindezeknél fogva gyorsabb a fogalmak alkotása is, s ha akár a jóra, akár a rosszra alkalom nyílik, azzal gyorsan benépesíti a gondolat- és érzésvilágát a gyermek.

A szülőnek az a kötelessége, hogy a gyermekét úgy nevelje, hogy abban a jót megrögzítse, a rosszat pedig, amelyet mint hajlamot magával hozott, és amit az őt környező életből megragad, kiirtsa. Ezért gyermekének érzés- és gondolatvilágába bele kell illeszkednie, követnie kell őt abba az értelmi világba, amelyben gyermeke él, hogy abban a rossz helyet ne találjon; ahelyett oktatnia kell az igazra, a jóra. Mindezt pedig tennie kell szeretettel, megértéssel, jó szóval, jutalmazással, és ha szükséges, az egyik kezében a pálcával.

Mert ami rosszat a gyermek az életbe magával visz, és nem tudja róla, hogy az rossz, azt az élet fogja neki megmagyarázni. És nem egyszer a börtönben vagy az akasztófán tanulja meg, hogy helytelen volt az, amit a gyermekkorban igaznak vélt. S mindezt csak azért, mert a szülei nem festették eléje idejében a jövőt, nem mutatták meg neki a rossz hajlamok következményeit, nem vezették be az eshetőségeknek azokba a halmazába, amely mint a rossznak következménye ott várakozik azokra, akik a rosszat követték.

A gyermeket az ő értelmének növekedésével párhuzamosan kell vezetni. És ha másképp nem megy, fenyítéssel és könnyek árán kell a gyermeknek megismerkednie azzal, hogy nem minden jó, amit ő akar, amit ő óhajt és amit ő cselekszik. Mert ha ezeket a könnyeket nem sajtolja ki a gyermek szeméből a szülő feddése, a szülő büntetése, akkor az élet sajtolja ki, és nehéz számadása lesz az olyan szülőnek, aki gyermekét idejében nem neveli a jóra.

Az élet nagy érték. **A helyesen vezetett gyermekkor és ifjúkor termékeny férfikort, termékeny érett kort hoz el az emberei-észére. A termékeny érett kor pedig, amely a jóban és igazban kielégítő eredményt termelt, elhossa a békessé-**

ges öregkort, amely megelégedéssel, az élet tapasztalataiból leszárt bölcsességgel rendelkezve nyugalmas, békés előkészület a halálra.

Az így leélt élet után a halál nem mint valami rém várja az embert, hanem az ilyen ember megelégedve az élet örömeivel, az élet eredményeivel, hálásan teszi le Isten kezébe az életét, és megelégedetten tér a porba, hogy szelleme új létállapotban ébredjen fel arra a boldogságra, amelyről úgy a gyermekkorban, mint az ifjúkorban; úgy az érett korban, mint az öreg korban álmódott.

A fiatal, duzzadó életerő, amely cselekvésre készíti az embert, sokszor türelmetlen, sokszor nem tudja bevárni, ameddig a dolgok megvalósulnak, és sietteti azokat, mert az embernek nincs hite, vagy csak kevés hite van. Nem tud az Istenben hinni, bízni, és várni, míg az élet elhozza az ő munkájára a kívánt eredményeket. Az ember türelmetlenül végez olyan dolgokat, életbe hív olyan eseményeket, amelyeket nem kellett volna életbe hívnia, és el hagy múlni teljesítetlenül olyan kötelességeket, amelyeket meg kellett volna tennie. Amelyekben munkálkodnia kellett volna, amelyekbe az élet erőit bele kellett volna dolgoznia, hogy azok az életerők, amelyekkel ő a világra jött, meg hozzák számára azokat a szellemi eredményeket, amikre szüksége van.

Sok olyan dolog történik a világban, amire nem lenne szüksége a világnak, és sok nem történik meg, amire égető szüksége lenne a világnak. És mindez azért, mert az ember nem tud hinni, bízni és várni az Isten segítségére. Ezek a dolgok okozzák a zűrzavart, ezek okozzák a nagy szenvedéseket, a nagy megpróbáltatásokat. Ezek hozzák létre azokat a kiszámíthatatlan eseményeket, amelyek sok emberi életet tesznek tönkret. Ezek hozzák a szerencsétlenségeket a világra, amelyeket nem Isten adott, amelyekkel nem Isten akarja büntetni az embereket, hanem az emberek büntetik önmagukat türelmetlenségük, bűneik és hitelenségük folytán. Ezek, mint óriási terhek

ráfeküdnek a világra, ráfeküdnek az egyes emberek sorsára és bevonják, át- meg átszövik az emberek életét. És az emberek terhesnek, nyomorúságosnak találják az életet és kívánnak tőle megszabadulni idő előtt, még mielőtt az ő órájuk eljött volna, amikor az életüket le kell tenniük Isten kezébe.

Testvéreim, ez azonban mind csak látszat; és bármilyen valószínűségnek lássék is ez a nyomorúság. Ebből a látszat nyomorúságból Isten segítségével ki lehet szabadulni, ha minden lélek legelsősorban önmagán dolgozik, ha a hitet minden lélek legelsősorban önmagára nézve találja fontosnak, ha az Istenben való bizakodást legelsősorban a maga számára ragadja meg. Minden emberlélek egyformán munkálhatja, hogy ez a világot elárasztó látszat nyomorúság, ez a köd, — ha nem is szűnhetik meg teljesen, — de legalább megritkulhasson és kevésbé nyomorúságos állapotok állhassanak elő.

Minden ember legelőször is önmaga térjen meg, legelőször is önmaga higgyen Istenben és nevelje a gyermekeit istenhitben, Isten iránt való engedelmisségben. **És ha semmi nagy áldozatot nem hozott is, ha önmagát meg nem tagadta is, legalább a gyermekeit vezesse azon az úton Isten felé, amelyet Ő mutatott meg az emberiségnek azokban a parancsolatokban, amelyeket Mózes által adott a világnak, és akkor máris nagyot cselekedett,** máris eljut a békességes szellemi élethez, máris megváltoztatta a világ arculatát az ő életén keresztül.

Isten nem várja azt az emberektől, hogy az ő nyomorúságukban, az ő gyarlóságukban önmagukat felülmúló nagy áldozatokat hozzanak, mert az áldozatos életekre külön vannak küldetésben azok, akik az ő életüket már születésük előtt leteszik az áldozati oltárra.

Nem mindenkinek az a sorsa, hogy az áldozati bárányok számát szaporítsa, de igenis mindenkinek kötelessége, hogy keresse és kutassa Isten akaratát, Isten törvényét, Isten parancsolatait, hogy azok előtt a parancsolatok előtt engedelme-

sen meghajoljon s azokat egész életében uralkodóvá tegye, azaz éljen igaz és becsületes életet.

Az igaz és becsületes élet alatt én azt értem, hogy Isten parancsolata szerint való életet éljen. Ne csak kívülről becsületesnek látszó életet éljen, belül pedig olyan gondolat- és érzésvilágot hordozzon az ember, amelyet folyton takargatnia kell embertársai és a mennyei angyalok előtt. **Hanem úgy éljen becsületes életet, mint aki tudja, hogy minden pillanatban Isten előtt áll, akinek élete minden pillanatáról számot kell adnia, és úgy cselekedjék, ahogyan azt megismerése és tudása szerint a legjobbnak itéli. Ez a becsületes élet.**

Amikor életének delelőpontjához ér és visszatekint elmúlt életidejére, csaknem minden ember azt mondja, hogy „ha ezt még egyszer végigélhetném, nem így cselekedném, ezt vagy am azt nem így oldanám meg”.

Szükséges is, hogy ez így legyen, mert ha az ember életének delelőjén is úgy gondolkozik, mint ahogy ifjúkorában gondolkozott a dolgokról, vagy éppen mint ahogy gyermekkorában ítélte meg azokat, akkor nem haladt semmit. De ha valaki élete delelőjén visszatekintve úgy találja, hogy gyermek- és ifjúkorában szebben, nemesebben és igazabb elhatározással indult az életbe és az akkori gondolkozása és megítélése jobb volt, mint későbbi éveiben, akkor jó, ha számot vet magával. És ami még hátra van a földi életéből, azt az időt úgy használja fel, hogy ha már ő nem is cselekedhetett igazán és jól, legalább másokat igyekezzék a szerint az igaz és jó szerint vezetni, tanácsokkal, cselekedetekkel segíteni, amit a későbbi időben jónak és igaznak ismert meg.

Megtérni sohasem késő, de nem mindig adatik alkalom, hogy a megtért lélek megtéréséhez ülő gyümölcsöt is teremhessen az életben. Ki kell hát használni az élet idejét, és ami még hátra van, azt a jóban és igazban kell felhasználni. Az öregség nem szomorú, nem nehéz és nem teher annak, aki életében a jót, az igazat munkálta. Tiszteljétek és becsüljétek meg

az öreg embert, legyen az bármilyen helyzetben. Fogadjátok el az öreg ember leszűrt tapasztalatát, mert egy élet a maga szenvedéseivel, csalódásaival és munkájával áll mögötte, és jót akar ő, amikor a nála fiatalabbakat az általa megismert jóra és igazra oktatja. Az öreg ember pedig ne vesse meg a fiatalokat, ne tekintsen kicsinylőleg azoknak munkájára és törekvésére, hanem töltsé meg azt az ő bölcsességével és igyekezzék beleélni magát abba a jóba és igazba, amit netalán a nála sokkal fiatalabbak által ismert meg.

Így ez a két kor : az öregek bölcsessége és tapasztalata, meg a fiatalok életereje és tenni vágyása összeolvad, és együttesen kihozhatja a legjobb eredményt, azt az Istennek tetsző eredményt, amelyből az utánuk következő kor áldása, békessége és megelégedése fakad. **A fiatal korban bekövetkező halál felett pedig ne aggodalmaskodjatok, mert minden lélek magával hozza azt, amire szüksége van. Az egyiknek arra van szüksége, hogy rövid életet éljen le, a másiknak meg arra, hogy egy hosszú élet tapasztalatait gyűjtse össze.**

Mindenesetre a fejlődésre, tanulásra, az önmaga kiképzésére előhívott átlagember életében törvényes dolog, hogy hosszú életű legyen és ez a hosszú élet sok eredménnyel gazdagítsa őt. Szüksége van arra a léleknek, hogy végigélje a gyermekkor játékeit, az ifjúkor lobogásait; végigélje az élet delelőjén mindazt, amit a cselekvő erő megmunkálhat. Végig tapasztalja az öregkort, amelyben azok az erők megpihennek, mert elvégezték a maguk munkáját és lassan-lassan a lelki világba minősítetnek át, hogy a lelki világban megpihenve, a szellem körül otthont képezzenek. Az öreg ember erői nyugalmat és békességet biztosítanak a léleknek a szellemvilágban is hosszabb ideig, ha az életet törvényesen élte le.

A fiatal élet letörése, amely sokszor az ember meg gondolatlanságának, bűneinek és tévedéseinek következményeként állja útját a szellem haladásának, fájdalmas és gyötördéssel teljes lelki életet eredményez a halál után. Ezért mond-

ja az Úr: „*Tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess a földön*”.

Meg kell érnie a gabonának; szárat, leveleket kell hajtania, virágoznia kell, termést kell hoznia, a magnak teljesen meg kell érnie, azaz annak az élethullámnak is meg kell hoznia a maga eredményét, be kell fejeznie a teremtésnek azt a részletmunkáját, hogy a gabonát le lehessen aratni. Az ember életének is meg kell hoznia azt a szellemi eredményt, amelyet Isten a földi testöltéssel elvár tőle.

Azért nem törvényesek, nem Isten akarata szerint valók a háborúk, a halálbüntetések és nem Isten akarata szerint valók az öngyilkosságok, mert a földi, testi élet Isten ajándéka és a földi életben szellemi gyümölcsöket kell teremni. Testvéreim, még egyszer azt mondom; szent, amit az Isten adott; szent, amit az embernek juttatott; szent, amit vele közölt és szent az az eredmény, amellyel Ő megáldja a Benne hívőket, a Benne bízókat.

Én szeretném, ha ti is mindnyájan szentnek tartanátok azt, és mint szent dologról emlékeznétek meg a magatok életéről is, amellyel Isten megajándékozott benneteket. **Szent az életnek minden napja, amelyet Istennel töltötök el; szent az életnek minden perce, amikor a nálatok fiatalabbak előtt bizonytságot tesztek** és azt mondjátok: Isten adta az életet, Isten adta az életeteknek eredményeit; Isten adta az ajándékot, hogy megismerhettem Őt és ezzel az ismerettel magamat az ő törvényébe belehelyezhetem, és ezáltal az életeteknek egy-egy percében, egy-egy pillanatában Hozzá felemelkedhetem és az ő akarata szerint cselekedhetem valamit.

Mert hiszen az ember olyan keveset cselekedhetik az Isten akarata szerint! Hiszen ott van benne, mellette, körülötte az ellentét, amelyet magával hozott. Mert az ember az ellentét által megfertőzött lélek, az ellentét gondolata, törekvése, érzése, célja él az emberben mindannyiszor, amikor az Isten törvényével szembehelyezkedik.

Isten törvényével szembehelyezkedni pedig annyi, mint a halál törvényét fokról-fokra magára vennie az embernek. Valaki bűnt cselekszik, a halált mozdítja elő; és *ki emelheti ki őt a halálból?* Nincs senki, nincs semmiféle erő, semmiféle igazság, semmiféle hatalom, amellyel az ember az önmaga akaratával, az önmaga erejével, az önmaga törekvésével kiemelkedhetik, hacsak Isten meg nem könyörül rajta és kegyelmével segítséget nem nyújt, hogy a mélységből felemelkedhessek.

*

A törvény Istentől van. A törvény ismerete kárhoztatja az ember lelkét. De vajon ez a törvény, ameddig az ember meg nem ismerte, nem volt-e? — kérdezhetnétek ti. A balga ember így okoskodik: jobb behunynom a szememet, jobb nem tudnom a túlvilágról, jobb nem tudnom a törvényről, hogy ne kárhoztattassam. Balga ember! *A törvény akkor is volt, van és akkor is lesz, ha nem tudtál, nem tudsz, és nem fogsz tudni róla. A törvény hatalmát érzed életedben és halálodban.* Nem helyesebb-e hát, ha keresed és kutatod a törvényt, hogy megismerjed azt? És a törvény által élve Istenhez közeledjél, Isten akaratát megismerd és megismerd azt, hogy Isten miért hívott a földi életbe. Hogy hiába el ne töltsd a te életed napjait, és veszendőbe ne juss, amikor elkövetkezik az a perc, az az óra, amikor le kell tenned földi életedet.

Keress inkább és ismerd meg a törvényt; és amikor látod, hogy az élet milyen nagy, milyen szent, milyen igaz és belátod, hogy te pedig a törvénnyel szemben milyen kicsiny, tehetetlen, gyenge és senki vagy: akkor érted meg, hogy tulajdonképpen nincs senki és semmi, akiben, vagy amiben bízhatnál, mint csak az Isten által lenyújtott kegyelem.

És akkor meglátod azt is, hogy milyen nagy az Isten, milyen nagy hatalom a szeretet, és akkor majd könyhullatásokkal siratod meg eddigi tévelygésedet, eddigi bűneidet. Mert látod, hogy azok mennyire félrevezettek téged, milyen hamis okoskodásokban időztettek életed eltöltött napjain! Akkor belátod

azt is, hogy egyedül az Istennek nagy kegyelme az, amely tégedet eddig is megtartott és elhozott arra a napra, amikor Isten törvényét szemtől-szembe látva felismered Istennek azt a nagy szeretetét, amellyel téged a szabadságra, a szellem szabadságára hív.

Akkor aztán elhagyod a te régi életedet, elhagyod tévelygő szokásaidat és megtérsz a te emberi életedből Isten szerint való lelki életre, hogy a szellemed felszabadulva elhagyhassa a bűnnek, a szenvedéseknek világát és Isten közelében, Isten kegyelmében, abban a békeességben, abban a boldogságban élhessen, amit számodra a te Atyád fenntartott. Tehát az összes emberek közt elsők a te szüleid: atyád és anyád, akiket tisztelned kell, akiket szeretned kell. Akiknek szeretetét a gyermekkorban, az ifjúkorban és a késő vénségben is szeretettel és hálával kell ápolnod a te szívedben. Csak azután következnek a többi emberek, a többi emberek iránt való kötelességeid, mert Isten ezt úgy kívánja.

Ha igazán Istenben akarsz élni, megérted, hogy Isten mindezt azért kívánja tőled, mert Ő téged boldoggá akar tenni, mert Ő téged meg akar szabadítani a bűntől és annak következményeitől: a szenvedésektől.

VI. PARANCSOLAT:⁵*

„Ne lopj!”

Következik a hatodik parancsolat, amely egyenes nyíltsággal azt mondja az embernek: „*Ne lopj!*”

Az emberi egyén teljesen önmagára van utalva az életben; a külső világból sehonnan nem juthat olyan erőkhöz, amelyek őt

⁵ * Kedves Vezetőnk az ótestamentumi sorrendtől itt eltér. Ennek indoklása az, hogy a következő parancsolat logikailag ebből a parancsolatból folyik, mivel a paráználkodás erkölcsi lopás. Viszont a „Ne ölj!” parancsolat a „Ne paráználkodjál” parancsolat szükségképpen való folyománya, mert a paráználkodás szüli a gyilkosságot. (Lásd a VII. parancsolatnál is.)

biztonságban tarthatnák fenn; azért szükséges, hogy az ember, mint lelki egyéniség úgy álljon a körülötte hullámzó életben, hogy önmagából az önmaga énjét kivetítve, jót és igazat bocsásson az őt körülvevő világra; amikor pedig önmagára tekint, ott találja az egész világot, annak reá tett hatásaival együtt. Ezt a hatást aztán, amelyet a világ, az élet öreá, mint lelki egyéniségre gyakorol, a maga részére mindenkép törekedjék hasznossá tenni, hogy ne maradjon egy helyben, hanem ezeknek a hatásoknak következtében folyton előre haladjon a fejlődés útján. Senki nem tud a másik embertársára, még ha az a legerősebb köteléssel van is hozzá kapcsolva, olyan hatásokat tenni, hogy azt a reá, mint egyénre nehezedő hatásoktól megóvhatná, megmenthetné, vagy csak valamiképp ezeket a hatásokat feltartóztathatná is. Ha még úgy szereti is az ember a házastársát, testvérét, gyermekét, vagy szüleit: akkor sem képes egyetlen szalmaszálat sem félrevonni annak haladási útjából.

Mindenkinek magának kell az étellel a harcot megküzdenie; mindenkinek magának kell a reá kirótt feladatot elvégeznie, mert azt senki sem végezheti el helyette sem szeretetből, sem erőszakkal. Ebbe a fizikai életbe küldött minden egyéniségnek meg kell állnia a helyét ott, ahová őt a Gondviselés helyezte, mert az egyéniség felelős Istennel szemben, felelős azokkal szemben, akik az ő környezetét képezik és felelős az étellel magával szemben, meg azzal a természettel szemben, amely őt körülveszi, amelyből ő hasznot húz és amelyre ő a maga egyéniségének hatását kivetíti.

Erre való tekintettel sorra úgy vannak ezek a parancsolatok elrendezve, ahogyan az ember öntudati énje megvilágosodni kezd, hogy hogyan, miképp, milyen sorrendben kell elvégeznie azokat a feladatokat, amelyeket reá az élet az Istennel, a szülővel és az embertársával szemben kirótt.

Az ember, amikor az öntudata kezd világosodni, és tájékozódást kezd szerezni az életben, önmagán keresztül szemléli az életet és a világot; és mindent, ami az ő látókörébe esik, a saját

önzésén keresztül vesz tudomásul, úgyannyira, hogy az első időben az ember úgy gondolkozik, hogy minden azért van, hogy őt szolgálja, hogy az ő életét kellemesebbé tegye, hogy ő boldogabb lehessen. Ez valóban így is van. Azonban a bűnbeesés által, az Istentől való elszakadás által az emberi lélek természete megváltozott és az önszeretete önzéssé vált, az önzése pedig mindennel szembehelyezi őt, ami kötelesség, ami elvégzendő munka.

Az élet kötelességeket ró az egyéniségre és ezekből a kötelességekből csak egyet mulasszon el a földi ember, vagy teremtett szellem, máris átlépte azokat a fokokat, és elszaggatta azokat a szálakat, amelyek őt a megelégedéshez és a boldogsághoz juttathatnák. Ahogyan *aztán* a földi ember az ő elfordultságában sorra elszaggatja ezeket a kötelékeket, azon mód érzi a hiányát valaminek, amit az első időkben, az első tapasztalatok után még nem tud felismerni. Mert hiszen nem is tudja az életet másképp elképzelni, mint csak úgy, hogy amit az ő vágyai és elképzelései szerint cselekszik, annak valami boldogító hatását kell éreznie, annak valami kielégülést, valami megelégedést kell számára hoznia, hogy az ő boldogsága mindig egyenlőképpen folytatólagosan meglegyen. Mindig egyformán szolgálja az ő lelki természetét az az érzés, amely semmiképp nem nélkülözhető.

Es mivel az ember olyan sok szálal elszaggatott, ami őt a megelégedéshez fűzte, ami őt a harmóniához kötötte, tehát ez visszaütődik az ő életébe, és folyton türelmetlenkedik, folyton elégedetlenkedik. Mivel a lelki ösztönében érezhető vágy, amelyet magával hozott a paradicsomi időkből, — amely őt arra ösztönzi, hogy alkosson, ténykedjen, dolgozzon és munkájának gyümölcsét élvezve boldogulhasson, — megmaradt és megmarad mindvégig, ameddig az embernek, azaz a léleknek a legkisebb ténykedési szabadsága is adódik maga körül. Minél nagyobb a szabadsága, a ténykedési lehetősége, annál nagyobb tud alkotni, annál messzebbmenő az ő munkájának hatása is.

De mivel az ember bukott lény, azért az **Isten az embernek bukása arányában fokról-fokra szűkebb és szűkebb ténykedési kört enged, azaz korlátokat állít köréje azok által a természeti törvények által, amelyek közé őt időről-időre helyezi, csak azért, hogy a félrefejlett lélek tökéletlenségének termékeivel szűkebb körben mozoghasson és kisebb szenvedéseket teremthessen a maga részére.**

Amikor az emberi lélek egy kicsit tájékozódik a világban, az önzés törvényének engedve az első gondolata, az első indíttatása az, hogy maga köré gyűjtse mindazokat a dolgokat, amik szerinte őt szolgálhatják, amik az ő lelkének érzéseit kielégíthetik. Azért az anyagiakban keresi azokat a lehetőségeket, amelyek kielégíthetik a lelkét.

Az ember azt gondolja, minél több anyagi javak felett rendelkezik, annál inkább kielégítheti azt a hiányt, azt az éhséget, ami a lelkében keletkezett, és amely annál jobban növekedik, minél messzebb esik az Istentől. Ez a kielégíthetlenség, ez a telhetlenség az ember lelkét arra indítja, hogy mindazt, amit az ő szeme és szíve megkíván, a magáévá tegye, hogy rendelkezessék felette.

Nem engedi ez az önzés törvénye, hogy a lelkében felébredjen a kérdés, hogy vajon az a hatás, amit az őt környező világra gyakorol, kedvező-e, vagy kedvezőtlen, vajon mit ébreszt ténykedésével a környezetében, boldogságot-e, meglepégedést-e, vagy szenvedést és fájdalmat? Mindezt nem kérdezi. Azonban amikor a hatásokat feléje csapja az élet hullámverése és szembe találva magát az eredménnyel, látni kénytelen, hogy az ő önzése mennyi keserűséget, mennyi fájdalmat okozott az őt környező világban a többi embereknek, s mennyi rosszat szült, mennyi rombolást vitt véghez a természete, amelyet szintén a maga akarata alá hajtva telehintett az ő tökéletlen lelkének termékeivel, akkor eszmélni kénytelen.

Így, mivel az ember nem kérdezősködik, hanem belső ösztönének engedve cselekszik, megteremti magának a fájdalmakat és

szenvedéseket, a visszahatásokat, amelyeket el kell szenvednie. Senki sem ténykedhetik úgy a világban, hogy annak visszahatása ne volna, és senki el nem bújhat, el nem menekülhet a visszahatások elől, s el nem kerülheti, hogy ha helytelenül cselekedett, szenvedés ne érje.

Az ember azonban tökéletlen, önző, erőszakos, gonosz hajlandóságú. Telehintette az Istentől megteremtett világot gonosz és rossz eredményekkel, szenvedtető állapotokkal úgyannyira, hogy súlyos a föld a szenvedésektől; az állapotok meg vannak fertőzve. És ezeket a megfertőzött állapotokat, ezeket a kinnal és gyötrellemmel megtöltött életeket, amelyeket az ember az ő elgondolásával és gonosz hajlandóságával teremtett meg, nem akarja hordozni, nem akarja kiegyenlíteni, nem akarja a maga eredeti tiszta állapotába hozni, hanem mindig csak arra törekszik, hogy minden kötelesség alól kibújhasson.

Az embernek ténykednie, munkálkodnia kell, mivel magával hozta ezt a lelki ösztönt. Hiszen a mozgási ösztön az ember lelkének természetéhez tartozik. Hogy mozgását biztosíthassa, szabadságot kér, szabadságot kíván magának. Nem látjátok-e, hogy népek, nemzetek, egyének mennyi vért áldoznak azért, hogy szabadságot élvezhessenek? Minden dacol, minden küzd az elnyomatás ellen, a szoros lekötözés ellen. És Isten valóban meg is adja az embernek a szabadságot, hogy az ő lelkének termékeivel telehintse a földet, cselekedjék jót, vagy rosszat. De felelősség nélkül nem cselekedhetik sem jót, sem rosszat, mert mindenért felelős, amit csak cselekszik. Senki a maga megismerésén felül, a maga érzés világán felül nem cselekedhetik. Aki a lelkét még mindig az alacsony ösztönökből táplálja, aki abból meríti az indíttatást, az semmi körülmények közt sem cselekedhetik jót, nem hinthet el maga körül olyat, ami áldást hozna, hanem az gonoszat cselekszik. Ellenben, aki már megismerte a jót, az isteni igazat, az igyekszik a maga természetében lévő megismert rossztól szabadulni és igyekszik

jót cselekedni, igyekeznek több-kevesebb eredménnyel a jót követni.

Azért adja Isten az embernek a parancsolatokat, hogy mit cselekedjék, hogy az az ő lelkének üdvére váljék, az életének áldásává váljék. És mit ne cselekedjék, mert ha azt cselekszi, akkor az az ő lelkének kárára és az egész világnak fájdalmára és szenvedésére válik. Azért a parancsolat azt mondja: „*Ne lopj!*”

Az emberek azt hiszik, hogy a lopás csak ott kezdődik, amikor a tolvaj kinyitja a zárat, megássza a falakat, elviszi a drágaságokat, és eléje áll az úton járónak, és elveszi annak értékeit.

Minden ember felháborodnék, ha azt mondaná valaki: Bizony, barátom, te sem vagy tiszta a lopás bűnétől. Mert nemcsak az lop ám, aki tolvaj, aki az emberiség salakja, hanem minden ember, akiben az önzés törvénye uralkodik.

Lépésről-lépésre kell az ember önző természetének leszoknia a lopásról. Mert mindenki lop, aki munka nélkül vesz el valamit. Mint ahogyan fentebb kifejtettem, minden embernek vannak kötelezettségei az étellel szemben; senki felelőtlenül nem élhet, és nem cselekedhet. Az ember minden mozdulatával, minden legkisebb ténykedésével beleírja a maga életét a történések könyvébe.

Hiszen kicsiny mozdulatok, kicsiny cselekedetek teszik ki az ember életét, nem pedig azok a nagy dolgok, amelyekről a krónikák megemlékeznek. A te kicsiny cselekedeteidben ismeresz magadra, ember! Amikor a szellemvilágban felismered önmagadat az isteni igazság tükrében, amely előtted áll: a kicsiny érzésrezgések, a kicsiny gondolatok, amelyek a te lelki egyéniségedet kiteszik, ezek azok, amelyek tégedet vádolnak, vagy felmentenek; ezek azok, amelyek a te napjaidat, óráidat, perceidet betöltötték. Ez vagy te. Nem pedig az, aki egyszer-mászor fellángolt a nemes érzések hatása alatt és lelkesedett, nagyot akart, önmagát akarta megsemmisíteni, mint ellentétes személyiséget, hogy a másik pillanatban ismét visszahulljon az önzés posványába.

Az embernek munkálkodnia, a gyermeknek tanulnia és játszania kell. Mi más a játék, mint a későbbi munkának az előfutárja? Amely gyermek játéka nem alapos, nem tökéletes, amely gyermek a játékait nem dolgozza ki a maga gondolatvilága szerint tökéletesen, abból nem lesz alapos munkájú ember. Amely gyermek túlnyomórészt a rossz felé hajlik, abból gyenge jellemű ember lesz; amely gyermekben nincs önérzet, abból haszontalan ember lesz. A játék, mint mondom, előfutárja a munkának. A tanulás ugyanilyen szerepet tölt be.

Később, az ifjúság idejében az ember lelki egyénisége domborodik ki azokban az érdeklődésekben, amelyek majd új világgosságot gyújtanak az értelemnek abban a részében, amely még nincs benépesítve. És amikor elkövetkezik az idő, hogy az embernek a tanultakat értékesítenie kell, akkor váltja be mindazokat az ígéreteket, amelyeket gyermekkorában és ifjúságában hozzáfűztek azok, akik szemmel tartották, akik figyelték lelki és testi megmozdulásait.

Mindenkinek munkálkodnia kell képességeihez mérten. De az emberek, mivel ellentétes természetükkel minden kötelesség alól, minden teherviselés alól szabadulni szeretnének, nem munkálkodnak. Bár érzik, hogy munka nélkül nem lehet élni, mégsem munkálkodnak; vagy ha munkálkodnak is, nem úgy, hogy azzal a világ fejlődését előbbre vihessék. Pedig higgyétek el, testvéreim, nincs az az alacsonyrendű munka, nincs az a szégyenletesnek tartott munka, ami a világot egy kicsivel is előbbre ne vinné, ha azt az ember becsülettel, legjobb tudása szerint végzi.

Az emberek azonban csak ímmel-ámmal, és csak azért munkálkodnak, hogy megélhessenek. Azért a munkájuk telve van hamisítással, hazugsággal, éppen mert a legtöbb ember — mint mondom — kényszerből munkálkodik, s a munkába nem adja bele a lelkét, nem adja bele a jó érzését. Nem adja bele a szeretetét, nem éli bele magát a munkába; csak azért dolgozik, mert

kénytelen vele, mert ha nem dolgozik, nem tarthatja fenn magát.

Aki csak így dolgozik, az bárha kívülről becsületesnek és tisztességesnek látszik is, mégis ellopja azt az életlehetőséget, elsikkasztja azokat a rábízott talentumokat, amelyeket a természettörvény neki átadott, hogy azokat javítsa és tisztítsa. Mert aki így cselekszik, aki nem dolgozza ki becsületesen a munkáját, nem adja bele a lelkének jó érzéseit, az az ő munkájával nem végezte el azt, amit el lehetett volna végeznie, *amit el kellett volna végeznie*. Ahelyett azonban elvégzett olyan dolgot, amit nem lett volna szabad elvégeznie, s ezzel embertársainak kárt okozott, a természet erőit megrontotta és az Isten törvényének ellenállva az ellentétnek adott igazat, azt segítette előbbre a hatalomban.

Mi volna más, mint az ellentétnek előretörése az uralkodás felé, amikor az ember lelkében megszólal: „ne cselekedjél úgy, ahogyan megbízatásod szerint cselekedned kellene. Nézd, hiszen kevesebb munkával több haszonra tehetsz szert; csak látogat szerint végezd azt a munkát, a valóságban pedig tartsd vissza testi erőidet és használd fel másra azokat; cselekedjél mást, mint amit tőled várnak, s tégy úgy, ahogy az neked előnyösebb”.

Így beszél a sátán, az ellentét szelleme az önzés törvényén keresztül az emberhez. És az ember kénytelen kelleetlen végzi a munkáját, mert nem talál benne örömet. Ahelyett a testi élvezetek, a testi örömök mindig több gondolatot, több érzést kötnek le, sokkal merészebb vágyakat gyűjtenak az ember lelkében, s mindig messzebb és messzebb hajtják őt az élvezetek felé. Hogy az életből minél többet fordítson az élvezetekre, a restségre, a kényelemszeretetre, mindenesetre sokkal többet, mint a kötelesség elvégzésére. És így az ember meglopja önmagát, meglopja a világot a jóktól, amelyeket bele kellene adnia az életbe, a munkába, az itt való megjelenésébe.

Az igazság törvénye pedig gyűjti-gyűjti parányról-parányra a rossz és jó eredményeket, amelyeket az ember az életével a törvénybe beledolgozott. És amikor az ember az élet eredményét akarja látni, s azt gondolja, hogy: „bizonyára most már élvezhetem a nyugalmat és a békét”: csalódva veszi észre, hogy az igazság törvénye korántsem adja neki azt, amit várt, amit remélt, hanem egészen mást, olyasmit, amit nem óhajtott, amit nem kívánt. Meglopta az életet, tehát az élet is csak a valóságod adja neki vissza, azt, amit belefektetett.

Minden ember visszatartja az ő erőit, jóakarátát, lelkének érzéseit a reá kirótt munkától. Minden ember hibásan és hiányosan végzi el a kötelességét, tehát boldogságot, megelégedést az élet nem nyújthat neki. Mivel pedig ellentétes természetétől indítva az ember sok-sok életen keresztül mindig így cselekedett, azért igen kevés jóval rendelkezik a lélek, igen kevés jóval rendelkezik a földi élet.

Kevesen vannak olyanok, akiknek a munkája gazdagítja a földi életet. Ugye az aranyat emberek bányásszák, emberek olvasztják ki, emberek állnak a tüzes kemence mellett izzadva-fázva? És mégis azok tartják kincses kamrájukban az aranyat, akik sem nem izzadtak, sem nem fáradtak, sőt ellenkezőleg: egészen mást cselekedtek, mint amit kellett volna, amit szabad lett volna. Ugye legtöbbször azok rendelkeznek az élet javai felett, akik semmit sem cselekedtek ezeknek a javaknak előállítására?

És így van ez végig az egész vonalon: egyik ember ellopja a másik ember munkájának eredményét, és nem adja meg az érte járó díjat. A munkás nem kapja meg az elismerést, nem kapja meg a tiszteletet, nem kapja meg a szeretetet, mert ott áll a lopó, aki nem dolgozik, hanem önzéstől fűtött lelkével előre elgondolja, elrendezi, eltervezi, hogyan, miképp forgathassa ki a dolgozó embert azokból az eredményekből, amelyeket a munkájával szerzett. A munkálkodó ember méltó a táplálékra, méltó a mindennapi kenyérére. Méltányos, hogy

megelégedéssel élvezze munkájának gyümölcsét. A nem munkálkodó ember pedig méltó, hogy elvegye azokat a hiányokat, azokat a nélkülözéseket, amelyeket a munka el nem végzése révén a természettörvény mint hiányokat mutat fel.

Mindenkinek munkálkodnia kell. Vannak alkotó munkások, akik lelkük viszonylagos fejlettségével megalkotják azokat a terveket, amelyek szerint a jó és igaz formába önthetővé válik. Vannak munkások, akik a tervet megvalósítják, akik a tervnek szolgálatában helyezkednek el és az ő lelki és fizikai erejüket arra áldozzák és abban élnek le az életüket. Vannak, akik ezekhez az elkészített tervekhez szükséges anyagot — amelyet a természettől nyernek — átformálják. Ilyenek például a bányászok, akik a föld mélyéből kiszedik a vasat, az ércet; vagy akik követ fejtenek. Szóval akik mindent, ami szükséges, előteremtnek, mert megtanulják a módját, hogy azt hogyan és miképp kell cselekedniük. Vannak továbbá, akik ezeknek az embereknek testi szükségleteiről, táplálásáról gondoskodnak. Vannak, akiknek csak az a dolguk, hogy mindazokat a rendtelenségeket rendbe hozzák, amelyek a munka előállítása közben létrejönnek, akik mindazt az anyagot, amit a munkások elhanyagolnak maguk körül, összetakarítják, és rendben tartják.

Tehát mindenkinek egy célért kell munkálkodnia. Mindenki csak egy kicsiny szerves rész annak a nagy egésznek, amelyhez tartozik. Önállóan senki sem állhat ki, nem mondhatja azt, hogy „én így akarok munkálkodni, mert ez nekem így jobban tetszik”, mert mindenki annak, amit a fejlődés törvénye előír, csak egy kicsiny részét mozgatja és viszi tovább. A fizikai étellel minden ember egy kicsinyke részt kap, hogy abban munkálkodjék, és mindenkinek tisztességgel kell elvégeznie a maga munkáját, hogy majd, ha a kicsiny, jelentéktelen munkát elvégezte, többel bízza őt meg a Gondviselés. Ha nem végzi el jól a munkáját, akkor a Gondviselés angyalai nem bíznak rá értékes munkát, csak értéktelen. És vannak az értéktelen munkáknál még értéktelenebbek. De azért az embernek ezt is el kell vé-

geznie és sohasem szabad zúgolódnia az ellen, hogy őt hová helyezte a Gondviselés keze az életben.

Nyugodjék meg a földi ember és végezze el a maga munkáját lelkiismeretesen, és elégedjék meg azzal az eredménnyel, amit a munkája nyomán élvezhet, ha csak a mindennapi kenyeret, a ruházatot és az idő viszontagságaitól megvédő lakást adja is meg neki. Ennél többet az embernek nincs joga várni. Akik igazán átérzik Isten nagy akaratát és nagy gondolatát az emberiséggel szemben, azok lemondanak igényeikről és engedik azokat dúskálkodni a világ javaiban, akik még az ő önzéstől fűtött természetük folytán nem tudnak a kevéssel megelégedni.

Az embernek egészen másra van szüksége, mint a fényre és pompára. Az embernek nincs szüksége élvezetekre, nincs szüksége rafinált örömökre és multságokra. **Az embernek egészen másra van szüksége, arra, hogy az Isten akaratát keresse, az Isten akaratára szerint éljen és az életében elvégezze azt a munkát, amelyet a Gondviselés rábizott.** Ha ezt elvégezte, az Isten megadja neki azokat az örömeket, amelyek az ő lelkét egészen betöltik és azt a békességet, amelyet a dözölők, a dúslakodók megirigyelnek tőle. **Mert ez az ember természetes földi élete, nem pedig az, ami önzésétől fűtve folyton kereskutat, hogy minél inkább kielégülhessen, minél inkább elmerülhessen az élet örömei közt.** Aki nem így él és cselekszik, az ellopja a föld értékeit, a föld javait.

Nem azt mondom én ezzel, hogy nem lehetnek szegények és gazdagok; hiszen az ember tökéletlen lélek és magával ezzel a tökéletlenséggel velejár az, hogy az egyiknek sok van, a másiknak kevesebb. De mindenestre gazdagabbnak mondom azokat, akik a mindennapi kenyérral megelégedve boldogok és nem kívánnak többet, mint azokat, akik fényben és pompában élve folyton a testi vágyaik kielégítését hajhásszák. Gazdagabbnak, mert ők megtalálták a természetes énjük továbbfejlődéséhez szükséges lépcsőfokot és emelkednek lelkileg és testileg is feljebb. Mert hiszen azok az erők, amelyeket ők a termé-

szettörvénnyel szemben kiegyenlítenek, őket tovább követik, és az áldás nem marad el, ha egy pillanatra késni látszik is egy életben.

De akik nincsenek megelégedve a kevéssel, még kevésbé lesznek megelégedve a sokkal. Minél többet szereznek össze maguknak, és bármilyen úton-módon és bármilyen erőszakosan akarják is biztosítani maguknak és az utánuk fennmaradó vérszerinti hozzátartozóiknak mindazokat a javakat, amelyeket megszereznek, annál kevésbé tudják azt biztosítani, mert annál inkább elveszi azt tőlük a természettörvény. Sőt nemcsak egyszer, hanem sokszor elveszi tőlük, mert sokszor vissza kell fizetniük azt, amit elvettek. Sokszor könnyhullatással kell majd öntözniük az élet útját, amelyen haladni fognak, hogy összedhessék azokat az erőket, amelyekkel ők rútol visszaéltek földi életükben, amikor nem Isten törvénye szerint éltek és nem igyekeztek maguk körül harmóniát, békességet és megelégedést hinteni. Az emberek lelkében rossz emléket hagyva maguk után, nemcsak a földi élet után következő új földi életben, hanem még a szellemi életben is harmóniátlan, zavaros és elégedetlenséggel teljes állapotban lesznek.

Tehát mindenki adja bele az életébe, a munkájába mindazt, amit az élet kíván tőle, és ne vegye el az egyik ember a másiktól, ne károsítsa meg egyik ember a másikat még csak egy morzsával se. **Mert azt mondja az Isten törvénye: „Ne lopj!” Csak az a tied, ember, amit a munkáddal szerezted. És „méltó a munkás az ő táplálékára”. Aki azt mondja, hogy méltó a munkás az ő táplálékára, az megadja a mindennapi kenyeret azoknak, akik azt hittal kérik, és akik azért a mindennapi kenyérért tisztességgel és becsülettel, lelkiismeretesen megdolgoznak.**

Nemcsak a fizikai munkát értem én ez alatt, mert hiszen az ember talán a lelkéből többet ad a fizikai munkához is, ha azt becsülettel végzi el, mint a fizikai erejéből.

Minden emberlélek, aki a világra jön, a természeti erőnek olyan mennyiségét hozza magával, amennyi őt az életen keresztül táplálni van hivatva. Azonban akik nem akarnak munkálkodni, és érzik, tudják, hogy az ő munkájuk eredményéből nem tarthatnák fenn magukat, azok rávetik magukat a mások természetes járulékaira; az egyik ember elveszi a másik kenyerét, az egyik ember eltaszítja a másikat irigységből és telhetetlenségből onnan, ahol az boldogulhatna. Az egyik ember elgáncsolja a másikat a munkájában, ha látja, hogy annak eredménye mutatkozik.

Nemcsak azzal lop az ember, ha kiveszi a másiktól a zsebéből a pénzt, vagy elveszi a drágaságát; azzal is lop, ha a másik ember munkája iránt való bizalmat rágalmazásokkal, rosszakaratú híresztelésekkel megrendíti. Mindazzal lop az ember, amivel jót tehetne, és rosszat cselekszik.

Az Isten megadja az embernek a táplálására valót. **Ha mármost valakinek Isten áldásából sok jutott, amennyit ő maga nem képes elhasználni, és azt nem adja olyan célokra, amelyek az emberiségnek a jóban való haladását munkálják, amelyek az igazság kibontakozását, felszínre jutását elősegíthetik, az lop, ellopja a jótól azt, ami annak természetes járuléka.** Ellopja a természettől, ellopja az embertársától, sőt ellopja végeredményben Istentől, akitől mindaz eredt. És egy pillanatra úgy is látszik, mintha ez sikerülne is neki; azonban mindez semmi, mert amikor a legnagyobb bőségben érzi magát, akkor hívja el a halál angyala a lelkét a szellemek országába, ahol szegénységben, lelki nyomorúságban, lelki sivárságban élve, fájdalommal kell szemlélnie azokat a jó eredményeket, amelyeket elérhetett volna, és azokat a rossz eredményeket, amelyeket elért.

„*Ne lopj!*”, azt mondja a hatodik parancsolat. Az ember önzéstől fűtött hajlamai azonban lopásra csábítják őt mindenben és mindenkor.

Testvéreim, ti, akik spiritistáknak hiszitek magatokat, **sokszor fennen hirdetitek a ti új hiteteket és meggyőződéseket olyan emberek előtt is, akik még az ő egyházukhoz erősen ragaszkodnak, amelyben a lelkük megtalálta a békességet és megnyugvást, — mivel azt hiszitek, hogy a ti hitetek jobb, tökéletesebb, bizonyosabb,** s azért igyekeztek az ő hitüket lekicsinyelni, bizalmukat az ő egyházukhoz megrendíteni. Ezzel ti is elvesztetek olyasvalamit, ami helyett jobbat, nagyobb, értékesebbet a magatok adottsága folytán még nem tudtok nekik adni. **Nem minden ember van ám arra hívva, hogy a másik ember lelkén szóval munkálkodjék, de arra igenis minden ember hívva van, hogy a maga igazságáról cselekedetekben tegyen bizonyosságot, amelyekkel életét kitölteni tartozik.**

Tehát ne hivatkozzatok spiritista voltotokkal, és ne vegyétek el a meglévő hitet, míg előbb ti nem adtatok nekik meggyőződést. Ne kicsinyeljétek le az ő hitüket, amelyhez ragaszkodnak. Csak ott építsetek, ahol a talaj már meg van munkálva; *csak ott beszéljétek, ahol már érdeklődnek,* ahol már hiányok mutatkoznak a lélekben, amely hiányokat kipótolhattok a ti meggyőződésetekkel. Először építsetek. És ha nagyobb, értékesebbet és erősebbet tudtok építeni annak a lelkében, mint amilyen az ő meglévő hite, csak akkor kezdjétek hozzá, hogy a réginek hibáit és hátrányait pótoljátok, vagy azokat lebontsátok. **Ha látjátok, hogy ő a dogmákhoz ragaszkodik és abban a dogmás hitében boldog és javulni igyekezve békességben él, ne rongáljátok meg az ő dogmáit, hanem építsétek az ő igazságát Krisztus szavaival, Krisztus igéjével.** Mert amikor az a lélek látja, hogy ez, amit ti adtatok neki, nagyobb, bizonyosabb, tisztább és igazabb, úgyszólván összezsugorodik, és rombadől az ő dogmás hite, ha már a lelke otthon érzi magát abban a nagyobb, erősebb és szilárdabb épületben, amelyet ti kínáltok neki. **Mert máskülönben, ha megtámadjátok az emberek hitét, és nem**

tudtok helyette jobbat építeni, jobbat adni, ellopjátok, az ő hitüket.

Ha nem tudtok valakiben szeretetet ébreszteni a ti cselekedeteitekkel, s a ti becsületes eljárásotokkal nem tudtok benne bizalmat kelteni, ne igyekezzetek a mások iránt való bizalmat megrendíteni, csak azért, hogy a ti becsületességetek kitűnjék. Hagyjátok inkább, hogy előbb csalódjék másokban, és amikor csalódott, akkor igyekezzetek igazak lenni, nehogy bennetek is csalódjék, és aztán a ti hiteteket káromolja, a ti meggyőződésedet semminek állítsa, mert akkor is elloptok a lélekből olyan értékeket, amelyek helyett nem tudtok nagyobb és igazabbat adni.

Azt mondja az Isten parancsolata: „*Ne lopj!*” **Senkitől el ne végy semmit; senkinek ne mondj olyat, amit nem tudsz beváltani. Ne hazudjál, mert a hazugság is lopás.** A hazugsággal egy világot építetek egy lélekben, amelyet ő szinte lát, amikor elhiszi azt, amit neki mondotok; és amikor megcsalódik, akkor a lelkéből a hazugsággal elloptok valamit, benne olyan hiányt támasztotok, amelyet nem tudtok többé betölteni. Amit nem éreztek, azt ne mutassátok; de igyekezzetek olyan érzésekre szert tenni, igyekezzetek olyan érzéseket kitermelni magatokból, amely érzések Isten törvénye szerint valók. És ha azok nem is olyan fényesen ragyognak, hogy elkápráztassák az emberek szemét, de legalább mások ne csalódjanak azokban.

Az ember önzése kiszámíthatatlanul gonosz következményeket hozhat másnak. Egy pillanatra kivetítheti az ember önző lelkének gonosz természetét a világra, és a világ jó eredményeit maga körül csoportosíthatja részben erőszakkal, részben hazugsággal és rászedéssel, de végeredményben önmagát fosztja meg attól a jótól, ami örök értéket jelent.

Mert hiába fogod, földi ember, a kezedbe azokat a drágaságokat és értékeket, amelyekre azt mondod ma, hogy: „ez az enyém”, — ha a sors akkor veszi ki a kezedből, amikor nem is

sejted, s akkor veszíted el, amikor a legjobban ragaszkodsz hozzá, és amikor a lelked, a szíved a legjobban fáj utána.

A földi értékek mind por és hamu, semmit jelentő káprázatok csupán, de azok az égi értékek, amelyeket a földi értékek árán megszerezhettek, örökkévalók, rendíthetetlen bizonyosságok. Mert nem az a valóság, amit láttok, hanem az, amit nem láttok, ami a lélekben van, ami lélekről-lélekre száll és elvégezve a maga körforgását, Isten áldásával, vagy Istentől való elvettetéssel találkozik. Ha tehát úgy munkálkodtok, úgy cselekedtek a földi életben, hogy az semmit sem jelent az igazság világában, és csak csalódást és kárhozatot hoz számotokra, akkor vajon mit ér nektek, ha egy-két percig a tiétek volt az az érték és aztán messze távozik tőletek. Úgyannyira, hogy azok a körülmények, amelyek közé kerültök, kiszámíthatatlan messzeségbe esnek azoktól a kívánt jóktól, amelyeket valaha magatokéinak nevezhettek?

Hiszen az élet forgandó, és ha elhiszitek, hogy az Isten igazságos, hogy az Isten igazsága mindent megérlel és nem hagy egyetlen porszemnyi jót sem megjutalmazatlanul, és ha valami jót cselekedtetek, valamit igazán végeztetek el, megáldja és megsokszorozza a ti munkátok eredményét. Akkor az a legjobb és a legértékesebb, amit tehettek, hogy magatokból vetítsétek ki a világba azt a jót és azt az igazat a ti elvégzendő munkátokkal, amely a ti lelketeket átvilágította. Ezt a jót, ezt az igazat vigyétek bele a munkátokba.

Ne vegyetek el senkitől semmit, **mert csak az az igazi becsületes élet, amely Isten előtt is becsületes, nem pedig az, aminek az emberek előtt van becsülete, mert ez mind csak látszat, ez mind csak káprázat.** Isten előtt pedig csak úgy lehetek becsületesek, ha lelketek szerint végzitek el azt a munkát, amelyet az étellel magatokra vállaltatok, amibe bele vagytok állítva, amely mint kötelesség rátok nehezedik, amelyet akár ma, akár holnap, de el kell végeznetek.

A világot előbbre kell vinni, a sok tökéletlenség szülte szenvedést, szomorúságot, zűrzavart fel kell dolgozni, meg kell semmisíteni azok által az elvek által, amely elveket az ember a lelkén keresztül Istentől magába felvesz és magán keresztül a világba kivetít.

Mert hiába mondjátok, hogy „én megtértem, én spiritista vagyok, én zsidó vagyok, vagy én ehhez vagy ahhoz a keresztény felekezethez tartozom”, — ha nem végzitek el azt a munkát, amely kötelességetekké vált, ha abba a lelketeket bele nem dolgozzátok. A lelketeknek kell ragyognia mindazokon a munkákon, amelyekkel a ti napjaitokat betöltitek! Amely munkán nem ragyog a ti lelki arcotok, az nem a tiétek, ha mégoly káprázatos eredményeket hozna is nektek; órák és napok kérdése csupán és a természettörvény messze viszi tőletek azt az eredményt.

De ha a ti anyagi munkáitokat lelkiismeretesen végzitek el, akkor az eredmény úgy itt a földön, mint az örökkévalóságban is a tiétek marad. És azt el nem vehetik tőletek a lopók, el nem vehetik tőletek azok a hazugságok, amelyek káprázattal szórják tele a szemeteket, hogy elcsalják a ti kincseiteket. Nem veheti el tőletek senki, mert azt az Isten adta nektek a természet erőiben; a ti lelki arcotok van belevésve abba a munkába, és az él, az rögzíti azt a jót, azt a helyeset, azt az igazat, azt a becsületeset, amit abba beledolgoztatok.

A lopók megrövidítik önmagukat, mert ők nemcsak azt tékozzolják el, amit a természettörvény a születéssel mint életfeltételt, mint ajándékot nyújt nekik, hanem eltékozzolják azt is, amit még azokon túl kaphattak volna. A földi ember sokszor zúgólódik az ő szegénysége ellen. Azt mondja, hogy „hiszen én becsületesen élem az életet, nem cselekszem semmi gonoszt, és mégis minden ellenem fordul, vágyaim nem teljesülnek. Kedves testvérem, *a megtéréssel az ember még nem tette jóvá azt, amit rosszul cselekedett, mert a megtörténtet meg nem történtté tenni nem lehet.* Nincs hatalom, amely azt, ami megtörtént,

meg nem történte tehetné. Aki gondtalanul elpazarolta azokat a javakat, amelyeket Isten neki adott, annak el kell szenvednie a rákövetkező szükségét. De amikor elszenvedte Istenbe vetett hittel azt a szükségét, és nem szűnik meg imádkozni, nem szűnik meg hinni és remélni Isten jóságában, Isten segítségével — jól figyeljete, nehogy csak árnyalati különbség is legyen a ti fogalmaitok és az én általam adott igazság közt — akkor Isten megkönyörül rajta.

Tehát nem tette jóvá a bűnt, nem egyenlítette ki tartozását a természettörvénnyel, hanem hitével és engedelmisségével Isten könyörületességet magához vonta. Isten megkönyörült rajta és újabb ajándékokat adott neki. Tehát nem egyenlített ki semmit, nem tett jóvá semmit, mert Istennel szemben senki sem állhat meg a maga igazságával. Hogyan hozhatta volna helyre? Hiszen Isten adta az elsőt és Isten adja a következőket is!

Isten könyörületességében bízva állhat csak meg a földi ember és kérheti Isten segítségét, és Isten, aki könyörülő és irgalmas, megsegíti a megtérő embert, újabb ajándékokat, újabb lehetőségeket ad neki. És az az ember, aki hálás Istennek ezekért, gazdagon tér meg a szellemvilágba. Sőt Isten áldásával gazdagodhat meg a földi életben is, — nem a maga fufangján keresztül, mert ez nem Isten áldása szerint való meggazdagodás, — és akkor az a hála, az a szeretet, az az alázatosság, a léleknek az az önmegtagadása, amellyel Isten könyörületességébe beleolvad, új életet teremthet számára.

Ebben az új életben bizakodva térjete meg, akik az igazság ellen cselekedtete és nyissátok ki a lelki szemeiteket, hogy megláthassátok az Isten könyörületességet azokhoz az emberekhez és szellemekhez, kik már-már veszendőbe mentek. **Isten új világot, új eshetőséget ígér a megtérőknek. De lélekben és igazságban kell megtérni, hogy az Isten könyörületességet magukhoz vonzhassák!**

Azonban ember nem állhat szembe Istennel, hogy „miért nem könyörült meg már eddig rajtam, hiszen eleget szenvedtem, eleget gyöttrődtem, tehát már ideje, hogy megkönyörüljön rajtam”. **Ezt ember sem szenvedésével, sem gyöttrődésével, sem hitével, sem az igazság cselekvésével nem követelheti ki magának, csak azzal a belenyugvással, amellyel meggyőződéssel mondja: „Uram, Te tudod, mi válik javamra, cselekedjél velem a te irgalmasságod szerint”.**

VII. PARANCSOLAT: „Ne paráználkodjál!”

A hetedik parancsolat következik, amely azt mondja az embernek az isteni akarat folytán: „*Ne paráználkodjál I*” Az ember ezzel a gondolattal nincs tisztában, mert nem tudja, miről van szó, mit akar neki ezzel az Isten, az ő teremő Atyja mondani. Pedig ott van a parancsolatok közt és éppen olyan nagy jelentősége van, mint amikor azt mondja: „*Ne Ölj!*”

Az ölés, a gyilkosság az ember képzelete előtt óriási, félelmetes, rettenetes bűn; mellette a paráznaság jelentéktelen, semmitmondó: sőt az emberek többsége szemében nem is olyan, mintha bűn volna. **Az ember gondolata és képzelete egészen mást ért alatta, s valami olyanfélét gondol, mintha ez a tilalom az életnek olyan örömétől, olyan értékétől fosztaná meg, amit sajnálnia kell, hogy nem veheti ki a részét belőle.** Hiába van a parancsolatok közt, az emberek ennek nem tulajdonítanak nagyobb fontosságot, mert szerintük ez nem lényeges. Tulajdonképpen mi is az a paráznaság?

A paráznaság éppen olyan nagy és borzalmas bűn, mint a gyilkosság. Az élet szent; még a legkisebb, a legjelentéktelenebb féregnek az élete is szent, mivel az Istentől való életáram éltet mindent, ami élő, tehát ölni borzalom. Azonban olyan életnek lehetőséget nyújtani, amely életet az Isten nem akar, éppoly borzalom. Születni és meghalni egy. **Tehát paráznaságból nemzeni, vagy gyilkolni: ugyanegy értékű.**

A paráznság a sátánnak, az ellentétnek a vegykonyhája.

Isten életet ad minden egyes teremtményének; Isten életbe hívhatja mindazokat a gondolatokat, érzéseket és lehetőségeket, amelyeket jónak lát. *De az embernek, mivel ő az Istentől eltávolodott bukott lény, nincs joga, sem szabadsága életbe hívni olyan dolgokat, olyan eseményeket, olyan történéseket, amelyeket Isten nem akar a létbe bebocsátani, tehát nem szabad testet adnia olyanoknak, akik Isten előtt elvetettek, akiket Isten a nemlétezés homályába taszított, akiknek az idejük még nem jött el. Nem szabad a bűnös embernek, az aláhullott szellemnek belenyúlnia azokba a lehetőségekbe, ahonnan az élet titka, az élet folyója ered; nem szabad az embernek nyitogatnia azokat az ajtókat, amelyeket Isten jónak látott eleve bezárni, azzal, hogy azt mondja az embernek: „Ne paráználkodjál!”*

Megpróbálom ezt nektek megvilágítani. Most embereknek szólok, nem szellemeknek; embereknek, akik itt vannak a történések világában, akiknek életmozdulatai következményekkel járnak, amely következményeket meg kell emészteniük, fel kell dolgozniuk, tehát szükséges, hogy az ember tudja, mi az, ami benne forgolódik, mi az, amivel bánik, mi veszi őt körül, mit hordoz magában, mit kell felszednie, és mit kell leadnia földi életében.

Az ember testi élete is olyan titok, amibe még ember bele nem tekintett. Vajon a ti tudósaitok közül volt-e csak egy is, aki megfejtette volna az élet titkát? **Volt-e, aki megtalálta volna az élet forrását, azt hogy honnan keletkezik az ember, vagy honnan jön csak egyetlen fűszál, egyetlen jelentéktelen kis féreg élete? Nem, az életnek csak a jelenségeit láthatjátok, embertestvéreim, de annak keletkezését, szövdését, a homályból való felszínre jutását nem láthatjátok.** Csak az életnek ragyogását, mozgását, hatását észlelhetitek, mert ti magatok is benne vagytok abban az életáramban, ami bennetek, körülöttetek, és az egész teremtettségben végigáramlik. És sodor magával értékeset és értéktelent, hol az egyiket, hol a másikat

hozván felszínre, hol az egyiknek, hol a másiknak nyújtva szabadságot a ténykedésre. És ti érzitek az életnek ebben a hullámzásában, hogy vagytok, hogy történik veletek valami, de hogy hogyan, miképp történik, azt nem tudjátok az értelmekkel megállapítani. Hogyan is tudnátok, hiszen titeket is sodor ez az élet, s nem tudtok egyetlen eseménynek sem gátat vetni, amelynek be kell következnie! Hiába akarjátok a magatok életét megváltoztatni, hiába akarjátok a sorsotoknak egyetlen mozzanatát siettetni vagy hátráltatni, képtelenek vagytok rá, mert mint ahogyan nem tud megállni a pehely az orkánban, úgy az ember sem tud megállni a történések forgatagában, mert ő maga is sodródik.

Tehát ez az életáram az egész teremtettségen végigvonulva éltet jót és igazat, gonoszt és hamisat egyaránt. Ezek egymást vonzzák azokban a következményekben, amelyek révén össze vannak kötve az ember lényével. Ezek a történések mind előkerülnek valahonnan. De honnan kerülnek elő máshonnan, mint ahol azok vannak?!

Tehát van egy hely a láthatatlan világban, ahol minden gondolat és érzés, minden vágy, akarat, törekvés már megvolt, mielőtt a felszínre került. Az élet folyton alámerülő hullámzása mossa, koptatja le azokat a rétegeket, amelyek a szellemeket körülveszik, s amint így lassan mossa és oldja, apróra feldolgozva, fokozatosan a történések világába sodorja.

Te ember, nem tudod, ki vagy! Senki sem mondhatja el magáról, hogy ő tudja, kicsoda, mit rejt magában az ő tulajdonképeni énje? Tehát mert az ember önmagát sem ismerheti, annál kevésbé ismerheti embertársát; nem ismerheti a szülő gyermekét, sem a gyermek a szülőjét; nem ismerheti a férj a feleségét, sem pedig a feleség a férjét; szerethetik egymást, meghalhatnak egymásért, de *egymás belső lényegébe nincs betekintésük.*

Ösidők óta lappangó titkokat rejt minden ember lénye. Kérdéseket, amelyek megoldásra várnak, amelyeknek ki kell teljesedniük, mikorra az Istentől elrendelt idő elkövetkezik. Mit

tehet ebben a nagy tájékozatlanságban az ember, amikor megismeri, hogy ő tulajdonképpen nem ura önmagának, sem életének, sem sorsának, sem cselekedeteinek, hogy ő a végzet kezében annyi, mint egyetlen porszem, amely a homokórán aláfut?! **Mit tehet az ember, amikor ráeszmél a maga tehetetlenségére? Ha megtalálta az Istent, a legbölcsebben azt cselekszi, ha egész lelkével hozzátapad Isten törvényéhez, a Teremtő akaratához és engedelmeskedik annak a parancsnak, amit ő teremtett gyermekei számára adott, és nem kérdezi, hogy miért.** Hiszen az Isten, a Teremtő nem köteles az emberrel, a bukott szelemmel szóba állni, mert Ő megkívánja azt, hogy az ember az ő tehetetlenségében minden kérdezősködés nélkül teljes bizalommal vesse magát alá az ő akaratának és cselekedje azt, amit felőle az ő mennyei Atyja elrendelt, mert amit ő elrendelt, amit ő jónak látott, abban feltétlenül megbízhat minden kérdezősködés nélkül.

Azonban, mint minden, úgy ezek a titokba burkolt kérdések is megvilágosodnak a fejlődő emberszellem szemei előtt. És bizonyára az sem lesz előtetek olyan nagy titok, amit én most mondani fogok, hiszen sok mindenre rájött a tudomány abból, amit ma már bebizonyítva láttok. Azonban volt idő, amikor még nem volt előtetek bebizonyítva, de az isteni rendelés, az isteni törvény eleve beszélt róla.

Az ember, mint mondom, be van kebelezve ebbe az életáramba, és bizonyos mozgási tere van adva a földi életben a szellemnek azáltal, hogy a szellem fluidjait az élet mintegy felduzzasztottá, puhává, járhatóvá tette a gondolat és az érzés számára. Ezeket az áramokat már felfedezte a tudomány és a természetnek sok olyan csodás dolgára jött rá, amelyekről a régi embernek fogalma sem volt.

Tehát ebben az életáramban olyan latens, pihenő érzések, gondolatok és események vannak elrejtve, amelyeknek még nem szabad a törvényes korlátok keretei közt felszínre jönniük, mert az isteni törvény azokat még nem dolgozta fel, még nem tette

járhatóvá a szellemek részére. Ezekkel az áramokkal és erőkkel még nem tudna a földi ember mit kezdeni, mert ezekkel az ő értelmét, az ő ismeretét felülmúló akadályokat állíthatna a fejlődés elé. És Isten akaratát, Isten gondolatát zavarná az ember ezekkel az akadályokkal, amelyeket a sötétből, a halott világból emel ki a maga akaratával, gondolatával és cselekedetével.

Ezek azok az akadályok, amelyek nehezebbé teszik a küzdést, a fejlődést a mulandó világban. Ezért mondja az Isten parancsolataiban az embernek: „Ne paráználkodjál!

Van testi paráznaság és van lelki paráznaság. Mindegyikről külön fogok beszélni.

Testi paráznaság.

A szellemek — ti azt nagyon jól tudjátok — az Istennel szemben való **engedetlenségükkel elvesztették szabadságukat, elvesztették hatalmukat, azonban az erőknek és az életáramoknak nagy mennyiségével rendelkezve továbbfolytatták ellenszegülésüket.** Ezek az áramok az ő delejes természetüket elvesztve, Istentől eltávolodva mind villamosabbakká és villamosabbakká váltak. A villamosság, amely minden egyes alkalommal messzebb lökte a szellemeket az eredeti isteni tervtől, az isteni gondolattól, mind sűrűbbé és sűrűbbé tette az ő fluidjaikat és ezekben a sűrű fluidokban a duálszellemek önmaguk közt meghasonulva szétpattantak, szétváltak. Ezzel a szétválással mindegyik külön-külön áramkeringést hozott létre, azaz mindegyikben egy adó és egy elfogadó természet fejlődött ki. **Ennek a kétféle erőnek egymás felé való vonzódása a régi együttes érzés, a békesség, a megértés, a szeretet és a továbbfejlődés, a tovább való teremtés lehetőségének, tehát ismét az egyesülés lehetőségének a keresésére indította őket.** Azonban mivel a bűn miatt egyesekké lettek, azért nem teljesen értették meg egymást és e félreértés következtében megint újra meg újra szétváltak egymástól, nem tudtak együtt megmaradni, mert hiszen a bűn, mint egy ék folytonosan nagyobb és na-

gyobb rést vert közjük. És ezáltal mind messzebb estek attól a meglegedettségtől, attól a boldogságtól, amelyhez azelőtt hozzá voltak szokva. Ez a boldogság utáni vágy a duálfél szellemeket egymás felé vonzotta, és vonzza még a legmélyebben bukottakat is, mert hiszen az adó és elfogadó elemek találkozásából, összekapcsolódásából fejlődhetik a következmény, a további élet. Nincs továbbfejlődés, ha a szellemek két különböző neme eltávolodik egymástól, mert így van berendezve az egész teremtettség. **Ennek a két erőnek egymás felé vonzódása hozza létre az egész természetben, az emberek világában is azt az érzést, amelynek hiába akar, nem tud huzamosabb ideig ellenállni senki és semmi.**

Azonban, hogy ennek a két erőnek összeolvadásából törvénytelen teremtettség korlátlanul ne származhasson, Isten korlátokat állított fel azokban a törvényekben, amelyek a szellemeket el-esésükben mind jobban és jobban körülvették. Ezek a korlátok, mint szűrők, külön törvényeket alkotnak, amelyek fluidokat, erőket tisztítanak, minősítenek és *csak a törvényes, az Isten akarataival, Isten tervével nem ellenkező erőket engedik keresztülhatolni a teremtettségben*, hogy tovább hassanak, alkossanak, hogy maradandó értékű következményei lehessenek a szellemek ténykedésének.

Azért törvények közé vannak a szellemek és az ő erőik zárva, így a testté lett szellemek: az emberek erői is. **Ezeket a törvényeket megismerteti Isten az emberekkel, hogy megtudják, hogy ha ezeket a törvényeket átlépik, ha ezeket a törvényeket meg akarják kerülni, azaz, ha törvénytelen alkotnak, annak szenvedésteljes következményei lesznek**, és ezek a következmények olyan akadályokat állítanak a szellemcsoportok elé, amelyek őket teljesen elzárják a fejlődés lehetőségétől. Tehát ezek az akadályokat képező erők, ezek a fluidok be vannak zárva. Ezekből a fluidokból azután időnként az isteni gondviselés leválaszt egy-egy részt, amelyet a fizikai élet, a rotáció törvénye feldolgoz, felmorzsol és minden következmé-

nyével együtt az ember életébe beleolvaszt. Hogy az ember ütközéseket szenvedjen, és az ütközésekből kifolyólag önkéntelenül is ráeszméljen bukottságára, tökéletlenségére, és minden ütközés az Istennek, Isten elhagyót: törvényének keresésére ösztönözze őt, hogy ennek a törvénynek útjára rálépve, ezen haladva megtalálhassa a legrövidebb és legegyszerűsebb utat a visszatérésre.

Ámde mivel az ember ezeknek a törvénytelen fluidoknak, törvénytelen erőknek a forgatagában él s azok felette, alatta és benne, mint valami hatalmas erőáramlat, az ösztönökbe beékelve folyton éreztetik a hatásukat, azért a természettörvény mintegy szeges ostorral hajtja az embert, hogy ezeknek az erőáramoknak tulajdonképpeni célját keresse, kutassa és feldolgozza.

Egy ilyen ösztöni érzés, ami a természetbe bele van oltva, az érzékiséggé fajult erőkicserélődési vágy, az erők összeolvadásának ösztöne: **az érzékiség, mint hatalmas páncélos ellenség ott áll az ember előtt. Amellyel hiába próbálkozik, hiába viaskodik, az mindannyiszor leteperi őt, mindannyiszor az lesz a győző, és az elesett, a nagyot akaró emberlélek hiába akar és akar: Isten nélkül nincs ereje, hogy legyőzhesse a meg erősödött, megnagyobbodott ellenséget.**

Azért Isten a bukott szellemek erőt úgy dolgoztatja fel a természettörvényben, hogy ennek a hatalmas érzésnek, ennek a hatalmas ösztönnek keretébe beleilleszti a fajfenntartást, hogy amit a fejlődés folyamán megalkotott, ami jót magáénak nevezhetett a szellem, az ne menjen kárba, és a természetnek ne kelljen új formákat, új alakokat alkotnia. Tehát a meglévőt formálja, alakítja tovább a születés és a halál tényével. **Az embert gögje, önzése és a szeretetben való hiánya sohasem tenné alkalmassá arra, hogy az ő szellem-társának testet ajándékozzon.** Soha, mert hiszen a szeretetben elesett lélek maga is kényszertörvény alatt van, a természet kényszere alatt. És ez a hatalmas ellenség: az érzékiség.

Ebbe a törvénybe van befogva, s mint az igavonó barom húzza a terhet, amelyet meg kell tisztítania, amelyet fel kell dolgoznia a legapróbb részletekig, mindaddig, mígnem az tisztán és ragyogóan állhat meg az Isten trónusa előtt.

Ezt a terhet húzza, ezt a terhet dolgozza fel az a kényszer, amellyel az embernek tetet kell adnia. **Amellyel az ő erőit bele kell adnia a természettörvény olvasztó kohójába, a szenvedések, a fájdalmak, a munka, a kényszerűség által, amikor azt mondja neki az isteni szó: „véres verejtékkel keresd meg a te kenyeredet”,** mégpedig nemcsak a magad kenyérét, hanem azoknak a kenyérét is, akik tőled származnak. Ugyanez a törvény, ugyanez a kényszer szól azokban a szavakban is, amelyek azt mondják az asszonynak: *„fájdalommal szülsz a, te magzatodat”*. A bűnnek, az Istentől való elesettség következményének óriási tömegei azok a fájdalmak, azok a terhek, azok a nyomorúságok, amelyek ebben az erőhalmazban felmorzsolódnak, feldolgozódnak. És az emberiség mindaddig nem szabadulhat meg ezektől a következményektől, ameddig mindenki ki nem vette a maga részét belőle, és mindenki fel nem dolgozta azt.

Szomorúság, nyomor és fájdalom a bűnös ember sorsa, de az Isten kegyelme ott áll a fejlődés országútján és vezeti a szellemeket világító ködoszlop alakjában. Csakhogy az embernek nem szabad azt kérdeznie, hogy miért vagy itt, mit akarsz velem? Az embernek követnie kell mindazt, amit ez a világító ködoszlop parancsol.

Az emberek vétkeznek minden érzésükkel, minden gondolatukkal. **Nincs egyetlen igaz, tiszta ember sem, mert hiszen aki ezekben a fluidokban benne van, az olyan, mint aki valami folyadékba esik és mindene nedves lesz tőle. Az ember nem mondhatja magáról, hogy „én ebben vagy abban a bűnben szenvedek”,** mert hiszen minden bűn a tisztaságnak ellentéte és nincs egy különálló bűn sem, hanem az ember

minden megnyilatkozása, minden megmozdulása, minden gondolata és minden elképzelése bűnös.

Azért az Isten, hogy ez feldolgozódjék, megszerezte a házasságot, és megáldotta az emberek házasságát, megáldotta a gyermekek nemzését, mert lehetővé tette ezáltal, hogy a szenvedések és fájdalmak közepette megnyílják egyszer-egyszer az ember feje felett a sötétté vált égboltozat, s az öröme, a szeretetnek, a békességnek, a boldogságnak egy-egy pillanatnyi villanásában része lehessen, amely a mennyből sugárzott alá.

Mert hiszen az ember lelkében a szenvedések közt nyilatkozik meg a visszaemlékezés a paradicsomi időkre, és akkor elevededik fel a vágy benne, hogy elérje azt az állapotot, amikor még harmóniában élt mindennel, az egész teremtettséggel, az Istennel. Amikor még nem voltak szenvedések, nem voltak gyötrődések, csak boldog egyetértés, abban való munka és annak a munkának örömteljes eredménye.

Tehát e felé a cél felé igyekszik az emberiség. **Hiszzen a szeretet és a szerelem érzése egy-egy visszaemlékezés a lélekben, amely visszaemlékezés álmokat fest lelki szemei elé, ragyogó tündéerkert képződik előtte és az ember azt hiszi, hogy elérte a boldogságot.**

Hiába mondja az ember nagynak az anyai szeretetet, ha az anyai szeretetet meg nem előzi egy szent, tiszta szerelmi érzés, amely őt a lelke másik feléhez viszi, sodorja. Hogy a lélek érzésével, törekvésével, vágyaival visszhangra találjon abban a másik lélekben, és ebben a visszhangban, ebben a boldog megértésben egy közös álom szövődjék, amely öntudatlanul is egy másik élet, egy másik világ megteremtését és megszervezését tűzi ki célul. Ez a másik élet, ez a másik világ igen messze van a földi ember előtt, de abból a másik világból hírt hoz neki az a pillanat, amikor boldog megértéssel megtalálja egyik ember a másik emberben önmagát. És ebben a megértésben csakugyan egy új világ keletkezik, ennek a két szerető léleknek az össze-

olvadásában egy új világ alakul, mely hívatra lesz arra, hogy az elkövetkezendőnek új otthon teremtse. Új fluidokat szövögtessen annak számára, aki majd megszületik, aki ebben a szeretetvilágban otthon lesz, aki az övék, aki velük lesz, aki segíti megvalósítani az ő álmaikat, amelyeket ők, ki tudja milyen régen, a szívükben hordoztak.

Igen, a két ember egyesülésében, két szerető szív összeolvadásában ezek a fluidok, a természet fluidjai, ez a hatalmas erő, amely addig ellenség volt, ez a páncélos ellenség, be lesz fogva és leigázva. Mert itt ennek az lesz a sorsa, hogy mindig csak követheti a lélek törekvését, a lélek vágyait, de mindannyiszor hátra kell húzódnia, amikor a lélek igaz vágyai más célt tűztek ki maguk elé. Mert, ha a lélek megerősödik, ha a lélek ebben a megértésben, ebben a közösségben új otthon talált, akkor ellenálló erőket fejt ki a bűnnel szemben. Ha pihenő helyet talál a viharban, az élet küzdelmeiben elfáradt lélek, ha pihenést talál az otthon melegében, megértő szívek közt, a családban, akkor képes újra erőket fejleszteni a gonosz ellen, a bűn ellen, a megtevéstés szelleme ellen, amely nyomon követi az embernek minden nemes törekvését, minden ténykedését.

A házasság Isten akarat. Isten gondolata, mert hiszen megmondja az írás: „Nem jó az embernek egyedül lenni”. Az egyedüllét sok felesleges gondolatot, sok felesleges képzelődést szül. Az egyedül lévő ember többet képzelődik, mint cselekszik és ha cselekszik is, nem mindig helyesen cselekszik, azaz nem mindig a szerint a követelmény szerint, amit az élet legközelebbi törvénye ráróna. Mert az egyedül lévő ember csak önmagáért küzd, ha küzd. **Pedig az embernek erő feleslegei vannak, amelyek nemcsak a maga fenntartásának, nemcsak a maga élete céljainak elérésére adattak, hanem az embernek másokért és az egész teremtett világ előhaladásáért kell küzdenie. Aki csak önmagáért él, az nem fejezi ki életével azt a gondolatot, amiért a világra jött.**

Az embernek meg kell tanulnia szeretni: *ez az első és legnagyobb törvény*. És vajon hol tanulhatna meg szeretni, ha nem a családban?

Vajon születhetnék-e ember, volna-e fejlődés, volna-e a jónak megismerése, ha az emberek nem születhetnének? És hogy emberek születhessenek, kell apának és anyának lennie és kell, hogy ez az apa és anya egy közös lelki érzésben találkozzék: az egymás felé vonzódásban, a szeretet érzésében, abban a szeretetben, amelyet a ti nyelveteken úgy hívnak, hogy: szerelem.

Kell, hogy ebben az érzésben találkozzanak, mert meg van írva, *az ember elhagyja atyját és anyját és ragaszkodik féleségéhez, és ketten lesznek egy testté. Ez a „ketten egy testté levés” kizárja azt, hogy abban a közös fluidban, amely a két ember szeretete folytán jött létre, ennek a két testnek, a két test áramlásának, fluidjának, érzéseinek közösségében egy harmadik, esetleg egy negyedik is résztvehessen, mert akkor ez a kettős egység már nem egység, hanem szétbomlott, benne meghasonlás következett be. Amikor ebben az egységben akár az egyik, akár a másik részről megjelenik a harmadik, már paráznság történt.* És az öröknek és fluidoknak ez a szétforgácsolódása új csatlakozást, új kapcsolódást hoz létre, *az új kapcsolódásban pedig már mindazok az erők szóhoz jutnak, amelyek le voltak takarva, amelyeket az isteni törvény abban az életben félreállított, amelyeknek nem lett volna szabad belekerülniük ebbe az életbe. Ez által az új kapcsolódás által az egység megtört és belekerült az ellentét gondolata, az ellentét érzése.*

A ti orvosaitok tudják, mi az a vérfertőzés, tudják, hogy a különböző természetű emberek különböző vérfaja zavarodást és a testben keveredést hoz létre. Tudják, hogy a vérben lehet betegségeket és olyan természeti elváltozásokat szerezni, amelyek nem következtek volna be, ha megmarad a házasság a maga eredeti állapotában.

Az az ember, aki paráználkodik, minden egyes alkalommal lelkének és testének fluidjait összeköti, összeolvasztja azzal, akivel paráználkodik és ezekből az összeolvadt lelki fluidokból olyan következmények jönnek létre, amelyek testi és lelki fertőzést okoznak.

Ha az emberek tudnák, hogy ezzel önmaguk felett milyen óriási bajokat halmoznak össze, hogy nemcsak önmaguknak, de elkövetkezendő gyermekeiknek is milyen kísértéseket szereznek, nem állanának meg nevetve ez előtt a gondolat előtt, hanem írtóznának tőle, mint a gyilkosságtól. Mert azok a fluidok, amelyeket az ember így össze-szed, a házastárs lelkére is hatással vannak, mivel a férj a feleség lelkére testileg és lelkileg is befolyással bír. Ha ez nem így volna, nem tiltották volna Isten prófétái a zsidóknak a pogányokkal való összeolvadást.

A testi fluidokkal együtt a lelki fluidok is közössé válnak, pedig az embernek éppen elég, ha csak a maga hibás lelki fluidjaival tud is megbirkózni, a maga hibás lelki vágyaival, ösztönzéseivel síkraszállni, nemhogy még egy másik embernek, vagy éppen a parázna nőkön keresztül a legalantasabb fluid csoportoknak kárhozatos hatásával megküzdeni. Az így szerzett fluidokon a bűnös és vétkes hajlandóságok rajtuk ragadnak és elkísérik őt egész életén keresztül. Ezért mondja az Isten a parancsolatban, hogy **„Ne paráználkodjál!”**

A paráznaság éppen olyan bűn, mint a gyilkosság. Az az ember, aki paráználkodik, azt mondja magában ifjú éveiben: nem vétkezem senki ellen, mikor az én testem vágyainak engedek, hiszen nincsen senkim, akinek hűséggel tartoznám, mert még nincs feleségem. **És egész nyugodt lélekkel vétkezik, mert nem tudja azt, hogy mindazok a fluidok, amelyeket össze-szed, nemcsak őrajta, hanem azon is, aki később a felesége lesz, rajta tapadnak, bűnös hajlandóságokat képeznek ki a lelkében.** És nem tudhatja, mit hurcol magával, milyen összekötő kapcsolatot képez ki ő a bűnök számára, milyen lombikul

szolgál az ellentét laboratóriumában, amikor az ellentét gondolatát segíti véghez vinni azáltal, hogy beoltja a bűnöket a vele egyesülő másik nembeli emberbe, talán éppen az ő lelke által szeretett feleségébe és az elkövetkező gyermekek lelkébe.

Mert hiszen a fluidok az ember testében, lelkében mint gondolatok, mint érzések, mint vágyak alakulnak ki és ezekkel a fluidokkal kapcsolódik össze a férfi és a nő, hogy megalkossa a jövőt, megalkossa lelkének álmát, vágyát a boldogságról és ebbe a jó, igaz és tiszta fluidba ágyalják majd bele a természet szellemei azt, aki az ő gyermeke lesz.

Mert nem elég a testi formának, a sejteknek, nem elég a vérnek összekapcsolódnia, a fluidoknak is össze kell kapcsolódnium. Azoknak a természeti erőknél is össze kell kapcsolódnium, amelyekről az ember nem tud, bár benne vannak, és amelyekben ő maga is benne él és mozog, amelyek őt akár kísértés-képp, akár küzdelmeinek eredményeképp követik, amelyeknek ellene kell állnia, sőt esetleg a másikat is ki kell emelnie és előrejuttatnia földi életében.

Mert hiszen mellettetek, körülöttetek, rajtatok keresztül suhanak ezek az életfluidok, ezek az életáramok, amelyekben ti is benne élték, amelyből táplálkoztok. És vannak tiszta és tisztátlan szellemi termékek, amelyeket magával hordoz az életáram és ti nem tudjátok, hogy mikor miféle fluidokkal szemben vagytok próbára téve. A gonoszra, a rosszra indító áramokat, érzéseket és vágyakat a ti megismert jó és igaz gondolataitokkal le kell gyűrnötök, hatásaikban meg kell szüntetnetek, a jókat, az igazakat pedig el kell fogadnotok. Mert ha elfogadjátok a jót és az igazat, a lelketek megtermékenyül, az erőtök megsohasodik, a leküzdött rossz, a leküzdött gonosz gondolatok pedig, amelyeket az életáram visz, hurcol tovább, már erejüket veszve vegyülnek a hozzátok hasonló szellemek és emberek gondolataival, akik hasonlóan a jót és az igazat akarják, s így tudtotokon kívül jót cselekedtek, segítitek átalakítani a világ arculatát. Mert lélekről-lélekre, emberi gondolattól emberi

gondolatig viszi az életáram és kapcsolja össze a jót és az igazat; de ugyanúgy viszi a rosszat és a hamisat is.

Mivel telítitek meg a világot, mit adtok a világnak a ti életeetekkel: az a ti eredményetek, az az, amiről majd el kell számolnotok a történések világából való kilépésetek után.

Lelki paráznság.

Most pedig rátérek a lelki paráznságra. Az emberi lélek, ha hozzákapcsolódik valamihez és eggyé lesz vele, Összefolyik azzal az érzése és gondolata, és azzal egy erőt alkot. Ha hozzákapcsolódik az isteni jóhoz és igazhoz, akkor az isteni jóval és igazzal lesz eggyé, ebbe az áramlatba kebeleztetik be a vonzódás által, ez az áramlat dolgozik rajta. És ha gyenge is, ha sok bűnnel küzd is, ez az áramlat hovatovább megmossa, megtisztogatja, felemeli és a jónak és igaznak eredményeivel gazdagítja, s megajándékozta olyan képességekkel, amelyeket ő magában sohasem tudott volna kifejleszteni; meggazdagítja olyan eredményekkel, amelyeket sohasem tudott volna kivívni.

Ti tudjátok azt, hogy csak tömegek összeolvadásával lehet valamit véghezvinni. Egy vízcsepp önmagában semmi, mert felszárad és megszűnt létezni, de sok vízcsepp együtt tengert képez és a tenger hatalmas erők tartálya.

Istenben egyesüljünk! Az emberek lelkének ez nagy, hatalmas gondolata, célja és eredménye; azonban az ellentét még nem ismerte el Isten nagyságát, még küzd a jó ellen, mert ő másképp alakította ki a jó fogalmát; az önzés meg akarja kerülni az igazságot, hogy a maga célját elérje. Az ellentét örökös harcban áll az isteni igazzal, és akik ennek az érzésnek hódolnak, azok az ellentét erőmennyiségét szaporítják, tehát ők nem Istennel egyek, hanem az ellentéttel.

A hazugságnak mindig szüksége volt arra, hogy az igazság látszatával bírjon, mindig hasonlítania kellett valamiképp az igazsághoz, mert másképp nem tudott volna követőkre

találni. Azért vannak áligazságok, és azért vannak Istentől adott természetes igazságok.

Az Isten igazsága egyenes, felbontható és minden részletében boldogító; az áligazság nem tűri a felbontást, mert az első bontási kísérletnél rögtön szembekerül és megtámadja azt, aki azzal megpróbálkozik, hogy felbontsa.

Ilyen áligazság a sátáné, amely minden korban és minden időben uralmat tartott fenn a vétkes, bűnös emberiség felett. Ez volt a bálványok hite, tisztelete: a bálványimádás. A mai ember is, bár azt hiszi, hogy nem úgy van, mégis az isteni gondolat mellett a bálványoknak hódol; és ez a hódolás az emberi lelket sok gyötrelembe taszítja.

Az embernek lélekben vagy az egyikkel, vagy a másikkal kell eggyé lennie. **Aki eggyé lett a bálványimádással, vagyis a bálványok hitével, az áligazsággal, de magát kereszténynek, vagyis Krisztus követőjének vallja, az bűnt cselekszik, az a paráznság nagy bűnét követi el, mivel az életnek erőit a sátánnak adja át a maga veszedelmére.**

Minden egyes cselekedetével, amit az ember az igazság ellen cselekszik, önmagát fosztja meg azoktól az erőktől, amelyek neki örömet és boldogságot juttatnának a törvényes keretek közt; az megfertőzi az Isten törvényét, Isten gondolatát. Az ilyen embernek minden ténykedése, még az imádsága is Isten ellen való paráználkodás.

Azért az embernek vigyáznia kell, ha az Isten útjára lép, hogy olyanná ne legyen, mint azok, akik ismerik a törvényt, de csak a látszat szerint cselekszenek, a törvénynek külső alakját tartják be, szívükben pedig a gonosznak adnak helyet és életükben a gonosz sugalmazásai szerint járnak. **Mert ezzel paráználkodnak, megfertőzik az Isten igazságát tévtanokkal, téves igazságokkal, beleolvasszják az Isten tiszta és szent törvényébe a sátán gondolatát, a sátán akaratát.** Ezzel eltérítik a tudatlan, egyszerű lelkeket az igazság cselekvésétől, a lényegtől, mert a forma felé irányítják az emberek tekintetét, s ezzel meg-

tévesztik őket. Ezeknek az embereknek a számadása sokkal nehezebb, amikor az igazság törvényével szemben állnak, mint azoké, akik nem ismerték az igazságot.

A szentírásban sokszor találkoztok azzal a hasonlattal, amely Krisztus egyházát, mint felékesített menyasszonyt, Krisztust pedig mint vőlegényt tünteti fel. Mint ahogy a vőlegény szereti az ő jegyesét, úgy szereti Krisztus, úgy szereti Isten azokat a lelkeket, akik keresik és megtalálják Őt, azzal az odaadó, azzal a mindent feláldozó szeretettel, mint amivel az egymást igazán szerető jegyespár van egymáshoz.

Ezt az egységet nem szabad megzavarni, mert aki ebbe az egységbe betolakodik és ellopja ezt a szeretet, ellopja ezt az összeolvadást, megrontja ezt az egységet, és hűtlenné válik az egyházhoz, az ő vőlegényéhez, parázna az. S akkor az erők szétforgácsolódnak, nincs többé egység, nincs ami összetartsa a két félt egymással, nincs cél, nincs fejlődés, nincs Isten felé való emelkedés.

Ebben a szeretetben, ebben az egységben kell az embernek élnie földi életében. És ha a földi életében eléggé letette a próbát a hűségről, a kitartásról, a türelemről és az elnézésről, akkor az Isten törvénye magasabb rendű feladatok elé állítja.

A spiritisták és a duálkérdés.

Még ki akarok egy dologra térni. Ti spiritisták, mivel ti tudtok a szellemek duálegységéről, arról a törvényről, hogy a szétvált szellemeknek előbb vagy utóbb találkozniuk kell. De előbb a földi életben, a házasság törvényében, a házasság egygé tevő szeretetében kell megállniuk a helyüket és kihozniuk szellemi eredményeiket, sokszor és sokan nagy ugrást akartok tenni. És a ti földi, emberi gondolkozásokkal, emberi értelmekkel akarjátok valamiképp összehozni a magatok gyarló kicsinységével ezt a nagy törvényt, amelyet az Isten angyalai tartanak a kezükben. Mindenesetre a földi ember megjelenése az elvált duálok formáját mutatja. De mivel a duálszellemek bűneik mi-

att sokszor évszázadokon, évezredekken keresztül messze, távol esnek egymástól, úgy hogy nemcsak a földi életben, a testben, nem tudnak találkozni, hanem még a szellemvilágban sem. Mert elmarasztalja őket a bűnhődés különböző állapotaiban a törvény, így tehát kénytelen úgy a nő, mint a férfi különböző más duálfelekkel házasságra lépni. Nem feltétlenül szükséges, hogy valaki csak akkor tudjon boldog és megértő házasetet élni, ha az ő duálfelével kerül össze.

Hogy valakit az ember az egész lelkével szeressen, s olyan házastársa legyen, akivel nagyon jól megértik és szeretik egymást, ahhoz nem szükséges, hogy duálok legyenek. Mert hiszen az az érzés, az a szeretet nem mindig a másik féltől függ, mert hiszen minden lélek a maga érzésével teremti meg a boldogságot vagy boldogtalanságot. És sokszor egészen közönséges, érdemetlen lélek ébreszti fel akár az egyikben, akár a másikban azt a nagy érzést. **Ez tehát nem annak az érdeme, aki felébresztette, hanem mindig a léleké magáé, amelyben az érzés felébredt.** Ki milyen érzéssel, ki milyen szeretettel csügg az ő jegyesén, vagy házastársán, ki mennyit tud művelni a türelemmel és a szeretettel, annyi az ő egyéni érdeme, ez mutatja meg az ő egyéni értékét.

Ki mennyi szeretetet tud magából kisugározni, annyi az ő duális életében való előhaladottsága. Önfeláldozóan, igazán szereted a feleségedet? Ez a te lelked duális felkészültségét, a duáltörvényben való fejlettségét mutatja. Nem szereted, nem tudsz elnézni, a szerelmed hirtelen elpárolog? Ez a lelked gyengeségét, gyarlóságát, és fejletlenségét mutatja a duáltörvényben.

Ha az egyikkel szemben megszűnik a szerelmed, és a lelkedben ez az érzés visszavonul, és esetleg egy más kelti föl benne ugyanezt az érzést, ez még korántsem bizonyítja, hogy az a másik a te duális feled. Sőt, minél könnyebben fel tudják ezt az érzést benned kelteni, minél hamarabb fellobog benned az, annál alantasabb, annál kisebbrendű, annál értékte-

lenebb az a duáltörvény szempontjából. Ellenben minél inkább *csak egyre* összpontosul, minél mélyebben tudsz egyet szeretni, annál közelebb vagy a duáltörvényben való találkozáshoz, mert annál felkészültebb és annál érettebb vagy arra.

Ha valaki a házastársával szemben a duáltörvényben minél jobban leteszi a vizgát, azaz minél többet tud adni ennek a törvénynek a betöltésére, annál közelebb van a duáljához, annál közelebb van a szerelmi nyomorúság elhagyásához, annál jobban elhagyja a csalódásokat, a szenvedéseket, a fájdalmakat és annál gyorsabban közeledik az egyenletes, harmonikus boldogság felé.

Akiknek az Isten megadja ezt, azaz érdemeseknek találja erre az ajándékra, azoknak ezen a földön, a kísértések, és nyomorúságok e világában nem kell többé megszületniük, és ha megszületnek is, nem hagyják el egymást, hanem újra meg újra találkoznak és együtt munkálkodva végzik azt a feladatot, amit az Isten eléjük tűzött. Hiszen az embereknek nem az a feladatuk, hogy ezeket a gyorsan hervadó, alacsonyrendű örömeket keressék és kutassák. Isten nagyobb örömeket, nagyobb boldogságot tart fenn az embernek, sokkal nagyobbat, mint amire ti csak gondolhattok is.

Ezért, akinek olyan élettársa van, akivel boldogtalan, ne keresen elválást, *ne keresse a maga duálját*, mert Isten, amikor elérkezettnek látja az időt, megajándékozta a kifáradt szíveket azzal a békességgel, azzal a boldogsággal, amiben megpihenhetnek. És ha ilyen állapotban úgy érzi, hogy valaki az ő szerelmi érzését a maga részére odavonzotta, keressen ebből az érzésből szabadulást, és amennyire csak lehetséges, keresse annak az érzésnek szeretetbe való átalakítását, abba a testvéri szeretetbe, amely minden szerelemnek áttisztulását, felmagasztosulását jelenti. Olyan szeretetbe, amilyent az ember nagyon ritkán tud érezni a másik ember iránt; de ha az isteni szolgálatba, az Isten akaratának teljesítésébe igazán bele tudja magát élni, akkor fokról-fokra, lépésről-lépésre vezet a Lélek,

a megismerésnek, a világosságnak és a szeretetnek a Lelke. Ez olyan eredményekkel gazdagítja a földi életet, amelyek eltérnek a hús és vér örömeinek és vágyainak céljától. Ebben a lelki szeretetben, mint egy megdicsőült örömben, mint egy elértkezett beteljesülésben aztán megtalálja minden lélek azt, akit keres

Hiszen a duélok együttélése is ebben a szeretetben fejeződik ki a legtökéletesebben, mint ahogy minden szeretetnek az a célja, hogy a gyermek a szülőjét, a szülő a gyermekét, a férj a feleségét, a vőlegény a jegyesét szeresse olyan szeretettel, amilyen odaadó nagy szeretetre csak képes. De mindezek a szeretetek átváltoznak, megtisztulnak, megdicsőülnek, és a boldogságnak olyan elképzelhetetlen nagyságával árasztják el a lelket, amiről tincetek, földi embereknek, fogalmatok sincs.

Azért készüljétek mindnyájan arra a boldogító nagy vendégségre, amelyre Isten hív benneteket, amikor megajándékozna a lelketeket mindazzal az örömmel, amit Ő a ti részetekre fenn tartott. Ezért mondja nektek a Parancsolatokban: ezt cselekedjétek, ezt meg ne cselekedjétek. Ha tehát az ő szavát meghallgatjátok, ha az ő törvényét megtartjátok, akkor Ő vezet titeket azon az úton, amelyen biztosan elértek oda, ahová Ő vár titeket, hogy megajándékozzon az Élet igazi formájával.

VIII. PARANCSOLAT:

„Ne ölj!”

Minden gondolkozó és érző emberlélek tudja, hogy senki önmagának életet nem adhat.

Az élet az ember értelmén felülálló valóság, amely zárt titok; az ember értelmével oda be nem hatolhat, hiába döntgeti a kapukat, azok mindig zárva maradnak előtte. Az élet éppen úgy titok, mint a halál. Bárhogyan igyekszik is az emberi lélek a halál függőnye mögé betekinteni, hogy ott a halál utáni élet állapotát kitalapozza: arról magának olyan képet alkotni, amelyet földi értelmével is megérthet, nem fog tudni

soha. Hiába akarjátok ti, akik a szellemvilággal foglalkoztok, a halál utáni élet, a szellemi élet minden egyes formáját kitanulmányozni, azt nem fogjátok tudni, mert az titok. Minden ember csak azt a részét értheti meg a halál utáni életnek, amelybe lelkiileg és szellemileg behatolni képes, ami hozzá közel esik. Tehát a halál a maga törvényével titok, amelyet az ember nem képes fölfedni.

De az élet szintén titok, amelyet nem képes megérteni. Az ember az életnek azokat az állapotait, amelyekben magának része van, valamennyire felbonthatja, de tökéletes képet nem alkothat magának, mert az isteni titok, amelyet senki fel nem fedhet a teremtettek közül, bár járhatnak benne, boldogulhatnak, vagy szenvedhetnek benne.

Kinek-kinek aszerint, ahogyan ehhez a titokhoz hozzá tudott kapcsolódni, amennyit ebből a titokból a magáévá tudott tenni, amennyit fel tudott dolgozni, annyi belőle az övé, amely felett rendelkezhetik, amelyet áttekinthet, amelyet irányíthat, de azontúl bezárt, áthatolhatatlan köd képződik, amelyet csak titokzatos módon nyert erővel tud feldolgozni, hogy azt is megérthesse, ami a mögött van.

Mi az élet tulajdonképpen? Erre senki sem felelhet. Honnan jött az élet, hová lesz, mivé lesz, amikor a halál állomásán keresztüljut? A halál sötét függönye bezáródik, eltakarja; volt, nincs, megszűnt mindenki részére. Valami nagy dolog történt, valami visszahozhatatlan múlt el, amit az ember semmiképp nem uralhat, amely előtt az emberi értelem és érzelem hitvány semmivé válik, összetörik.

Ezt nevezitek halálnak. Óriási nagyhatalom ez! Hiszen az Úr, aki a megholt testekbe visszaparancsolta az életet, Maga is megilletődve állt meg ez előtt a probléma előtt! Tudta, hogy mit fog cselekedni, tudta, hogyan kell cselekednie és a lelkéből mégis fájdalom tört elő, a fájdalom pedig könnyeket sajtol ki emberi szeméből.

Hogyne könnyeznék hát a messzire elesett ember, a semmihez nem értő ember, a semmit nem tudó ember, aki e közt a két fogalom közt tölti múlandó napjait: *születés, halál*. Hogyne esnék kétségbe az ember szerettei sírjánál, hogyne szoritaná össze a szívét a fájdalom a koporsónál, amely örökre megnémült ajkakat, amely az életnek azt a ragyogását, ami a szívének kedves volt, ami vonzó volt, ami lekötötte az érzésvilágát, takarja el örökre előle! A boldog percek, a boldog pillanatok elrepültek, megsemmisültek, nincsenek többé!

A halál a bűn következménye, tehát büntetés.

A születés Istennek kegyelme, az élet Isten ajándéka, a léleknek megfürdése a ragyogó napsugárban, annak az ígretnek lehetősége, amelyet Isten adott a bűnbeesett emberiségnek, hogy ismét visszaveszi, visszaemeli őt Magához, ha az emberi lélek megtanulja megismerni az ő törvényét, az ő akaratát, a Vele szemben való engedelmességet.

Ideiglenes állapot a testi élet, mégis nagy értékű ajándék, mert lehetőséget nyújt az örökkévaló élet megszerzésére, lehetőséget nyújt arra hogy minden egyes nappal, amelyet az Isten kegyelme ajándékol ad az embernek, tágulhat az ismerete, bővílhet a fogalomköre. Megpróbáltatásokat, ütközéseket szolgáltat az élet, amelyekkel összemérheti lelki képességeit, hogy úrrá válják azokon a mulandó jelenségeken, amelyekkel őt a földi élet percről-percre, napról-napra újabb meg újabb kérdését elé állítja, újabb meg újabb feladatok megoldására kényszeríti.

A földi élet telve van szenvedésekkel, nyomorúsággal, megpróbáltatással, fájdalommal és kevés örömmel, kevés békével, kevés megnyugvással. De ebben a békében, ebben a megnyugvásban megcsillan a mennyei ígret, felélénkül az ember lelkében a vágy, hogy ezeket a mennyei ígreteteket elérhesse, megvalósíthassa. Az ember jól-rosszul igyekszik is ezt a megismert boldogságot, ezeket a megismert örömöket megvalósítani. Jól-rosszul, mert aki szellemileg és lelkileg érettebb, megpróbálja

lelki úton, az éretlenebb, a vastagabb lelki fogalmakkal bíró lélek pedig megpróbálja anyagi úton megvalósítani azt, ami után a lelke vágyódik.

De akár az egyik, akár a másik úton próbálja az ember megvalósítani, mindenkép küzdenie kell, mindenkép ott áll előtte az ismeretlen, amelyről még nem tudja, hogy mit rejt, mit foglal magában. Minden perccel, minden órával új dolgok elé állítja őt az élet forgotaga, amelybe születésével behelyezkedett és amelybe magát vágyaival és törekvéseivel beleküzd.

Ebben a küzdésben az emberi léleknek minden oldala érintkezik az élet főmáinak olyan részeivel, amelyek fájdalmat szenvedést, megpróbáltatást, vagy örömet okoznak. A lélek minden egyes hatásra felélénkül, és ezek a hatások a szellemben, mint tapasztalások szűrődnek le. A tapasztalások azután tájékoztatók szolgálnak a további úton, a további küzdésben. A tökéletlen lélek nem vonja le a tapasztalásokból a helyes következtetéseket. A tökéletesedésre törekvő lélek azonban igyekszik mindenből a helyeset, a jót, az igazat kivonni.

Kétféle ember él a földön; vannak jóra és igazra törekvők és vannak, akik a tévelygések országútján járnak, akik semmiből sem tudják levonni maguknak a helyes következtetéseket és így újabb ütközéseknek, sőt mind nagyobb ütközéseknek teszik ki magukat.

Vége eljön az idő, amikor el kell számolnia a szellemnek azokkal a tapasztalásokkal, amelyeket földi útján szerzett, ott az igazság világában, a láthatatlanban, ahol az érzések, a gondolatok beolvasztatnak az örökkévaló törvénybe, ahol a cselekedetek, mint eredmények elkönyveltetnek. Ha a szellem helyesen élt, akkor bizonyos vagyona tett szert, amely felett rendelkezik, amelyet a maga akarata szerint használhat fel; ha pedig ilyen vagyonnal nem rendelkezik, földönfutó, nincstelen lesz a szellemvilágban. Az ilyenek meg vannak fosztva még azoktól a lehetőségektől is, hogy valahol megpihenhessenek, hogy valahol elfáradt lelküknek otthont találhassanak.

Sivár élet az ilyen szellemi élet! Az ilyen lelkek azok, akik bármilyen terhesnek és nehéznek látszó földi élet keretében jöhetnek is le a földi világba, amikor ez a lehetőség feltűnik előttük, boldogoknak hiszik és vallják magukat, és kevéssel megelégednek a földi értékekből, csak hogy pihenést szerezhessenek maguknak.

Embertestvéreim, ti még nem tudjátok, mi a szellemi élet. Abban a pillanatban, amikor a földi világ képe elhalványodik a távozó előtt, és felnyílik az igazság világának képe, az egyik lélek mintha óriási mélységbe zuhanna alá, amely egyenlő a megsemmisüléssel. Olyan sűrű ködbe, amely sötét és áthatolhatatlan; olyan bizonytalanságba, amely nem biztat semmi jóval. A másik előtt pedig ragyogó, gazdagsággal telt világ nyílik meg, a szépségnek, a boldogságnak, az örömnak kifogyhatatlan forrása, amely előtt mintegy megbűvölve áll a lélek, mert nem tudja, hogyan, miképp kezdje el ezeknek élvezését. A boldogság egy pillanatra mintha megbénítaná, úgy áll az örömszuhatag előtt, amely egyre ontja magából mindazt, ami a lelke előtt a földi életben csak titkos vágy volt, amelynek megvalósulása szinte lehetetlennek látszott előtte.

Amaz előtt a lélek előtt pedig szomorú, vigasztalan, bizonytalan jövő áll, amelyet nem világít meg sem a biztatás, sem a segítség sugara, mert elhagyatottnak, szegénynek és nyomorultnak érzi magát. **Óriási nagy tágul előtte a bizonytalanság, mivelhogy eltűnik az idő, csak az állapot egyformasága ásít előtte, amelynek sem kezdetét, sem végét nem látja.** Csak van, csak áll és szintén nem tudja, hol és hogyan kezdje el, hogy valamiképpen elfogyaszthassa azt az örökkévalóságnak látszó bizonytalanságot, fájdalmat, szenvedést.

Halvány vonásokkal tudom ezt csak elétek tárni, részletezni nem vagyok képes. De mondom nektek, szükséges, hogy tisztában legyetek velem, hogy milyen nagy érték, Istennek milyen nagy ajándéka az élet. Hogy mindennap, minden reggel boldo-

gan adjatok hálát a felébredésért, hogy a lelketek ismét egy újabb nap folyamán felszedhet az örökéletre való igazságokból olyan nélkülözhetetlen értékeket, amelyekkel örömet, megnyugvást, békét és pihenést vásárolhattok magatoknak. És kiélégíthetitek, megszerezhetitek a ti szellemi haladásotokhoz való szükségleteiteket, amik a ti lelketeknek fokozatos boldogságot, fokozatos meglelégedést nyújtanak.

Szükséges, hogy lássátok azt, hogy az élet nagy kincs, nagy ajándék és ti ebben királyilag dúskálkodtok, azért a ti adóságaitokért ti is dúsan fizethettek. Ne zúgódjatok hát az élet ellen, mert az élet Isten ajándéka. Az egészség is Isten ajándéka, és aki akár a maga, akár a más egészségét vagy életét megtámadja, vagy könnyelműen, gonoszul úgy intézi a dolgot, hogy az valamiképp áldozatul esik, megbocsáthatatlan nagy bünt, helyrehozhatatlan nagy hibát követ el, amelyért neki az Élet előtt, az Élet törvénye előtt számolnia kell.

Ezért mondja Isten szava a parancsolatban: „Ne ölj !”

Az élet szent, mert Istentől való. Azért valaki az élet ellen vét, Isten ellen vét, mert gonosz kezekkel olyan dologba nyúl bele, ott rombol, ahol semmit sem tud jót tenni vagy kiigazítani. Valaki megöl valakit: vajon feltámaszthatja-e, visszaadhatja-e neki az életet, amelyet nem ő adott neki? Tehát csak aki adta az életet, az veheti is el.

Akinek az Isten az életet adja, fogadja azt hálával és örömmel, mint Istennek mindenek felett való nagy ajándékát ; aki számára pedig elérkezik az idő, hogy Isten visszakéri tőle a múlandó életet, az adja azt oda Istenben bízó hittel, mert Isten, aki azt adta, el is veheti, és ha Isten elveszi a múlandót, módjában áll örökkévalóval felcserélni azt.

Nem kell és nem szabad félni a haláltól, mert Isten keze vezet keresztül minden lelket a halál sötét folyosóján. Istennek pedig gondja van minden egyes szellemre, akit e földi életbe küldött. Isten minden egyes lélekkel összeköttetést tart fenn és minden egyes lélek imádságát, minden egyes lélek segélykérését meg-

hallgatja és megcselekszi neki, amit kér, ha hittel és bizalommal kéri azt.

Sem félni nem kell a haláltól, sem pedig kierőszakolni nem szabad azt, mert ez az Istennel szemben való bizalmatlanságot és kishitúséget árulja el az emberi lélekben. Hiszen aki adta az életet neked és a körülötted való testvéreidnek, a körülötted élő és viruló teremtett világnak, Az él benned, Az él mindabban, ami körülötted szép, ami körülötted boldogító. Az Élet fejezi ki magát azokban a ragyogó színekben, amelyeket körülöttetek a természet, mint szépséget létrehozott.

Isten gondolata, Isten akarata teremtette meg a világot; Isten ruházta fel az embereket szép, vagy kevésbé szép testtel. Isten mindenkinek különös céllal adja meg az élet formáit és állapotait, amelyben mindenkinek részt kell vennie. **És mindennel, legyen az bár a legrosszabb, a legkevésbé kívánatos, sőt szenvedtető formája az életnek, Istennek tudott céljai vannak, és mindent az ember javára fordít, mindenből ajándékot kovácsol az isteni törvény az embernek.**

Isten mindent ajándékképp ad, hogy boldoggá tegye vele az embert. Mivel tehát Istennek mindennel és mindenkivel céljai vannak, azért az élet minden formáját úgy, ahogy az a világban van, ahogy az a maga természetében megnyilatkozik, az Istent megértő léleknek tisztelnie és szeretnie kell, mert Isten így akarta, Isten így alkotta meg a világot. És ha így alkotta meg, akkor így jó az, mert Istennek bölcs céljai vannak ezzel.

Ha az ember Istennek ezt az alkotását tiszteli, újra csak felhangzik lelkében a parancsolat: „*Ne ölj!*” Ne öld meg az életet, ne pusztítsd el az életnek ezt a formáját, mert Istennek céljai vannak vele. Engedd tehát, hadd élje ki a maga életét, hadd hozza meg minden élő és teremtett alkotás a maga leveleit és virágját, hadd hozza ki a gyümölcsét, a magját, míg el nem jön az az idő, amikor Isten elvonja az életet a teremtettől, mert Ő adta azt neki. **Az ember kezébe a gyilkoló fegyvert az élet magasabb régióiból való kiesés, az eltévelyedés, a bűn adta.**

Ezek között elsősorban a gőgöt hozom fel. **A bűn okozza az ember gondolat- és érzésvilágában azokat a lelki viharokat, amelyek az öldöklő szerszámot a kezébe adják, hogy mint a leggonoszabb cselekedetet, az élet elpusztítását véghezvigye. Legtöbbször a sértett hiúság, a kegyetlenkedés, a dac, a kérlelhetetlenség, a megbocsátani, elnézni nem tudás, az uralkodási vágy, a mindenek fölé való kerekedés, a mindeneknek diktálás vágya, a mindenek felett való hatalmaskodás érzete és ösztöne adja az ember kezébe a gyilkoló szerszámot.**

Az ember maga körül mindent meghódolva akar látni, mert a benne felfejlődött gőg, az Istennel való szembehelyezkedés egy az Istennel szembenálló istenséget akar az ember tudatában kifejleszteni. Diktálni, irányítani, alkotni akar, de nem úgy, ahogyan azt az ő teremtő Istene az ő törvényében, az ő igazságában pontról-pontra elhelyezte, hanem úgy, ahogy azt az ő tökéletlenségében és tévelygésében elgondolja.

De az Isten törvénye, az igazság törvénye nem tűr meg semmit, ami Isten ellen való. Az minden fegyvert összetör és ellene fordít annak, aki vele szembehelyezkedett. **Azért mondja az írás, hogy aki fegyvert fog, annak fegyver által kell elpusztulnia.**

Tehát nem cselekedhetik az emberi lélek semmi rosszat anélkül, hogy önmaga ellen ne vétkeznék; nem cselekedhetik gonoszt anélkül, hogy önmagát bele ne döntené a gonoszba. **Nem ölhet meg az ember senkit és semmit anélkül, hogy ő maga is meg ne kóstonná a halált, a halálnak azt a formáját, azt a lehetőségét, amely nem akkor következik be, amikor annak a természet rendje szerint be kellene következnie.** Tehát félbe maradt életeket, befejezetlen munkákat idéz fel maga ellen, amelyeket végig kell kóstonnia. Fájdalmakat kell végigszenvednie csak azért, hogy megtanulja az igazságnak szavát, amely igazság Isten trónusa felől hangzik azokban a parancsolatokban, amelyekkel az Isten óvja és védi földre küldött

tévelygő gyermekeit azoktól a fájdmaktól és szenvedésektől, amelyeket önmagukra zúdítanak.

Mert az ember lelke telve van gonossággal; ez a gonosság benne van a vérének minden cseppjében, testének minden sejtjében. Ez elől nem tud elszabadulni. **Csak egyetlen mód van, hogy elkerülje a veszedelmeket, amelyek a természetét nyomon követik: engedelmeskednie kell Isten parancsolatának.** Isten parancsolata pedig azt mondja a többi parancsolatok közt: „*Ne ölj!*”

Ebben a tilalomban: „*Ne ölj!*” — nemcsak a fegyverrel való ölés, hanem általában az élet ellen való minden merénylet benne foglaltatik. Mert azt mondja az Úr: „*Aki az ő atyjafiát gyűlöli ok nélkül, gyilkos az, és méltó az ítéletre*”. Az ítélet pedig nem más, mint az, hogy aki miben vétkezik, ugyanannak a véteknek a következményeit kénytelen elviselni, ugyanazokba a fájdmakba és szenvedésekbe kell belejutnia, mint amely szenvedéseket, fájdmakat és gyötrelmeket ő felidézett.

Ez a természet törvénye, amely nem ismer sem kíméletet, sem elnézést, sem bocsánatot, sem irgalmat, sem kegyelmet, *mert ez az igazság.* Tehát ha valaki felidézi a gyötrelmeket, önmaga ellen idézi fel. És mivel idézi fel a gyötrelmeket? Az önnön lelkében élő érzésekkel, az önnön lelkében levő gondolatokkal és azzal a bűnnel, amely csírájában ott szunnyad, az ember lelkében.

Ezek a gyilkos csírák csak az alkalmat várják, hogy összeütközhessenek, és az alkalmak nyújtják a lehetőséget, hogy ezek a bűnök kiélhessék magukat.

Azt mondja az Úr: „*Aki gyűlöli az ő atyjafiát ok nélkül, gyilkos az*”. Ez a kifejezés: „*ok nélkül*” — azt jelenti, hogy aki azt gyűlöli, aki még nem adott okot, hogy őt gyűlölni lehessen, vagyis, aki még gonoszat, rosszat nem cselekedett valaki ellen — az a benne lévő gonosz hajlam, a benne lévő gonosz fluid, a benne lévő gonosz hatalom indítására cselekszik. Tehát az

ilyen már gyilkos, mielőtt még a kezébe vette volna az öldöklő fegyvert, hogy tettét véghezvigye.

Mi következhetik ebből más, mint az, hogy nem az okban van a hiba, hanem abban a lélekben, amely lélek ezt a sátáni elvet, a gyűlöletet, magában hordja. A gyűlölet érzése felébred az ember lelkében ok nélkül is. Tehát az emberek áltatják magukat, amikor azt mondják, hogy ennek vagy annak az oknak következtében nyúltak fegyverhez. Nem az okban van a hiba, sem az alkalomban, hanem a lélekben!

Tehát a gyilkosoknak nincs, és nem lehet mentségük atekintetben, hogy mi adta a kezükbe a fegyvert. Mert sokan vannak gyilkosok, akik a kezükbe sem veszik az öldöklő szerzőszámot és mégis megölik embertársaikat a gyűlölet érzésével, azzal a gonosz érzéssel, amely örül, boldog és kielégítettnek érzi magát, ha a másikat szenvedni látja, ha a másikat meggyötörheti és ebben kielégülve kéjeleg.

Ez a kielégített bosszú, a felindult léleknek ez a kielégülése egy bizonyos ideig megalégedést okoz, mert úgy érzi a gonosz indulatoktól űzött és hajszolt lélek, hogy ebben tud az az érzés, ami őt gyöttri és kínozza, egy kicsiny időre megenyhülni. Olyan ez, mint bármely más szenvedély, amely, ha hatalmába ejti az ember lelkét, minduntalan kielégülésre serkenti.

A harag az emberi léleknek úgyszólván második természete. Nagyon kevés emberlélek mentes ettől az érzéstől. A harag felforralja a vért, elhomályosítja az értelmet, az emberi szívben viharokat, cikázó villámlásokat teremt, pillanat alatt összetör és zúz olyan érzéseket, amelyeket hosszú-hosszú éveken keresztül ápolt és gyógyíttatott az ember; összezúzza a szeretet építményeit, amelyeket sokszor hosszú ideig nagy fáradtsággal tudott csak az ember önmagában és a mások lelkében felépíteni.

„*Ne ölj!*”

Nem tapasztaltátok-e már, hogy az ember egyetlen szavával tud ölni? Egyetlen szavával, egyetlen tekintetével is nem öl-e az, aki a megvetésnek, a kitaszítottságnak, a szégyenérzésnek bor-

zasztó és mélységes gyötrelmébe taszítja bele embertársát, s akinek szívében semmi könyörület, semmi szeretet nincs?! Hányan lettek már öngyilkosokká azok közül, akiket ilyen módon öltek meg, mert megölték a lelkükben a hitet, megölték a reményt, megölték a lehetőséget, hogy talpra állhasson, ha vétkezett, vagy új életet kezdhessen, ha elbukott! Az emberek megvetésükkel megsemmisítik maguk körül azoknak a létlehetőségét, akik talán érdemesebbek, akik a lelkükből talán szebbet és jobbat tudnának kihozni, mint az, aki őket megvetéssel sújtotta!

Mi is a harag tulajdonképpen? Gondolkoztatok-e felette, testvéreim? **A harag az ember vétkes természetének, elbukottságának villamos lecsapódása. A gőg, az önzés, a szeretetlenség, a hazugság, a testiség, a tévelygés, az Istentől való elpártolás következményeinek üledéke**, salakja az, ami ebben az érzésben felforr. És mint ahogyan az égésnek van salakja, ami a tűz hevében összeforr, úgy gyűjti össze ez az érzés is magában a rosszat, a bántót, a bűnt, a vétket és arra sújtja rá ezt a kemény, idomtalan salakot, aki szerinte ezt a haragot felidézte, vagyis akiről úgy gondolja, hogy erre okot adott.

Az emberi lélek érzéseinek salakja, ennek a salaknak az élet tüzében egy pillanat alatt való egybeolvadása, tömörülése az, amit szavak és tekintet alakjában ahhoz sújt a haragvó, akit felindulásáért okol. Az érzést tett követi és az ember keze önkéntelenül keres maga körül olyan szerszámot, amivel árthat, hogy a haragja a másíknak fájdmában, szenvedésében és legyőzetésében megnyhüljön és lecsillapodjék.

Ez az a fegyver, ez az az érzés, ez az az ösztön, amelyet Istennek ez a parancsolata gúzsbaköt. Ez a parancsolat megkötözi az ember kezét, de meg kell kötöznie az ember lelkét, meg kell kötöznie a szívnek indulatát és meg kell kötöznie a szemekből villámló sugarat is, mielőtt az még lesújtana. *Ember, ne ölj! Ember, ne cselekedjél ördögi munkát, ember, ne tedd a földet pokollá, ne tedd a kárhozat helyévé!* Mert ha a kárhozat helyé-

vé teszed, te magad is ott fetrengsz abban a kínban, abban a gyötrelemben, amelyet felidéztél, amelyet létrehoztál, amelyet megteremtettél, amely a szívedben összeolvadt, tetté formálta a gondolatot és véghezvitte a cselekedetet.

Ha ez a fájdalom nem tud kirobbanni, ha a harag nem tud elcsitulni, akkor tovább forr, tovább izgatja az ember lelkét a bosszú, amely elszedi az emberi élet erőinek nagy részét, leköti a gondolat- és érzésvilágnak nagy részét, és folyton sűrűsödő villamosságot termel, amelyben egyre sűrűsödnek a salakos érzelmek és gonosz gondolatok. És ahelyett, hogy a lélek a széppel-jóval foglalkoznék, a bosszú elvonja őt a békétől, a nyugalomtól, a széptől, a jótól, az igaztól s mindig csak a módot, az alkalmat keresi bosszújának végrehajtására, és semmi sem elég gonosz neki, hogy azt jónak ne találná céljának véghezvitelére. A bosszú az emberi lelket ördögi lélekké formálja át, és pokollá teszi a ragyogó életet, amelyet Isten ajándékozott az embernek. Az ilyen ember maga körül tövist és csalánt termel ahelyett, hogy illatos virágokkal venné körül az ő mulandó életidejét.

Emberek, ne haragudjatok, ne gyűlöljétek se okkal, se ok nélkül, mert a gyűlölet, a harag gyilkossá tesz benneteket még akkor is, ha öldöklő szerszámot nem is vesztek a kezetekbe, mert szóval, tekintettel és cselekedetekkel arra a helyre sújtotok le, ahol nyíló virágok vannak, ahová Isten nektek boldogító örömeiket helyezte el, ahonnan a ti üdvösségetek felé vezető sugárzás mutatkozik.

Nem tudhatjátok, hol, mikor, miben adja meg nektek Isten a kiengesztelődéseket. Azért hát a lelketeknek azokat az érzéseit, amelyek nem Isten szerint valók, amelyek nem a szeretet törvényét, hanem a gyűlölet, a harag törvényét követik, irtsátok ki magatokból, mert egyetlen gyilkosnak sem lehet megmaradása, egyetlen gyilkos előtt sem tárul fel a menny kapuja. A gyilkosok, paráznák, hazugok és mindenféle gonzságot elkö-

vetők előtt zárva marad az! Senki oda be nem léphet, mielőtt meg nem tisztult ezektől az érzésektől.

Az ember ne gyönyörködjék mások szenvedésében; ne igyekezzék az élet formáit tönkretenni, mert az élet finomabb alakjai ezekben a zárt külső formákban vannak elhelyezve.

Nem látjátok-e, hogy a virágban nem kívülről, hanem belülről képződik a mag? Ti mindnyájan ilyen mennyei magvak vagytok, akiket Isten keze ültetett el a föld rögébe. Ti-nektek hát itt ezen a földön, ebben a tökéletlen emberi formában kell gyökeret hajtanoatok a föld felé a mulandó világba, hogy itt Isten szerint való igaz állapotot teremtsetek magatoknak, és megtanuljátok mindazt, ami az élethez szükséges. Látjátok jól, hogy vannak olyan embertársaitok, akik még az élethez szükségeseket sem tanulták meg, mert nem akarnak munkálkodni, nem akarnak a legegyszerűbb munkában sem részt venni. Nektek türelemmel és szeretettel kell őket felvilágosítanoatok arról, hogy a törvényes életben minden embernek munkálkodnia kell, a földi feladatokból el kell végeznie a maga részét, hogy Isten megajándékozhasssa őt olyan javakkal, amelyek őt feljebb emelik, amelyek előtte egy jobb, egy szebb élet létállapotait nyitják meg.

Nektek, míg itt vagyok, el kell néznetek, el kell hordoznotok egymás hibáját és gyengeségét. És ha látjátok, hogy vannak köztetek olyanok, akik tökéletlenségükben sokszor hibáznak, sokszor félrelépnek, nem szabad elfáradnotok szeretettel inteni őket a jobb, az igazabb életre, hogy a lelkükben meggyökereztessetek az élet szeretetét; nem annak a törvénytelen életnek a szeretetét, amely felé ők vonzódnak, hanem a törvényes életét, amely őket az igaz jó felé vezeti.

Büntetéssel, haraggal, bosszúval, bosszúállással, felettébb való szigorúsággal, felettébb való szenvedtetéssel és zsarnoksággal sohasem fogjátok tudni magatok körül azt a világot megteremteni, ami jobbbá, kellemesebbé és célszerűbbé teszi az életet.

Célszerűbbé, — mondom én, — mert hiszen mindenkinek az a célja, hogy az életet minél fájdalommentesebbé, minél könnyebbé és kellemesebbé tegye.

És ha ti nem az Isten módszeré szerint cselekedtek, még ha jót és igazat akartok is diktálni embertársaitok lelkébe, akkor sem lehet azt felettébb való szigorúsággal, büntetéssel és szenvedetéssel elérni, hanem csak áldozattal.

Ha az engesztelésnek csak egyetlen más módja lenne, amellyel a tévelygőt jobb meggyőződésre lehetne vezetni, mint az áldozat, az isteni Szeretet bizonyára azt használta volna fel. De mivel nincs más mód, így az isteni Szeretet is áldozatot hozott egészen a kereszthalálig, hogy az embert tévelygéseinek útjáról visszaterelje az Isten útjára, a boldogság útjára.

Tehát aki mind önmagának, mind a körülötte levőknek jót akar, egyszerűen aki Isten igazságában, Isten törvényében akar élni, az vegye fel az ő keresztségét, és úgy kövesse az Urat. És tűrjön, bocsásson meg, nézzen el és adjon abból a szeretetből, amellyel rendelkezik.

De a haragot, a bosszút, az indulatot sohase engedje szabadjára az életében, hogy azok elhatalmasodjanak felette, és a szavait és cselekedeteit ezek az indulatok kormányozzák! Mert nem tudhatod, embertestvérem, melyik szívet sújtod halálra, milyen szép és szent érzéseket ölsz meg magad körül a haraggal, az indulattal, a gyűlölettel, a megvetéssel és a gonosznak mindezekkel a külső formáival, amelyeket egy elfeledett pillanatban úrrá engedsz lenni magad felett.

„Aki ok nélkül gyűlöli az ő embertársát, gyilkos az”. Miért akarnátok hát ölni, miért akarnátok magatokat kirekesztetni onnan, ahová a szívetek, lelketek minden érzésével vágyakoztok? Fordítsátok vissza a gyűlöletnek, a haragnak, az indulatnak érzéseit és bízátok a bosszúállást az Úrra, mert „enyém a bosszúállás, én megfizetek!” — azt mondja az Úr. **Igen, az Úr mindenkinek megfizet. Nem bosszúállásból, nem haragból;**

csak engedi, hogy azok a gonosz érzések, gondolatok és cselekedetek, amelyeket a bukott lélek megteremtett, amelyeknek létjogosultságot adott, őt utolérjék és elvégezzék rajta a munkájukat.

Isten a megtérő bűnösöket azonban felemeli, ha megutálják és meggyűlölik bűneiket, azt a régebbi énjüket, amelyben még vétkeztek, ha már meg tudják érteni, hogy milyen gonosz dolgot cselekedtek, s nem szívesen tekintenek bele az elmúlt idők tükrébe, ahol magukat gonoszsággal átítatott szívvel és lélekkel látják. Bárha vétkeztetek, bárha hibáztatok, bárha a lelketekben benne volt ez a gonosz érzés, amellyel poklot teremtettetek magatok körül embertársaitok szívében, és a teremtett világot megrongáltatok törvényteleniségetekkel, kegyetlenségeitekkel. **De ha a lelketek érzésével igyekeztek, amit lehet, gyógyítani, jóvátenni, amit pedig nem lehet, amit már megöltetek magatok körül, ahol már az engesztelés a ti lehetőségeiteket túlhaladta, arra Istentől kértek bűnbocsánatot, elnézést és lehetőségeket arra nézve, hogy Ő az ő erejével, az ő újjáteremtő hatalmával töltsé be azokat a hézagokat, amelyeket ti mint rombolásokat magatok körül ejtettetek: akkor az Isten megkönyörül rajtatok és újjáteremti, átformálja a szíveteket, a lelketeket.** S ha felajánljátok Neki magatokat, az érzéseiteket és gondolataitokat, akkor Isten az ő szent Lelkével áthatja a ti bensőtöket, és napról-napra, percről-percre építi, erősíti, nagyobbítja bennetek a jót, az igazgat, a szeretetet; egy szóval a szent és igaz életre való kellékeket megnagyobbítja a lelketek világában.

Ha a magatok igyekezetével és akaratkifejtésével megvonjátok a létlehetőséget a gonosz indulatoktól, a gonosz kitörésektől, akkor a ti lelkierőitek átváltoznak, megtisztulnak, és a mennyei Atya kegyelméből egyszerre csak úgy érzitek magatokat, hogy immár megszabadultatok a gonosz indulatoktól, a haragtól, a bosszú érzésétől, és már sokkal nyugodtabb, békésebb a lelki világotok. Sokkal harmonikusabban olvadnak egybe az érzései-

tek. És akkor már nem gyilkos kietlenséggel találok magatok körül, hanem a szeretet érzésével, a szeretet visszhangjával, amelyet Isten segítségével már a ti jóra való igyekezetetekkel, a magatok megtagadásával teremtettek s építettetek újjá, mert immár Isten Lelke munkálkodik a lelketekben.

Aki még megharagszik, még gyűlöl, még bosszút áll, s minduntalan engedí a gonosz természetét uralkodni önmaga felett, az öli, gyilkolja a szeretet életét, a szeretet megnyilatkozását, a szeretet teremtő hatalmát önmagában és embertestvéreiben.

Nézzétek csak az állatokat. Ezek az emberi fokozatnál sokkal-sokkal alacsonyabb rendű teremtmények tiszta lelki ösztöneikkel megérik az emberekből kiáradó szeretet- és gyűlöletsugarakat. Az állatok elmenekülnek az elől, aki ölni és gyilkolni szokta őket, aki kegyetlenül feláldozza őket. Az állati lelkek menekülnek a haragos, gyilkos tekintetű ember elől, aki a lelkében nem érez részvétet a fájdalomban sínylődő teremtettség iránt, aki maga körül az élet vibrálását sűríti, durvítja.

Az ilyen embernek, ha van is veleszületett médiumi képessége, az megsűrűsödik, eldurvul; a természetes megérzése teljesen tompává lesz. És mivel a lelki megérzése így eltompul, a hite is hova-tovább hitetlenséggé válik, s elkerülik őt azok az eshetőségek és lehetőségek, hogy az élet továbbfolytatásáról meggyőződéseket szerezhessen. Megsejtései, intuíciói nincsenek, igazságfogalmai mind sűrűbbekké, nehezkesebbekké válnak. **Ennek következtében az ő sorsfonala a nehéz, kemény törvénynek zúzó, marcangoló malmába jut bele, hogy ott az igazságnak durva nyomása alatt puhuljon és érjen meg a lelke arra a megérzésre, amire az ember lelkének szüksége van, hogy hitre tehessen szert.**

A hitetlenség az ember lelkének durvaságát, tompaságát mutatja. A hitetlen is hisz valamiben, csak hogy nem abban hisz, ami az igazság, hanem éppen abban, ami nem igazság,

mert nincs meg az intuíciója, az igazság megérzésének képessége.

Hogy a hit élő és eleven legyen, ahhoz szükséges, hogy az embernek a természet által ajándékozott tiszta fluidjai és erői bántatlanul és sértetlenül fejlődhessenek, hogy körülötte egészséges világot alkossanak egy emberéleten keresztül. Hogy a lélek ebből a világból szedhessen fel annyi intuíciót, amennyire szüksége van, hogy ennek segítségével bele tudjon hatolni abba a láthatatlan, s előtte felfoghatatlan világba, amelyben még jártassága nincs, de amelyben őt az első állomás várja, ahová meg kell érkeznie.

Tehát élni, élni és élni hagyjatok minden teremtett életet magatok körül ebben az alacsonyrendű világban, amelybe mint lelkek, mint szellemek ide vagytok küldve!

A ti lelketeken keresztül kisugárzó magasabb világ erre a földi világra csak tirajtatok keresztül tud hatni. És ha a magasabb világ nem tudja tirajtatok keresztül a szebb, a jobb, a tisztább szellemi élet vibrációit kisugározni, akkor ez a világ a kárhozat világa marad. De ha rajtatok keresztül tud hatolni a magasabb életnek, a magasabb világnak tisztább és igazabb vibrációja, akkor ti ezt a világot elhibázott erővel, magatokkal együtt felemelhetitek. Mert ti ebbe a világba ezért vagytok belehelyezve, belekebelezve, ezért vagytok vele összenőve a testen keresztül. Nektok erre a világra áldásként kell hatnotok. **Mert ha nem hintetek áldást a ti életetekkel, amelyet Isten megáldott, és nem árasztjátok ezt az áldást mindig nagyobb és nagyobb mennyiségben a világra, akkor ti magatok is az elkárhozottak, a megkötözöttek közt maradtok.**

Fogadjátok el, testvéreim, Istennek ezt az ajándékát és lássátok benne Istennek különös nagy kegyelmét, olyan kedves tekintét felétek, amelyet minden erőttökkel rögzítsetek bele a lelketekbe. Örüljete a napfénynek, az életnek; örüljete a körülöttetek hullámozó életformáknak. **Ne bántásátok, ne pusztításátok azokat; ne öljete; ne öljéte meg az állatot, ne tépjé-**

tek le a növényzetet, szóval ne osszatok magatok körül halált, hanem áldjátok meg a bennetek rejlő szellemi étellel azt az életet, amely körülvesz titeket, amelybe helyeztetek. Ha ti áldásává váltok a földnek, rajtatok is megmarad és megsokasodik az Isten áldása, és az a ti szellemetekben, a ti lelketekben összegyűlve felemel, megtisztít, megigazít titeket, hogy majdan megszentelődve Istennel, Istenben megtalálhassátok a ti életeteknek igazi célját, amelyre Ő titeket a teremtés által a semmiből előhívott.

IX. PARANCSOLAT:

„Ne mondj hamis tanúbizonyságot!”

A következő parancsolat így szól: *„Ne mondj a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot”,* — azaz ne hazudjál.

Ezt a kibővítést én teszem hozzá azért, hogy ti földi emberek ne álljatok meg egy lépcsőfoknál, hanem jöjjetek velem magasabbra és magasabbra, hogy biztosabban láthassatok bele abba a mélységbe, amelyet nektek is meg kell vizsgálnotok. Mert meg kell ismernetek az emberi lélek természetét, amely meg van fertőzve a bűntől, az ellentétes gondolattól, az ellentétes érzéstől, az ellentétes törekvéstől.

Amikor ezt a parancsolatot szemlélitek, bizonyára az a kép merül fel előttetek, amikor az embernek tanúbizonyságot kell tennie valakiről a törvény előtt, hogy akkor az ember ne mondjon hazugságot, hanem mondja a tiszta igazságot, azt az igazságot, amely a felebarátot vagy felmenti, vagy pedig alányomja a büntetés, a bűnhődés világába, törvényébe.

Azonban ameddig az ember a bíróság, illetőleg az igazság elé kerül, addig már sok gonoszságot, sok félrelépést kellett elkövetnie. Hiszen kicsiny dolgokkal, jelentéktelen eseményekkel nem kerül rögtön a bíróság, az ítélőszék elé, csak akkor, amikor már betelt a pohár és nem tud, mert nem szabad több törvényteleniséget elkövetnie. Nos tehát, ameddig ez a pohár betelik, vessünk egy pillantást az emberi lélekre, amelyben érzések

vannak, amely érzések őt irányítják az élet útján előre. Nagyon kicsinynek látszik a földi emberek előtt ez a bűn. Sokkal kisebbnek, mint a lopás, vagy a gyilkosság. **Én azonban nemcsak, hogy egy színvonalra helyezem ezt amazokkal a bűnökkel, hanem még súlyosabbnak, nagyobbak és az emberi lelket elmarasztalóbbnak ítélem.**

„Ne mondj hamis tanúbizonyságot a te felebarátod ellen”.

Az emberek kicsiny világából, a mindennapi bűnök, hibák, mulasztások világából most egy pillanatra szeretném a figyelmeteket odairányítani a nagy tragédia, a mi Urunk, Megváltónk elítéltetésének emlékére, amelyben szintén nagy szerepet játszik a hamis tanúskodás.

Szüksége van a gonosznak a hamis tanúskodásra, a hazugságra, hogy a maga gonoszságát elleplezze, hogy az igazságra törekvő lélek kutató tekintete valamiképp bele ne lásson abba a sötét, összesűrített világba, ahonnan ő intézi az emberlelkek sorsát. Szüksége van a hazugságra, hogy e mögött bátran és biztosan cselekedhessek, és a hazugság leplén keresztül lövöldözhesse nyilait az Isten kegyelmének világába, amely ideig-óráig megengedi a gonosznak, hogy cselekedhessek. Ideig-óráig szabadságot ad neki, hogy minden lélek, aki az életre előhívatott, az ő tárházából előhozhasson jót és gonoszt egyaránt, hogy a jónak és a gonosznak eredményeit feldolgozhasssa, és ennek feldolgozásával megszerezhesse magának azt a tapasztalatot, amelyre a haladás szempontjából szüksége van.

Embertestvéreim, az élet azért van, hogy az ember az ő lelkének tárházából felhozza mindazt, amivel rendelkezik, megmutasson mindent, amivel bír, hogy tanúbizonyságát adja az ő lelki fokozatának azok által a beszédek és cselekedetek által, amelyek az ő lelkében kiérnek, és mint igazságok, mint tettek megszületnek. Akik az igazságot cselekszik, akik minden körülmények közt hűek maradnak a megismert igazsághoz, azok az Isten törvényében élnek. Ezeket az Isten törvénye az ő megismert és cselekedett igazságuknál fogva feljebb emeli, meg-

tisztítja és megigazítja. Akik pedig cselekszik a gonoszságot, az Isten törvényének ellenkezőjét, azokat saját cselekedeteik, saját beszédeik marasztalják el a szenvedések világában, és kötözik azokhoz a pontokhoz, amely pontoknak szolgálivá szegődtek, amely elveket jóknak hittek, és amely elveknek a lelükben helyet adtak.

Az ember természeténél fogva ismeri az igazságot azokban a legelemibb formákban, amelyeket az egyszerű testi életen keresztül tapasztal. Tehát az ember soha, egyetlen pillanatra sem mondhatja, hogy „nem tudtam, hogy mit cselekszem, nem tudtam, hogy nem jó, amit cselekszem”, — mert az ember *érzi* azt, hogy mi a jó és mi a rossz. Mindenesetre minden emberi lélek a maga fokozata szerint tudja ezt megítélni, és minél alacsonyabb az a fejlődési fok, amelyen egy-egy lélek időzik, annál kisebb világossága, s annál kevesebb megérzése van az igazságot illetőleg. De minél fejlettebb, minél több tudással, minél több világossággal, minél több megérzéssel rendelkezik a lélek, annál fejlettebb az igazságérzete is.

Éppen azért a magasabb fejlettségi fokon álló ember többet szenved, mert komplikáltabb a lelki élete, s ha az ő fejlettebb érzésvilágával ellene cselekszik a megismert igazságnak, akkor ez a megismert igazság nem hagyja békén sem itt a látszat, világában, sem pedig a szellemvilágban azt a lelket, aki az igazság ellen beszélt és cselekedett. Azért az ilyen fejlettebb emberléleknek nincs sehol pihenőhelye, nincs hol a fejét lehajtania, mert sehol nem várja békesség egészen addig, ameddig Isten törvényébe bele nem kapcsolódik, amíg meg nem tanulja Isten törvényének azokat a kezdőbetűit, azokat a szabályait, amelyeket híven és igazán betöltve juthat csak előbbre, a megnyugvás, a békesség világába.

Ezeknek a fejlettebb emberleleknek beszélek én, testvéreim. Ezeknek a komplikáltabb összetételű életet élőknek akarok megvilágítani olyan dolgokat, amelyekkel együtt élnek, amelyeket, mint terheket, magukkal hurcolnak, és nem tudnak tö-

lük megszabadulni, mert sohasem vetnek számot önmagukkal, mert nem akarnak beletekinteni Isten törvényének világos és tiszta tükörlapjába, hogy odaállva szemléljék a saját lelküket, a saját lelkük hibáit és mulasztásait, amelyek őket terhelik és nyugtalanítják. Ettől pedig azért húzódoznak, mert az önérzetüket bántja az a felfedezés, amit itt, ebben a tükörlapban, az ő saját képmásukat szemlélve látnak.

„Ne mondj a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot”. Ne mondj valótlanságot, ne vidd bele az életedbe a hazugságot, ne legyen a hazugság életszükségleted, hanem légy őszinte, egyszerű és igaz. Ne mondj a te felebarátodról se igaztalan jót, se igaztalan rosszat. Ne mondj igaztalan jót se rokonszenvből, se azért, mert hozzád tartozik, vagy mert a te érdekeidet szolgálta, se azért, mert neked valami kellemes dolgot cselekedett, mert ezzel megtéveszted elsősorban önmagadat, megtéveszted embertársaidat és megtéveszted őt magát, akinek éppen szívességet akarsz ezzel tenni.

Tehát *ne hízelegj*, mert a hízelgéssel hamisságot cselekedsz, *hamis tanúbizonyságot teszel* egy embertársad mellett, mert nem valóságot állítasz, és a hazugságoddal megfertőzöd a világot; olyasvalamit teremtész, ami nem létezik. Hízelgéssel, bókjaiddal, udvarlásoddal olyan gondolatokat és érzéseket teremtész, amelyek továbbélnek, mint a féreg a fában, vagy a gyümölcsben, amelybe az hézagokat, lyukakat fúr és azzal a fának folytonosságát, annak a fának a fejlődését megakadályozza.

Folytonossági hiányt okozol te is az igazságban, mert olyan dolgot dobsz bele az asztrális világba, a láthatatlanba, amely a valóságnak híjával van. Az ilyen hatás kártékony, mert nem szolgálja az igazságot, a valóságot; és az életnek haladásában ennek kibontakozó hátrányai mind visszatérnek hozzád, és te az önmagad hazugságainak fájdalmas és kártékony képződményeit végigszenvedni kényszerülsz, s nem tudsz elme-

nekülni előlük. Küzdened és szenvedned kell egészen addig, ameddig meg nem semmisíted ezeket a te teremtményeidet.

Ne mondj a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot se bosszúból, se ellenszenvből, se pedig azért, hogy neked abból valami hasznod legyen; sokszor nem több hasznod, csak egy elismerő kézszorítás, vagy egy vállveregetés. Mindez olyan kicsiny, olyan értéktelen dolog és az emberek mégis törtetnek utána.

És hányszor megteszik, akár a maguk személyének felemeléséért, akár anyagi haszonért, hogy az emberekről rosszat mondanak! Nem a bíróság előtt, ahol megesküdtetnek benneteket az igazságra! **Van egy sokkal szigorúbb, egy mindenhová belátó Bíró a láthatatlanban, aki a szíveket és a veséket vizsgálja!** Ő látja az ember hazugságait és látja azokat az indító rugókat, amelyek ezeket a hazugságokat szülik az ember lelkében; és *ez az igaz Bíró megfizet neked nyilván azokért a titkos besúgásokért, azokért az aláértékelésekért, amelyekkel te titokban, négy szemközt a te felebarátod ellen vétesz.*

Különösképpen ki akarok terjeszkedni arra az elfajult szokásra, amelyben úgy a férfi-, mint a női lelkek, — de különösen a női lelkek⁶ — sokat hibáznak, amelyet a ti emberi nyelveteken egyszerűen pletykának neveznek.

Őrizkedjetek a pletykától! A pletykázás hamis tanúbizonyságtevés a felebarát ellen a háta mögött, amikor nem tud róla, amikor nem hallja, tehát nem tud ellene védekezni. **Amikor így beszéltek egymás közt a magatok; személyét felémelve, a másikat pedig lenyomva, akkor bűnösen örültök ennek az olcsó, silány önmagasztalásnak, amellyel a magatok személyének tömjéneztek.**

Győződjetek meg előbb embertársatok mulasztásairól, vagy hibáiról, és ha csakugyan olyan dolgot cselekszik, ami az igazsággal szemben mulasztásnak ítéelhető, **akkor szóljatok neki**

⁶ A szellemnyilatkozat óta eltelt időben a férfiak is „felzárkóztak” ezen a téren (szerk. megjegyzés)

jóakarátulag és szeretettel, négy szemközt. És ha ez nem használ, vegyetek magatokhoz másik két jóakarátú embert, akikről feltétlenül meg vagytok bizonyosodva, hogy csakugyan jóakarátú és szeretettel teljes emberek s ezek előtt figyelmeztessétek őt hibájára, bűnére, feddjétek meg és igyekezzetek a lelkébe jót és igazat elvetni és legyetek rajta, hogy ez a jó és igaz a lelkében növekedésnek indulhasson.

Ha pedig mindennek dacára sem fogad szót, és szemmel láthatólag nem követi a jót, amelyet előttetek megfogadott, akkor próbáljátok őt másképp a jó útra vezetni. **Ha aztán semmiképp sem nyerhető meg az igaznak, a jónak, akkor forduljatok tőle el, hagyjátok őt sorsára, hogy tapasztalja meg a jónak jó következményét, a rossznak pedig rossz következményét.**

De semmiképp ne pletykázzatok, semmiképp ne mondjatok embertársatok háta mögött olyan dolgokat, amelyeket szemébe nem mondhatnátok meg, mert félnétek attól, hogy megneheztesse, megsértődik vagy megharagszik. Se a szemébe, se a háta mögött ne mondjatok, és ne cselekedjétek embertársaitok ellen olyan dolgot, amiért annak neheztelését vagy haragját kiérdemelnétek, vagy amivel neki fájdalmat okozhatnátok. Tanuljátok meg az egyszerűséget, az őszinteséget. Ne hazudjatok, ne másítsátok meg az igazságot egyetlen szemernyre se, hogy azzal embertársaitoknak kedvezetek, vagy pedig szenvedést okozzatok, mert ez az Isten törvényével, a parancsolattal ellentétes.

A hamis tanúskodás, az igazság megmásítása embereket, családokat, nemzeteket juttatott vérpadra és meg nem érdemelt szenvedésbe. Aki a hazugságot szereti, annak céljai vannak ezzel az ő lelkében. A hazugság mindig a sátán dolgainak a függőnye, amely mögül a gonosz az ő gonoszságát löveli az emberek világába, s így végzi az ő gonosz munkáját. Hogy az embereket megtévessze, és az emberlelkeket kifossa abból a boldogságból, abból az örömből, abból a megelégedésből,

amelyet Isten a földre születés kegyelmi ajándékával adott az embernek.

Isten a földre való születés ajándékát nem azért adja, hogy ezzel büntesse az embert, hogy gyönyörködjék az ember szenvedésében. Nem. A földre születés kegyelem, és azért adatik, hogy az emberlélek az ő bűneit és hibáit, amelyeket elkövetett, s amelyek miatt az igazság világában nem találtatott rendben a számadása, kiigazítsa az Istentől nyert lehetőségekkel. Hogy amit rosszul cselekedett, azt jól cselekedhesse, amit hibásan tanult meg, azt jól tanulhassa meg. Hogy amikor elérkezik ismét a leszámolásnak ideje, amikor megéri a test a koporsóra, az emberlélek a jóban és igazban meggazdagodva, kiigazított számlával állhasson meg az igazság törvénye előtt. *Isten kegyelme ezért ad az emberi életbe megpróbáltatásokat és szenvedéseket; de ad örömöket és olyan boldogságokat is, amelyekre az emberi lélek addigi cselekedeteivel egyáltalán nem szerzett érdemeket.*

Ha az embernek érdem szerint járna minden, akkor a földi élet nem volna kegyelem; de mivel minden Isten ajándéka, tehát mindenért hálát kell adnia az embernek élete minden napjában, minden órájában, amelyet itt tölthet a kegyelem világában.

Ne keserítsétek hát meg itt egymás életét, testvéreim, a hamisságnak cselekedésével és beszédével, mert a hamisság rombolja Isten igazságának törvényét, megmásítja az igazságot, a valóságot, és teremt egy hazug világot, a látszat világát. A hazugság világa, a látszat világa az, ami megtéveszti a gyenge, a jóban és igazban még nagyon is kezdő szellemeket; és a látszatért feláldozzák az életüket, feláldozzák azt a kegyelmi ajándékot, amelyet a születéssel nyertek, és az ő egész életüket ennek a látszatnak, a hazugságnak áldozzák oda, mert azt hiszik, hogy ez a valóság, ez az igazság, amit itt látnak.

Testvéreim, tekintsetek magatokba: nem tévesztett-e meg már titeket is a látszat az életben? Nem hitetlenkedtetek-e ti is, nem

hittétek-e a hazugság szavát igaznak, nem vezetett-e félre titeket is a test, a testnek önző igazsága, úgy hogy tudva az Isten igazságát, az Isten törvényét, mégis megcselekedtétek a rosszat? Nem fordítottatok-e ti is hátat az igazságnak, és amikor jót kellett volna mondanotok, rosszat mondtatok, amikor jót kellett volna cselekednetek, rosszat cselekedtetek, mert a test önző törvénye, a látszatvilág igazsága megtévesztett titeket abban a pillanatban, mert azt hittétek, hogy amikor rosszat cselekedtek, akkor cselekszitek a jót, mert az a magatok személyének látszat szerint kedvezett?

Nincs ember, aki még el nem esett volna ebben a hálóban, amelyet a gonosz minden pillanatban kifeszítve tart az ember haladási útjában. A látszatvilág káprázata, amely hazugságokkal van teleszöve, hazug csillogást mutat, és a tapasztalatlan emberlélek elfelejti, hogy mit fogadott olyan sokszor a gyötrődések pillanatában, amikor szellemvilági életében kénytelen volt a maga hibáit, gyengeségeit szemlélni az igazság tükrében. Amikor ezek a mulasztások, ezek a hibák, ezek a bűnök, amelyeket elkövetett, mint maró méreg égették a lelkét, és mint a férgek egy pillanatig sem hagyták békében, hogy megpihenhetett és megnyugodhatott volna abban az igazságban, amelyet szolgált. Mert hiszen vajmi kevés igazat, vajmi kevés jót cselekszik az ember ahhoz, hogy ez a jó és igaz nyugvóhelyet, pihenő állapotot biztosíthatna számára.

Testvérem, felettébb meggondolnivaló ez! Mert nincs sehol a teremtettségben egyetlen hely, egyetlen állapot, ami rád várna. Nincs egyetlen lélek, aki ezt neked megadhatná, bármilyen szeretet, bármilyen csodálat fűzzön is hozzá, ha a magad lelkében nincs a jóval és igazzal valamennyire kiegyenlített számlád. Nincs egyetlen hely, nincs egyetlen állapot, ahol megpihenhetnél, hacsak az isteni jó és igaz nem adja azt meg neked. Miért cselekszel hát ellene, miért akarod teleszőni hazugságaiddal a mulandó világot, a mulandó életet? Miért nem szaggatod el a hazugság szálait, amely a te lelkedből mint egy

soha véget nem érő szövevény, mint valami háló áll körülötted és embertársaid körül, megkötözve titeket ide, a mulandóság világához, ezekhez a nyomorúságos állapotokhoz, amelyeknek nincs tartalmuk, nincs maradandó életük, mert minden porszem változásnak van alárendelve ?

Miért cselekszi az ember a hazugságot, miért hagyja magát elámítani a sátántól, amikor tudja, hogy a sátánnak sincs maradandó helye, sem maradandó uralma, mert hiszen száműzetett a mennyből és minden hatalma abból áll itt a mulandó világban és a mulandó világ mögött, — ahonnan nyilait lövöldözi, — amit az embertől ellop, amit az embertől kisajátít?

Mert tudd meg, embertestvérem, hogy a gonosznak uralmát te is növeled, amikor gonoszt cselekszel. Mert míg a gonoszt cselekszed, összekötöd magadat a gonosszal, és az az életérték, amit Istentől kaptál, hogy a te üdvösségedet munkáljad vele, mint életerő, mint cselekvő erő a gonosz által kiszípolyoztatva annak az erejét táplálja. Te pedig elcsenevészedel, elgyengülsz lélekben, és a gonosz fogságába kerülsz. Mert „aki cselekszi a bűnt, az szolgálja a bűnnek”, mert a bűn parancsol neki.

Valaki megmásítja az igazságot és hazudik; ez csak az első lépés annak elérése érdekében, amit célul kitűzött; azonban a hazugságban nem állhat meg az első lépésnél, mert a hazugság az igazsággal való érintkezésben megköveteli, hogy továbbfolytassa azt, és még gonoszabb dolgot eszeljen ki, hogy az igazság fel ne deríthesse az álnokságot, hogy az ember ne kockáztassa az eredményt, amelyet ideiglenesen elért.

Nem látjátok-e, hogy a gonosz emberek mindvégig tagadnak és hazudnak csak azért, hogy a bűnhődésüket eltolhassák, hogy a bűn következményeitől valamiképpen szabadulhassanak? Mikor pedig már semmiképp sem tudnak a bűn következményétől szabadulni, — mert hiszen az igazság törvénye elől elmenekülni nem lehet — akkor később már csak azért hazudnak, hogy a szavahihetőségüket valamiképp megóvhassák. Mert ha a hazug

embert felfedezik, és az ő egész hazugságrendszere nyilvánvalóvá válik, akkor értéktelen semmivé lesz a szava még akkor is, amikor igazat mond. **Mert mi más a hit, mint az igazságnak gyökere? Miben hisz az ember? Amit előre igaznak tételez fel.** Tehát az igazság *van*: a *Van* pedig Isten lényegét, Isten valóját jelképezi, mert ahol igazság van, ott Isten van jelen, ahol pedig igazság nincs, ahol az igazságnak csak a látszata van, ott a hazugsággal találkozunk, ami a *Nincsből* táplálkozik. Mert a hazugság a *Nincsből* vett valami, amit az ember lelke tesz Vanná, az embernek a maga lényegéből vett igazsága ad neki létehetőséget.

Ami van, az igazság; tehát ami *van*, az az Istentől van. Semmi sincs Isten nélkül, hiszen az egész teremtettség Istentől származik. Ami az igazságon kívül van, az a *Nincsből* táplálkozik. És hogy mégis létezik, az abból származik, aki létrehozta, tehát a hazug szellemből. A hazug szellem teremtménye az a hazugság, ami ideig-óráig *Van-nak* látszik. Azonban ennek az ideje hamarosan lejár, mivel semmi sem marandó, ami nem Istentől van. A hazugság összeomlik, mint a por és hamu és ismét semmivé válik.

Tehát aki a hazugságban hisz, az a semmiben, a nem létezőben, a *Nincsből* hisz, ennél fogva a hite csalódássá változik, a csalódás pedig fájdalmat eredményez. És mivel az ember a sátánnak, az ellentétnek elveit fogadta el, így az ő igazsága a hazugságon épült fel. *Ez a hazugságon felépült igazság a bűn; ez a test igazsága, az önzés igazsága. Mivel pedig az önzés igazsága Isten törvényével szemben semmiképp fenn nem maradhat, mert az Isten megemészti a hazugságot, tehát nagyon fontos, hogy az üdvösségét kereső lélek miben hisz, igazságban-e, vagy hazugságban?*

Hiába akarja az ember a hazugságot marandóvá, hatalmassá, nagygyá tenni, amikor a saját lelkéből ad neki uralmat, hatalmat, amikor a saját lelkének erejéből táplálja. Ez

mind semmivé válik és csak szenvedéseknek, újrakezdéseknek, fáradságnak és nyomorúságnak készíti meg az utat.

Azért testvéreim, keressetek, kutassatok fáradhatatlanul az igazság után, és amit felismertek, hogy nem igazság, nem Isten törvényével egyező dolog, azt irtsátok ki az életetekből, a beszédeitekből, a cselekedeteitekből és ahelyett beszéljétek az igazságot, cselekedjétek a jót, keressétek az Isten igazságát.

Táplálkozzék a ti lelketek abból az igazságból, amely örök, változhatatlan. Ez az örök és változhatatlan valóság adja meg itt az életeteknek a tartalmat, az adja meg az örökkévalóságot; ez adja meg azt, amire a ti lelketek az ő Istentől teremtett természeténél fogva vágyódik.

Ha nem így cselekedtek, ha nem ezzel gazdagítjátok a lelketeket, akkor a lelketek minden haszontalan és hazug igazságával együtt összeomlik, semmivé válik egészen addig, ameddig az isteni kegyelem új életre-hívásában új tartalmat nem nyertek, új célt nem találtak. Isten a Valóság; rajta kívül nincs semmi. A hazugság ezzel szemben áll. Gyötri, kínozza az emberi lelket, mert az emberi lélek létjogosultságot ad neki.

Vonjátok meg a hazugságtól ezt a létjogosultságot, küszöböljétek ki elsősorban a ti lelketekből, a ti életetekből, a ti cselekedeteitekből és kövessétek az igazságot; Isten megáldja a ti életeteket, megáldja a ti cselekedeteiteket, s valósággá tesz mindent, amiben munkálkodtatok, amire törekedtetek. Elétek hozza az eredményeket az ő áldásaiban és akkor ti megnyertétek azt, amit kívántatok, amire vágyódtatok, amiben reménykedtetek, amiben hittetek.

A hamis tanúskodás az igazságnak lerombolása. Nem azt a kicsiny dolgot cselekszi vele az ember, ami a látszat világában mint kicsiny, jelentéktelen valami tűnik fel az ő lelki szemei előtt. Nem, mert a hamisság az Isten igazságának rombolása, A hamissággal nemcsak a felebarátodat nyomtad alá a szenvedésekbe, a nyomorúságokba, hanem vele együtt alányomtad az Isten igazságát, azt a Valóságot, ami Tőle való, és így vétkeztél

Isten ellen is. Az Igazság szembenáll veled, minden mozdulatodnál, életednek minden mozzanatában; nem kerülheted azt ki soha. Láttatok-e már embersorsokat összeroskadni akkor, amikor már majdnem a célnál voltak? Láttatok-e már épületeket összeomlani a befejezés előtt? Ilyen az ember sorsa és ilyen a lélek sorsa is. Hazugságot, gonoszságot cselekszik az ember Isten törvényével szemben, megbántja, megsérti a felebarátját, gonoszságot cselekszik annak életében a hamisságával, nyomorúságot okoz neki.

Az álnoknak látszólag kedvez a sors, a hazugság kártyavárra épül, a boldogság már-már egészen a közelében látszik, s akkor egyszerre csak fordul az idő kereke. És amikor már éppen élvezni akarja a hamisságának, gonoszságának eredményét, akkor találkozik szembe Isten törvényével, amely megsemmisíti minden alkotását, s egyszerre összeomlik körülötte minden. Mikor az emberek így járnak, akkor sírnak, jajgatnak, az Istent okolják, de elfelejtkeznek róla, hogy az Isten törvényét, az Isten igazságát megcsúfolták hamisságukkal, gonoszságukkal, a hitet semmivé tették embertestvéreik lelkében, és a maguk jövőjét erre a hazugságra építették. Erről elfeledkeznek az emberek.

Ez a kikerülhetetlen végzet mindenkivel egyformán érezteti a maga hatalmát; senki sem kivétel; hamissággal senki sem javíthatja meg a lelkének vagy a testének sorsát. **Isten van; az ő igazsága tartja fenn a világokat, az ő törvénye adja meg az embernek azokat a lehetőségeket, amelyekben ideig-óráig élve, lelkének tárházából felhozhat jót és gonoszt egyaránt.** De jaj annak, aki a lelkéből gonoszt hozott fel, megfertőztette vele a világot és ez a gonosz szembekerült Isten igazságával és összemérkőzött vele! Mert akár kedvezett neki a szerencse, akár nem, mindenkép ő a vesztes, mert Isten törvényével szembehelyezkedett.

Ezért, testvéreim, azt mondja a parancsolat: *„Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot”*; ne fordítsd el annak

igazságát és ne ítélj felette, még ha az neked igaznak látszik is; bízd az ítéletet Isten igazságára. Ő meggyőzi a jót és a gonoszt egyaránt és mindenkinek megfizet érdeme szerint.

X. PARANCSOLAT: „Ne kívánd a másét!”

Azt mondja ez a parancsolat: „*Ne kívánd a másét!*” Felsorolja, hogy ne kívánja az ember felebarátjának semmijét, se vagyonát, se külső, se belső értékeit, se feleségét, se marháját, se ökrét, se szamarát. Azért sorolja ezt így fel, mert az ember könnyen hajlik arra, hogy különválassa az egyiket a másiktól, s lélekből megengedi magának, hogy ha az egyiket ugyan nem, a másikat azonban okvetlenül kívánja. Tehát ne kívánj semmit, valami a te felebarátodé!

Az önzés törvénye az emberben az ellentét egyik legnagyobb erőssége. Az önzés törvénye a telhetetlenségben, irigységben, mindenekfelett pedig a bírni akarásban hol így, hol úgy mutatkozik. És az ember a maga szellemi ellenőrző világosságával nem tud eléggé résen lenni, hogy az ezekben a különböző alakokba burkolt önzést kellőképpen szemlélhesse és minden árnyalatában, minden formájában megsemmisíthesse és kivetesse magából.

Azt mondja az Isten parancsolata: „*Ne kívánd a másét!*” Ne keresse az ember azt, hogy a felebarátja megérdemli-e, vagy nem érdemli meg, igaz vagy igaztalan úton szerezte-e azt, ami az övé. Az emberlélek tudjon megnyugodni abban, hogy ami nem az övé, azt ne kívánja, hanem tanuljon megelégedni azzal, amit neki a sorsa, végzete juttatott. Ha erre a megelégedésre eljut, a legnagyobbat vitte véghez, amit a földi életében véghez vihet. Mert ha a földi ember meg tud elégedni annyival, amennyije van, meg tud elégedni a kevéssel, és nem vágyakozik arra, ami nem az övé, nem akar bírni olyan dolgokat, amelyeket nem szerzett meg, és nem is szerezhethet meg magának, akkor az ő lelke az anyagi világnak nagy, fogva tartó erejéből

kikapcsolódott. És ezzel eljutott a bölcsességnek arra a fokára, ahol már az isteni törvény legteljesebb megértése uralkodik. **Megelégedni azzal, ami van: ez a békesség; ha idáig eljuttott, akkor a lélek a békességnek olyan ajándékát hordozza magában, amilyent a föld nem adhat neki.** Azonban meg nem elégedni azzal, ami van, a pokloknak minden gyötrelmét jelenti, amely a lélekkel a fáradtságoknak, a küzdelmeknek, a hiábavaló nagyot akarásoknak óriási mennyiségét szenvedtetni végig. És ha végzete nem engedi meg azt, hogy valamivel is bírjon, vagy ha bír is valamivel és a megelégedésnek érzését mégsem tudja elérni, akkor a legmélyebb nyomorúságba zuhant bele, mert az összes bűnöknek, az összes vétkeknek és tévelygéseknek a forrásához érkezett el azzal az elégedetlenséggel, azzal az akarással, azzal az anyag után való kapaszkodással.

„Ne kívánd a másét!” **Ha nem kívánod a másét és megelégszel a magadéval, embertestvérem, akkor a lelki világnak nagy és gazdag tárháza nyílik meg előtted, mivel a figyelmedet nem köti le földi dolgok megszerzésére irányuló fáradtság, a törtetés, a földi életben való Örökös nyugtalan-ság, amely az ember életét pokollá teszi, és a boldogságot messze űzi el.** Ha valaki meg tud elégedni a két keze munkájának eredményével, és örülni tud neki, az már a menny boldogságának egy részét hordja magában. Ha a földi ember szereti a munkáját, és bármilyen szűkösen is, de megélhet a munkája után, akkor Isten törvényének kellős közepében él. Mert Isten megadja neki a mindennapi kenyeret és a hozzávalókat, Isten kiönti rá az áldását nemcsak földi javakban, hanem lelki és szellemi javakban is. Úgyannyira, hogy ha az anyagi javakban dűskálkodók tudnák, hogy milyen érték ez, minden anyagi javukat odaadnák és feláldoznák, hogy ezt megszerezhessék.

Az embert az anyagon keresztül fogva tartja a sátán. Az Úr beszéde szerint a gyomor rendeltetett az eledeleknek, az eledelek pedig a gyomornak. A földi javak rendeltettek a testnek, a

test pedig a földi javaknak. **Míg az ember testben él és a lelki érzéseit a földi javak után való hajsza és a kielégíthetetlen kívánság köti le, addig semmiképp el nem juthat a megelégedésre és a nyugalomnak, békének állapotára. Üres marad a lelke, s nem érezheti meg a lelki javaknak a közelségét,** mert a lelki értékek mellette suhannak el, mellette hullanak le. És ő még csak ki sem nyújthatja a kezét utánuk, mert a két keze el van foglalva a földi javak megszerzésével, amely földi javak pedig majd elvételnek tőle.

Ember, aki ma itt élsz és küzdesz, dolgozol a földi javakért, nem tudhatod, hogy holnap nem mezítelenül és éhesen jelentkezik-e a lelked az igazság világában, ahol számon kérik tőled az élet minden napját, minden óráját. Számon kérik tőled saját lelked elhanyagolt állapotát! Akkor majd kérdezi a lelked: „mit cselekedtél értem, mit szereztél az én részemre?” És akkor a földi ember lelke mindent igyekezik a testre hárítani: „hiszen, ha tudtam volna, hogy van élet a síron túl, ha tudtam volna, hogy van érték az anyagon kívül, másképp cselekedtem volna!” Az emberlelkeknek milliói és milliói ezzel felelnek a szellemvilágban eléjük tárt eme kérdésekre.

Az emberlelkek milliói és milliói születnek meg a földi világban, hogy megpróbáltassanak az anyagban, hogy a lelküknek önző természete némileg kielégülhessen, hogy tudjanak valamit elcserelni az anyagból a szellemi, a lelki javakért. Nagyon sokszor, az eseteknek túlnyomó részében az anyagilag bőségben élő emberek azért küldetnek a földre, hogy az anyagban az anyagtól függetlenítsék magukat, elszakadjanak az anyag vonzóerejétől, és a lelki, a szellemi javak felé forduljanak. Nem egyszer az anyagiakban dúskálkodó emberlelkek azért küldetnek a földre, hogy megtanuljanak a bőségben is jót cselekedni, hogy megtanuljanak az önzésből valami kicsiny mértékben önzetlenséget formálni, azt áttisztítani, átszellemesíteni. A gazdag embernek kötelessége az adakozás. De a gazdag ember nem látja meg a szegény ember nyomorúságát; nem látja meg

azt, ami fáj, nem látja meg azt, ami az igazságért égbe kiált. A gazdag ember vétkezik, mert *a gazdag ember fősvényisége és a szegény ember gögössége utálatos az Isten előtt.*

A szegény ember pedig tanuljon megelégedni annyival, amennyi van. Ne irigykedjék a gazdagokra. És ha Isten megadta neki a mindennapi kenyeret, a lakást és a ruházatot, akkor adjon hálát mindezekért, mert a szegénység az a keskeny út, amelyen az emberi lélek megismeri azokat a lelki örömöket, a szeretetnek, a hálának, az Isten irgalmasságának azokat a tanújeleit, amelyekkel Isten megkeresi a szegényeket, és fel akarja ébreszteni a lelkükben azokat az erényeket, amelyekkel kedvesek lehetnek Előtte. A szegény ember megtanul hálás lenni az Isten kegyelméért, amellyel mindennap felébreszti őt, hogy munkabíráásával megkereshesse a kenyerét. A szegény ember megtanulja az élet értékeit megismerni, amelyeket a gazdag a maga életében nem tudott meglátni, mert az anyagnak, a gazdagságnak megszerzése és megtartása lefoglalta minden idejét, és nem jutott ideje arra, hogy Isten dolgaival törődjék. A szegény ember megismeri a kevéssel való megelégedést.

A szegénységben a lelkek közelebb jutnak egymáshoz, meglátják egymásban a szeretnivaló erényeket, becsülnivaló értékeket. A szegény emberek barátsága, a testvérek és a szülők egymás iránti szeretete a szegény családban mélyebb, nagyobb, igazabb, tartalmasabb, mint a gazdagoké. **A szegény ember, ha Isten felé emeli tekintetét, az élete útján sok gyönyörűséget ismer meg, amellyel őt Isten megajándékozta, aki fel-emeli Magához.**

Bizony, testvéreim, sokkal több az olyan ember hálaimeadsága az életért, aki szegényen fejezte be az életét, mint azoké, akik anyagilag gazdag életet éltek. Mert akik gazdag életet éltek, és a lelkük nem találta meg azt a megelégedést, amire szükségük lett volna, azok mindannyian az ő gazdagságukat kárhoztatják. És amikor rájönnek a gazdagság hiábavalóságára, az anyaghoz való tapadás céltalanságára, mindannyian a szegénységben, az

Istentől megáldott szegénységben látják és keresik azt az utat, amelyen haladva a lelkük megtalálja azt a megelégedést, azokat a lelki kincseket, amelyekre szükségük van.

Azért a szegény ember ne irigykedjék a gazdagra, a gazdag pedig ne nézze le a szegény embert, hanem lássa meg benne az ő lelkének testvérét, akivel egy Atyától származik és akivel ugyanott kell találkoznia, ahol mindenkinek el kell számolnia a földi életének eredményével.

Azért akinek nincs, ne szomorkodjék, hanem kérje Istent, és az Isten megadja neki. Akinek pedig van, ne szorítsa össze a markát, de juttasson azoknak is, akiknek nincs. Elsősorban azonban azokra gondoljon, akik Istent kérik. Akik hittel imádkoznak a mindennapiért, hogy ezek az ő hitükben meg ne csalódjanak. És ha a gazdag is, meg a szegény is így cselekszik, akkor találkoznak az Isten törvényében, kiegyenlítődik a két szélsőség, és Isten kegyelmébe fogadja mind a gazdagot, mind a szegényt.

Azonban a másik szélsőségbe is beleeshetnek. Így például a szegény irigykedik és nem akarja elvégezni az előtte álló munkát, nem akar engedelmeskedni azoknak, akiket az Isten ő föléje helyezett, hogy parancsoljanak neki. Már pedig aki ellenáll, megkeményíti magát és meg nem engedett úton, az Isten törvényét megkerülve úgy akar magának függetlenséget, szabadságot szerezni, hogy az ő gögös lelkének kielégülést szerezzen, az még nagyobb fogságba kerül. És még kegyetlenebb parancsolóivá lesznek azok az érzések, azok az ösztönök, amelyeknek engedve letért az Isten útjáról.

Ha pedig a gazdag nem látja meg a szegényt, igazságtalan vele szemben, szeszélyes, meggondolatlan, és lehetetlent kíván tőle, azt az Isten elszólítja, még mielőtt az ő ideje betelnék, még mielőtt a számára előírt sors a fordulóhoz érne, s **elhozza az ő részére is a nyomorúságot, hogy megízlelje annak keserű kenyerét. Nem a szegénységet hozza el a lelketlen gazdagra, hanem a nyomorúságot.** Eljön az idő a gazdagra is, amikor

majd vágyódva tekint azokra a dolgokra, amelyekkel egyszer, rendelkezett és szeretne megelégedni azokkal a morzsalékokkal, amelyeket valaha semminek állított és rátaposott. *Ez nem bűnhődés, nem büntetés, csak igazság.* Az igazság bünteti az ember lelkét azok által a bűnök által, azok által a törvénytelen vágyak és kívánságok által, amelyeket idejében át nem szelídített, amelyeket idejében Isten törvénye alá nem helyezett, amelyeket lelkiekké nem tett az által az engedelmesség által, amelyet Isten parancsol, amikor azt mondja: „*Ne kívánd a másét!*”.

Az ember tanuljon megelégedni, mert aki ezt az erényt a magáénak mondhatja, aki a kevéssel megelégszik, arra Isten áldása bő zuhatagként hull, és ha testiekben nincs is feleslege, lelkiekben hasonlíthatatlanabbul gazdagabb, mint az, akinek még vannak beteljesíthetetlen vágyai, el nem ért céljai az anyagban. Mi az anyag? És miért uralkodik az ember felett az anyag utáni vágy? Hiszen az ember nem boldogabb akkor sem, ha elérte ezt a vágyát, mert hiszen az állapotok változnak, de a lélek nem változik meg. És aki elégedetlen, aki a megelégedettség erejét és a kevésért való hala érzetet nem tudta magáévá tenni, az a sokban is elégedetlen lesz.

Már pedig az elégedetlenség a sátánnak a természete. A sátán sem elégedett meg azzal a hatalommal, azzal a szabadsággal, azzal a megmérhetetlen gazdagsággal, amelyet neki az Isten adott. Az elégedetlenség, a gög, az istennel való szembehelezkedés, amely a lelkében napról-napra jobban elhatalmasodott, kényszerítette őt az Istennel való szembehelezkedésre. S arra, hogy mindig nagyobb és nagyobbat alkothasson, hogy az Istent felülmúlhassa, mert tökéletlenségében úgy vélte, hogy ő helyesebben tudná intézni a világ sorsát.

Az ember lelkében is ugyanez az érzés az, ami őt folyton-folyvást elégedetlenségre izgatja. Meg nem elégedni azzal, ahogy az van, hanem hogy folytonosan másképp legyen, úgy, ahogy nincs. Az ember tökéletlen elgondolásában úgy

véli, hogy úgy jobban lenne, ahogyan ő azt a maga részére kialakítja. De testvéreim, az igazság törvényének pontról-pontra be kell töltenie. Az igazság törvénye nem tűri meg a folytonossági hiányt, mert ahol ez létrejön, betöltődik olyanfélével, ami nem állja meg annak a törvénynek a terhét, amelynek súlya rajta nyugszik.

És az az ember, aki sorsával elégedetlen, az az Igazság ellen zúgolódik, mert hiszen ha az ő részére a Gondviselés jobbat akart volna adni, bizonyára más sorsot kapott volna. De mivel a lélekben hiányok vannak, amelyeket azokkal a tapasztalatokkal kell betöltenie, amelyeket neki a földi élet szolgáltat, tehát ezeket a tapasztalatokat meg kell szereznie és ezekből a tapasztalatokból le kell vonnia a következtetéseket, hogy a lelkében az igazság folytonossá váljék, amelyre majd az ő boldogságát építi a Gondviselés.

Ezért kellene a fájdalmas tapasztalatok, ezért kellene a betöltetlen vágyság, **ezért vannak a nagy hiányok a földi életben, mert az ember lelke nem tökéletes. De tökéletességre kell törekednie, igazságra kell törekednie;** és ha ma még az ember lelke nem is uralkodhat mások felett, hanem mások uralmát kell elszenvednie, ha ma még csak az engedelmesség megtanulására van a földre küldve: engedelmeskedjék jó szívvvel mind az igaznak, mind az igaztalannak.

És akkor a lélek betöltődik jó tapasztalatokkal; és amikor betöltődött, Isten felemeli őt abból az állapotból, és az engedelmességéért megajándékozza mindazokkal a javakkal, amelyeket nélkülözni volt kénytelen. És anélkül, hogy törné magát, anélkül, hogy éjt-nappalt eggyé tenne, anélkül, hogy irigykednie kellene másokra, megadja neki az Isten az ő különös áldásaként, az ő különös kegyelmeként azokat a javakat, amelyekben száműzetésének, megpróbáltatásának idején szűkölködött.

Ne szomorodjatok el, testvéreim, és ne fájjon nektek, ha most, a jelenben le is kell mondanotok azokról a dolgokról, amikre vágyódtok; Isten megadja azt nektek ott és akkor, amikor nem

is számítoatok rá, s olyan lehetőséget nyújt a ti életetekben, amelyet nem ti magatok kerestetek magatoknak.

Csak tartsátok meg az ő törvényét, csak tartsátok szentnek az ő parancsolatait és tanuljatok engedelmeskedni azoknak. Mert Isten szemléli a ti szíveteket, lelketeket, a ti lelketeknek minden megmozdulását, és amikor elégnék találja azokat a megpróbáltatásokat és a szenvedéseket, amelyek közé Ő küldött titeket, megrövidíti azokat a ti részetekre, ha látja, hogy ti őt kerestek, Őt megsejtiték, és Tőle valónak tartjátok magatokat és igaznak hiszitek azt, amit Ő adott a ti életetekbe.

Tanuljatok megelégedettek lenni, tanuljatok Istennek engedelmeskedni s akkor nincs semmi, amit Ő megvonna tőletek, mert Ő minden áldását, minden szeretetét és minden kegyelmét rátok árasztja, mint az ő megtért és Hozzá siető gyermekeire, akikben Neki öröme telik.

Befejezés.

Az ember csak azokról a dolgokról vesz tudomást, amelyeket az érzékszervein keresztül tapasztal. Azokról a dolgokról azonban, amelyek ezek mögött vannak, amelyeket az érzékszervein keresztül nem észlelhet, nem tud semmiféle tapasztalást nyerni. Csak a lelkével és szellemével tud az eszmék világába behatolni; azonban ha lelkileg fejletlen, ha szellemileg tompult, akkor az eszmék világa elzárva marad előtte. Szükséges tehát, hogy a fizikai testen keresztül szerezzen az olyan dolgokról tudomást, amelyek őt lépésről-lépésre vezetik azok felé az igazságok felé, amelyek életének irányt szabnak és lelki fejlődését, szellemi ébredését előmozdítják.

Nem mindenki él szellemileg is, aki a földön élni látszik! Él az őt körülvevő fluid, az a természeti erő, amely őt hordozza; ez tanítja, oktatja és vezeti be abba a világba, ahonnan kiindult. Mert hiszen minden a láthatatlanból indul ki és a láthatatlanba tér ismét vissza.

Ez a láthatatlan világ uralja a látható világot. A látható világ csak jelenség, csak látszat, azoknak a dolgoknak a látszata, amelyek az eszmei világban el vannak készítve, meg vannak teremtvé, tervszerűen ki vannak dolgozva. Hogy az emberi lélek a maga egyéniségét ezek szerint a felőle elvégzett tervek és törvények szerint alakítsa mind jobbra és tökéletesebbé, hogy ne kelljen végül ezeknek a nehéz, vastag és nehezen mozgatható fluidoknak hordozniuk az ember értékesebb részét, lelkét, szellemét; hanem ellenkezőleg: később az ember felébredt értékes része, a szellemi énje vegye át a vezetést és irányítást ezeknek a nehezen mozgatható természeti erőknél a tömegei felett.

Az Isten azért adta a tízparancsolatot, vagyis azért ismer-tette meg ezeket az igazságokat, ezeket a törvényeket, hogy az ember ezekben lelkileg belenőjön, ezek szerint átalakuljon, kiformalódjék és ebben a munkájában fokról-fokra emelkedve széttekinthessen a láthatatlan világban, amely egészen addig vezette és hordozta őt.

Kedves testvéreim! Nagy dolog volt ez az emberiség fejlődésében, amikor Isten kinyilatkoztatta az ő törvényét az emberek előtt; nagy fordulat, nagy változás ez a fejlődésnek önmagát folytonosan megújító világában! Mert ameddig az Isten ezt ki nem nyilatkoztatta, addig az emberiség csoportjait a természet, az önmaguk hibás természete hordozta.

A természet pedig nem más, mint az emberi lélek tükörképe, a leghívebb tükörképe. Belenézel az életbe és irtózol az élet borzalmas történéseitől, szenvedéseitől, fájdalmaitól? Hiszen önmagadat látod benne hibázó, bűnöző emberlélek! Azok az események, azok a történések nem az öntudatlan természet világában érlelődnek meg, hanem a ti lelketekben anélkül, hogy ti arról tudomást vennétek. **Mert hiszen ti nem látjátok önmagátokat, nem látjátok a ti gondolat- és érzésvilágotokat, hacsak a természet az eseményekben vissza nem tükrözteti azt felétek.**

Tehát, amint meg van írva, a pogányok az ő természettörvényük szerint éltek, ez vezette őket a fejlődés útján. Azonban amikor az Isten kinyilatkoztatta a természettörvényt, ez a természettörvény a jobb, a magasabb, az igazabb formájában adta tudtára az embernek, hogy mit kell tennie.

Akik ezt elfogadták, azok ennek elfogadásával közeledtek az Isten felé. Mert most már nem a meglévő gonoszt, nem a meglévő tévelygést láttatta meg velük az isteni kegyelem, hanem azt a jót, ami igaz és való, amely nem vezetni őket földre, amely irányt szab fejlődésüknek. Sőt ha híven követik ezt az irányt és engedelmeskednek ezeknek a törvényeknek, amelyeket az Isten előttük kinyilatkoztatott, akkor annyira feljebb emelkednek, hogy az isteni titkoknak még magasabb rendű ígéretei nyílnak meg előttük. És ezek az ígérek mindazt beváltják, amit az ember a maga lelkének vágyvilágában megálmodik.

Mert mi az, ami az életben az embert körülveszi? Munka, szenvedés, megpróbáltatás, csalódás, fájdalom; egy kevés öröm és még kevesebb meglegedés. **Isten azonban ezekkel az előírt törvényekkel békességre, meglegedésre vezeti azokat a lelkeket, akiket a sokaságból Magának elválasztott, hogy rájuk bízva az ő igazságát, az ő törvényét.**

Szükséges, hogy az ember megismerje, hogy ki az a Hatalom, aki mindent teremtett, aki mindeneket elrendez; ki Az, akitől minden függ, ki Az, akihez gondolatban és érzésben hozzá kell kapcsolódnia, akitől az áldást várhatja, akinél menedéket talál; ki Az, aki meghallgatja őt, aki vigyáz rá, aki nem hagyja őt magára szomorú sorsában és állapotában? Ki az a Hatalmas, Nagy, aki mindenek felett rendelkezik?!

Ő kijelenti Magát az embernek: „Én vagyok az Úr! Én vagyok a te Istened! Ne keress tehát magadnak se odafent, se odalent, se körülöttem semmiféle hatalmasságot, semmi nagyot, semmi erősét, mert *Én vagyok az Úr!*

Ne csinálj magadnak faragott képet; ne képzelj Azt el semmiféle földi forma szerint; ne keresd Azt a kézzel-

foghatóban, a szemmel láthatóban, hanem a láthatatlanban, aki elrejtőzik a kutató emberi szem előtt.

Isten tehát bizonyosságot tett Magáról. Azután pedig megmondja az embernek, hogy mit akar, hogy az ember azt cselekedje, és mitől óvja őt, hogy azt ne cselekedje; miért kell az egyiket és miért nem szabad a másikat cselekednie?

Azért mert az egyikre, amire az Úr azt mondja, hogy cselekedje, szüksége van az ember lelkének; amire pedig azt mondja, hogy ne cselekedje, az az ember bukott lelki természetében, vágyában él, de az őt boldogtalanságra, szomorúságra és szenvedésre kárhoztatja.

Amikor Mózes elhozta a parancsolatokat, amelyeket az Úr adott neki, hozott más törvényeket is; amazoknak mintegy másolatait, amelyeket annak a kornak a szokásaihoz, gondolkozásmódjához, állapotához szabott, szigorúan meghagyva, hogy akik ezek ellen a törvények ellen vétkeznek, meghaljanak.

Ti, ebben a korban élő emberek, amikor a régi kornak ezeket az írásait, emlékeit lapozzátok, sokszor megborzadtok és alig-alig akarjátok elfogadni, hogy Az, aki abban a régi világban így rendelkezett, — amely kort vértenger borít be, könnyek árja mos széjjel, amely jajjal és nyomorúsággal volt telítve — ugyanaz az Úr legyen, aki később azt mondja a Megváltón keresztül, hogy „*Jöjjetek Énhozzá, mindnyájan, akik megterheltetek és megfáradtatok, Én megnyugtatlak titeket*”. Ezt a látzólagos ellentmondást akarom én ebben az órában a ti lelkeitekben eloszlatni, belőle a homályt kitisztítani, s az isteni kijelentéseket előttem fényessé és ragyogóvá tenni, hogy a lelkeitek ne irtózzék, ne féljen és ne rettegjen a régi kijelentésektől. Hanem össze tudjátok olvasztani a régit az újjal, hogy féljétek és rettegjétek most is Azt, aki ezt a törvényt ilyen megbízatással adta le; és boruljatok le hálaadással Előtte, aki Magához hívogat titeket. **Mert Egy és Ugyanaz Ő, csak más és más alakban mutatja meg Magát az embernek.**

Azt ígértem nektek, hogy majd Egyiptomról és vele együtt a pogány vallásról, a varázslásról, a visszaforgó törvényről, a fekete mágiáról is beszélek. Most tehát amennyire lehetséges, röviden meg akarom ezt nektek magyarázni. **A régi egyiptomiak és a többi pogány vallások követői, így a babilóniaiak, perzsák, görögök és rómaiak mind a természet gyermekei voltak.** Amikor azt mondom, hogy a természet gyermekei: a hús és a vér embereit gondolom alatta, akiknek a lelki és szellemi képességei nem emelkedtek az eszmények birodalmába, nem tudtak közelíteni az isteni igazság világos régióihoz, éppen mert ők test és vér voltak.

Hogy a képzeletetekben mindezt könnyebben megvilágíthassam, szükségesnek tartom a „*Kegyelem törvényvilágá*”-ban említett fejlődési fokozatokra felhívni a figyelmeteket. Látjátok ott az ábrákon, hogy a fizikai élet felett egy másik életsáv van rajzolva. Ez a fizikai világ mögött lévő láthatatlan világ, amely a fizikai életben formát és megnyilatkozási lehetőséget nyer. Ez az emberi lelkeknek a valódi hazája.

Mert hiszen nincs itt semmi maradandó, nem ez az igazi élet, amit láttok, **nem azok vagytok ti, aminek mutatjátok magatokat, mert ti egymást csak a külső formáról látjátok. Azonban ez a külső forma megcsal titeket, mert nem az az ember belülről, aminek kívülről látszik. Azért sokszor fáj nektek, hogy a bensőtökbe nem láthat az, akinek betekintést szeretnétek engedni oda, azonban örül az, aki hamisságot gondol, és gonoszságot cselekszik, hogy az ő gondolatai és érzései nem nyilvánvalóak mindenek előtt, mert eltakarja a belső embert a külső megjelenési forma.**

Tehát a láthatatlan világ a belső emberrel, a lélek emberével van benépesítve, és ennek a belső embernek érzés- és gondolatvilágával van telítve. Nem a cselekedeteivel, hanem csak az érzéseivel és gondolataival, terveivel, számításaival, törekvéseivel.

Mindenki igyekszik a földön megjelenni, alakot nyerni, kifejlődési lehetőséget teremteni magának; azonban **vannak az embernek olyan gondolatai és érzései, vannak a léleknek olyan törekvései, amelyeket a külső világ lehetőségei korlátok közé szorítanak, és nem engednek a maguk valójában megnyilatkozni. Így ebből a láthatatlan világból mindig csak egy kis részecske mutatkozik, mindig csak egy kevés nyer kifejezési formát;** a nagyobb, az igazabb, az irányító a láthatatlanban marad vissza, abban, amit ti fluidvilágnak neveztek.

Tehát ez a fluidvilág az, ahonnan minden jön, és ahova minden visszatér. Mielőtt a földön megjelennek, ebben a fluidvilágban vannak elrendezve az emberek és embercsoportok életei láthatatlan erők, hatalmasságok és törvények szerint, amelyeknek ábráit szintén ismeritek. A pogány vallásoknak tulajdonképpeni eszmei világa itt található meg, nem magasabban, mint az emberi lét fokozata.

Az embercsoportok, népek, nemzetek, amelyek egy-egy gondolatot, egy-egy eszmét sokáig igyekeztek magukból a világra kisugározatni, ezekben az eszmékben, gondolatokban dolgoztak, forogtak, míglen kialakították, kiélték ezeket a gondolatokat. Ezek képezik az ő vallásukat, a lelkük központját és emelkedési vonalát.

Az emberi lelkek ezekben az eszmékben széttagozódva, megfelelő érzések, törekvések, vágyak és gondolatok részecskéit külön-külön hatalmakká tömörítették és bizonyos földöntúli erőt, hatalmat, bizonyos isteni természetet tulajdonítottak nekik és ezeket, mint isteneket tisztelték. És ezek abban a láthatatlan világban, mivel ilyen kifejezési formát nyertek, éltek is.

Bármilyen lehetetlennek látszik is elöttetek ez, tanításaimnak későbbi folyamán rá fogtok jönni és meg fogjátok ismerni, hogy ez valóban úgy van, hogy ebben a láthatatlan világban ilyen erőcsoportok éltek is, és így képződtek ezek a különböző

hatalmak, különböző istenségek, amelyek aztán a földi világban élők felett is uralkodtak.

Azok az emberlelkek, akik ezekben jártasságot szereztek, ebből egész tudományt alakítottak maguknak, s ezekkel az erőkkel olyan megmozdulásokat tudtak elérni a fizikai síkon, amelyek az emberek csodálkozását fölkellették, és egy hitrendszer, egy imádási rendszer alakult ki, amely még jobban megszilárdította ezeknek a létét.

Ezeknek a tudományoknak művelőit papoknak, varázslóknak, mágusoknak nevezték, és akik ezeknek szolgáltak, akik ezeknek a tanítványaik lettek, azok is jártasságra tettek szert ezekben a misztikus tudományokban és így áldást, átkot közvetítettek, megrögzítettek: hatottak az emberek lelkére abban a láthatatlan világban, irányították azokat a lelkeket, akik ezekben a hatalmasságokban — szerintük istenségekben — hittek.

*

Amikor Mózes csodatételeit olvassátok, ti, a mai modern korban élő emberek, talán mosolyogtok felette, talán el sem hiszitek, hogy ez lehetséges volt. Én azonban azt mondom nektek, hogy *ez volt és van*. Az Isten megadja minden embercsoportnak a fejlődési lehetőséget abban a gondolatban, abban az eszmében, amelyet az jónak és igaznak tart. De amikor ez az eszme kiélte magát, egy mozdulattal alásüllyeszti ismét abba a világba, ahol többé nem uralkodhatnak, nem ténykedhetnek és az erőket nem csoportosíthatják; nem alakíthatnak, nem fejleszthetnek formákat a maguk gondolatai és érzései szerint. **Így eltűntek az óegyiptomiak, a babilóniaiak, a régi perzsák, rómaiak és mindazok a hatalmas népek, amelyek nagyok, hatalmasok voltak és rettegett tőlük a világ.** Eltűntek, mert az ő gondolataik, az ő igazságuk nem tudott feljebb emelkedni annál, amit bűnös, tévelygő természetük önmagából kialakított. **Jöttek, megérttek, elhervadtak és megsemmisültek a maguk isteneivel, erőikkel és hatalmasságaikkal.**

Utánuk új eszmék, új világosságok jöttek. De az az igazság, amelyet az egy igaz Isten adott, mindennek felett él, *van*, törvényt tart fenn, beborítja hatalmasságával az egész földet és az összes földkörüli szférákat. Átalakítja a gondolatokat, érzéseket és törekvéseket a szerint az igazság szerint, amely Istentől való. **Akik ez előtt az igazság előtt nem hajolnak meg, akik ezt az igazságot a maguk lelkére nézve nem tartják fontosnak és szükségesnek, azokat ez az igazság elmossa és az alsó rétegekbe helyezi el.** Ezek az alsó rétegek azután hosszú-hosszú ideig várnak az élet feltámadására, amely részükre majd ismét lehetőséget nyit a magasabbhoz, a jobbhoz való kapcsolódásra. A láthatatlan világ, amelyről én ma beszélni akarok előttetek, most is létezik, most is van, de ez a láthatatlan világ azzal a gondolattal, azzal az érzéssel van benépesítve, benne azok az erők és hatalmasságok uralkodnak, amelyekben az emberek hisznek.

Azért fontos az, hogy az ember térjen meg; azért fontos, hogy az ember fogadja el Isten igazságát, hogy kialakulhasson először az emberi lélekben az igazság és ezután az igazság után alakuljon át a láthatatlan világ, azután pedig a látható, fizikai világ is.

Ma is megvannak mindazok az erők, Isten mégsem adja az embernek tudtára, hogy mit cselekedjék, hogyan nyúljon ezekhez a láthatatlan erőkhöz, mert Isten ki akarja és ki akarta elejétől fogva az emberi lelket emelni a tévelygés szellemének fogóságából. Hiszen ha a tévelygés szelleme nem tudná a láthatatlan világot uralni, akkor nem volna semmi hatalma az emberi lelkeken! **De ezt a hatalmat éppen az emberi lélek adja neki a maga tévhitével, tévigazságával.**

Ezért fontos, hogy minél sűrűbben forduljon meg a lélek a fizikai síkon, hogy a fejlődés vonalán minél többször jusson a világosság napsugara elé, mert a tiszta, ártatlan természettel való kapcsolódás által mindig mintegy megfürdik a lélek. Minden egyes testöltésével új gondolatok, új áramlatok, megtisztult

fluidok fürdőjébe lép bele, s valahányszor megszülethetik, mindannyiszor tisztultabb, magasabb rendű fogalmakkal és értékesebb tapasztalatokkal tér meg a szellemvilágba.

Az Istenről, az erőkről, az igazságról alkotott tévhit és áligazság az emberlelkeket azokba a sziklamélyedésekhez hasonló labirintusokba viszi bele, amelyekben hosszú-hosszú ideig tévelyegnek, míglén az Isten világosságának sugarával találkozhatnak. **Különösen azok az emberek és lelkek tévednek nagyot, akik valamiképp a láthatatlan erők ismeretéhez hozzájutnak és valamennyire ezeket a láthatatlan természeti erőket magukhoz kapcsolva velük ténykedhetnek és szolgálthatják magukat.**

Mert mindennek megvan a maga törvénye, mindennek megvan a maga kapcsolódási lehetősége a jobbra és a rosszabbra. Ezeket áttanulmányozva, ezeket kiismerve az emberi lélek csakugyan felküzdheti magát egy bizonyos magaslatra; ezeknek az erőknek uralmával magának is uralmat biztosít a fizikai világban és ebben a láthatatlan világban, amit csak azért nem nevezek előttetek asztrálvilágnak, mert különben sokan nem értenék meg.

Tehát ezekkel az erőkkel bele lehet nyúlni a fizikai világba, és fel lehet tartóztatni, meg lehet akasztani azoknak a tiszta, Istentől jövő természeti erőknek a körforgását, amelyek az emberré lett szellemeket, illetőleg lelkeket hordozzák. Zavart lehet okozni, eléjük lehet állni és meg lehet másítani ezeket az erőket, — mint ahogy egy gáttal el lehet téríteni a folyó folyását, — más medret lehet készíteni annak az életáramnak, amely folyton-folyvást Istentől folyik alá. Ezeket az áramokat a hozzáértő szellemek felhasználhatják a maguk céljaira és a maguk uralmának megszilárdítására. Ugyanezekkel az erőkkel hatni lehet az emberekre, azoknak gondolataira és így az egyik ember a másik fölött a maga gondolatát, a maga érzését, a maga vágyát uralomra juttathatja.

De nem mindörökre szól ez a hatás, mert **nincs az az erős gát, amit az Isten igazsága, az Isten törvénye át nem törhetne; nincs az a hatalmas hegység, amelyet az Isten ítélete fel nem bonthatna** és annak anyagát fel nem örölné a földrengés vagy más természeti erő. **Így nincs az a szellemi erő, nincs az a szellemi uralom, amelyet az Isten igazságos törvénye el ne mosna és meg ne semmisíthetne.** Ha abban a pillanatban nem is éri utól a végzete az emberszellemet, de lassan-lassan elkopik, elmorzsolódik azoknak az erőknek tömege, amelyeket az ember a gondolataival, érzéseivel megállított és a maga erejével, akaratával, elvével összpontosított.

*

Tehát minden pogány vallásnak, amely nem az igaz Istentől nyerte a törvényét és igazságát, el kellett pusztulnia, meg kellett semmisülnie. A varázslók a csillagok járásának és a természetfluidoknak a törvényeit ismerték, a természeti erőknek egy bizonyos rétege felett uralmat gyakoroltak. És amikor Mózes a fáraótól azt kérte, hogy az ő népét az Úr rendelése szerint engedje el, s küldetését csodákkal igazolta, a fáraó előtt álló varázslók szintén csodákat cselekedtek, mint Mózes a vessző által, amelyet Isten adott neki, hogy mindazokat véghezvihesse a természeti erőkkel, amiket véghez kellett vinnie. Hogy hitet teremtsen és új hitet, új igazságot adhasson azoknak az emberlelkeknek, akiket ki akart szabadítani és feljebb akart emelni annál az állapotnál, amelyben voltak.

Szükséges volt ez, hiszen — mint tudjátok — a zsidó nép 400 évig az egyiptomiak rabságában volt, és az egyiptomi vallás igazságai az ő lelküket is megragadták; ők is hittek a csodákban. Természetes is, hogy hittek, hiszen a természeti erők ma is élnek és az emberek csodálatát éppúgy magukra vonják, mint abban az időben. **Ameddig Mózes az első négy csodatételét megcselekszi, ugyanaddig követni tudják a varázslók is, hiszen a természeti erők felett nekik is volt bizonyos hatalmuk.** A további csodatételeknél azonban már megáll az egyip-

tomí varázslók tudománya és hatalma, és mind jobban és jobban bámulatba ejti Mózes a fáraót, az udvari főembereket és főképp a varázslókat. Honnan meríti ő ezt az erőt, amivel az ő képességük fölé emelkedik? Amikor a legutolsó és legnagyobb csapás is bekövetkezik, hogy t.i. minden elsőszülött meghal egész Egyiptomban, akkor a fáraó és a varázslók is össze vannak törve, meg vannak semmisülve; az erejük, az ő hatalmuk eltörpül, megszűnik; az ő isteneik cserbenhagyták őket.

Ebből látszik, hogy a természetes erőknél mely rétegig hatott az ő szellemi és lelki erejük és hol volt a határ, ahonnan kezdve ők már nem tudtak az erők felett rendelkezni.

Amikor az egész Egyiptomon mint egy nagy kétségbeesés, mint egy hatalmas csapás végigsüvít az a lelki zivatar, az a lelki orkán, akkor megrendülnek a hatalmaságok, megrendül a hitük, megrendül az egész lelki életük, nincs tovább Egyiptom hatalma: megszűnt, a zsidók hatalmas Istene eltörölte azt egy szempillantás alatt és kihozta az ő népét Egyiptomból.

És amikor azt olvassátok, hogy Mózes a tengert kétfelé választotta, akkor azt is láthatjátok, hogy az Isten cselekedte a hatalmas jelenségeket, nem pedig a Mózes egyénisége. Istené az az erő, az a hatalom, amely a természet felett úrrá lett. A magasabb rendű természet, a lelki, a szellemi természet vetette uralma alá az alacsonyabb rendű, a tévelygésekkel és hibákkal telített természetet.

Miért nem adta az Isten ezt a hatalmat többeknek, másoknak? Miért nem adja most is az embernek? Bizonyára vannak olyanok, akik így gondolkoznak, testvéreim. *Pedig ebben a kicsiny ismeretkörben, ebben a csekély tudásban is, amivel bír-, megnyit vétezik az ember még itt a látható világban is az ő tökéletlenségével és gyarlóságával, még ha a legjobbat akarja és a legigazabbra törekszik is!* **Örüljön és örvendezzen az, akinek nincsenek láthatatlan képességei!** Mert minél több erő felett rendelkezik a halandó ember, annál súlyosabb a számadása a

törvénnyel, amely őt minden cselekedetéért, gondolataért és érzéséért felelősségre vonja.

Az ember gyarló természetével most is szeretne belátni a láthatatlan világba, szeretné látni, mi van felőle elrendezve, mi következik rája, hogy hogyan gátolhatná meg a szenvedéseket és megpróbáltatásokat, amelyek mint sötét rém állnak előtte. Mindent véghezvisz ma is azért az emberi lélek, sőt **nagyon sokan vannak, akik csupán azért kapcsolódnak a spiritiz-mushoz, hogy a láthatatlan világba betekintést nyerve olyan tudásra tehessenek szert, amellyel valamiképp kiemelkedjenek a közönséges földi emberek csoportjából.**

Én pedig azt mondom nektek: jaj azoknak, akiket ilyenféle érzések fűtenek és ilyenféle kívánságok vezetnek! Ezek a lelkek beletévednek a mágiának, a sötét, a fekete mágiának útvesztőibe és csalódva, szenvedve, nyomorúsággal teljesen kerülnek vissza a szellemvilágba. Isten Mózes által megmutatta a természeti erők fölötti hatalmát és ma is megmutatja az ő gondviselését, az ő jelenlétét, az ő könyörületességet *mindazoknak, akik hisznek Benne, akik elfogadják az Átala adott törvényt és annak engedelmeskednek.*

Isten kivezeti népét Egyiptomból, előttük jár nappal felhő, éjszaka tűzoszlop képében, de megmondja, hogy még az okatlan állatnak sem szabad a Sinai hegyhez közelednie, mert valakik közelednek, valakik a bizonyosságtevés sátorához odatolakodnak, valakik a bizonyosságtevés ládájához hozzányúlnak, meghalnak. Miért ilyen szigorú az Isten? — kérdezi az ember. **Nem az emberlélekhez szigorú Ő, hanem az ember lelkében élő ellentétes természethez.** *Isten nem áll szóba az ellentéttel, a tévelygés szellemével, még ha a hívő ember lelkén keresztül tolakodik is a Szentséghez, az Istenhez, az istenség közelébe.* Azért ameddig az ember érzi és tudja, hogy bűnös és tökéletlen, addig jobb, ha a fejét meghajtva, imádkozva és engedelmesen közeledik a Hatalmashoz, a Nagyhoz, a mindenek felett való Istenhez; jobb, ha az ember átadja Neki a lelkét, hogy Ő

tisztítsa meg, ő vegye a kezébe, hogy Ő irgalmazzon és kegyelmezzen neki. Jobb — mondom — mintha az ember maga akar az ő gyarló elgondolása szerint jó és tökéletes lenni. Mert amikor a legjobbat akarja, éppen akkor hibázhat; mert az ember nem ismeri önmagát, nem tudja, hogy a lelkének rétegeiben micsoda erők, micsoda tévelygések húzódnak meg.

Isten azt mondja Mózes által: halálnak halálával haljon meg, aki azokat cselekszi, amikre Ő azt mondja: „nem szabad”! *Ne kedvezzen a te szemed neki, még ha az a legkedvesebb is, a te kezed legyen először rajta, hogy meghaljon, ha valaki azt mondja: menjünk el bálványokat imádni. Menjünk el hamis isteneket keresni, menjünk el azokhoz, akik ebben a láthatatlan világban keresik az utat. Menjünk el a nézőkhöz, a fekete mágiát művelőkhöz, menjünk el a halottaktól tudakozókhöz, azokhoz a szellemekhez, akik azokban az erőkben élnek, akik azokban az erőkben uralkodnak, és más igazságot hirdetnek, mint amit a Jehova Isten az ő boldogságuk, céljaik elérésére kitűzött.* Mert azok más úton-módon akarják vezetni az embert, nem a törvényes úton. Erre mondja a mózesi törvény: átkozott legyen; erre mondja az Isten: haljon meg, aki az ő rendelkezésének megkezdésével mást akar cselekedni, mint amit Ő parancsolt az ember lelkének tisztulása céljából.

*

Azt mondja az Úr: ne cselekedjétek ezt, és tegyétek azt! Itt nem sorolom fel mindazt, amit a mózesi törvény parancsolt és tiltott; olvassátok el az írásokat, és mindent meg fogtok tudni, hogy mit miért kellett, és mit miért nem volt szabad cselekednie az Izraelnek. Több helyen kijelenti az Úr az ő népének, hogy nagy és hatalmas népeket fog kiűzni előttük, mert azok, ami tiltott, azokat a dolgokat cselekszik.

Azon a helyen, ahová Isten vezeti az ő népét, azelőtt is laktak emberek, akik szintén örültek az életnek, akik szintén munkálkodtak, és Isten mégis azt mondja: „Kezetekbe adom őket; ne vessetek zsákmányt bennük, hanem minden értékeset, minden

kívánatosat, minden kincset, amit az a nép a maga részére felhalmozott, égessetek el, meg ne tartsatok belőle valamit"! Az a nép befejezte az ő körforgását, annak cselekedetei, gondolatai, szokásai és életmódja az írás szerint utálatosak az Isten előtt. Tehát el kellett pusztulnia, meg kellett semmisülnie ezen a, fizikai síkon. **Annak a formának nincs helye és nincs léteideje többé, mert az Úr igazsága megítélte és eltörölte a föld színéről.**

Rettenetes ez az igazság, borzalmas a vég, rémületes az ítélet, amikor egy ember felett, vagy egy embercsoport felett az Úr az ő ítéletét kimondja, amikor azt mondja róluk: „*ne kedvezzen a szemed még a csecsszopójának se és az utolsó ebét is irtsd ki*”.

A ti lelketeknek borzalmas az a vértenger, és sokan azt mondják az ő tudatlanságukban, hogy: „nem hisszük el, hogy ez valóság!” **Pedig ezekben az igazságokban, ezekben az ígékben a Törvény Szellemé, a természettörvény igazsága ilyen borzalmas módon mutatja meg az embernek lelki alásüllyedtségét, lelki romlottságát; a természet tükre ez, amit a vétkező ember elé tart.**

Ez az isteni ítélet, a Törvény Szellemének ez az ítélete ma is él, ma is forgatja a világot és ma is odamutatja az emberiségnek a tükröt: „ember, nézz bele és borzadj meg a te bűneid láttán, borzadj meg a te cselekedeteid és a te mélyre esett állapotod láttán! Ez vagy te: a gyilkoló. Ez vagy te: a hazug, ez vagy te: a sátán; nincs helyed többé a fizikai életben!

Így sodródnak alá népek, nemzetek a feledés homályába, mert nem ütötték meg a mértéket. Isten mérlegén könnyűnek találattak és aláhullottak abba a mélységbe, ahonnan nincs a részükre egyetlen mentő igazság sem, **mert kiélték az Isten hozzútűrésének kegyelmét, amellyel őket időtlen-időkön keresztül hordozta és meghagyta nekik, hogy cselekedjék a nap alatt azt, amit az ő lelkük érzése diktál.** Cselekedjenek a ő vágyaik szerint, fejlődjenek, akarjanak, javuljanak és tisztuljanak.

Minden nép, minden teremtett lélek részére van egy ilyen ítélet. Nem végtelen a lehetőség az ember részére, hogy javulhasson és tisztulhasson. Amikor színültig tölti az Isten hosszútűrésének poharát az ő gonoszágaival, az ő hamisságaival, az ő tagadásaival, gőgjével, önzésével és testiségével: kicsordul az, és amikor kicsordul, ítéletté válik minden cselekedete, minden gondolata és végzetét nem tartóztathatja fel többé senki!

A választott nép előtt, Izrael előtt a pogány népek csoportjai utolsó óráikat, utolsó napjaikat élték, mert Isten elvette a létehetőséget tőlük, elvette a földet, elvette az életet, elvette a testet, megmeztelenítette a lelküket, hogy ne vigyenek magukkal vissza semmi egyebet abba a láthatatlan világba, csak a büntudatukat. **Annyira megduzzasztották, annyira megtelítették gonoszágaikkal, tévelygéseikkel, bűneikkel azokat az erőket, amelyekben éltek, amelyekben cselekedtek, hogy amit a kezük érintett, amit a törekvéseikkel, a gondolataikkal megmunkáltak és elértek, abból semmit sem volt szabad az Izraelnek megtartania**, mert annyira átkozott volt az, hogy az élet részére semmi sem maradhatott fenn belőle. Mert ha azokból a fluidokból, azokból az erőkből bárki is magára vett volna valamit, megfertőztette volna vele azt a tiszta hitet, azt a tiszta istenfogalmat, amely Izrael népében ezeken a csodákon keresztül elterjedt.

Isten nem kedvezett az ő választott népének sem, hiszen minden kilengését, az igazságtól való minden elpártolását halálnak halálával büntette. **Isten nem kedvez azoknak sem, akik Előtte kedvesek, hiszen akik Előtte kedvesek, azokat szigorúbb mértékkel méri, és szigorúbban ítéli**, mert azokat fiaivá akarja fogadni és azt akarja, hogy azok megtisztuljanak a bűntől, a félreértéstől, a tévelygéstől. És akit Ő fiává fogad, azt megvesszőzi, megdorgálja, hogy ez által a dorgálás, által a lélek észre térjen, gondolkozzék és megtérjen bűneiből. **Mert a léleknek éreznie kell, hogy egy szerető Atya neveli őt, aki nem**

engedi a kárhozatba süllyedni, hanem az életre akarja megtartani, és azt akarja, hogy boldog, legyen.

Mindabból, amit a pogányok cselekednek, pld. a bálványimádás, a bálványoknak tett áldozás, az igaz Istent hívőknek semmit sem szabad megcselekedniük; nem szabad kíváncsiskodniuk, nem szabad az Isten parancsolatai ellen véteniük, mert azzal a természettörvény szerint büntetést és halált vonnak magukra. **Isten nem büntet. Az Igazság Törvénye, az Igazság Szelleme az, amely az ember tévelygéseivel szerzett eredményeit rajta beteljesedni engedi.**

Valakik azonban Isten kegyelméhez folyamodnak, valakik erőtlenségükben, kicsinységükben belátják, hogy semmire sem képesek, s azért Isten kegyelmére támaszkodva és az ő irgalmasságához fohászkodva Reá bízzák magukat a Krisztus ígérete, Krisztus áldozata szerint: ezáltal a megbántott igazság törvényét nem ők maguk engesztelik ki, hanem kiengeszteli az isteni szeretet, az: isteni irgalom, az isteni kegyelem.

Azért az igazság igazság marad, és a bünt nem semmisíti meg semmi, azonban az Isten kegyelme kifogyhatatlan és a szeretet új meg új lehetőségeket teremt a lélek részére, új meg új ajándékokkal halmozza el a megtérőt, hogy ezeket az ajándékokat felhasználhassa az Igazság törvényének kiengesztelésére.

Azért az ember sohase okoskodjék, sohase keresse a végső-kig menő igazságot, mert az ember önmagát sem ismeri, és így a maga belső lelki természetét sem; még önmaga felől is csak annak a belső, lelki természetnek a tünetényei szerint nyerhet valamelyes kis tájékozódást. Annál kevésbé ismerheti meg azt a láthatatlan világot, amely végtelen, és még kevésbé ismerheti Istent. Az Isten törvényét az ember csak elfogadhatja, átveheti a feléje nyújtott kegyelmet, és az őt felemelő irgalmat. Egyedül *az engedelmisség, és az alázatosság* teszi az embert alkalmassá arra, hogy Isten cselekedjék vele, uralkodjon felette, s műveljen általa olyan hatalmas dolgokat, amelyeket Ő

gondolt el felőle, amelyek által visszaadhatja neki lelki szabadságát és ezzel üdvösségét.

*

Ne féljetez tehát az ószövetséget olvasni; ne borzadjon el lelketek a keménységen, a vérfolyamon, mert a Törvény Szelleme ma is él és tiszta tükörképet nyújt az életről; de még tisztább és félreismerhetetlenebb tükörképet nyújt abban a világban, ahová mindenki megtér. És jaj nektek, földi embereknek, ha ebben a tükörképben nem látjátok magatokat Krisztus kegyelmébe és irgalmasságába betakarva! Mert csak ha titeket ez a kegyelem, ez az irgalmasság betakar, akkor nem fog rajtatok a fegyver, az Igazság fegyvere. Akkor nem árthat nektek senki és semmi, mert Isten magáéivá fogadott titeket.

De ha ti a magatok okoskodásával, a magatok igazságával, a magatok tudományával akartok megállni ez előtt a törvény előtt, akkor elvesztek; akkor felettetek is elhangzik az ítélet és nem tudhatja senki, hogy az a pohár, az Isten hosszútűrésének pohara, nem jár-e közel a kicsorduláshoz? És nem tudhatjátok azt sem, hogy nem akar-e Isten veletek még egy utolsó kísérletet tenni, hogy megmentsen titeket az életre?!

Ragadjátok meg, testvéreim, Istennek ezt a segítő Jobbját, amit felétek nyújtott Krisztus által; keressétek, kutassátok Krisztus törvényét, amely engeszteléssel és bűnbocsánattal biztat titeket, és az örökélet üdvösségét ígéri nektek,— de csak, ha megtértek, ha egészen elfeledkeztek a ti kicsinyes, emberi, nagyot akaró énetekről.

Alázatosan fogadjatok minden kegyelmet, amelyet felétek nyújt az Úr, s ne keressetek, ne válogassatok abban, hogy mi volna a ti emberi okoskodásotok szerint jó a ti számotokra, hanem fogadjátok hálával az életnek azt a formáját, azokat az eshetőségeit, amelyeket felétek nyújt. Örüljetez és örvendezzetez annak az igazságnak és annak a világosságnak, amelyet már megismertetez az ő kegyelméből. Adjátok hálát mindenkor

Neki, de ne keressetek, ne kutassatok a láthatatlanban. Mert ha mindaz, ami a láthatatlanban azok előtt, akik lelki természetük-nél fogva betekintést nyerhetnek ebbe a világba, mint kész valóság áll is: ne higgyetek, és ne bízzatok azokban, ne támaszkodjatok rájuk, mert *az Isten mindent megváltoztathat*, legyen az bár előttetek a legragyogóbb következmény, a legörömteljesebb jövő. Csak egy félrelépés, egy elcsuszamlás az Isten útjáról és már messze estetek annak a lehetőségétől, hogy a magatokénak vallhassátok azt.

Viszont legyen bár előttetek a legsötétebbnek látszó elkövetkezendő, lebegjen bár felettetek a legrémületesebb felhő, ne féljetez tőle, ne reszkessetek, hanem higgyetek és bízzatok, mert lehetséges, hogy ha ebbe a felhőbe a ti hitetekkel beletekintettek, Krisztus arcát pillantjátok meg, Krisztus segítő kezét látjátok felétek nyúlni.

Minden lehetséges az Isten előtt, de semmi sem lehetséges az embernek a maga egyéni akaratával, ha az az Isten akaratával nem egyezik. **Isten azért adta a tízparancsolatot, hogy cselekedjetez jót, cselekedjetez azt, amit Ő nektek megmondott, és akkor békessetez lesz a természettörvény fenyegető igazságától.**

Isten a tízparancsolattal az ő népét, akik hittek Benne és Neki engedelmeskedtek, sokkal magasabbra emelte a világ erőiben, mint a tudós egyiptomi mágusokat. Egy hívő és igaz embernek az ereje, hatalma nagyobb minden varázsló hatalmánál és erejénél. Mert egy hívő és igaz ember érzése, gondolata, imádsága felbontja a ködöt, felbontja a lehetetlent, szétmállasztja az akadályt és érvényesülést ad a jónak.

Az isteni erő, az isteni hatalom, amelyet a hívő lélek az ő imádkozásával maga felé vonz, az Isten segítségével mindent lehetővé tesz, ami a lelkének előnyére és felemelésére szolgál. **Egy hívő ember, ha hittel imádkozik, ha az ő lelkében meg van róla győződve, hogy a könyörgését meghallgatja a könyörülő Isten, ha a lelkének alázatosságával Hozzá esede-**

zik, nagyobbat cselekszik, mint a minden erők felett hatalmassá vált pogány tudós.

Az Isten a csillagok járását is megváltoztathatja; Isten a fluidok, a természeti erők fölé emelheti az ember lelkét és az emberi lélek ezek felett a fluidok felett úgy járhat, mint Krisztus, a Megváltó járt a háborgó tengeren.

Nincs sem magasság, sem mélység, amely az Isten segítségét fel tudná tartóztatni. Íme, Mózes ereje megsemmisítette az egyiptomi bölcsek erejét. Mózes tudománya világosabb volt, az erőknek abba az addig nem ismert rétegébe emelte őt fel az Isten, amely előttük ismeretlen volt. És mivel ezek az erők hatalmasabbak, nagyobbak és tisztábbak voltak az övéiknél, ezek alányomták az ő erőiket a megsemmisülésbe.

A kegyelmes Isten ereje, az irgalmas Istennek bűnbocsátó kegyelme megsemmisítheti, eltörölheti a bűnös ember bűneinek következményét, elhalványíthatja azokat a rémeket, amelyek előtte állnak. Azért tehát mindennél nagyobbat adhat az Isten azoknak, akikhez lehajol, hogy Magát Mózes által kinyilatkoztassa és megismertesse az embert az ő igaz, tiszta törvényével s bevezethesse őt az Igazság birodalmába. Még nagyobbat adott azonban Isten Krisztus által. Mert hiszen megismerni a bűnt nagy veszedelem, ha az ember nem tud a bűn felett uralkodni. **De Krisztusban lehajolt az emberhez és hatalmat adott neki bűnön és halálon; engesztelést adott a törvénnyel szemben.**

Amit csak az Isten adhat az embernek, mindent odaadott; az emberen van a sor, hogy mindezt elfogadja, magáévá tegye, kinyissa Előtte a lelkét, hogy mindez a nagy ajándék áthassa és újjáteremthesse egész gondolat- és érzésvilágát. Hogy az ő továbbbi törekvéseit és vágyait ne a mulandó felé, a változandóságra ítélt dolgok felé vonzza, hanem emelje őt fel a végtelenbe, ahova az ő szent Lelke által minden hívő lelket vezet és irányít, akik megtartják az Úr törvényét, és szívükben hordozzák az ő parancsolatait.

